

Chelsea Quinn

Yarbro

Noaptea bestiei (Beastnights)

PARTEA I

Până la Sărbătoarea Recunoștinței

1

La scurt timp după miezul nopții, ploaia începuse din nou. Cădea fără încetare, cu stropi grei și, în absenta vântului care să-i dea o direcție, presiunea apei părea să fi înfrânt rezistența aerului. Forța ploii a crescut tot mai mult, iar atunci când norii s-au luminat, noua dimineață era scăldată în umezeală.

Zorii erau însoțiți de izbucniri capricioase de vânt dinspre sud-vest, care îngrămădeau norii în cete și mai dense, smulgând frunze și ramuri mai mici ale copacilor, întrerupând liniile telefonice și de curent electric ale caselor și fermelor izolate. Multe lumini de la intersecții nu mai funcționau, iar traficul ce se târa și aluneca de-a lungul drumurilor înregistra un mare număr de accidente minore. Navetiștii din stațiile trenurilor locale se strângeau pe peroane, cu hainele și umbrelele umflate de palele de vânt.

Când luminile începuseră să clipească, avuseseră o ultimă strălucire apoi se stinseseră definitiv, Aaron Holliman înjură printre dinți. Se frecă pe umeri, simțind, prin pulover, brazdele de pe piele. Până când nu revenea curentul, nu avea cum munci, iar el sperase ca munca să-i abată gândurile de la durerea stăruitoare și chinuitoare provocată de cicatrice. Plecă din birou spre garaj, unde își ținea lămpile cu petrol. În momentul când alesese două dintre ele de pe polițele cenușii, auzi țârâitul telefonului. Rămase un moment în cumpănă, apoi puse lămpile la locul lor și o porni prin pasajul acoperit spre bucătărie.

— Holliman, se răsti el în receptor.

Dacă era din nou vorba de unul din indivizii aceia enervanți, care încercau să-i vândă un aspirator nou sau un abonament la o revistă sau o vopsea nouă pentru automobil.

— Aaron?

— Da! Lew? Iritarea îi trecuse aproape de tot. Întinse mâna după unul din scaunele de bucătărie; statul în picioare îi provoca asemenea dureri, încât nu mai putea judeca așa cum trebuie.

— În persoană, veni confirmarea. Vei fi acasă astăzi?

Exista o anumită precauție în modul cum fusese pusă întrebarea, iar Aaron răspunse și el cu grijă.

— Voi fi aici întreaga dimineață și oricând după ora patru. Respiră adânc înainte să continue: Ce s-a întâmplat?

— După patru. Trec pe la tine, bine?

În vocea lui Lew se strecurase un ton pe care Aaron nu îl auzise prea des și care îl tulbura.

— Ce este? Întrebă Aaron din nou, așteptând cu neliniște răspunsul.

— Rău... viol și crimă. Am să-ți prezint detaliile în această după-amiază. Până atunci, voi dispune oricum de mai multe elemente. Oftă apoi: Cred că va fi...

— Crimă? Aaron ezită o clipă. Și viol?

— Asta pentru cine întreabă, spuse Lew.

— Aha, zise Aaron, încercând să ghicească dedesubturile acestui răspuns. După patru. Te aștept. Am să las telefonul să funcționeze, în caz că intervine o schimbare.

Simți cum îl străbate un junghi, pe care îl puse pe seama vremii proaste.

— Am să te vizitez, spuse Lew cu voce obosită, sugerând că nu dormise întreaga noapte. Aduc cu mine tot ce pot strânge până atunci.

— Pe curând, spuse Aaron și puse telefonul în furcă, înainte ca Lew să apuce să-și ia rămas bun.

Rămase în bucătăria întunecoasă mai multe minute, cu mintea voit golită de gânduri și evitând imaginile pe care i le trezise convorbirea cu Lew. Într-un târziu, luă telefonul și formă un număr, numărând pe degete de câte ori răsunase apelul media era de cinci, însă de această dată a fost nevoie de opt.

— Bună dimineața, răspunse funcționara. Cabinetul doctorilor White, Daly, Benson și Rosserwell.

Salutul ei vesel avu darul să-l scoată din sărite.

— Sunt Aaron Holliman. Fă-mi legătura cu Caleb.

— Doctorul Rosserwell este...

— Vreau să vorbesc cu el, insistă Aaron.

— Domnule Holliman, spuse funcționara, cu un suspin, doctorul Rosserwell este cu un pacient. Nu vreau să-l deranjez. Ar trebui să înțelegeți.

— Spune-i doar ca sunt la telefon, bine? se răsti Aaron.

— Am să-i transmit mesajul și am să-l rog să vă sune când va fi liber, propuse funcționara.

— Doamnă, pronunță Aaron rar și măsurat, fă-mi legătura imediat. Ai înțeles?

— Nu am de gând să întrerup, începu ea.

— Imediat, repetă Aaron, de această dată atât de încet, încât ordinul său devenise amenințător.

— Dacă insistați, zise funcționara pe un ton înțepat.

Se auziră mai întâi două clicuri, un protest înăbușit, iar apoi vocea lui Caleb Rosserwell.

— Bună dimineața, Aaron. Ce ți s-a întâmplat?

Aaron nu reuși să-și ascundă un oftat:

— Am rămas cu foarte puțin Motrin. Dacă nu se schimbă vremea, până mâine nu mai am.

Îi venea greu să recunoască măsura în care depindea de medicamente și tratament pentru a-i estompa durerile și amintirile.

— Asta-i tot? Vremea?

Întrebarea lui Caleb suna ca și cum s-ar fi interesat de situația pescuitului din Deltă.

— O.K, ai dreptate. Noul medicament pe care mi-l dă Gilchrist îmi permite să gândesc mai bine, cu mult mai bine, dar asta înseamnă că...

— Asta înseamnă că îți și aduci aminte mai limpede, continuă Caleb în locul său.

— Nu pot să mă împotrivesc. Gilchrist afirmă că va trece, dar eu nu sunt atât de sigur.

— Coșmaruri? se interesă Caleb.

— Cred că da. Ezită o secundă, apoi spuse: Am făcut plimbări, plimbări lungi, mai mult decât de obicei. Vreau să mă obosesc, pentru ca să nu mai visez.

— Înțeleg, spuse Caleb. Foarte bine, am să sun la farmacie. Continuă după o pauză: Presupun că respecti dozajul prescris! Te rog să

nu mi-o iei în nume de rău. Această din urmă remarcă fusese pronunțată chiar în momentul în care Aaron se pregătea să-i dea o replică tăioasă. Te cunosc bine, Aaron. Când te cuprinde disperarea, faci lucruri necugetate.

— Mda, răspunse acesta.

Deși nu era prea limpede căreia dintre remarcile sale îi răspunsese, Caleb zise:

— Respectă cu strictețe doza prescrisă, mai ales în cazul medicamentului acela nou cantitățile cele mai potrivite încă nu sunt bine cunoscute. Ce altceva iei?

— Aspirină, se răsti Aaron.

— Băutură? sugeră Caleb, fără să pară o acuzație.

— Câteodată, când nu ajută plimbatul, recunosc Aaron. Dar cu măsură.

— Hm. O.K. Poți să ridici rețeta după-amiază.

— Mulțumesc. Răspunsul era dat în silă.

— Trebuie să te las, Aaron. La revedere.

Aaron puse receptorul în furcă în același moment cu Caleb. Inspiră profund, exasperat de durerea chinuitoare din spate și picioare. „Parcă aș fi alergat toată noaptea”, murmură el, ridicându-se de pe scaun și privind soba inutilă. Vreme umedă. Cât de mult ura vremea umedă. Se consolă cu gândul că avea să o întâlnească pe terapeuta ce se ocupa de problemele sale fizice în acea după-amiază. Intră în salon, căutându-și ziarul din care, cea mai mare parte zăcea pe podea, lângă sofa alese paginile și le împături, apropiindu-se de cămin. În fiecare iarnă își blestema casa și pe bunicul său, care o renovase cu treizeci de ani în urmă, înlocuind vechile sobe cu lemne cu cele mai bune echipamente electrice de pe piață.

Așezând lemnele pe grătarul ce servea drept schimbător de căldură, Aaron începu să fluiera printre dinți; nu era propriu-zis o melodie, dar îl ajuta puțin să înlăture apăsarea întunericului. În sfârșit, luă unul din chibriturile acelea lungi și aprinse hârtia, trăgându-se puțin înapoi în momentul izbucnirii flăcărilor. Încetul cu încetul, se făcu cald. Aaron rămase încă multă vreme acolo, sprijinit de marginea căminului, cu ochii fixați asupra fascinantului joc al limbilor de foc.

Rușinându-se oarecum de cicatricele sale, Aaron se întoarse cu spatele la Mignon Vandreuter, în momentul în care își scotea cămașa.

Mignon făcu un gest nerăbdător:

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu, Aaron.

— Scuză-mă, spuse el, întorcându-se cu fața spre ea, sfidător.

Mignon îi arătă masa de masaj din partea opusă a încăperii.

— Haide, să-ți facem un control.

Cercetă modul în care se deplasa, observând cu câtă greutate se mișca și grija lui să ascundă aceasta.

— Te deranjează vremea?

— Puțin, răspunse bărbatul, ridicând din umeri.

— Traduc, foarte tare, spuse Mignon și își prinse buza inferioară cu dinții, silindu-se să zâmbească.

Întinzându-se pe masă, Aaron nu reuși să-și rețină un geamăt.

— Din cauza ploii, explică el înciudat.

Mignon clătină din cap, fără să aibă curajul să vorbească. Cu o figură lipsită de expresie, se apropie de el și îi atinse spatele cu mâinile. Încordarea lui era mai mare decât de obicei, un fapt care o neliniștea.

— Ai lucrat cumva mai mult decât se cuvenea? se interesă ea, încercând să evite nota critică.

— Nu, nu aș zice; e din cauza ploii.

— Da. Ar trebui să faci mai multă hidroterapie. Și aici, dar și acasă la tine. Ai tot ce-ți trebuie.

— La mine acasă nu merge curentul.

— În fiecare zi? Îl certă ea. Nu ai avea nevoie de atâtea calmante dacă ai petrece mai mult timp în apă. Știi doar cât te ajută să-ți recapeți mobilitatea.

Degetele ei simțeau urma rănilor.

— Nu mă cicăli, Minnie.

El era singura persoană care folosea această poreclă. Știa că nu-i face plăcere și o rezerva de aceea pentru momentele în care dorea să-i abată atenția prin iritare.

— Dacă ai avea grijă de tine, n-ar trebui să te cicălesc.

— Am multe pe cap, spuse el, închizând ochii și înclinându-și capul, până când simți atingerea feței de masă din hârtie.

— Așa? Începu să-i întindă brațele, urmărind ce se întâmpla cu umerii. Ce fel de lucruri?

— Lew Frazier m-a căutat în această dimineață. Ar fi dorit să le comande mușchilor să colaboreze, însă nu reușea. Strânsoarea devenea insuportabilă. Se abținu cât mai mult cu putință să protesteze, iar apoi spuse în șoaptă: Mă doare.

— Ce-a vrut Lew? se interesă ea, fără să slăbească strânsoarea pe încheietură.

— Îmi va comunica mai târziu. Zicea ceva de un viol și crimă. Strângea din dinți și pronunța cuvintele în izbucniri nervoase. Ți-am zis că mă doare. Ce naiba, Minnie! spuse el mai tare.

— Te-am auzit de prima oară, spuse ea, continuându-și munca. Înfrorător, crimă și viol. Mignon înțelese că el dorea să-i abată atenția; în mod normal, nu ar fi acordat prea multă considerație ieșirilor lui, dar știrea pe care o auzise nu putea fi ignorată. Are nevoie de ajutorul tău?

— De aceea a sunat, nu?

Gâfâi de două ori și o parte a durerii dispăru.

— Ai de gând să îl ajuți? Îi îndoi brațul la spate, în regiunea șalelor, până când dosul palmei lui se sprijinea pe coloana vertebrală. Nu opune rezistență, bine?

— Nu opun rezistență, răspunse el, știind că nu este adevărat. Respiră adânc de câteva ori, însă fără efect.

— Ai să-l ajuți pe Lew?

Mignon lucra în jurul muchiei proeminente a omoplatului, degetele ei căutând mușchiul cel mai contractat. Atingerea ei era delicată, dar insistentă.

— Dacă pot, îl ajut. Nu mă apăsă așa de tare, scrâșni el.

— Vrei să te faci bine, sau nu?

— Să te...

Partea din spate a coapselor lui tremura foarte ușor; îi era o ciudă îngrozitoare pentru că nu reușea să se stăpânească. Se străduia tot timpul să-și coordoneze trupul său vătămat și de câte ori acesta nu îl asculta, se simțea trădat.

— Perfect când? îl întrebă ea din vârful buzelor.

Oricât de puțin dorea să recunoască, îi era dor de clipele lor de intimitate.

Aaron își întoarse capul în sus, privind-o printre pleoapele pe jumătate închise:

— Cum ai zis?

— Am înțeles că ai vrea să te culci cu mine, iar eu te-am întrebat când. Îi eliberă mâna de la spate și îl apăsă cu grijă pe omoplat. De această dată simți o scădere a încordării și se bucură. Lasă-ți capul jos!

— De ce? Făcu așa cum i se spusese, dar când simți că este apucat de încheietura celeilalte mâini exclamă: Isuse, Minnie!

— Ai nevoie de chestia asta, știi la fel de bine ca și mine.

Începu să-i tragă brațul, mirându-se de pocnitura scoasă de articulația umărului.

— Ei, ce-i asta, parcă m-ai zdrobi cu roata, protestă el.

Erau cuvinte pe care le pronunța de fiecare dată când îl masa, așa că nici nu se mai osteni să-i răspundă.

— Ți-ai lăsat mușchii să se încordeze din nou.

— Chiar așa am și făcut. Intenționat, răspunse el cu tot sarcasmul de care era capabil.

— Faci cum vrei, spuse ea, deplasându-i încheietura până la șale și frământându-i muchia omoplatului. Ca de obicei, partea dreaptă a corpului său era mai tensionată decât cea stângă. Și cum crezi că ai putea să-l ajuți pe Lew?

— De unde naiba să știu eu?

— Trebuie să ai o idee, cât de mică, insistă Mignon. Spune-mi, te rog, ce ai ridicat?

— Lemne, mormăi el. Pentru foc. E rece și umed.

— Înțeleg, zise ea, apăsând mai tare. Tu susții tot felul de...

— Las-o baltă, îi ordonă, simțind că nu mai dorește să o înfrunte. Mi-am adus lemne în casă. Se întrerupe curentul și am...

— Ai vrut să faci cald în casă, continuă Mignon. Sigur. Ai dreptate. Observă că unele din umflăturile de pe spatele său erau de culoare zmeurie și nu alburii, ca de obicei. Ai cam exagerat.

— Dacă nu așa exagera, nu așa fi decât un invalid.

— Arată ca și cum ai fi iritat, continuă ea, uitându-se mai atent la piele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Minnie, încercă să o împingă, fără succes. Lasă-mă în pace. Ocupă-te de mușchi și doar atât. Nu-ți face griji de rest.

Prin mintea femeii trecură nu mai puțin de trei replici tăioase pe care se abținu să i le arunce.

— Ar trebui să-i comunici doctorului Gilchrist ce s-a întâmplat. Dacă medicamentele acelea noi produc efecte secundare.

— Nici vorbă, răspunse Aaron sec, încercând să-și ascundă propriile îndoieli. Ce știe el, nu-i decât un copil.

— Mi se pare ciudat. Întoarce-ți capul în direcția opusă.

— În direcția opusă?

Făcu așa cum i se ceruse, dar cu atâta neplăcere, încât ei i se păru că o mai sfida, încă.

— Mulțumesc, îi spuse ea sarcastic. Continuă să-l maseze pe spate, până când consideră că îl ajutase să se relaxeze atât cât era posibil. Ai să mai ai nevoie de exerciții suplimentare.

— Prostii!

— Nu e în regulă, tonusul tău muscular nu e cel normal, va trebui să exersezi mult pentru gât și spate. Dacă nu ai grijă acum, mai târziu va fi cu mult mai rău, te asigur.

— Vremea e de vină, repetă Aaron. Vremea îmi dă întotdeauna de furcă știi asta. Se întoarce și se propti într-un cot. Gata, Minnie.

Mignon îl privea, șocată de valul neașteptat de afecțiune ce o cuprinsese:

— Eu.

Ochii lui Aaron se măriră, figura rămânându-i altfel impasibilă.

— Gata, Minnie, repetă el, pe un ton mult mai blând. E din cauza vremii.

— Dacă spui tu. Simți cum i se aprinde fața și gâtul; știind că sunt roșii, se aprinse și mai tare. Însă trebuie să-i comunic lui Gilchrist.

— Lu' căcăciosu' ăla mic? se interesă Aaron, lăsându-se din nou pe masa de masaj. Foarte bine, spune-i.

Aproape că adăugă, nu știu la ce bun, dar se abținu, de această dată.

— Te doare rău? Întrebă Mignon ceva mai târziu, după ce își mai revenise.

— Caleb îmi face o rețetă nouă de Motrin. Gilchrist afirmă că merge bine cu ce mi-a prescris el până acum.

— Nu te întrebasesm asta, îi atrase Mignon atenția cu blândețe. Aaron răspunse cu întârziere:

— Mda, mă doare. Nu a încetat de când am fost lovit.

Nu folosea niciodată cuvântul „torturat”, decât atunci când se gândea la ce se întâmplase, singur.

— Și acum e mai rău?

— Desigur. Îți tot spun că vremea. Mormăi atât timp cât i se masau mușchii soldului și nu-și continuă fraza decât atunci când fuse sigur că poate vorbi fără să geamă vremea o face și mai rea.

— Ceea ce înseamnă că te și miști mai greu? Întrebă Mignon, remarcând încă o porțiune de piele pe care părea să apară o erupție.

— Mda. Se abținu, dar apoi spuse ce avea în minte: E ca și cum mi s-ar fi slăbit mușchii. Mă simt de parcă aș fi ridicat o sobă întreagă ieri și nu câteva lemne.

Mignon se opri din masaj:

— Unde?

— Peste tot peste tot.

Mignon se gândi o vreme; spuse apoi:

— Ploaia a început săptămâna trecută.

— M-am simțit îngrozitor săptămâna trecută. Cele câteva zile de vreme frumoasă nu au fost mult mai bune. Dar acum plouă iarăși. Bătu cu pumnul în mușamaua de pe masă. Cam astea ar fi știrile bune.

— Nu-ți bate joc, protestă Mignon, automat.

— De ce nu? Întrebarea lui avea un ton sălbatic, născută fiind dintr-un sentiment de frustrare și ură. Se înălță cu greu, brațele tremurându-i vizibil: Îmi fac exercițiile, vezi? Îmi iau medicamentele. Și totuși, ori de câte ori plouă, simt cum cineva îmi răscolește măduva oaselor. Urăsc ploaia.

Se lăsă din nou în jos, pe masă.

— Dacă te doare, las-o mai moale cu flotările. Aaron?

Bărbatul nu răspunse nimic, resemnându-se să suporte cu stoicism tratamentul aplicat spatelui și soldurilor sale. Se supuse fără să scoată nici o vorbă atunci când ea îi ceru să se întoarcă și privi îndelung lampa montată în tavan, în timp ce i se masau umerii și pieptul.

Mignon cunoștea mult prea bine capriciile lui Aaron ca să se lase impresionată de faptul că picase în muțenie. Încercă să adopte și ea aceeași atitudine, fără a reuși până la capăt. În cele din urmă, capitulă:

— Cum stai cu mobilitatea?

— Bine, dacă nu-mi pasă de dureri, răspunse el, ca și cum ar fi fost vorba de o mașină veche.

— Aaron, îl muștră ea.

— Fir-ar să fie, ce vrei să-ți spun? Ochii lor se întâlniră. Nu-mi face asta.

— Ce să nu fac? Întrebă ea, sincer încurcată.

— Să nu te mai uiți astfel la mine.

Își întoarse fața în altă direcție, pentru ca privirile lor să nu se mai

poată încrucișa.

— Voi încerca, răspunse ea, evitând cu precauție să întrebe ce vroia să spună.

Iritația aceea a părut puțin și pe piept.

— Așa-mi trebuie, spuse el cu ochii pe butonul de la ușă.

— Aș dori foarte mult să știu ce a provocat-o. Continuă repede, preîntâmpinând încă o izbucnire din partea lui Aaron: Mă îngrijorează noul medicament. Substanțele astea experimentale nu-mi inspiră încredere, deoarece sunt foarte multe lucruri despre care nu știm nimic.

— De-aia și sunt experimentale, răspunse Aaron, într-un acces de umor negru.

— Nostim, spuse ea, fără a fi deloc amuzată. Aaron, nu vrei să cinăm împreună?

— Diseară? întrebă el, privind în continuare spre ușă. Trebuie să mă întâlnesc cu Lew. Poate peste câteva zile. Reușea să dea senzația că ideea nu îl interesa, îl plictisea chiar. Nu mă face să mă gândesc la cină, Minnie.

— Când peste câteva zile? insistă ea, supărată pentru că cedase cu atâta ușurință. Sună suficient de convingător?

— Nu încă, îi răspunse el cu un chicot. Sună-mă mâine și vom sta de vorbă. Am să-ți spun ce hotărâre am luat.

— Ești un sucit și un ticălos, îi zise, ciupindu-l de pielea de pe coaste. Hotărăște-te acum sau niciodată.

Aaron își mușcă buzele:

— Nu-mi place să fiu supus la presiuni.

— Iar mie nu-mi place să fiu luată drept fraieră, replică Mignon. Dumnezeule, ce aș mai putea face pentru tine?

— Ești o ticăloasă, Minnie, însă ai stofă, spuse Aaron, mângâindu-i mâna. Vineri, chiar dacă tună și fulgeră? La tine sau la mine?

Închise ochii câteva clipe, încercând să alunge astfel durerile provocate de tratamentul ei, exact așa cum procedase sub tortură. Atunci făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a ascunde adevărul, acum îl scutea să recunoască cât de intensă mai era încă durerea.

— Am să vin eu la tine acasă, spuse Mignon pe ton oarecum sever. În acest fel, nu o să ai nici o scuză să contramandezi întâlnirea noastră. Eu voi aduce mâncarea, așa că ție nu-ți rămâne decât să aranjezi farfuriile și argintăria.

— Tacâmuri obișnuite, o corectă el. Vineri. Ești de acord cu ora șapte și jumătate?

— Voi veni, răspunse ea cu un zâmbet de abia schițat.

Acum, că apucase să facă promisiunea, nu era foarte sigură că dorește să refacă relația ei cu Aaron. Se mângâie cu gândul că aveau șansa de a fi buni prieteni acum, când nu exista nimic altceva între ei: cât de ciudat însă să-i treacă prin minte că relația lor amoroasă ar fi o piedică în calea prieteniei dintre ei.

— La ce te gândești? întrebă Aaron când Mignon se îndepărta de masa de masaj.

— Vor dori să facă o altă serie de analize săptămâna viitoare, îi răspunse ea, ocolind întrebarea.

— Iarăși, Dumnezeule!

— Bine, dacă Gilchrist consideră că nu e necesar, poate că scapi. Dar atâta timp cât faci parte din programul acesta experimental de testare a medicamentului, trebuie să respecti etapă cu etapă.

— Ia lasă-mă cu chestiile astea, zise Aaron, începând să se ridice. Sau doreai să mă mai masezi?

— Astăzi nu, te așteaptă Gilchrist. Deschise apa caldă și începu să

se spele pe mâini. Pe lângă aceasta, astăzi ai fost deja destul de tracasat.

— Ce vrei să spui prin tracasat? se interesă Aaron.

— Vreau să spun că a plouat azi-dimineață și va ploua și diseară, iar tu nu ai cum influența chestia asta, așa-i?

Aaron îi răspunse cu o privire dură și ciudată:

— Dar tu poți, Minnie?

— Nu prea mult, nu, recunosc eu.

— Ce păcat că nici tu nu poți face nimic. Începu să râdă, apoi se opri atât de brusc, încât sunetul semănă mai degrabă cu un lătrat. Bine, bine. Du-te și spune-i doctorului Michael Gilchrist, Michael J. Gilchrist. Cum l-o mai chema oare, numele ăsta care începe cu J.?

Își luase cămașa în mână, dar acum stătea fără să facă efortul de a o îmbrăca.

— Cine știe? Joshua, Jeremiah, Julius, Jeffrey, Joachim. Alege tu unul, Aaron.

Mignon își șterse mâinile pe prosopul aspru din hârtie și închise apa.

— Jesus? sugeră el. Probabil că îl chemă John sau Joseph. De fapt nu contează.

Pierzându-și total interesul pentru acest subiect, începu să-și tragă cămașa.

— Am de gând să-i spun despre zonele acelea iritate, îi reaminti Mignon în drum spre ușă.

Făcea tot ce putea să-și ia un aer foarte profesional, să pară neatinsă de toate ironiile pe care i le adresase el, dar își ținea umerii o idee prea ridicați, iar tocurele ei făceau prea mult zgomot pe linoleum; îi venea să se blesteme pentru că îi dezvăluise atât de mult din ceea ce gândea.

Aaron se îmbrăcă încet, încheind cu grijă fiecare nasture, ca atunci când avea numai trei ani sau când era beat. Odată își înclină bărbia și se cercetă pe piept, încercând să detecteze petele pe care le văzuse Mignon. Nereușind să le găsească, se duse și se uită în oglinda atârnată deasupra chiuvetei. Iată, era o regiune în formă de T, pornind de la clavicula dreaptă și strecurându-se prin păienjenitul de cicatrice lungi și subțiri și părul de pe piept. Se aplecă în față, urmărind cum dispăre pe măsură ce încheia următorii trei nasturi, satisfăcut că reușise să ascundă iritația, chiar și pentru scurt timp.

Marele ghinion al lui Michael J. (adică Jamison) Gilchrist era că la vârsta sa de douăzeci și nouă de ani, cu toate că ar fi putut adăuga după nume și o mulțime de titluri universitare, îl considerai mai degrabă un licean în ultimii ani de studii decât medic psihiatru, așa cum indica ecusonul său. Scund de statură și cu o figură de copil, renunțase recent la mustața pe care o abordase timp de doi ani, după ce trebuise să recunoască, fără chef, că Monica avea dreptate; îi dădea într-adevăr un aer prostesc.

— Vandreuter mi-a zis că dorești să mă vezi, așa-i? întrebă Aaron intrând la Gilchrist, fără să bată la ușă.

Gilchrist încuviință din cap în cea mai hotărâtă manieră a sa. Îl pofti înăuntru și îi indică cele două scaune din fața biroului. Aaron se așeză pe marginea mesei.

— Își face prea multe probleme, anunță el.

— Cine își face prea multe griji? se interesă Gilchrist pe un ton neutru, încât Aaron chicoti.

— Nu ne jucăm așa cum vrei tu, Gilchrist. Vezi-ți de treabă. Vroiam să spun, continuă Aaron să explice foarte grijuliu, că Mignon Vandreuter, care se ocupă de fizioterapia mea, a constatat că am o ușoară iritație. Ea

crede că are legătură cu noul medicament pe care mi l-ai prescris deși nimeni nu știe exact dacă mie mi se dă medicamentul real sau versiunea placebo, este? și ea nu vrea.

Gilchrist ridică o mână, ca un antrenor de volei.

— Cer pauză, Aaron. Te rog. Continuă, privindu-și fix pacientul. Ai dreptate. Vandreuter este preocupată, refuzase să utilizeze cuvântul mai greu, îngrijorată, de ceea ce descrie drept o erupție. A mai menționat că ai mai avut același gen de erupții din când în când, în timpul perioadelor ploioase și că nu consideră că ar trebui să-ți schimbăm medicația prescrisă, dar că ai nevoie de o supraveghere mai atentă.

— Te pricepi de minune să spui lucruri de soiul ăsta, comentă Aaron, coborându-se de pe birou. Ce altceva mai aveți nevoie? Trebuie să mai las o probă de sânge, înainte de a pleca.

Deși reușea să-și tină firea, efortul era mai mare decât lăsa să se vadă.

— Ți-ai predat fișele de observație? întrebă Gilchrist. Trebuie neapărat să le avem, dacă dorești să fii inclus în programul nostru.

— Pe toți dracii, mai multa nevoie aveți voi de mine decât eu de voi, zise Aaron dezgustat. Da, continuă el, arătându-și în mod ostentativ plictiseala, mi-am predat toate fișele de observație, completate exact așa cum vreți voi, cu comparații făcute dimineața și seara. Deși mă îndoiesc că au vreun rost atât timp cât ploua; nici nu vreau să mă gândesc.

Michael Gilchrist se obișnuise cu stilul batjocoritor al lui Aaron și se străduia să treacă peste situațiile neplăcute:

— Știi, Aaron, ar fi cu mult mai ușor pentru toată lumea dacă ai fi puțin mai amabil. În momentul de față, te porți ca un...

— Ia mai lasă-mă cu tot căcatul ăsta, spuse Aaron, apropiindu-se de ușă. Singurul lucru care trebuie să vă intereseze este organismul meu, pentru experiențe și pentru observațiile pe care le fac eu. Și cu asta, basta. Leși un pas pe culoar. Dacă ați putea găsi o cale să mă simt mai bine cu adevărat, chiar și pentru puțin timp, din când în când, eu aș fi cel care ar mulțumi primul. De câtă vreme încercați să mă faceți bine? De aproape douăzeci de ani, nu-i așa? Eu m-am întors în '72, și o persoană sau alta din Administrația Veteranilor își tot încearcă medicamentele pe mine de atunci încolo.

— Poți să te retragi din program când vrei tu.

Gilchrist își ridică privirea spre tavan. Ura certurile acestea cu Aaron Ruel Holliman, cărora nu era în stare să le pună capăt; confruntările lor căpătaseră de acum o evoluție previzibilă, având ceva din ritualul unui dans.

— Dacă ajung acolo, pot la fel de bine să mă arunc de pe Podul Golden Gate, se răsti Aaron. Cel puțin așa, dacă vreunul din Frankenstein-ii voștri de pe aici descoperă cu adevărat, din întâmplare, ceva care să mă ajute, voi fi printre primii beneficiari.

Trebuie să dați medicamentul acela valabil cobailor voștri, da îl veți găsi vreodată.

Gilchrist își ciupi rădăcina nasului, un gest reflex rămas din vremea când nu își pusese încă lentile de contact.

— Aaron, nu-i chiar așa cum îți închipui tu.

— Cine mai are timp să creadă? spuse Aaron, chiar înainte de a trânti ușa.

Figura uzată a lui Lew Frazier părea chiar mai întunecată ca de obicei. Stătea cu coatele proptite pe masa lui Aaron, cu o ceașcă de cafea fierbinte înaintea sa.

— Când se face așa de frig ca acum, aproape că aş prefera ploaia.

— Vei avea curând parte de ploaie, zise Aaron morocănos. Spuneau că până mâine de dimineață...

Nu apucă să termine, fiind ocupat cu capacul aparatului său pentru pâine prăjită.

— Mda, și eu ascult buletinul meteorologic. Ce faci acolo?

— Încălzesc niște plăcinte, răspuse Aaron. Ai adus fotografiile cu tine? Poate am timp să mă uit la ele înainte să mâncăm ceva.

Scoase cu un oftat mica farfurie metalică din aparat.

— De ce nu-ți cumperi un cuptor cu microunde? întrebă Lew.

— Dar tu de ce nu-ți cumperi?

Lew apucă ceașca de cafea și sorbi.

— Știi de ce. Rowena mi-a zis că mă face bucățele dacă-i aduc așa ceva în casă. Zâmbi afectuos. Dar tu locuiești singur, iar aici, în astea două camere din spate ai tot atâtea aparate electronice câte ai găsi într-o țară în curs de dezvoltare. De ce nu-ți cumperi și un cuptor cu microunde?

Ridică pe masă geanta sa din piele, demodată, ca de comis-voiajor. În timp ce-i desfăcea cataramele, zise:

— Am aici fotografii de la locul crimei și de la autopsie. Sunt greu de suportat.

Aruncă un plic pe masă.

— Indicii există? întrebă Aaron și curios și indiferent în același timp. Apucă plicul gros și îl cântări în mână:

— Câte fotografii sunt aici?

— Treizeci și una. Doctorul Grieta a mai făcut câteva suplimentare.

Cuvintele sale nu fură foarte inteligibile, încercând să răspundă și să bea din cafea în același timp.

— Puține, zise Aaron sec. Există vreun motiv?

Își mai turnă niște cafea și se așază față în față cu Lew Frazier.

— E foarte rău, spuse Lew. Nici nu mi-aduc aminte să fi văzut ceva mai îngrozitor, într-un loc în care s-a comis o crimă. E chiar mai rău decât la accidentul care s-a petrecut acum câțiva ani, când patru tineri motocicliști s-au ciocnit frontal cu un camion, pe șoseaua 680. Tăcu o clipă. Atunci era vorba de mașini, dar acum un om a făcut-o. Un om care a comis fapta cu bună știință.

Privea fix spre fereastră, unde imaginea reflectată a bucătăriei se suprapunea peste imensitatea nopții.

Aaron ezită o clipă, cu plicul în mână. Respiră adânc, ca și cum s-ar fi pregătit să se arunce într-un râu iute. Deschise plicul și le împrăstie pe masa de bucătărie, dintr-un singur gest. Le privi o vreme, fără comentariu.

Suprafața lucioasă a pozelor contrasta cu măcelul pe care îl prezentau: o femeie zăcând în mijlocul unei poieni, dezarticulată ca o păpușă stricată, cu hainele răspândite în jur și sânge, sânge peste tot; aceeași femeie, văzută din partea opusă a poienii în această fotografie se putea vedea că gâtul ei nu fusese spintecat, ci rupt; o imagine de aproape a pieptului și capului, din stânga; același lucru, dinspre dreapta; corpul de la talie în jos.

— Prezintă o dislocare parțială a șoldului, spuse Lew cu voce egală, coborâtă.

— Văzusem și eu, răspuse Aaron, pe același ton.

— Raportul medicului legist face referire la asta.
— Da, da. Arată ca și cum s-ar fi împotrivit.
— Cu toată puterea și multă vreme, confirmă Lew.
— Înfrorător, spuse Aaron, respirând neregulat. Ce i-a provocat moartea, de fapt?
— I-a frânt gâtul, răspunse Lew, privind în cafea, evitând astfel ochii lui Aaron.
— Isuse Hristoase!
— Da, da.
Aaron puse în ordine fotografiile făcute la locul crimei și se pregăti să privească și imaginile de la autopsie. Poate din cauza decorului impersonal și steril în care se desfășurase aceasta pozele deveneau și mai greu de suportat.
— Este paloarea cadaverică sau a fost... Astea sunt vânătăi?
— Și una și alta, spune Grieta. O parte a urmelor provin de la modul cum a fost aruncată pe spate, altele de la bătaie. Lew bău două guri de cafea fierbinte. Clătinând din cap, Aaron frunzări din nou fotografiile, încercând să păstreze o distanță față de grozăviile pe care le privea.
— Cu ce a acționat asupra... asupra gâtului?
— Grieta spune că e vorba de dinți, răspunse Lew după o mică ezitare.
— Dinți? exclamă Aaron înfiorat.
— Nu de om. Mai de grabă ca ai unui câine uriaș... Cafeaua e prea fierbinte.
— Mda. Dinți, spuse Aaron examinând mai de aproape imaginile din timpul autopsiei.
— Poate a avut cu el un câine mare.
— Nemaipomenit. Știți cine a fost victima?
— Facem cercetări, spuse Lew cu o anume răceală. Desigur, nu am găsit nici un fel de act de identitate asupra ei. Nu avea nici geantă, nici portofel, nimic. Nu putem recurge deci decât la amprente și dinți și, dacă suntem norocoși, poate o caută cineva.
Se lăsa pe spate în scaunul său și se uită fix la lampa coborâtă mult deasupra mesei; lumina îl făcu să clipească.
— Și ce vrei să fac eu? întrebă Aaron punând fotografiile deoparte, evitând atent să le vadă din nou.
— Ca de obicei... coordonarea informațiilor, compararea cu datele altor cazuri similare, din alte zone. Tu te pricepi la așa ceva. Cu memoria pe care o ai tu... descoperi similitudini mai bine decât oricare computer din lume. L-ai ghicit pe individul acela din Utah, după ce toți ceilalți pusese răstălașuri la cazul respectiv. Tare aș vrea să știu cum ai reușit.
— Nu e prea amuzant, spuse Aaron neprietenos.
— Nu, îmi închipui că nu, răspunse Lew imediat. Probabil că e dificil să trăiești având o minte ca a ta, care reține totul atât de limpede. Cu toate acestea, e o calitate nemaipomenită.
— Aș schimba bucuros mintea mea cu un corp care să funcționeze cum trebuie, zise Aaron tușind și ridicând din umeri.
— Prin urmare, doriți să cercetez cazurile cu care prezintă asemănări, căutând elementele care se repetă.
— Aceasta, dar și o definiție psihologică a individului. Lew capătă mai multă siguranță, ca și cum tocmai ar fi evitat să calce într-o mlaștină. Dacă nu a avut un prieten mai nervos sau o rudă dubioasă, atunci ea ar fi putut fi...
Aaron duse ideea până la capăt:
— Atunci ea ar putea fi doar o victimă dintr-o serie mai lungă, ucisă de un maniac din pură întâmplare.

— Cam la așa ceva ne gândim și noi, răspunse Lew supărat. Nu ai prin casă ceva mai tare decât cafea?

— Nu mai ești în timpul serviciului? se interesă Aaron ridicându-se de la masă, bucuros că poate face un lucru care să-l îndepărteze de fotografiile acelea.

— Ar mai fi încă cinci minute, dar mă piș pe ele. Întinse mâna și îi arătă copiile după rapoartele procurorului Citește cu grijă tot materialul. Știu că nu-i o lectură de soi, dar te rog să le parcurgi atent, Aaron. S-ar putea să existe în ele ceva interesant, un lucru pe care noi să-l fi trecut cu vederea.

— Așa voi face, zise Aaron, aducând sticla cu cel mai bun whisky pe care îl avea. Cât îți torn?

— Uple-mi ceașca.

— Poftim. Aaron făcu așa cum îi ceruse ajutorul de șerif, adulmecând mirosul plăcut al amestecului de cafea și băutură. Știi, când m-am întors din Vietnam, am băut o singură ceașcă de cafea irlandeză și n-am mai mișcat trei ore.

— Își turnă niște bourbon și în cafeaua lui, din reflex.

Grieta va încerca să determine grupa de sânge cu ajutorul spermei, spuse Lew, incapabil să discute despre ceea ce știa că îndurase Aaron ca prizonier de război. Nu că ar fi mare lucru, grupa de sânge, dar ne-ar putea ajuta să eliminăm din calcul pe unii de la bun început. — Își sorbi de această dată cafeaua încet, cu ochii aproape închiși de plăcere. Doamne, ce gust grozav, într-o noapte ca asta.

— Ploioasă, vrei să spui? întrebă Aaron, încercând să pară amuzant.

— Nu, întunecoasă. Întinse din nou ceașca. Dacă toate cafelele ar avea gustul ăsta, cred că aş bea câte zece pe zi.

— Dacă toate cafelele ar fi preparate ca asta, am vedea pe drum de două ori mai mulți bețivi decât acum, replică Aaron.

— Iar eu aş fi probabil unul dintre ei. Își puse ceașca jos și se întoarse spre Aaron. Încercăm să nu lăsăm să apară în presă partea cea mai oribilă a afacerii, cel puțin pentru moment. E și așa destul de rău că s-a descoperit o femeie asasinată lângă intrarea din spate a Parcului Briones.

— Care dintre intrările din spate? se interesă Aaron, luând carnetul de note pe care îl pregătise înainte de sosirea lui Lew.

— Cea de pe Alhambra Valley Road, aceea îngustă. Continuă cu capul lăsat în jos. Paznicii parcului au ajuns la fața locului de îndată ce au descoperit-o.

— Cine „au descoperit-o?”

— Două fete care treceau călare pe acolo. Lew continuă cu greutate: Una dintre ele a povestit cum caii s-au cabrat, iar ele s-au gândit că au dat peste un râs sau un bursuc. Însă la așa ceva nu s-au așteptat.

— Cine s-ar fi gândit? Ridică ceașca și bău, simțind cum băutura caldă i se răspândea prin tot corpul, calmându-i încordarea și durerile. Le-ai luat declarație fetelor?

— Nu încă. Brewster a răspuns cel dintâi la apel. A aflat câte ceva de la ele, însă erau destul de șocate. A aranjat să vină cineva de la grajdul lor și să ia caii, iar pe ele le-a dus cu mașina, așa că...

Aaron încuviință din cap.

— A avut grijă să-i prevină cumva pe părinți înainte de a sosi cu fetele?

— Mda. Brewster nu-i tâmpit.

— Aceasta nu înseamnă că ar fi prea... cum se zice acum? Sensibil? Ce chestie îngrozitoare pentru fetele acelea să găsească așa ceva.

— Pentru nimeni n-ar fi fost plăcut, îl corectă Lew. Își privi apoi

ceasul. Aha, acum nu mai sunt în timpul serviciului. Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Poți să-ți termini cafeaua fără muștrări de conștiință. Există vreun lucru aici căruia ar trebui să-i acord atenție specială? Întrebă Aaron răsfoind raportul autopsiei.

— Probabil, răspunse Lew. Dar încă nu știu exact care anume. Într-un caz ca acesta... ei, bine.

— O.K. Când crezi că vei avea declarațiile fetelor care au găsit cadavrul?

— Poimâine, probabil. Am discutat cu părinții amândurora, și mi-au explicat că încă nu sunt în stare să răspundă la întrebări.

— Cu cât aștepți mai mult.

Avertismentul lui Aaron fu imediat întrerupt de Lew:

— Știu, cu atât mai mari sunt șansele ca martorii să nu-ți dea informații corecte. Dacă le apucă isteria, nu-ți mai dau nici un fel de informație, iar părinții se vor revolta împotriva poliției. Făcu un gest prin care sugera că înțelege această situație. Gândindu-mă că ar putea fi vorba de Francine sau Sally sau, Doamne ferește, de Erin. Nu mi-aș dori să vină careva și să le pună întrebări după o asemenea întâmplare, decât după ce și-ar reveni suficient.

Așa cum se întâmpla ori de câte ori venea vorba de familie, trăsăturile lui sufereau o transformare subtilă, iar în ochi i se putea citi blândețea.

— Dacă ar fi implicați Francine, Sally sau Erin, nu ai lăsa pe nimeni să se apropie de ele. Tu însuși ai sta de gardă lângă ele.

Lew ridică din umeri, însă nu-l contrazise:

— Când ai copii, nu-ți este la îndemână să...

— Să descopere femeii asasinate prin parc, continuă Aaron tăios. Printr-un gest reflex, își mângâie piciorul.

— Te doare? îl întrebă Lew.

— Puțin. Lui Aaron îi dis plăcea să fie prins într-o asemenea postură. Schimbă imediat vorba. Poți să-mi spui numele lor? Al celor două fete care au descoperit corpul?

Lew îi răspunse fără tragere de inimă:

— Maude Adamson, din Pleasant Hill și Julia Kemp din Concord. Am să-ți comunic cum să intri în legătură cu ele după ce le luăm declarațiile, dar nu vreau să stai de vorbă cu ele decât dacă este absolut necesar. Nu vreau să întreprinzi nimic de capul tău. Dacă vrei să le întâlnești mă iei și pe mine. Nu doresc să pierdem vreun martor potențial. M-ai înțeles?

— Da. Spune-mi ce vârste au fetele, doar pentru știința mea?

— Adamson are șaisprezece, Kemp cincisprezece ani. Ele se ocupă de cai la Gaven Ranch. Pronunță aceste cuvinte cu o anumită licărire în ochi. Trebuie să fie lăsate în pace, Aaron.

— Voi proceda exact așa cum dorești tu. Am nevoie de numele lor pentru cazul în care apare ceva deosebit. Și vârsta lor îmi poate fi de folos. Mâzgăli câteva cuvinte în carnetul său, ca să aibă ceva de făcut. Maude Adamson, șaisprezece; Julia Kemp, cincisprezece. OK.

— Ar putea fi implicate în vreun fel oarecare în cazul nostru?

— Cine știe? Amintește-ți de situația aceea când aveai o martoră, total inocentă, care nu făcuse nimic intenționat, dar, din greșală, îi oferise criminalului vostru ocazia să comită fapta lui murdară. Ți-aduci aminte?

— Te referi la Edna Towers, nu?, spuse Lew. Să știi că dreptate.

— Dacă Edna nu ar fi fost atât de săritoare, vorbindu-i lui Lauter despre scurtătura către...

— Da, da. Lauter nu ar fi reușit poate să-i ucidă atât pe Jena, cât și

pe Bill Harrison. Edna nu a vrut decât să fie amabilă. Te gândești probabil că una dintre fete ar fi putut vedea mai mult decât își dă seama în acest moment.

— Merită să nu lași nimic la voia întâmplării. Lovi cu creionul în carnețelul său. De asemenea, sunt curios să știu dacă există o legătură cu Briones. Mi-ai spus că fetele călăresc acolo de obicei. Mai există și un alt membru al familiei care se plimbă deseori pe acolo? Începu să mângâiească mașinal hârtia. Nu este exclus, de exemplu, ca ucigașul să fi dorit ca fetele să descopere cadavrul.

— Asta ar fi dezgustător, spuse Lew.

— Tot ceea ce a făcut el e dezgustător, răspunse Aaron, profund scârbit dintr-odată.

Lew își mângâie maxilarul lung și masiv. Izbi apoi cu palma în masă.

— Adevărat! Ai dreptate. Trebuie să urmez și această pistă, îți voi comunica orice nouă informație primesc și eu.

— Ce gândește Hislop despre toate astea?

Aaron menționează numele șerifului cu precauție.

Lew încerca fără succes să nu-i răspundă cu patimă.

— Dacă îi iese un câștig politic, este mulțumit; dacă nu, nu-i va conveni.

— Cu alte cuvinte, participarea mea va fi.

— Discretă. Adică eu voi păstra discreția. Se încruntă. Sper că vom rezolva curând acest caz. Crimele atrag atenția în mod deosebit, iar dacă Hislop nu reușește să obțină o presă favorabilă de pe urma acesteia, pot să apară dificultăți.

— Voi face tot ce pot, spuse Aaron.

— Foarte bine, zise Lew, străduindu-se să-i zâmbescă lui Aaron. Mă bizui pe tine.

Ignacio Grieta seamănă cu Sancho Panza fizic și cu Don Quijote spiritual. Corpulent și înzestrat cu o figură sinceră, făcută parcă să zâmbescă, el era ridicol de sobru; numai arareori pe chipul său se ivea un zâmbet visător și blând. Mai serios ca oricând, îl întâmpină pe Lew Frazier cu o privire lungă, gânditoare pe deasupra ramelor ochelarilor. În stilul său trist și curtenitor îi sugerează să ia loc.

Lew se așază, grijuliu să nu atingă nimic în vasta dezordine a cabinetului patologului.

— În legătură cu femeia găsită în Parcul Briones.

— Da. — Biata făptură.

Medicul își trase un vechi scaun turnant din lemn și se așază.

— Pot îndrăzni să sper că s-a descoperit grupa de sânge?

— Da, dar nu e de mare folos, spuse Grieta. Avem tipul 0, cu RH pozitiv. Destul de obișnuit.

— Totuși, eliminăm jumătate din populație, nu-i așa?

— Cam jumătate din populația masculină, mai mult sau mai puțin, confirmă Grieta. Oricare suspect având sânge din grupele A, B, AB sau 0 negativ iese din discuție. Își încrucișă brațele, în halatul strâns pe umeri. Continuăm testele asupra diverselor substanțe din vagin.

— Există vreun motiv? se interesă Lew, știind că lui Grieta îi place să fie iscodit.

— Ei bine, doresc să elimin posibilitatea să fi existat mai mulți parteneri sexuali, spuse medicul, așteptând reacția lui Lew.

— Vrei să spui că au existat mai mulți siluitori? exclamă Lew, știind că astfel îl ajută pe Grieta să treacă peste reținerile sale.

— Nu-i exclus. Nu vom ști cu exactitate decât după analize. Se mai poate să fi avut relații sexuale înainte de viol, cu altcineva, de exemplu prietenul ei. Desigur, în zilele noastre, când toată lumea e atât de

conștientă de pericolul SIDA, prietenul ei s-ar putea să folosească prezervative și atunci nu vom găsi nimic. Există situații în care igiena devine adversara noastră.

— De ce crezi că au fost implicați mai mulți bărbați? se încrunta Lew.

— În primul rând, gravitatea și numărul mare al rănilor. Victima a fost sfâșiată cu dinții și unghiile. Altfel nu poate fi descris ceea ce s-a întâmplat. Își roti privirile în sus, ca și cum ar fi implorat cerul. Dacă nu avem de-a face decât cu un singur atacator, atunci, pe baza dovezilor, nu-mi rămâne decât să presupun că bărbatul respectiv este supus unor furii de psihopat, cauzate de excesul de adrenalină.

— Vrei să spui că violează și omoară în mijlocul unor crize de nebunie? Întrebă Lew, străduindu-se din răputeri să nu arate mai mult decât un simplu interes profesional.

— Având în vedere cele văzute și auzite de mine, trebuie să confirm, așa este. Făcu o pauză înainte de a continua. Atacatorul este foarte puternic și cred că posedă experiență în domeniul luptei corp la corp. Îmi bazez opinia pe ușurința cu care i-a frânt gâtul și numărul contuziilor de pe corpul victimei ce nu pot fi puse pe seama căderii sau palorii cadaverice, deși aceasta ar putea chiar ascunde alte vânătăi de pe spatele și coapsele ei.

Lew nu fu în stare să pună următoarea întrebare decât după mai multe secunde:

— Când... când a omorât-o?

— Vrei să spui, cât timp a rămas în viață odată atacul dezlănțuit? Aș afirma că a rămas în viață până când a atacat-o la gât, probabil. Presupun că i-a fracturat gâtul înainte de a începe să-i sfâșie carnea.

Lew înghiți cu greu, impunându-și să se gândească că ar trebui să fie obișnuit cu aceste lucruri. Ascultase deja relatări ale unor fapte la fel de cumplite ca și acestea și nu se arătase atât de sensibil.

— Faptul este confirmat și de caracteristicile hemoragiei?

— În cea mai mare parte. Este oarecum dificil să se precizeze, deoarece țesuturile au fost foarte afectate. Făcu o nouă pauză, pe figura sa zugrăvinduo-se o profundă nefericire. Desigur, se poate ca ea să fi fost vie când a început și moartă.

Își încheie ideea printr-un gest al mâinii.

— Care ți se pare ipoteza cea mai plauzibilă?

— Presupunerea mea, subliniez că e o simplă presupunere pe care mi-e teamă că nu se pot clădi decât speculații, este că se afla în viață când el a început să o muște. Există urme de sânge sub bărbia și pe umerii ei care sugerează că lupta a continuat. S-a bătut cu el, poate l-a rănit suficient ca să-l facă să ezite. Indiferent cum a fost, i-a frânt gâtul pentru a-și putea continua hm, treaba netulburat.

— Cât de exactă este această presupunere? Întrebă Lew.

— Destul de exactă. Ar putea să se ridice argumente împotriva ei și nu ne este de mare ajutor într-un proces, dar reprezintă o bază de discuție. Tu ce crezi, Lew?

— Eu cred că avem de-a face cu un maniac, răspunse Lew liniștit și se ridică de pe scaun. Aș vrea să sper că nu am dreptate. Există șanse să identificăm victima?

— Până în momentul de față, nu dispunem de aproape nimic, dar timpul nu este trecut. Dacă e o fugară și nu a vrut să fie descoperită, s-ar putea să dureze. Deschise sertarul de sus și scoase o pungă mare din hârtie albă. Vrei un sandviș?

— Mulțumesc, nu, spuse Lew, pregătindu-se de plecare. Mai există vreun lucru pe care vrei să mi-l comunici? Ceva care nu apare la raportul

oficial?

Grieta făcu o pauză, timp în care își despachetă prânzul.

— Ei bine, teoria aceea despre câine...

— Da? interveni Lew, văzând că Grieta trenează.

— Analizăm niște fire de păr descoperite la locul faptei, dar nu va fi ușor să demonstrăm că există o legătură între ele și crimă. Oamenii își plimbă câinii prin Briones frecvent, unii dintre ei au fugit și s-au sălbăticit, ca să nu mai vorbim de coioți și vulpi. Nu cred să te ajute prea mult, decât dacă găsești o noua victimă și același tip de păr. Și chiar și în acest caz, nu poți să-ți construiești întreaga ipoteză pe așa ceva, chiar dacă ar fi unicul lucru pe care te-ai putea bizui. Oftă. Desta a trecut deja pe aici, interesându-se dacă există ceva dovezi.

Lew avea un respect prudent față de procurarea adjunctă a districtului, Wallis Desta, motiv pentru care și era acum atât de circumspect.

— Se va ocupa ea de proces, dacă ajungem la așa ceva? Sau crezi că îl va prelua procurorul însuși?

— Sunt sigur că Desta și-l dorește, spuse Grieta înclinându-și fruntea. Cât privește cazul nostru, ea mi se pare mai tenace ca de obicei.

— Înțeleg, spuse Lew, deloc sigur că înțelege cu adevărat. Mulțumesc. Informațiile tale îmi sunt de ajutor. Ține-mă la curent.

— Desigur, locotenent Frazier, răspuse medicul ceremonios, după care înfulecă o jumătate de sandviș.

Lew părăsi cabinetul lui Grieta speriat și îngândurat. Nu reușea să-și scoată din minte imaginea hidoasă a cadavrului. Își închipui ca i s-ar fi putut întâmpla uneia dintre fetele lui, sau uneia dintre prietenele lor, pe care le cunoștea de când erau mici. Își înăbuși un fior de teamă; mergea spre tribunal, printre oameni îmbrăcați în haine sau pulovere groase, care îi apărau de vântul rece; cu toții erau grăbiți să profite cât mai mult de ora lor liberă de prânz.

Tribunalul era aglomerat, iar zgomotul suficient de mare ca să-l deranjeze. În forul său interior, Lew recunoscă că l-ar fi enervat chiar și o șoaptă din cauza stării ce-l cuprinsese. Liftul îl purtă până la etajul trei, unde o luă de-a lungul culoarului, prin furnicarul de oameni, spre biroul procurorului districtual din tribunal. În asemenea momente, regreta că nu poartă uniformă; i-ar fi conferit o anumită autoritate.

— O, bună ziua domnule locotenent Frazier, îl întâmpină Chloe, secretara în vârstă de cincizeci și cinci de ani.

— Bună ziua, Chloe, îi răspunse, fără a mai băga în seamă buclele blonde, tinerești, vopsite într-o nuanță artificială, ce se revărsau pe umerii ei. Wallis Desta este aici?

— A doua ușa pe stânga, îi răspunse, arătându-i direcția cu creionul. Urmează să ia depoziția unui martor la ora unu treizeci.

— Nu am să o rețin, îi promise Lew.

Wallis Desta era așezată la un mic birou metalic, vopsit cu o culoare ce se străduia fără succes să imite lemnul. În momentul intrării lui Lew, își ridică privirile de pe teancul de dosare aflate dinaintea ei. Expresia precaută se transformă într-un zâmbet obosit.

— Bun venit, Llewellyn.

Îl se adresa întotdeauna cu numele întreg, așa cum proceda de fapt cu toată lumea, în speranța că Wallis nu se va transforma în Wally.

— Bună, Wallis, îi răspunse, intrând în biroul înghesuit și închizând ușa. Trebuie să-ți vorbesc.

— Ce vânt te aduce? îl întreabă, privindu-și ceasul.

— Trebuie să iei o depoziție într-o oră. Mi-a zis Chloe. Nu am nevoie decât de zece minute, O.K.?

— În legătură cu ce?

Întrebarea suna amabil, dar bănuitor.

— Femeia descoperită în Briones. Grieta mi-a zis că ești interesată. Se străduia să vorbească pe un ton neutru, nici prea entuziast, dar nici foarte acuzator. Așa este?

— Da, mă interesează, răspunse ea precaut, aranjându-și dosarele, fără motiv. Despre ce este vorba?

— Încă nu știu precis. Am însă bănuiala că trebuie să fim foarte atenți cu acest caz. Nu cu investigația în sine, ci cu opinia publică. S-ar putea să intrăm într-o chestiune urâtă.

— Este oricum suficient de urâtă, ai văzut fotografiile.

— Dacă ne grăbim, nu o să ajungem nicăieri cu acest caz. Nu găsise cele mai potrivite cuvinte și era conștient de asta. Nu știu cum să-ți explic mai bine; n-aș vrea să-ți vând prafuri cu instinctul polițistului și nici nu urmăresc să fac din țânțar armăsar, dar nasul meu îmi spune că se întâmplă ceva deosebit.

— Nu te contrazic, spuse Desta, proptindu-și coatele pe birou. Dar ce propui să facem?

— Nimic deosebit, pentru moment. Se gândi un moment cum să continue. Le voi pune întrebări celor două fete care au găsit victima. Chiar mâine.

— Adică Maude Adams și o corectă Lew.

— Așa. Și Julia Kemp. Am zis corect?

Începu să se joace cu eșarfa din mătase gri care îi acoperea gâtul, terminându-se cu un nod complicat.

— Da, corect. Nu vreau să atrag atenția asupra lor, le ajunge prin ce au trecut. Își împreună mâinile, apoi le desfăcu din nou. Există clipe când a fi tată și a fi polițist sunt două lucruri care nu prea se potrivesc.

— Și ce crezi că putem face? Nu avea cum camufla întreaga afacere. Te referi la declarațiile către presă? Sunt absolut de acord, atâta timp cât nu va trebui să ne justificăm mai târziu. Privirile ei se ascutiră. Când vom descoperi identitatea victimei, lucrurile se vor schimba, poate.

— Aceasta nu înseamnă că nu le putea proteja pe cele două fete care au descoperit cadavrul. Nu e vina lor că i s-a întâmplat. S-o ia naiba de treabă! Nici lor nu le-a fost ușor. Nu trebuie să ajungă pe pagina întâi a ziarelor. Nu le-ar face bine, nu e nevoie să-ți spun asta. Apoi, nu vreau ca ele să devină mai puțin credibile, din cauza unor știri prezentate anapoda.

Aceste ultime cuvinte fuseseră pronunțate rar, privind-o drept în ochi pe Wallis Desta.

— Ai câștigat punctul. Observă că își șifonase eșarfa și o netezi. Cum merge investigația?

— Brewster patrulează împreună cu paznicii parcului, pentru orice eventualitate. Arată spre micul geam de la un capăt al biroului. Se pare că vremea bună mai ține încă o zi, poate au norocul să găsească ceva util.

— Porci zburători, de exemplu? sugeră Desta sarcastic. Îmi pare rău, chestia asta nu a sunat prea bine.

Lew făcu un semn din cap.

— Mai primesc ajutor din partea cuiva.

— Neoficial, înțeleg. Îl cunosc, cumva?

— Aaron Holliman, răspunse Lew. Pentru eventualitatea că s-au petrecut crime similare, în alte locuri. Știi ce capacitate teribilă are. Va descoperi tot ceea ce avem nevoie să știm cu mult mai repede decât am reuși noi.

— E posibil. Foarte bine. Dar ce te face să crezi că va descoperi

niște cazuri asemănătoare?

Lew ridică din umeri:

— Ideea asta nu-mi iese din cap.

— Perfect, atunci. Așteptă ca el să explice mai mult; văzând că nu mai comentează nimic, își scoase ochelarii și se frecă la rădăcina nasului. Bine, te rog să fii prudent. Holliman ne poate servi drept martor, în calitate de expert, dar numai în cazul în care nu a încălcat nici o lege și nu a încercat să ocolească Declarația Drepturilor Omului.

— El știe ce are de făcut, răspunse Lew, simțindu-se în defensivă.

— Dar tu? insistă Desta, punându-și ochelarii la loc.

Lew se întoarse și deschise ușa. Începuse să nu se mai simtă la largul lui în încăperea aceea mică:

— Eu sunt responsabil cu garantarea siguranței în Comitatul Contra Costa. Face parte din îndatoririle slujbei mele. Altceva nu știu.

Wallis Desta bătu de două ori din palme.

— Bravo, spuse ea ironic. Foarte bine, Llewellyn.

Cu câteva minute înainte de ora zece, Aaron răspundea la telefon.

— Holliman.

— Am descoperit numele și adresa victimei, spuse Lew fără introducere. Am aflat acum douăzeci de minute.

Aaron prinse receptorul între bărbie și umăr, căutând un creion.

— Dă-i drumul.

— Numele: Audrey Weeks, născută la 6 martie 1970, în Phoenix, Arizona. Părinții locuiesc la Fairfield, tatăl angajat civil în serviciul lui Air Force. Ea era înscrisă la Heald College, din Concord. Ca întotdeauna când citea asemenea informații, vocea lui Lew era tot mai greu de auzit, până ce devenea aproape imposibil. Părinții fetei i-au identificat corpul.

— Tâmpenia naibii! De ce a mai fost nevoie să-l vadă?

— Am utilizat camera de supraveghere prin televiziune, așa că nu a fost nevoie să vadă chiar corpul zăcând pe lespede. Prin cameră de luat vederi este parcă ceva mai ușor, apare o anumită distanțare. Sau așa se spune, cel puțin... Deci cam asta este tot ce știm, acum. Trebuie să ne apucăm să aflăm date despre cei cu care venea în contact la universitate și peste tot. Dacă apare un prieten sau doi, îl verificăm, iar pe tine te-aș ruga să te ocupi de celelalte cunoștințe. De acord?

— Sigur că da, răspunse Aaron, studiind datele pe care le notase constatând că biata fată nici nu împlinise douăzeci de ani. Părinții ei au luat vreo hotărâre?

— În legătură cu înmormântarea? Nu știu exact. Ei sunt cei ce vor comunica procurorului intențiile lor în legătură cu ceremonia, dar s-ar putea să mai dureze. Se opri brusc. — Aaron, trebuie să-l găsim pe criminal.

Aaron continuă să studieze cele scrise despre Audrey Weeks.

— Da, așa este.

3

Odată cu reînceperea ploii, Aaron se simțea atât de rău încât nu-i mai venea să se ridice din pat. „O, nu, să nu faci așa ceva!” își vorbea lui însuși, ca și cum ar fi fost un copil neascultător. „Stai în pat numai pentru că te doare puțin, transformându-te astfel într-un invalid. Nu merge cu căcaturi din astea, gagiule. Scoală-te și dă drumul la căldură.” Scottea aceste cuvinte printre dinții strânși. Ajunsese la marginea patului, dar îi trebuia mai mult de cinci minute să se convingă să se ridice, lucru care

îl făcu cu un geamăt.

Se împletici până la baie și lăasă să curgă apa caldă în cadă, privind aburii. Tresări de durere când încercă să se ridice pe vârfuri. Cicatricele de pe spate și piept aveau duritatea unor margini din plastic.

Când intră în sfârșit în apa fierbinte, mușchii săi se încordară, în pofida căldurii binefăcătoare. Blestemând, se sili să se întindă atât cât îi permitea cada, mai lungă decât cele obișnuite și încercă să plutească puțin, fără mult succes. Își flexă brațele, cu mare efort. Peste zgomotul pe care îl făcea el, se auzea vag ropotul ploii, care îl influența, împiedicându-l să-și execute exercițiile de respirație cum se cuvine, supărându-l și scoțându-l din fire. Când ajunsese să se șteargă de apă, era deja pregătit să sfâșie prima persoană ce i-ar fi ieșit în cale.

— Trebuie să-i vorbesc lui Gilchrist, îi spuse funcționarei care îi răspunsese la apel. Chiar acum. Să nu-mi spui că e cu un pacient sau că nu poți să-l întrerupi. Fă cum îți zic.

— Va trebui să, începu vocea aceea oficială.

Aaron o întrerupse:

— Dă-mi legătura! Acum!

Urmă o scurtă pauză a funcționarei, după care aceasta continuă cu demnitate înghețată:

— Îi voi spune că ați insistat, domnule Holliman.

— Foarte bine.

Durerea de cap îi revenise și creștea ca un dom de lavă. Se frecă la frunte și încercă să-și regularizeze respirația. Motivul pe care îl înghițise nu reușise nici măcar să-i știrbească durerea.

— Aaron, se auzi Michael Gilchrist, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă internez câteva zile. Nu mi-e bine.

Se disprețuia pentru că recunoștea adevărul, tot atât de mult cât își disprețuia corpul pentru că îl trăda prin durere.

— Dureri de cap, din nou?

— Totul mă doare, spuse Aaron, blestemând în gând. Din pricina ploii.

Gilchrist știa bine în ce măsură ploaia îl afecta pe Aaron și răspunse fără ezitare:

— Am să văd ce pot face. Nu prea avem spațiu, însă voi găsi o cale.

— Numai până când cedează durerea, e tot ce-mi trebuie, spuse Aaron repede. Nu vreau să rămân mai mult decât am nevoie.

— Foarte înțelept, zise Gilchrist, liniștindu-și pacientul. Vorbesc imediat cu administrația și te sun în cincisprezece sau douăzeci de minute.

— O.K., răspunse Aaron, cuprins de un nou val de dureri. Dar grăbește-te.

— Crezi că poți conduce sau ai nevoie de o ambulantă?

De îndată ce pusese întrebarea, doctorul înțelese că nu fusese bine formulată.

— Fără ambulanță, se răsti Aaron.

Se străduia să-și compună o voce normală, știind că nu-i reușește.

— Am să trimit pe cineva să te ia. Cel târziu la amiază. Până atunci, mișcă-te cât mai puțin, stai la căldură, nu...

— Cunosc povestea, îi aminti Aaron cu bruschete.

— Te sun curând, îi promise Gilchrist, punând telefonul în furcă fără a-și lua rămas bun.

Aaron plecă împleticindu-se spre salon, ajutându-se cu mâinile lui nesigure. Se prăbuși pe canapea, cu fața în pernă, ca să se ascundă de lumină. Isuse! nu mai fusese într-o formă atât de proastă de ani întregi. „Parcă acum m-aș fi întors din Vietnam”, murmură el, cu degetele înfipte

în umeri. Își simțea cicatricile prin cămașă și pulover. Douăzeci de minute i s-au părut o veșnicie.

Când telefonul sună în sfârșit, șaptesprezece minute după ce Gilchrist pusese telefonul jos, Aaron reacționează de parcă ar fi explodat ceva lângă el. Aproape că se răsturna de pe canapea, apucă receptorul și îl ținu ca și cum ar fi intenționat să-l arunce în cămin. Cu mâinile sale nesigure, apropie receptorul de ureche. Reuși să-și pronunțe numele cu o voce pe care nu și-o mai recunoștea nici el.

— Mike Gilchrist. Am aranjat să primești o cameră, într-una din cabane. Tuși cu delicatețe. Ele nu sunt chiar ca un...

— Salon de boli psihice? sugerează Aaron. Mulțumesc!

Deși era cu adevărat recunoscător, cuvântul sunase tăios.

— Îți stabilești programul cum vrei. Vei fi singur majoritatea timpului și nu vei fi ajutat să te îmbraci și să te speli decât dacă ceri. Poți să mănânci împreună cu ceilalți, în sufragerie, sau pot aranja să primești masa separat. Am solicitat camera pentru trei zile. Făcu o pauză. Nu voi permite să ai telefon, în cameră până nu știu exact cât de gravă e starea ta acum. După aceea, mai vedem.

— O.K. Aaron își dresă glasul. Colaborez la o anchetă cu biroul șerifului, e vorba de o crimă. Va trebui să știe unde sunt și cum mă pot găsi.

Simpla pronunțare a acestor cuvinte îl făcu să simtă că-și recapătă vigoarea.

— Spune-le să ia legătura cu mine. O mașină este în drum spre tine. Probabil ajunge peste o jumătate de oră. Poți fi gata până atunci?

Gilchrist se străduia foarte mult să nu pară îngrijorat, știind cât de ușor se enervează Aaron.

— Nu sunt copil. Aaron se forța să rămână calm. Voi încerca să fiu gata. Nu mi-e foarte ușor să împachetez.

— Poți aștepta și apoi te va ajuta șoferul să faci bagajul, spuse Gilchrist, imprudent.

— Nu cred că e nevoie, pronunță Aaron apăsător, cuvânt cu cuvânt.

— Nu trebuie să te simți...

Gilchrist nu reuși să termine, fiind întrerupt brusc.

— Vinovat? Imperfect? Incapabil? Nedreptățit? Distrus? Mutilat? Cuvintele veneau unul după altul, ca niște proiectile. Care din ele mi se potrivește? La care din ele te gândeai, Michael J.? Sau sunt toate valabile? Aaron luptă cu sine pentru a se calma. Voi izbuti să împachetez singur, mulțumesc.

— Nici nu mă gândeam la așa ceva, spuse Gilchrist, cu acea atenție cu care vorbești unui copil capricios și isteric. Mi-ai spus că te doare.

— Căcat. Asta nu-i nici o noutate.

Era pe cale să închidă, s-a oprit însă, auzind următoarele cuvinte ale lui Gilchrist.

— Dacă vrei, sun eu la biroul șerifului și le explic că te vei afla aici câteva zile.

Înghițindu-și răspunsul dur pe care ar fi dorit să-l plaseze, Aaron spuse:

— Mă descurc eu, mulțumesc. Nu avea cea mai mică intenție să-i permită lui Gilchrist să se amestece. Știu eu cu cine să vorbesc. „și cu cine nu”, comentă el pentru sine.

Era conștient că în departamentul șerifului existau oameni care socoteau că toți cei ce fuseseră în spitalul Administrației Veteranilor erau nebuni de legat; nu-și dorea câtuși de puțin ca aceștia să știe ce se întâmplă cu el.

— Cum vrei tu, spuse Gilchrist pe cel mai împăciuitor ton al său. Ne

vedem când ajungi aici. Aaron, cred că ai luat cea mai bună hotărâre. Cu problemele pe care le-ai avut, durerile și toate celelalte, soluția asta e cea mai înțeleaptă.

Oricât l-ar fi tentat să trântască receptorul, Aaron se sili să răspundă calm și rațional:

— S-ar putea să ai dreptate. Pe curând.

Era mai sigur să termine acum convorbirea, înainte să-l lase pe Gilchrist să-și imagineze tot felul de lucruri. Aaron se liniști fluierând printre dinți și bătând un ritm neregulat până când îi trecu cheful să urle, fiind astfel sigur că va putea susține o convorbire și cu Lew, fără să-l alarmeze pe acesta.

— Nu e mare lucru, îi explică el lui Lew, spunându-i unde avea să se ducă. Și-ar fi dorit să-i vadă și figura lui Lew, ca să-și dea seama cum a primit știrea. Nu voi fi într-un loc de unde să nu mai pot comunica. Dacă ai nevoie, mă suni. Ploaia e de vină, nimic altceva. Am probabil nevoie de câteva zile ca să reglez tratamentul cu analgezice.

— Ești sigur că e doar atât? îl întrebă Lew. Nu aș vrea întreprind nimic care să-ți facă viața mai grea. Dacă ai nevoie de o pauză mai mare...

— Nu am nevoie de nici un fel de pauză, mârâi el. Făcu apoi un efort să-și potolească reacția. Îmi pare rău. Mi se întâmplă câteodată, când mă simt rău. N-am vrut să-mi descarc nervii pe tine.

— Nu face nimic, spuse Lew, bucuros că Aaron nu se lansase într-o tiradă. Cât timp crezi că ai să te afli acolo? La spital, vreau să spun.

— Probabil că trei sau patru zile. Cel mult cinci.

Dacă nu îi dădeau drumul după cinci zile, avea să ceară singur externarea. Dacă stătea în spital mai mult de atât, ar fi avut cu adevărat motive să înnebunească. Descoperise acest lucru în primul an după întoarcerea din Vietnam, când își petrecuse mai tot timpul mutându-se dintr-un spital într-altul, până când se găsisse unul în care exista loc pentru el și mijloacele necesare tratamentului său.

— Mă bucur să te aud spunând asta. Am nevoie de ajutorul tău pentru caz. Ține-mă la curent. Și îmi pare rău că ai necazuri.

Lew părea atât de sincer preocupat, încât Aaron se strădui să nu-i taie prea tare elanul:

— Mda. Nu prea era momentul potrivit.

— Nici nu cred că poți să zici că există momente potrivite, după tot ce ai suferit tu în trecut, spuse Lew, râzând ușor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, răspunse Lew, cu adevărat surprins de atac. Tu însuți mi-ai zis că nimeni nu e vreodată pregătit să suporte dureri și nici nu și le dorește, iar când ele apar, deranjează fără excepție. Era de Sărbătoarea Recunoștinței, acum trei ani, ți-aduci aminte?

Lew nu avea să uite niciodată noaptea pe care o petrecuseră sorbind coniac, mult după ce restul familiei se dusesse într-o altă cameră pentru a viziona filmele pe care le închiriaseră la acel lung sfârșit de săptămână. Însă Lew și Aaron rămăseseră în sufragerie discutând din ce în ce mai multe lucruri, total neabordabile în mod obișnuit și în absența alcoolului.

— Mda, recunosc Aaron după o mică ezitare.

— Uite ce e: te sun eu mâine sau mă suni tu pe mine. Poate pare ceva între timp.

— Perfect, răspunse Aaron, bucuros că poate pune receptorul în furcă și să se ocupe de împachetat, așa cum promisese și mulțumit că singurul lucru asupra căruia trebuie să se mai concentreze era numărul de schimburi de care avea să aibă nevoie.

Mignon Vandreuter nu a reușit să-l viziteze pe Aaron, în așa-zisă în care locuia, decât pe la mijlocul dimineții. Se grăbi pe potecă, făcând loc bărbaților care se deplasau în cărucioare de invalid spre clădirea cu ateliere, din mijlocul unui pâlț de eucalipti. Tot drumul plănui cum să vorbească cu Aaron, aducându-și aminte cât de iritabil fusese ori de câte ori se mai aflase acolo pentru câteva zile. Învățase că nu va tolera o confruntare directă cu ea și se gândea de aceea la o cale ocolită pe care el să nu o rețeze de la bun început.

Spre surprinderea ei, îl găsi pe Aaron încă adormit, cu așternutul înfășurat în jurul său, ca și cum s-ar fi zbatut toată noaptea. Zăbovi o secundă în prag, apoi se apropie de despărțitura în care se găsea patul.

— Aaron?

Salutul ei ezitant a fost întâmpinat cu un mârâit, apoi bărbatul deschise un ochi posomorât, se holbă la ea și sudui:

— Căcat!

— Ce mod nemaipomenit de a-ți începe o dimineață! îi răspunse ea extrem de cordială. Își aduse un scaun din secțiunea ce servea drept salon în cabană, care avea o formă generală în L. Mike Gilchrist mi-a spus că ai sosit aici ieri după-amiază.

— Mda. Își trase păturile până la gât, înfășurându-se și strângându-se ca un cocon de omidă. — Dumnezeule, cât este ceasul?

Îl durea peste tot, iar pielea o simțea ca și cum ar fi stat întins pe o sobă fierbinte.

— Zece patruzeci și șapte, îi răspunse Mignon, uitându-se la ceas.

— S-o ia naiba de treabă!

Își trecu degetele prin păr. Indiferent ce medicament îi dăduseră ca să doarmă, acesta avusese un efect perfect, reușind să-i înfrângă și durerea. Oricât de mult îl bucura că se odihni, nu avea încredere în drogul care îi îmblânzise atât de eficient chinul. Începu să-și treacă în revistă corpul. Spatele, șoldurile și umerii săi, încordați ca niște coarde de arc. Și în gură avea un gust ciudat, ca și cum...

— Dumnezeule mare, Aaron, ce s-a întâmplat? izbucni Mignon, sărind de pe scaun și venind lângă el.

Ochii ei se măriseră, iar colturile gurii îi căzuseră. Simțind că se apropie, Aaron tresari:

— Totul e în regulă.

— Ți-ai mușcat limba? O, Doamne, Aaron. Ai sânge în gură. Se pregăti să-l șteargă pe buze, dar el îi întoarse spatele. Foarte bine. Nu te mai deranjez. Nu e nevoie să-mi arăți, dar s-a întâmplat ceva. Ai face bine să vezi despre ce e vorba.

Deci acesta era gustul, gândi el: sânge.

— Probabil m-am mușcat. Îmi simt limba umflată.

— Nu ai vrea să...

— Nimic, i-o rețeză el. Indiferent ce ar fi dorit ea să-i ofere, nu avea să tolereze nimic din acest gen. Nu s-a întâmplat nimic. Probabil am avut un coșmar. S-a mai întâmplat și alte dăți, mai ales când am avut asemenea dureri. Prin fața ochilor îi trecu ca un fulger imaginea înfiorătoare a celor întâmplate în lagărul de prizonieri; stătuse închis acolo timp de zece luni, în cel mai strict regim de detenție și suferise bătăi absurde. Nu-i nimic, Minnie.

În mod normal, porecla aceasta ar fi deranjat-o, acum însă nu o băgă în seamă. Cu Aaron se întâmpla ceva, chiar dacă el nu dorea să recunoască.

— Sângele acela nu a apărut așa, de nicăieri.

— Nu, răspunse el după un moment. M-am mușcat probabil de limbă sau de undeva din interiorul gurii, sau așa ceva. Coșmarul trebuie

să fie de vină.

Încercă să se întindă, deși fiecare încheietură a sa protesta vehement.

Ea era sceptică, însă nici nu-i trecu prin gând să-l contrazică.

— Trebuie să notez acest lucru în fisa ta. Nu am cum face altfel, Aaron.

— Asta e munca ta, acceptă el cu neplăcere. Dacă trebuie să o faci, fă-o. Nu reușea să vadă limpede până la celălalt capăt al încăperii; se gândi că era din cauza durerii de cap ce nu vroia să cedeze. Am avut o noapte cam rea, cred.

— Da, judecând după cum arăți, spuse Mignon, privindu-l cu atenție.

Ar fi vrut să-l țină în brațe, să-i șoptească cuvinte dulci, mângâietoare și să simtă cum dispare încet încordarea și durerea din organismul lui; știa însă din experiență că nu-i va permite.

Aaron începu să se elibereze din cearșafuri.

— Ce-a zis Gilchrist că aș putea lua împotriva durerilor? De fapt, l-ai întrebat?

— Nu l-am văzut de când am sosit, de dimineață. De obicei, nu ne întâlnim decât după-amiază. Știi cum e programul meu. De la nouă treizeci, am avut doi pacienți paraplegici, cărora le-am făcut terapie. N-am avut timp de Gilchrist, sau de tine am fost ocupată. De-abia acum am reușit să mă eliberez. Se așază din nou pe scaun. M-a surprins puțin că te-ai hotărât să te internezi.

— Nu am vrut, răspunse el brutal. Dar după durerile pe care le-am avut, nu mă mai puteam încumeta să muncesc. Se ura pe sine pentru că îi ieșeau asemenea vorbe pe gură, pentru că ea auzea mărturisind atât de mult. M-am gândit că e mai bine să fac un control, până nu se agravează și mai tare.

— Bună idee, îl aprobă ea.

— Mda. Își trase cearșafurile și păturile până la brâu. Nu mă vezi prima oară dezbrăcat.

— Da, spuse ea, privindu-l cu mai mult interes decât ar fi vrut să recunoască.

În ciuda tuturor cicatricelor și rănilor ce se vedeau limpede pe trupul său, era un bărbat atrăgător, un bărbat frumos. Își impuse să nu se ridice de pe scaun deși ochii ei se plimbau asupra sa ca o mângâiere în clipa când el se ridică, gol, din pat. Îi plăceau bărbații vânjoși, cum era și Aaron. Nu-i plăceau tipii firavi, așa cum sunt mulți rock-star; dar nici „halterofilii”, cu pectorali și deltoizi mult ieșiți în relief. Aaron era puternic și suplu. Îi venea greu să nu-l atingă pe trupul lui frumos, atât de frumos încât te făcea să uiți semnele ce-l marcau de la gât și până la genunchi.

— Ți-e dor de mine? întrebă Aaron, care citise dorința din privirile ei.

— Da, spuse ea, fără să simtă nevoia altor explicații.

— Poate mai târziu, spuse el, apropiindu-se de ea, dorindu-și să nu mai aibă asemenea dureri, care îl împiedicau să acorde mai multă atenție lui Mignon. Diseară?

— Poate, spuse ea, cu respirația puțin greoaie.

*

Maude Adamson stătea așezată pe canapeaua imensă din camera de zi a casei părintești, având un aer stingherit. Își ținea mâinile împreunate între genunchi și ochii ațintiți de-a lungul bănelor de pe tavanul încăperii.

— A fost oribil, îi spunea ea lui Lew Frazier. Toată povestea asta mi se pare oribilă.

— Știu cum este, îi explică Lew.

— Da? Se întoarse spre el, apoi nu-l mai băgă în seamă. Încerc să-mi alung imaginea din fața ochilor, știi? Dar nu reușesc, orice aș face.

Își frecă mâinile și le ascunse din nou între genunchi.

— Ai spus că la început ți s-a părut că e un câine mort.

Lew proceda cu mult tact, gândindu-se la propriile sale fiice, cam de aceeași vârstă.

— Desigur. Sunt o mulțime de câini pe acolo, iar oamenii mai aruncă și animalele lor de casă, se întâmplă tot timpul. Există o persoană la grajdurile de cai care îi cheamă mereu pe cei de la Societatea de Protecție a Animalelor. Știi cum e. Se uită o secundă în ochii lui, fără să vadă vreo urmă de emoție. Ai găsit și dumneata astfel de animale, nu?

— Din când în când, răspunse Lew, ținându-și carnetul de notițe așa fel încât să-l poată vedea și Maude.

— Deci, tuși scurt și aruncă o privire spre ușa de la bucătărie, unde așteptau părinții ei, vrei să știi mai mult despre felul în care am găsit-o, Julia și cu mine, așa-i?

— Da, dacă există vreun lucru pe care să nu-l fi spus, încă.

Se străduia să nu pară insistent, dar ghicea suspiciunea în fiecare gest al ei. Se sprijini de spătarul scaunului, foarte neconfortabil, ce-i fusese pus la dispoziție și așteptă.

— Am spus totul. Și Julia la fel. Se uită în direcția genunchilor, unde-și ascunsesese mâinile. Nu ne-am imaginat vreodată că o să descoperim un cadavru. Și nici Julia. Se scărpină în cap, iar apoi își ascunse din nou mâinile. Una e să găsești un raton mort așa cum ni s-a întâmplat Juliei și mie anul trecut. Să fi văzut cum au reacționat caii. Anul acesta, a fost... doamna aceea.

— Da. Se numea Audrey Weeks.

Lew știa foarte bine cum o cheamă, dar consultă pe îndelete notele sale, în speranța că Maude Adamson își va aminti astfel ceva interesant.

— I-am auzit numele. Nu-mi pasă de numele ei. Nu vreau să știu nimic despre ea Maude nu-și ridicase vocea, dar pusese atâta pasiune în cele spuse, încât Lew constată cu uimire cât de adâncă era emoția fetei. Nu era decât un organism mort, ca un raton. Un lucru pe care l-am descoperit, Julia și cu mine, așa cum l-am găsit și alte animale. Maude își lăsa capul pe spate, privind tavanul îmbrăcat în lemn. Dumneata gândești poate în alt fel.

— Îmi pare rău, dar sunt silit să o fac, spuse Lew, înălțându-și carnetul. Ne place sau nu, aceasta este o anchetă de crimă în care suntem cu toții implicați, chiar și tu și Julia. Mi-ar plăcea în schimb lucrurile, însă nu se poate.

— Desigur, spuse ea și își propti coatele pe genunchi, ca și cum ar fi parat o lovitură.

— Maude, există vreun lucru de care îți aduci aminte, orice fel de lucru, pe care nu l-ai spus încă poliției? Era un apel disperat, dar atât de sincer încât pătrunse prin vălul de frică ce o înconjurase pe Maude. Dacă îți vine în minte orice, indiferent cât de mărunț, te rog să-mi spui.

— Nu are nici o legătură cu crima, spuse Maude într-un târziu. E vorba de Julia și de mine. Călăream de-a lungul potecilor de acolo de mai bine de un an și ne plăceau. Acum s-a stricat totul. Am sunat-o pe Julia și am întrebat-o dacă nu vrea să ieșim cu caii, dar m-a refuzat. Nu va mai dori să meargă niciodată, sunt sigură. Ei bine, eu vreau să mă întorc în locurile acelea, nu vreau să-i permit unui nenorocit de criminal să-mi strice această plăcere.

— Foarte bine, zise Lew, imaginându-și că vorbește cu unul dintre proprii săi copii.

— Vreau să mă întorc pe potecile acelea și să nu trebuiască să descopăr cadavre și să anunț poliția. În ochii ei se ivise o strălucire care nu avea nici o legătură cu întrebările puse de Lew. Vreau să mă întorc pe potecile de acolo; vreau înapoi parcul meu, fără femeia aceea și fără crimă, pentru ca să poată deveni din nou un loc frumos, unde să poți merge călare.

— Nu te pot condamna pentru că gândești astfel, spuse Lew, deschizând carnetul, și sper că dorința ta se va realiza curând.

Maude se uită la el, cu ochii căprui fixați asupra acului său de cravată.

— Nici nu știi ce greu ne-a fost, de când am găsit cadavrul. toată lumea de la grajduri vrea să știe cum s-a întâmplat și își închipuie că ne-am distrat nemaipomenit.

— Nu e deloc amuzant să găsești pe cineva mort, zise Lew în momentul în care Maude terminase.

— Nu. Oftă scurt și profund. Nu mai vreau să văd nici un mort, atât timp cât trăiesc.

— Sper să nu mai fie nevoie să vezi, spuse Lew, gândindu-se de câte ori își jurase și el același lucru.

— Nu vreau să mai văd vreodată un cadavru, spuse Maude cu o asemenea profunzime a trăirii, încât Lew regretă că nu mai adusese și pe altcineva cu el, pentru a nu fi singur cu acest copil atât de dificil.

— Îmi pare rău că tocmai tu a trebuit să o găsești, îi răspunse el, extrem de emoționat, fapt bine ascuns de aerul profesional.

— Era foarte urâtă, făcută bucăți, așa cum am găsit-o. Arăta înfiorător. Calul meu a încercat să fugă. Poate ar fi trebuit să-l las. Ceea ce-i comunica acum lui Lew nu era menit să sune ca o polemică. Poate ar fi trebuit să-l las.

— Nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile și ai fi putut să fii accidentată, spuse Lew, simțindu-se din nou parcă în prezenta uneia dintre fiicele sale.

Maude refuză să se uite la el.

— Tot visez cele întâmplate. Mama și cu tata sunt îngrijorați, dar nu vorbesc cu mine, pentru că nu vor să-mi reamintească. Aș prefera să discute cu mine. N-aș vrea să vorbesc cu un psihiatru, ci cu un om care avea lacrimi pe obraz și tremura, fiind din ce în ce mai palidă.

— Totul va fi în regulă. Maude, spuse Lew, apropiindu-se puțin de față. Ar fi vrut să-i spună că e mai bine să plângă în voie, dar îi era teamă că acest lucru i-ar fi neliștit pe părinții ei și că îi va fi astfel mai greu să primească ajutorul lui Maude în timpul audierilor din tribunal. Refuza să se gândească că poate nu va exista niciodată un proces. Voi trece peste asta. Timpul le rezolvă pe toate.

— Toată lumea de la școală a aflat și mă bombardează cu întrebări. Se întoarse brusc spre el. — Dumneata știi ce înseamnă asta?

— Știu, dar nu trebuie să le răspunzi. De fapt, ar fi chiar mai bine să nu răspunzi, pentru tine, dar și pentru ceilalți copii. N-ai vrea să faci asta, dacă te rog eu?

Dacă s-ar fi aflat față în față cu Francine, Sally sau Erin, ar fi știut cum să interpreteze poziția umerilor ei subțiri și-a maxilarului, dar Maude Adamson îi era complet străină și nu se putea hazarda să facă nici o presupunere.

Maude se gândea la cele zise de Lew:

— Nu aș ști ce să le zic, dacă mă întreabă.

— Spune-le că poliția nu dorește ca tu să discuți, îi sugera Lew, întrebându-se dacă Maude se va mulțumi cu această soluție. Dai vina pe mine, dacă vrei.

— Voi încerca, răspunse ea, după ce se mai gândi puțin și-și îndreptă ușor ținuta. Dar va trebui să răspund la întrebările dumitale, nu?

— Numai dacă vrei. Nu aș dori să-ți fac un rău, dar nici ca altcineva să mai pățească... ceva rău. Nici pe mine nu mă încântă, dar face parte din meseria mea.

— Știu, atâta lucru știu și eu. Încercă să se aranjeze puțin, ștergându-și lacrimile și trecându-și șuvițele de păr de culoarea mierii întunecate peste umeri. Poți să-mi pui întrebări.

— Ești foarte vitează, Maude. Lew îi spusese aceste cuvinte din tot sufletul, dar își dădu seama că o stânjeniseră; își consultă notele, sperând că răgazul îi va permite lui Maude să treacă peste acest moment. Aș dori să îmi relatezi din nou evenimentele care au premers descoperirea cadavrului.

— Foarte bine, răspunse ea liniștit. Am povestit deja poliției aceste lucruri.

— Am citit declarația ta. Dar există anumite amănunte pe care vreau să le verific. În acel moment apăru în cameră mama lui Maude cu o tavă. Doamnă Adamson?

— Prăjituri și cidru fierbinte, spuse ea, trădându-și nervozitatea. Doriți să serviți, nu-i așa?

— Mulțumesc, zise Lew, înțelegând că legătura pe care o stabilise atât de anevoios cu Maude se rupsesse din nou. Sunteți foarte amabilă.

Linda Adamson așeză jos tava și arătă spre cele două pahare mari cu cidru, aromat cu scorțișoară și farfuria cu pișcoturi.

— Nu e nimic special, dar într-o zi ca asta, rece și ploioasă. Ochii ei se ațintiră asupra carnetului lui Lew. Soțul meu a vrut să ne chemăm avocatul. Nu e nevoie să facem asta, ce spuneți?

— Nu există nici un motiv, zise Lew, conștient cât de mult suferea Maude în acel moment. Dar dacă doriți să știți ce drepturi aveți în situația de față, cereți și părerea avocatului, neapărat. Maude este martoră, nu suspectă și, fiind minoră, are un statut special înaintea legii. S-ar putea să doriți să știți mai multe despre acest lucru.

— Va fi chemată în instanță să depună mărturie? Întrebă mama lui Maude.

— Nu știu. Încă nu am reținut nici un suspect și, în afară de cele aflate de la Maude și Julia, nu dispunem de aproape nici un indiciu. Este posibil să nu-l prindem niciodată pe cel...

Linda Adamson își duse mâna la ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule locotenent. Nu spune așa ceva. Cum ar fi posibil să nu-l prindeți pe cel ce a comis?

— Prinderea lui nu ar însemna decât începutul, doamnă Adamson. Mai există câteva alte etape pe care trebuie să le parcurgem înainte ca procurorul districtului nostru să poată începe procesul. Pentru moment, dorim să obținem cât mai multe informații, ca să înțelegem mai bine ce anume trebuie să căutăm. Îi făcu semn lui Maude. Vrei să rămână și mama ta împreună cu noi?

Maude ridică din umeri.

— Desigur, zise ea, întinzând mâna după cidru, fără entuziasm.

Răspunsul nu anunța nimic bun; Lew se întoarse spre Linda Adamson.

— Vreți să rămâneți aici? Sunteți mama lui Maude vreți să auziți ce o întreb?

Nu era ceea ce-și dorea el, însă știa că trebuie să pună această întrebare, deoarece un alt comportament nu i-ar fi fost scuzat. Din foarte multe motive, de față trebuie să fie și un adult. Lew și-ar fi dorit să poată să o ia într-o după-amiază pe Maude la el acasă și să discute cu ea

numai după ce s-ar fi jucat cu copiii săi, dar aceasta era o simplă utopie.

— Cred că e mai bine dacă rămân, spuse Linda, trăgându-și un scaun foarte modern, din crom și piele.

Lew începu să pună întrebări, primind aproape numai răspunsuri monosilabice, urmate de explicații din partea mamei ei. Nu auzi decât extrem de puține lucruri noi și doar unul singur care i-a trezit interesul.

— Nu este exclus ca făptașul să fi avut un câine cu el. Este aproape sigur că domnișoara Weeks a fost atacată de un animal, iar medicul legist consideră că aceasta s-a petrecut în același timp cu agresiunea. Ai văzut cumva urmele vreunui animal, sau ai observat ceva care să fi putut Maude îl întrerupe înainte să-și termine complicata lui întrebare:

— Erau niște urme. Mai degrabă ca niște, poate urme de urs. Mai mari decât ale unui câine și... mai mari. Le-am observat în apropierea poienii. Julia a zis că nu și-ar dori să se întâlnească cu animalul care le-a făcut. Glumea.

Vocea ei devenea tot mai slabă, pe măsură ce vorbea, până când ajunsese aproape o șoaptă.

— Presupun că nu o să vi se întâmple, spuse Lew, încercând să-și ascundă interesul. Mai erau și alte urme pe lângă cele pe care le-ați văzut voi?

— Ca ale unei persoane, adică? întrebă Maude, privind în direcția mamei sale. Nu cred. Nici nu erau prea multe urme, pentru că le ștersese ploaia. Bău cu lăcomie din cidru. — A ucis-o oare o sălbăticiune?

Lew se pregătea să răspundă, când interveni Linda:

— Încearcă să elimine diverse posibilități, dragă. De aceea se pun aceste întrebări, nu-i așa, domnule locotenent? Animalele nu fac oamenilor asemenea lucruri.

— Ați ghicit, elimin posibilități, spuse Lew, știind că pierdea astfel ocazia de a afla noi elemente.

Își puse și ultimele patru întrebări care îi rămăseseră, fără a afla nimic nou sau în neconcordanță cu declarațiile făcute în ziua crimei.

— Nu trebuie să te temi de câini, zise Linda Adamson cu mare emfază,

Îi aruncă o privire rapidă lui Lew, în care se citea un mesaj limpede: să nu-mi sperii copilul din nou.

Lew își închise carnetul și se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc foarte mult amândurora. Știu cât de greu a fost și va sunt recunoscător pentru ajutor.

— Numai un moment, am să vă conduc, domnule locotenent, spuse mama lui Maude. Avu grijă să-i umple din nou paharul fetei înainte de a se ridica. Sper că v-am fost de folos. Maniera ei era politicoasă, dar se ghicea că-și stăpânea enervarea mesajul era evident să nu revină decât dacă era imperios necesar. Sper că se înțelege de ce soțul meu și cu mine considerăm că Maude are nevoie de odihnă. A trecut prin prea multe.

— Și fata pe care au găsit-o a trecut prin multe, replică Lew.

— Dar ea a murit. Nu putem schimba nimic, nu?

— Putem preîntâmpina să nu se mai întâmple.

— S-ar putea să fi fost totuși un accident izolat. Trebuie să înțelegeți că-mi voi proteja fiica, chiar dacă acest lucru nu vă convine. Nu cred că urmăriți să o tulburați, dar exact aceasta faceți. Psihiatrul de la școală ei a spus că vor trece luni întregi până ce ea își va recăpăta încrederea. Noi ne străduim să o ajutăm să se refacă acum. Dar dacă veți veni în continuare și nu-i veți permite să uite, atunci i-ar fi cu mult prea greu. Avea mâna pe butonul de la ușă, însă nu o deschise încă. Vreau cuvântul dumneavoastră că nu veți veni din nou aici fără să fi discutat mai întâi

cu soțul meu, cu mine și cu psihiatrul.

— Nu vă pot garanta, însă voi face tot ce-mi stă în puteri, doamnă. Dar vă rog să țineți cont și de altceva! Dacă se mai petrece încă o crimă, în circumstanțe similare, trebuie să fiți convinsă că șansele noastre de a-l prinde pe criminal cresc dacă vom ști mai multe amănunte. Ieși pe ușă. Vă mulțumesc, doamnă Adamson.

Femeia închise ușa fără a mai spune nimic.

Spre sfârșitul unei după-amieze ploioase, unul din paznicii parcului se opri să se uite la ceea ce părea a fi o grămadă de gunoaie, în apropierea drumului din spatele Parcului Briones, descoperind cea de-a doua victimă. După ce vomase tot ce mâncase la prânz în pâraul umflat de ploi, anunțase prin radio atât cartierul său general, cât și sediul șerifului.

— Arată foarte rău, spuse el încet, simțind din nou gust de fiere în gură. E tăiată bucăți.

— Există vreun indiciu...? Își începu întrebarea adjunctul de șerif Lew prin radio.

— După două zile de ploaie? Glumești! Aruncă o singură privire neliniștită spre corpul victimei. Cred că nu s-a întâmplat cu prea mult timp în urmă. Vreau să spun că arată... proaspăt.

Regretă expresia folosită, deoarece fu apucat de un nou acces de vomă.

— Vine cineva într-acolo, se auzi vocea șerifului adjunct, nu foarte emoționată. Așteaptă-l liniștit, Byers.

— Mda, pronunță Byers în pustietatea din jur.

Era aproape cinci; puțină lumină ce mai rămăsese dispărea repede, mai ales în micul canion unde se afla el. Rămase cu ușa mașinii deschisă, pentru ca lumina din plafon să lumineze puțin în jur. Peste câteva minute avea să aprindă și farurile, ca oamenii șerifului să le vadă și să ajungă mai repede la el. I se ordonase să dea tot ajutorul acestora, lucru pe care, în sfârșit, îl îndeplinea cu toată inima. Cu cât avea să scape mai repede din treaba asta murdară, cu atât avea să fie mai fericit. Dorea să iasă din parc cât mai repede și înjura printre dinți pentru că trebuia să stea după polițiști. Când deschise lumina farurilor, lucrurile arătară și mai rău, deoarece cele două raze băteau chiar în direcția corpului desfigurat.

În sfârșit își făcu apariția și unul dintre ajutoarele șerifului la douăsprezece minute după apelul inițial al lui Byers; nouăsprezece minute infernale Byers era atât de nervos încât scoase un mic țipăt în momentul când mașina apărură urlând pe drumul cel îngust și brăzdat.

— Ambulanța medicului legist e chiar în urma mea, spuse Rafael Winfield, unul dintre cei mai noi șerifi adjuncți din departament, în timp ce cobora. Unde-i corpul?

— Acolo, zise Byers, arătând pe direcția farurilor.

— Vine și un laborator de investigație criminalistică, Lew Frazier și un fotograf. Deschide portbagajul și scoase o rolă de bandă lată. Închide zona cu bandă asta, pentru orice eventualitate.

— Nu vine nimeni aici. Să fim serioși, pe cine vrei să nu lași să intre aici, ratonii? protestă Byers, arătând cerul cenușiu și rece, pământul umed și întunericul atotcuprinzător.

— Oricum, fă cum îți spun eu, zise Winfield cu dulceață, gratulându-l pe Byers cu un zâmbet larg, nesincer. De dragul meu și al șerifului Hislop. Și al lui Lew Frazier. Și cred că și al bossului tău, dacă stau și mă gândesc.

Oftând, Byers puse mâna pe rolă.

— Nu am de ce să o prind, se plânse el.

— Există copaci în jur, îi sugeră Winfield cu politețe exagerată, îndreptându-se spre corp. Folosește-te de ei.

Byers se apucă de treabă, dorindu-și să poată pleca de acolo imediat.

— Ea nu e. A fost acoperită cu un sac. Pur și simplu aruncat peste ea, nelegat, nenimic. — Se asigură că aria închisă de marcajul său să fie suficient de mare pentru a cuprinde toate indiciile posibile. Se pare că e mușcată.

Winfield ridicase marginea sacului și luminase sub el cu lanterna puternică.

— Porcăria naibii! murmură el, dându-se imediat înapoi și lăsând pânza de sac să cadă înapoi.

Byers era și el la fel de șocat.

Lew avu nevoie de aproape douăzeci de minute de ceartă pentru a primi legătura în camera lui Aaron din Spitalul Veteranilor. Numai amenințarea că-și va face apariția în persoană a convins-o pe telefonistă să i-l dea la telefon. Bătea nervos în carnetul său și se uita la ceas. Era târziu, se simțea înfrigurat obosit și înfometat, iar Rowena îi păruse, supărată când o chemase la telefon cu mai mult de două ore în urmă.

— Holliman, se auzi vocea confuză a lui Aaron.

— Sunt Lew, Aaron. Știu că e târziu...

Aaron îl întrerupse:

— Trebuie că e ceva important, nu? — Cuvintele sale căpătaseră deja mai multă limpezime. — Îmi pare rău, dar aici ni se dau obligatoriu somnifere la nouă și jumătate.

— Probabil de aceea nu au vrut să-mi facă legătura cu tine, spuse Lew, încercând să-și ascundă nerăbdarea. Iar tu știi că nu aș face asta dacă nu ar fi ceva deosebit.

— S-a repetat povestea aceea? De fapt, nu era o întrebare Despre asta e vorba?

— Se pare că da, răspunse Lew.

— Adică?

— Adică am găsit încă un cadavru în Briones, la aproximativ patru mile de locul unde am descoperit-o pe Weeks. Viol și crimă.

— Asta-i tot?

Aaron se trezise acum pe deplin.

— Și mușcată, recunoscui Lew. Ca și Weeks. Se pare că avem de-a face cu un maniac.

Îi venea foarte greu să pronunțe acest lucru, gândindu-se la implicații.

— De îndată ce sunt în stare, mă apuc să caut alte crime similare, îi spuse lui Lew. Am dosarele complete ale tuturor crimelor nerezolvate din California; mă apuc de ele mâine dimineață. M-aș apuca și acum, însă ăștia de aici.

Lew îl opri:

— Mâine e perfect. Am nevoie de primele date înainte de ora unu. L-am convins pe Hislop că trebuie să dăm noi înșine publicității această știre. Dacă presa află mai devreme și ne atacă, am fi puși într-o postură neplăcută și ne-am bucura de mai puțin ajutor din partea comunității decât acum. Se gândi la Linda Adamson și clătină din cap, în biroul în care nu se afla decât el singur. Dacă le putem spune că avem un fir oarecare, ar fi mai bine știi cum e, am da senzația că nu am fost prinși chiar descoperiți, așa cum s-a întâmplat de fapt.

— Înțeleg, spuse Aaron posomorât. Am să încep lucrul înainte de micul dejun și te sun până la întâlnirea cu psihiatrul.

— Îți mulțumesc. Dacă nu ar fi vorba de așa ceva, nu te-aș deranja.

În timp ce vorbea, avu un ciudat sentiment de vinovăție.

— Aș înnebuni între acești patru pereți, dacă nu mi-ai da ceva de lucru, spuse Aaron, sincer enervat. Scuză-mă, înțeleg că e vorba de viol și crimă, din punctul tău de vedere, dar nu știi ce înseamnă asta, să ți se aducă aminte tot timpul.

— Ba da, pot să-mi imaginez, spuse Lew.

— Nu, nu poți.

— Da, poate că ai dreptate, răspunse Lew, după o ezitare.

Aaron tuși.

— Nu cred că am folosit tonul cel mai potrivit.

— Nu face nimic, răspunse Lew, nedorind să mai sporească și el amărăciunea lui Aaron.

— Am devenit foarte sensibil. Aici stau toți pe capul meu, mă cercetează pe toate fețele, corp, psihic, toate. Iartă-mă, tu nu ai nici o vină.

— Totuși, acum am apelat la tine, spuse Lew, bucuros că Aaron nu poate vedea încruntarea sa.

— Mulțumesc cerului pentru aceasta, zise, părând că râde. A fost o experiență suficient de nenorocită că a trebuit să fiu prizonier de război. Nu vreau să mă mai țină captiv ăștia de la Administrația Veteranilor.

Lew clătină ușor din cap, simțind cum i se urcă un nod în gât, gândindu-se la Aaron Holliman.

— Asta ar fi culmea, confirmă el. Uite, chiar acum aștept să-mi sosească fotografiile. Am să ți le trimit și ție mâine de dimineață.

— Perfect, răspunse Aaron, sub acest unic cuvânt ascunzându-se o imensă ușurare.

— Bine, bucură-te de somniferul ăla.

Puse receptorul în furcă înainte de a mai auzi înjurătura prietenoasă a lui Aaron. Dorea să ajungă acasă, la Rowena și copii, unde avea să redescopere căldura și sentimentul că lumea înseamnă mai mult decât dezastrul acela pe care îl văzuse deja pentru a doua oară în sălbăticia Parcului Briones. Pe ghișeul din fața biroului său se afla un pachet de fotografii; cu alte privilegii, Lew le-ar fi luat cu el acasă, dar de această dată nu o făcu. Dorea să fie liber, chiar și pentru scurtă vreme, să uite de scenele feroce evocate de ele.

4

Aaron îi aruncă o privire lui Michael Gilchrist.

— Haide să lăsăm asta, pentru numele lui Dumnezeu.

Pronunța deja a doua oară cuvintele, lăsând să dispară orice urmă de politețe din ele.

— Tu ești cel care deschide mereu subiectul.

Spera că de această dată nimerise drept la țintă. Aaron îl prindea întotdeauna pe picior greșit, prezentând lucrurile în așa fel încât să pară că nu înțelegea ceea ce se întâmplase cu aproape două decenii în urmă.

— Nici măcar nu mi-aduc aminte, cea mai mare parte, spuse Aaron cu furie și dispreț. S-a terminat cu multă vreme în urmă. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, iar eu nu mai pot schimba nimic acum.

— Da, răspunse Gilchrist, asta-i perfect adevărat.

— Am suficiente necazuri în acest moment și ele mă preocupă, nu ce s-a petrecut atunci. Uite ce e, continuă el, făcând o demonstrație de rațiune, dacă vrei să repetăm totul, OK, așa vom face: m-am ocupat de probleme de informații în cadrul Marinei, m-am trezit într-un lagăr de

prizonieri, am avut norocul să evaderez, să scap și să mă întorc acasă. Mulți alții au rămas acolo.

După atrocitățile trăite atunci, organismul meu nu mai funcționează acum prea bine.

— Dacă vrei să înțelegi ce se întâmplă cu tine în momentul de față, s-ar putea să trebuiască mai întâi să te împaci cu ceea ce ți s-a întâmplat cândva.

— Să mă împac! rânji Aaron. Hei, uite ce este: nimeni nu ajunge la o înțelegere cu așa ceva. Eventual treci peste, dar nu există nici o șansă ca să te împaci cu ceea ce ne-au făcut ăia. Și cu ce le-am făcut noi lor.

Gilchrist își studiază mâinile. Cum îi putea răspunde oare? se întreba el. Îngrijea mulți pacienți și știa că pentru majoritatea, povara era prea mare.

— Te-ai gândit la iertare?

— Nu m-ai înțeles deloc, doctore. Iertare? Nemaipomenit! râse Aaron fără veselie. Sunt tot atât de dispus să iert, cât sunt să mă împac cu cele întâmplate. Se relaxa în fotoliul său. — Nenorocitele astea de cicatrice!

— Mi-ai spus că sunt dureroase. Se întreba dacă va reuși să-l convingă pe Aaron să-și examineze sentimentele astfel, și nu printr-o confruntare. Citise de la bun început fișa medicală lăsată de doctorul Tower, care se ocupase de cazul lui Aaron timp de doisprezece ani dar nu reușise să atingă gradul de apropiere la care ajunsese Bill Tower. E nevoie de timp, își zise el, fără prea multă convingere. Cicatricile tale, adică.

— Le-ai văzut, doar. Când plouă, e mai rău. Se uită pe fereastră. În Vietnam cred că și ceilalți băieți de pe aici vorbesc despre asta totul era pătruns de umezeală. Ploaia cădea mereu și mereu și mereu până când te durea chiar numai ce o simțeai pe piele. Tot ce aveai pe tine, hainele, bocancii, totul putrezea. Timp de peste luni de zile, prizonierii din lagăr am stat dezbrăcați. Își închise o clipă ochii. Urăsc ploaia.

— În actele tale scrie că ai locuit lângă Phoenix când te-ai întors din cauza ploii? Te-ai gândit că te-ai simți mai bine într-un climat mai uscat?

Gilchrist cunoștea răspunsurile din dosarul lui Aaron, dar dorea să le audă și de la el.

— Doar în parte. Faptul că era uscat a fost perfect. Și desertul acela sălbatic, extraordinar, Nu am mai suportat rutina zilnică, lipsită de orice sens. Făceau o groază de teste asupra stării de încordare. Tot ce-ți spun eu acum există în dosarul meu, iar dacă tu nu l-ai citit, consider că-ți faci treaba chiar mai rău decât mi-am închipuit eu, ceea ce înseamnă ceva...

— L-am citit, recunosc Gilchrist, simțind că se înroșește.

— Deci știi, spuse Aaron. Cu alte cuvinte, luăm de la capăt tot rahatul, citind soarta în măruntaiele scoase ieri. Scoase un hohot de râs bizar. Am avut un profesor de engleză în liceu care ne vorbea mereu de grecii sau de romanii ăia, sau cine or fi fost ei, care ghiceau viitorul în măruntaiele de păsări. Mi s-a părut cel mai idiot lucru pe care l-am auzit, până ce am ajuns în Vietnam și am văzut... ce înseamnă.

*

— Cât mai rămâi aici? îl întreabă Mignon pe Aaron, stând nehotărâtă în ușa cabanei lui.

— Până la prânz, răspunse el absent, privind fotografiile răspândite pe măsuta din „salonul” în formă de L al cabanei.

— Nu mă refeream la asta.

Mignon intră în cabană, grijulie să nu se vadă nici un fel de emoție

pe chipul ei.

— Știu ce vrei să spui. Nu știu exact. Poate încă o zi sau două, până când mă obișnuiesc cu medicația. Pilulele astea noi nu par cine știe ce, dar Gilchrist susține că sunt mai bune decât cele pe care le luam înainte. Ridică una dintre fotografii. Ai mai văzut așa ceva?

Refuză să se uite la poză:

— Cum suporti oroarea aceea?

— Face parte din muncă, spuse Aaron. Pe urmă, ar fi cu totul altceva dacă aş putea să intervin. Pe fata asta, cine o fi ea, nu am cum să o mai ajut. Nu știu ce...

Văzând că nu își terminase gândul, Mignon încercă să schimbe subiectul:

— Când te întorci acasă, ai să ai nevoie de ajutor?

— Să înțeleg că te oferi voluntară?

Nu se uită la ea cât timp îi pusese întrebarea, dar așteptă foarte tăcut răspunsul ei.

— Nu neapărat. Clătină din cap. Dar mi-a fost dor de tine, Aaron.

Puse acum fotografia deoparte și se întoarse spre ea.

— Când ai plecat, spuneai cu totul altceva.

— Tot ce ți-am spus rămâne valabil, spuse ea hotărât.

— Bine, să nu mai discutăm despre asta. Nu ne face bine la nici unul dintre noi. Își îndreptă din nou atenția spre fotografiile sale. Ai vrut de la mine un lucru pe care nu ți-l puteam oferi. Ti l-aș fi dat dacă l-aș fi avut, însă așa a fost să fie.

— Tu te opui ca el să existe, spuse ea, nervoasă.

Ținea pozele în mână, fără să le vadă.

— S-a pierdut, Minnie, cu multă vreme în urmă. Dacă pierzi un asemenea lucru, nu îl mai recapeți vreodată.

— Dar nici nu vrei să încerci, sau măcar să mă lași pe mine să te ajut. Își frânse mâinile. — Te porți ca și cum aş vrea să-ți fac rău, să te fac nefericit. Știi că nu-i așa.

Aaron rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Tu și cu soțul tău v-ați certat și v-ați despărțit. Nu ai învățat nimic din asta? Eu am învățat ceva când m-a părăsit Susan, un lucru pe care evitasem să-l iau în serios de multă vreme. Am crezut că ea va găsi o cale să se transforme din nou în ceea ce a fost. Când am văzut că nu poate, m-am înfuriat. Ei bine, ea nu a putut, nici tu nu por. Și cu asta, basta! Trânti două dintre fotografii pe masă. Nu pot să mai fac nimic. Pot în schimb să mă ocup de acest gen de lucruri. Cu alte cuvinte, fac ce pot.

— Doamne cât de orb ești. Ar fi vrut să-i arunce în față toate cuvintele pe care și le pregătise în drumul spre cabana lui, dar îi lipsea curajul. Îți faci un scut din mila fată de tine însuți și nu îți mai pasă de nimeni și nimic altceva. Ești convins că faci cel mai rațional lucru, dar de fapt greșești.

Se apropiase de el cu câțiva pași și era uimită să constate câtă furie se adunase în vocea ei.

— Și tu faci la fel, spuse Aaron, oftând. Minnie, dacă aş considera că are vreun rost, aş dori să fim din nou împreună. Dar nu vom reuși decât să ne facem rău unul altuia, chiar mai mult decât prima oară. La ce bun?

— Pentru că nu trebuie neapărat să repetăm greșelile. Nu trebuie să mă ții la distanță, iar eu nu trebuie să te cicălesc. Recunosc că te cicălesc nu poți să recunoști și tu că mă întărești și mai mult atunci când mă dai deoparte ?

Mignon se afla acum suficient de aproape ca să-l atingă, stătea însă cu mâinile pe lângă corp.

— Aș vrea să pleci, spuse Aaron.

— Ca să te poți dedica atrocităților de acolo și să-ți petreci tot timpul clasificând crime? — Făcu un semn din cap spre fotografii. Crezi că e mai important decât să lași să pătrundă un lucru real și omenesc în viața ta? Crezi că cuvintele ei se frânseră într-un suspin. Nu vreau să mă cert cu tine. Dar nici tu să nu te înverșunezi împotriva mea.

— Atunci s-o lăsăm baltă, Minnie. Dacă dorești să mă auzi zicând că ne-am simțit bine acel scurt răstimp, perfect, și știm amândoi că e purul adevăr. Poate nu ai să mă crezi, dar mă bucur când îmi aduc aminte și îți sunt recunoscător.

— Recunoscător?

Cuvântul suna dezgustător în felul cum îl pronunțase ea.

— Mda. Îmi pare rău dacă te-am ofensat. Se ridică din scaun și se sili să meargă fără să șchioapete. Pot să cer pe altcineva pentru fizioterapie, dacă asta e problema. Vorbești cu mine ca și cum te-aș pune mereu în situații dificile.

— Și nu e așa? Își încrucișă brațele, ca să nu fie tentată să-l atingă. Nu era foarte sigură dacă ar fi vrut să-l mângâie sau să-l lovească. La început, tu ai fost cel care făcea tot felul de planuri. Tu ai spus primul că am putea face o tentativă și că nu contează dacă primele noastre căsnicii nu au mers. Tu ai fost cel care a spus că nu ar fi rău să facem o încercare unul cu celălalt și să ne ajutăm în momentele grele.

Deși avea lacrimi în ochi, nu le dădu nici o atenție.

— Atunci așa am gândit eu, așa am gândit amândoi. Făcu un gest nerăbdător. Merita să încercăm, dar m-am înșelat. De ce nu poți să accepți acest lucru?

Mignon continuă ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Mi-ai spus odată că s-ar putea să încerci să mă alungi și că dacă va exista un lucru bun între noi, oricât de mic, să nu te las să faci acest lucru. M-ai pus să-ți promit că nu te voi lăsa să pleci fără să mă lupt pentru relația noastră. Iar acum nu fac decât să-mi țin promisiunea față de tine.

— E bine, foarte bine. Acum te poți opri.

— Dar tocmai asta e problema: nu pot. Am încercat să înlătur această piedică, însă fără succes. Tu, Aaron, m-ai rugat să-ți promit, iar eu m-am conformat. Nu aș vrea să-mi încălc cuvântul. De prea multe ori am făcut asta, în viața mea. Mi-am spus de fiecare dată că este rațional, sau necesar, sau util sau s-o ia naiba de treabă! mai bine. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nu mi-am respectat promisiunile.

— Greșeala a fost poate promisiunea, nu ceea ce ai făcut, sugeră Aaron, dorindu-și ca ea să plece. Dacă vrei ca eu să-ți spun că te dezleg de cuvântul tău, foarte bine, consideră că am făcut-o. Asupra ta nu mai apasă nimic.

Uitându-se spre ea, înțelese că Mignon nu dorea să accepte nimic din ceea ce spunea el.

— Promisiunea se află încă în mine, răspunse ea. Își strânse puloverul mare și roșu în jurul ei, ca și cum i s-ar fi făcut brusc frig. Voi încerca să nu te deranjez prea mult cu asta, dar nu pot uita. Eu am făcut-o. E promisiunea mea, nu a ta. Vocea ei era foarte scăzută, dar hotărâtă. — Plec, dacă ai să-mi faci loc.

Aaron nu realizase că blochează ușa. Se conformă imediat, făcând o mică plecăciune stângace în timp ce ea deschidea ușa.

— Ești o femeie minunată, Minnie. Meriți mult mai mult de atât.

— Mulțumesc. Privi cerul. Se pare că vom avea o perioadă mai bună. Buletinul meteorologic spune că vom avea un sfârșit de săptămână însorit.

„Nemaipomenit”, murmură el sincer impresionat, după ce închisese ușa. Rămas singur, se strădui să-și ordoneze gândurile ca să se poată întoarce la cercetarea fotografiilor pe care i le lăsase Lew Frazier. Pentru prima oară, nu reușea să se disciplineze. Oricât de puțin ar fi vrut să accepte acest lucru, grija arătată de Mignon îl mișcase; forța afecțiunii ei atinsese acea arie a speranțelor sale pe care și le refuzase de atâta timp, încât era tentat să pretindă că nu le nutrise niciodată.

Sunetul telefonului îl smulse din reveria sa. Ridică receptorul.

— Fielding, se auzi o voce, pe care nu o mai auzise de câțiva ani. Mi s-a transmis rugămintea ta. Mi se pare ciudat ca tu să te interesezi de un asemenea gen de crimă.

— Ciudat? exclamă, Holliman, întrebându-se dacă Ron Fielding mai purta cel mai îngrozitor breton din Phoenix.

— Ei, știi ce vreau să spun. Tocmai tu să te interesezi de așa ceva. Având în vedere Vietnamul și munca ta de aici. Cred că nu există mai mult de jumătate de duzină de oameni în întreaga țară care să se intereseze de acest gen de crimă, rezolvată sau nu. Chicoti Am găsit ceva, un caz vechi. A trebuit să caut destul de mult. Poate ți-aduci aminte de el reușind în sfârșit să și-o scoată din minte pe Mignon, Holliman zise:

— Spune-mi dacă greșesc: singurul caz nerezolvat de care mi-aduc aminte este acela cu familia de bătrâni găsiți morți prin otrăvire în autoturismul lor de vacanță. Eu afirm acum că a fost vorba de sinucidere.

— Aceasta a fost și concluzia medicului legist, mai târziu. A descoperit că unul dintre ei, nu știu care, aflase că are o boală incurabilă. Cei doi soți au făcut o ultimă călătorie și un fel de pact cu moartea. O afacere grea. Te-ai descurcat minunat. Și poliția, dar și procurorul districtului au fost de acord cu asta.

— În legătură cu acel caz nerezolvat, interveni Aaron, dorind să închidă discuția despre anii pe care îi petrecuse ca angajat în Phoenix. Ce poți să-mi spui?

— Politia a considerat că avea o legătură cu bandele de motocicliști. Cadavrul femeii a fost descoperit după trei sau patru luni; niște paleontologi au dat peste el într-un mormânt superficial. Ei căutau oase dar ea le-a cam dat planul peste cap. Din câte au arătat cercetările, avea optsprezece până la douăzeci de ani, înaltă, athletică. Corpul era însă într-o stare jalnică și asta nu numai din cauza descompunerii. Din câte se pare, suferise foarte mult până să fie aruncată în groapă. Acesta e un element deosebit față de cazurile tale, adică mormântul, în schimb și în cazul nostru se pare că a fost muscată poate de coioți. M-am gândit că s-ar putea să-ți fie de folos.

Ron Fielding vorbea întotdeauna foarte repede când era nervos; Aaron nu-și putu ascunde curiozitatea.

— Ce s-a întâmplat, Ron?

— Nimic, răspunse acesta grăbit. Sunt preocupat de un lucru anume de aici, din birou. Nu are nici o legătură cu cazul sau cu tine. Nu-ți face nici o idee. Tuși o dată. Iar mi se întâmplă, nu-i așa?

— Cam așa ceva. Ai rămas neschimbat, Ron.

— Eh, știi cum e, răspunse Ron râzând în felul său foarte personal, iar Aaron își aminti cum se lăsa întotdeauna pe spate în scaun când râdea astfel și cum reușea chiar să se dea peste cap câteodată, găsind o plăcere bizară în a face pe clovnul biroului. Ceea ce contează e că avea un caz nerezolvat în dosarele noastre care corespunde în proporție circa optzeci la sută cu al tău.

— Ai dreptate, probabil.

Pe Aaron îl necăjea gândul că se mai petrecuseră și alte crime de acest gen. Cele două pe care le văzuse el erau și așa foarte rele. Îl irita și mai mult faptul că ciroul produs de Ron îl făcuse să uite motivul pentru care telefonase depistarea unui criminal periculos.

— Sunt sigur că am dreptate, zise Ron. Cu plăcere, adaugă el cu înțeleles.

— Vai, da. Mulțumesc. Ar fi trebuit să o zic mai devreme, nu-i așa? Numai că închise ochii și improvizează ceva, ca să nu i se simtă supărarea. Îți vine greu să-i mulțumești cuiva care îți dă niște știri proaste. Știi doar, pe vremuri mesagerii care aduceau știri proaste erau omorâți. Asta-i tot, îmi pare rău.

— Chiar așa, spuse Ron, din nou amabil. Presa mai omoară și acum pe purtătorii veștilor proaste, nu? În ea găsești pe cei mai mari călăi. Uite ce i-au făcut lui Wellesley înainte de alegeri. O, Doamne. Salut-o pe Susan din partea mea.

— Am să-ți dau numărul ei și ai să o faci singur, răspunse Aaron, străduindu-se să sune a glumă. Suntem divorțați cam de... doi ani.

Erau de fapt aproape cinci ani, însă nu dorea să scoată în evidență de când nu îl mai căutase pe Ron Fielding.

— Îmi pare rău, răspunse Ron încurcat, după o vreme. Susan îmi place foarte mult.

— Da, și mie îmi place de ea acum, spuse Aaron pe ton neutru. Ascultă, continuă el mai energic, vrei să-mi transmiți niște copii ale documentelor respective? Am nevoie pentru dosarul meu. Știi cum se întâmplă. Ca să-mi iau banii, trebuie să le demonstrez că muncesc cu documente.

— Bineînțeleles. Pe disc magnetic sau pe copiator?

— Prefer pe disc. Trebuie menționată și natura informației pe nota de plată, pentru cel ce se ocupă de contul meu. Și îți mulțumesc foarte mult.

Dorea să scape acum cât mai repede de Ron și de grija pe care acesta ținea să și-o exprime. Îi comunică lui Ron adresa, iar acesta îl asigură că va primi discurile chiar a doua zi.

— Minunat, mulțumesc. Pentru a pune capăt conversației, spuse: Te rog să transmiți. Salutări știi, petrecere frumoasă de Ziua Recunoștinței, dacă nu e prea devreme celor de acolo pe care îi cunosc, dacă a mai rămas cineva în afară de tine.

— Mai sunt câțiva. Am să le transmit. Ezită. Îl știi pe Jack Deegan, nu? Știi că nevastă-sa i-a născut trei gemeni? A apărut în ziarele de aici și ultimul lucru pe care și-l dorea Aaron era să fie pus la curent cu tot ce făcuseră foștii săi colegi din Phoenix, așa că spuse:

— Trei copii! Sper că au suficiente economii ca să-i dea la colegiu.

— Uite, la asta nu mă gândisem. Ești cinic, Aaron.

— Mă aflu în plină investigație a unui caz oribil de viol și crimă. Devii cinic în astfel de situații, spuse Aaron. Nici timp nu am prea mult.

— Sigur, sigur. Dumnezeuule, viol și crimă. Mult noroc, prietene. Discutăm altă dată. Mă suni când poți și atunci stăm de vorbă mai mult...

— Când termin afacerea asta, spuse Aaron fără convingere. Discuțiile pe teme mărunte și conversațiile de societate îi erau total străine lui Aaron; pe când era tânăr, avusese o oarecare aplecare în această privință, ea dispăruse însă o dată cu vârsta. Chiar și o discuție purtata la acest nivel îi dădea un ciudat sentiment de claustrofobie, ca și cum ar fi fost într-o închisoare cu pereți formați din cuvinte.

— Fă bine și prinde-i, îi spuse Ron și închise fără prea multă ceremonie.

Aaron puse și el receptorul în furcă și începu să străbată încăperea,

între pat și „salon”. Ar fi dorit să urle sau să spargă ceva; după cincisprezece minute irosite inutil, își puse haina și ieși la plimbare. Presupunea că Gilchrist ar fi preferat ca Aaron să nu se mai gândească zadarnic la propriul său comportament, dar nu era câtuși de puțin dispus să facă asta. Traversă pajiștea din spatele marelui complex de clinici și ieși pe o poartă laterală, pornind repede de-a lungul străzii înguste, mărginite de copaci. O jumătate de oră dus și încă o jumătate de oră la întors, își spuse el. După aceea va fi în stare să se concentreze, iar de durut nu avea să-l doară mai rău, dacă mergea atent. După ce trebuise să discute cu Mignon, se mai trezise și cu Ron Fielding pe cap. Căută în sus spre cerul luminos de toamnă. Nu mai ploua; cel puțin din punctul ăsta de vedere era mai bine.

Lew Frazier și Rafael Winfield își împărțiseră sandvișuri, studiind cu atenție însemnările lor.

— Am sunat aproape peste tot de-a lungul lui Reliez Valley Road. zise Winfield. Urmează Alhambra Valley Road. Tonul său arăta limpede cât era de nemulțumit, Nu că ar ieși ceva din asta.

— Nu poți fi sigur, răspunse Lew, care deși era de acord că măsura presupunea o muncă migăloasă, știa că e necesară. Oficialitățile din conducerea parcului vor insista oricum să fie întreprinsă.

— Pe dracu', facem asta mai mult pentru Hislop decât pentru cazul nostru. Trebuie să demonstrăm ținutului că avem totul sub control. Vrea să convingă pe toată lumea că el e cel mai potrivit om în slujba sa, ca să-l aleagă din nou. Clătină scârbit din cap. Ce ne facem cu un șerif ca ăsta?

— Ce-am făcut și până acum. Același lucru care se întâmplă în cele mai multe focuri, spuse Lew pe cel mai filozofic ton de care era în stare. Bucură-te că nu s-a ivit cazul ăsta înainte de alegeri atunci chiar ne-ar fi fugărit ca pe hoții de cai. Nu te enerva din pricina asta, Rafe. Adu-ți aminte că unchiul lui Hislop sau așa ceva a candidat de două ori pentru funcția de guvernator și a pierdut de ambele dăți.

Mai luă o mușcătură din sandvișul său cu brânză și șuncă, fără a-i simți gustul.

Winfield rămase o vreme tăcut, cu fruntea în jos, apoi spuse: Nu cred că este cel mai bun mod de a te pregăti pentru Ziua Recunoștinței.

— Nici eu, răspunse Lew, încruntându-se. Dar nu ai cum să hotărăști când se petrec întâmplările. Tot ce poți face e să încerci să oprești repetarea lor. Privi fotografia celei de a doua victime. Familia dorește să i se elibereze corpul, pentru a putea organiza înmormântarea. Trebuie să participăm și noi.

— Studie gânditor una dintre imaginile de la autopsie.

— Douăzeci și unu de ani. Mergea la Cal State Hayward. Grieta afirmă că mai era încă în viață când... a început s-o muște.

Își lăsă sandvișul de-o parte; cele două înghițituri îi căzuseră strâmb. Crezuse că este imun la asemenea reacții, dar constata acum că nu își putea înfrânge senzația de greață.

— Familia ei e din San Ramon, așa-i? întrebă Winfield. Au fost aici de dimineață.

— Mi-e milă de ei și mă gândesc la fiicele mele sau la soția lui Booth. Dacă li s-ar întâmpla ceva la vreuna dintre ele, nu știu...

— Ce nu știi? întrebă Rafael.

Pe Lew îl străbătu un fior:

— Am uitat ce doream să spun. Nu era adevărat, dar învățase că e mai bine să fie precaut cu oamenii săi, știind că ei aveau tendința de a lua totul *ad literam*, ca majoritatea polițiștilor. Continuă, conștient că Rafe Winfield nu va înțelege foarte bine. — Mă tulbură profund să văd

acest gen de crime, care... neagă tot ceea ce este uman.

— Ce vrei să spui? întrebă Rafe, vizibil intrigat. Nu cumva crezi.

— Fetele acelea, bietele de ele, au fost transformate într-un soi de bestii, spuse Lew încet. Toate trăsăturile lor omenești le-au fost răpite, fiind transformate în ceva inferior animalelor.

— Da, da. Au fost transformate în cadavre, spuse Rafe cu toată inima.

Lew clătină din cap.

— Nu, individul nu urmărea asta. Moartea lor nu a fost decât un efect secundar. Scopul lui real se opri, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru ce dorea să exprime.

— Urmărea să demonstreze ceva. Trebuia să răzbune un lucru care i se întâmplase. Trebuia să arate că e mai tare ca ele.

Fiecare propoziție era pronunțată mai greu decât cea dinaintea ei, până când Lew se opri de tot.

— Desigur, spuse Rafe în tăcerea ce se așternuse.

Lew înțelese că Rafe respinsese întreaga idee, în schimb el rămăsese cu sentimentul că descoperise un element important pe care nu îl recunoscuse până în acel moment și că dacă ar fi reușit să gândească foarte limpede în continuare, ar fi priceput în parte intenția din spatele faptelor hidoase ce se vedeau pe fotografiile studiate.

— El comunică ceva.

— Comunică doar că e o scârnăvie, spuse Rafe cu un umor cauzat de furie. Și chiar are dreptate.

Lew emise un singur hohot de râs și își luă din nou sandvișul, cu mintea încă la ideea aceea pe care o simțea la capătul gândurilor sale, un amestec de observație și intuiție pe care nu o putea încă defini foarte exact.

— Sandvișul ăsta e îngrozitor, zise el.

— Dacă vrei, facem schimb, se offeri Rafe, făcând o mutră dezgustată.

— Mulțumesc, nu, răspunse Lew, simțind cum tensiunea dintre ei scade și dispare.

— Am descoperit două, poate trei cazuri care se aseamănă cu ale noastre, îi raportă Aaron lui Lew dimineața următoare. Apoi, câțiva oameni cu care am luat legătura nu mi-au răspuns încă, așa că s-ar putea să mai apară câte ceva până la sfârșitul zilei. Făcu semn către bagajele sale pregătite. Până atunci, am să fiu din nou acasă la mine.

— Două sau trei? spuse Lew, cu vocea răgușită de oboseală. Nimic altceva?

— Până acum, nu. Poate obții și tu ceva prin contactele tale. Până mâine, am să-ți fac și ție copii.

— Mulțumesc! Am crezut că vei mai rămâne câteva zile în spital.

— La ce bun? spuse Aaron fără nici un fel de entuziasm. Mi se administrează o doză mai ridicată din același medicament pe care l-am luat și până acum. Și ce dacă? Nu va schimba starea mea, eventual îmi va tulbura mințile și mai tare. Ehei, am fost deja tratat de niște specialiști în domeniu și nu-mi mai trebuie așa ceva.

— Ce spune doctorul? întrebă Lew. Vei putea să continui cercetările pentru cazul nostru?

— Cum naiba să nu pot? răspunse Aaron ceva mai însuflețit.

Oricum, nu contează ce spune Gilchrist. Nu știe nici cum să se șteargă la fund. Disprețul său nu conținea supărare, ci doar o urmă de dezgust. Pe urmă, am nevoie de o muncă oarecare. Inactivitatea mi-a dat numai gânduri negre.

Explicația aceasta suna mai mult decât plauzibil și Lew simți că i se luase o imensă piatră de pe inimă:

— Perfect, dacă tu zici așa.

— Ai să vezi că așa va fi. Cum primesc discurile, fac copii pentru mine și apoi ți le dau ție, discurile și celelalte acte, ca să poți să-mi faci formele de plată și să-i arăți și lui Hislop că merit banii.

Încercă să râdă, fără prea mare succes.

— Din punctul meu de vedere e-n regulă, spuse Lew, cu căldură exagerată poate puțin. Ne-ai ajutat în trecut și e nevoie de tine și acum.

Aaron nu răspunse imediat.

— Vreau să opresc pe individul acela să mai facă rău. Nu vreau să se repete ce s-a întâmplat. Vreau să-i pun capăt.

— Dorim toți acest lucru, îi reaminti Lew liniștit. Toți!

— Mda, ezită el. Nu am vrut să se înțeleagă.

— Știu. Ucigașii din categoria asta mă scot și pe mine din sărite. Își dresse glasul. Ce faci de Ziua Recunoștinței?

— Nu m-am gândit, încă, răspunse Aaron precaut.

— Vino la noi acasă. Am suficient spațiu, iar fiicele mele sunt cu mult prea mici pentru tine, spuse Lew râzând, ca Aaron să-și dea seama că glumea. Rowena gătește întotdeauna de parcă ar aștepta o armată de oaspeți. Poți să iei cu tine și la pachet, mă scutești de o săptămână întreagă în care aș primi numai sandvișuri cu piept de curcan.

Aaron avu un sentiment de slăbiciune.

— E vorba de familia ta. S-ar putea să nu-ți dorești să mă ai prin preajmă, din cauza investigației noastre.

— Haide, haide, Aaron interveni Lew. Găsim noi și altceva de discutat câteva ore, nu? Oricum, copiii vor vorbi mai mult decât noi toți. Continuă după o scurtă pauză. Uite ce este, nu trebuie să te hotărăști acum. Poate ai alte planuri, care nu au luat o formă definitivă, știu și eu cum e. Dacă mă anunți în câteva zile e absolut în ordine.

Începu să mâzgălească o bucată liniată de hârtie, desenând forme geometrice ciudate și legându-le prin linii ca niște semne de întrebare.

Simțind că nu este supus nici unei constrângeri, Aaron reacționează imediat:

— Sunt un tâmpit. De fapt mi-ar face mare plăcere să stau la masă cu familia ta și să-i văd iarăși pe copiii tăi. Dacă Rowena e de acord, voi veni. Acum, odată ce acceptase, se simți relaxat. Indiferent ce-l speriase, acel lucru dispăruse acum, o dată cu pronunțarea cuvintelor. Aș pune pariu că ideea asta i-ar face plăcere și lui Gilchrist. Nu v-a îndemnat el să faceți asta, cumva? Bănuiala îi întunecă toată bucuria.

— Cum poți să-ți imaginezi că Michael Gilchrist ar putea să o convingă pe Rowena să facă un lucru care nu i-ar conveni? Pentru ea, psihiatria e tot aia cu medicina băbească.

— Are dreptate, probabil, spuse Aaron, simțind că inima îi vine din nou la loc. Voi aduce și niște sticle de vin.

— Minunat. Măine am să-ți spun și restul amănuntelor.

— Putem ciocni un pahar pentru rezultatul alegerilor, zise Aaron cu un zâmbet răutăcios.

— Sau orice altceva, încuviință Lew.

incomplet; informațiile prezentate de medicul legist nu oferiseră nici o perspectivă sau informație necunoscută încă; cei doi polițiști din parc și polițiștii din Martinez City vorbiseră confuz; ai fi zis că sunt puși pe hartă și nu doresc să ajute prea mult. La rândul său, lui Lew îi venea greu să se facă înțeleș de subalterni, simțindu-se de aceea tot mai nesigur pe sine.

— Te rog să mă ierți, îi spuse Rafe după ce ieșiseră din camera unde se desfășurase întrunirea. Ar fi trebuit să mă pregătesc mai atent.

— Cred că da, confirmă Lew. Nu reușim să ne facem înțeleși. Își închipuie că vrem să tragem toată spuza cazului ăsta pe turta noastră și nu vor să mai știe de nimic. Bine măcar că suntem în noiembrie. Îți imaginezi ce ne-ar fi zis rangerii dacă eram în mai sau iunie, iar Parcul Briones ar fi fost tot timpul plin de oameni? Pătrunse vijelios pe o ușă pe care era semnul „Accesul interzis”. Nici Hislop nu ne e de nici un folos.

— Ar fi trebuit să apară și el, confirmă Rafe.

— Mai bine își ținea gura în timpul știrilor de ieri seara. Mai că i-a promis individului ăluia de la Canalul Șapte că am rezolvat cazul. Isuse Hristoase!

Salută pe un ajutor de șerif, în uniformă, ce mergea în direcția opusă lor.

— Vrea să le insufle calm cetățenilor, spuse Rafe.

— Rahat! Lui Lew începu să-i treacă supărarea. Toată lumea știe că-i rahat. Nu trebuie noi să acoperim prostiile lui. Trebuie să vorbesc și cu Desta. M-a sunat chiar înainte de ședință și mi-a zis că trebuie să ținem și noi o conferință de presă a noastră. Umerii săi puternici se lăsară în jos. Rahat!

— Crezi că e vorba de Hislop?

Rafe apăsase butonul liftului și stătea cu spatele la perete, urmărind mișcarea de pe culoar cu mare atenție, de parcă ar fi fost de gardă în acel loc.

— Dacă nu este, ar trebui să fie, spuse Lew, în timp ce ușile liftului se deschideau.

— De ce spui asta? Înainte ca Lew să poată răspunde, Rafe continuă. Știu că face tot felul de încurcături, din cauză că e implicat în politică, dar de ce te îngrijorează pe tine atât de tare chestia asta?

— Sunt îngrijorat din cu totul alt punct de vedere, spuse Lew în timp ce ușile liftului se deschideau. Sunt îngrijorat pentru că nu vreau să fie compromis atacul procurorului. Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat cu dosarul Leland? Chestia se poate repeta. Uneori nu-i nevoie decât de câteva cuvinte scăpate din neatenție pentru ca un avocat bun al apărării să aibă suficiente argumente.

Ajunși la parter, ușa se deschise.

— Bine, ne vedem mai târziu la birou, îi spuse Rafe, lăsându-l pe Lew în marea sală de la intrare.

După despărțirea de Rafe, Lew ridică ușor din umeri. Și-ar fi dorit să colaboreze cu oamenii înzestrați cu mai multă personalitate frustrările de care suferea Rafe aveau, evident, prea puțin de-a face cu el personal. Coborî în stradă, strângând din umeri din pricina vântului tăios de toamnă.

Wallis Desta îl întâmpină în afara biroului, cu ochii scânteind furios îndărătul ochelarilor:

— Bănuiesc că știi ce am de zis.

— Îmi cam închipui eu, spuse Lew, acceptând cu bucurie ceașca de cafea ce i se oferise. Sunt exact lucrurile pe care le-aș zice și eu.

— Omul ăsta e o adevărată primejdie, spuse Wallis, începând să se calmeze. A făcut același lucru și atunci, cu cazul Leland, și a dat totul peste cap. Nu am mai putut să aducem cazul înaintea juriului, după ce a

dat declarații peste declarații. Făcu semn spre micul ei birou. — Haide înăuntru. Trebuie să pregătim câteva lucruri pentru Burgess.

La auzirea numelui directorului Parcurilor Regionale, Lew oftă:

— Să nu-mi spui că vrea și el să se implice în asta!

— Consider că are dreptate. Tehnic vorbind, se află sub jurisdicția lui. Știm însă cu toții că rangerii nu au cum să se descurce. Ei sunt pregătiți să controleze ordinea din parcuri, micile infracțiuni și cazurile de căutare și salvare a unor persoane, nu pentru investigarea unui viol urmat de crimă. Din păcate, Hislop a început să se dea mare față de Burgess, de aceea trebuie să te rog să mă ajuți puțin.

— Să fie a naibii de treabă! spuse Lew fără patimă.

Simțea că începe să-și piardă toată energia, strivit fără scăpare între interese ce țineau de vanități și dorința de publicitate.

— Da, da, îi confirmă Wallis. O să iasă o poveste de pomină, simt de pe acum. Există toate ingredientele necesare, inclusiv amănuntele acelea înfricoșătoare. Dacă presa află cumva de mușcături, să vezi ce mai titluri o să apară. Se așeză pe marginea scaunului și îl privi cu toată seriozitatea pe Lew. Llewellyn, crezi că dementul acela va ucide din nou?

— Da, răspunse Lew. Și tu știi asta la fel de bine ca și mine, altfel nu m-ai fi întrebat. De când ne-am văzut ultima oară, nu s-a schimbat nimic. A mai apărut un cadavru, caracteristicile sunt aceleași și atât. Nu avem suficiente elemente. Bău ultima gură de cafea. — Va fi probabil nevoie de încă un cadavru.

Wallis privi teancul de dosare ce o aștepta pe birou.

— Nu prea știu de unde să încep. Nu-mi iese nimic ca lumea. Peste o oră mă întâlnesc cu familia de Benedictus. Mi-au spus că ar avea de gând să deschidă o acțiune în legătură cu moartea fiicei lor. Costance de Benedictus. Trebuie să fie îngrozitor pentru ei. Biata fată, să moară atât de tânără și într-un asemenea mod.

— Oricum e un chin să mori, Wallis, remarcă Lew. Cel puțin, ea nu s-a chinuit prea mult.

— Mă întreb dacă ar fi și ea de aceeași părere? Cred că mi-ar fi mult mai ușor dacă nu m-aș simți așa de neajutorată, dacă ar exista un lucru pe care să pot să-l spun părinților ei și care să-i facă să înțeleagă că nu renunțăm. Se zice că legea e imparțială, dar în situații ca acestea...

— Nu renunțăm, îi spuse Lew cu hotărâre încrâncenată. Îți dau cuvântul meu de onoare.

— Foarte bine. Wallis se ridică în picioare, își netezi fusta de culoare albastră și își încheie haina. Am să te rog să discuți cu Burgess, iar eu voi încerca să-i explic lui Hislop că nu-i bine să facă declarații pripite și procese prin intermediul buletinelor de știri. Nu știu dacă ne va servi la ceva.

Lew avu nevoie de câteva secunde pentru a găsi cele mai potrivite cuvinte de mângâiere pentru Wallis:

— Tu ești singura persoană care poate face ceva. Cred că e singurul mod de a repara lucrurile.

Ea oftă.

— Ai discutat azi cu medicul legist? Avea de gând să ceară o analiză a unor fire de păr descoperite lângă cadavrul lui de Benedictus. Privi în gol, ca și cum i-ar fi fost mai ușor să pronunțe următoarele cuvinte. Speră să descopere astfel cu ce fel de câine avem de-a face. Mai termina și un studiu al dentiției. Într-un fel sau altul, lămurim odată problema aceasta.

Lew își studie dosul palmelor, degetele încovoiate și noduroase.

— Mi se pare îngrozitor ca oamenii să-și folosească astfel câinii, transformându-i în niște...

— Monștri? Îi sugeră Wallis. E nevoie să cădem de acord asupra unei descrieri oarecare, altfel zvonurile pot căpăta dimensiuni colosale. Oamenii s-ar apuca să ucidă toți câinii mari de cum le ies în cale, pentru orice eventualitate. Își privi ceasul. Îmi pare rău, trebuie să plec. Aș dori să luăm din nou legătura mâine de dimineață, dacă ești de acord.

— Bineînțeles, spuse Lew, dându-se la o parte ca ea să poată ieși prima din birou.

Aaron se trezi târziu după prima noapte petrecută acasă. Gilchrist îl sfătuisese să nu tacă efort prea mare timp de câteva zile, ceea ce Aaron interpretase că nu trebuie să lucreze mai mult de optsprezece ore. Citi două reviste de computere de dimineață, bântuind prin casă, în halatul său de baie, până aproape de amiază. Îl văzuse și el pe șeriful Hislop făcându-se de râs cu o seară în urmă și se aștepta acum la un telefon din partea lui Lew, înainte de trecerea după-amiezii.

Telefonul sună în momentul în care se apucase să curețe cenușa din cămin; înjură din toată inima și ridică receptorul cu degetele sale murdare.

— Aaron? Lew la telefon. Ai pregătit deja discurile acelea pentru mine?

Se străduia să nu-și arate nerăbdarea, dar avusese o zi încărcată și era nervos.

— Au sosit cu poșta de dimineață și am pregătit toate celelalte materiale pentru tine. A apărut ceva nou?

— Nimic important. Grieta nu a prezentat încă raportul; vei primi și tu un exemplar, zise Lew, necăjit de faptul că medicul nu prezentase rezultatele analizelor sale, dar nu dorea să se dea în vileag. Te-ai hotărât, vii la noi de Ziua Recunoștinței?

— Sigur, spuse Aaron repede, ca să nu-și lase timp să se răzgândească. Mulțumesc că mi-ai adus aminte. Își făcu o notă, ca să nu uite să cumpere două sau trei sticle de vin bun pentru sărbătoare. Trimite-mi raportul de îndată ce intri în posesia lui. S-ar putea să apară noi legături cu dosarele pe care le am deja la mine.

— Sper să apară de undeva și un indiciu util pentru noi, explodă Lew, incapabil să-și mai țină furia neputincioasă.

— Mda, confirmă Aaron, cu mintea undeva, departe.

Prin minte îi trecuse fulgerător o anumită impresie despre cea de a doua crimă; își aminti fotografiile pe care le văzuse și îl străbătu un fior.

— Ce este? îl chestionă Lew, sesizând schimbarea petrecută cu Aaron. Hei, mai ești acolo?

În scurta pauză ce a urmat, Aaron s-a străduit să definească impresia aceea dispărută înainte să aibă timp să o analizeze rațional.

— Sigur, răspunse el într-un târziu. Nu e nimic, continuă el mai sigur de sine. Am încercat să-mi explic un lucru.

— Dar nu a fost să fie?

Lew era el însuși foarte obișnuit cu fetele pe care ți le joacă mintea și de aceea înțeluse perfect ce se petrecea cu Aaron.

— Nu încă, răspunse Aaron respirând profund, tulburat de propria-i mărturisire. Trebuie să citesc raportul ăla. Mai vorbim după aceea. Poate ne va fi mai limpede cu cine avem de-a face. Această perspectivă îl făcu să se înfioare.

— Bine, spuse Lew. Apropo, tu ai în continuare statut de expert independent, din punctul de vedere al actelor și plăților.

Dacă acest lucru e realizabil, nu aș dori să ți se facă publicitate. Sper să fii și tu de acord cu mine.

Pe Aaron îl scoteau din sărite toate relațiile cu presa și de aceea îi era recunoscător lui Lew pentru că se gândise la acest aspect.

— Am de lucru până peste cap în acest moment; nu am nevoie de cine știe ce reporter în căutare de titluri de senzație care să încerce să mă stoarcă cum storci o lămâie ca să obțină informații.

Își mângâie fața cu mâna liberă și hotărî că trebuie să se bărbierească după încheierea convorbirii.

— Echipa de cercetare și salvare a rangerilor va ieși mâine pe teren, cu condiția ca vremea să rămână frumoasă, să vadă dacă nu găsesc cumva urmele vreunei tabere ilegale în Briones. Dacă ne rămâne timp până la următoarea furtună, s-ar putea să încercăm același lucru și în Tilden și Redwood. Chicoti. Vor neapărat să facă ceva, iar eu prefer să le dau această treabă, decât să fie puși la dispoziția poliției. Pe urmă, se presupune că ei știu mai bine parcurile decât noi, deci lor le vine mai ușor să facă asta.

— Mașini de teren? Întrebă Aaron, ușor surprins.

— Și cai ei au o patrulă călare formată din nouă oameni și câini de vânătoare și două elicoptere. Există locuri în Briones unde nu poți ajunge decât pe jos sau călare. Vor face niște verificări ca să excludem orice posibilitate.

— Vrei să spui ca să se asigure că nu mai există nici un alt corp nedescoperit până acum. Aaron desena săgeți groase pe carnetul său, convergând toate într-un singur punct. Sper că și rangerii cunosc lucrul ăsta. Ca să fie pregătiți, pentru orice eventualitate.

— Am prevăzut și asta, răspuse Lew, apoi tonul său se schimbă total, vorbind cu o altă persoană din încăperea unde se găsea. Spune-i să aștepte puțin, vin imediat. Termin repede convorbirea.

— Ai treabă? Îl întrebă Aaron.

— Un fel de a zice, îi răspuse Lew. Hislop a convocat o întrunire specială. Îmi pare rău, trebuie să plec. Te sun mai târziu.

— Nu plec nicăieri, spuse Aaron, pregătindu-se să închidă.

— Îți mulțumesc foarte mult pentru tot ceea ce faci pentru

noi, spuse Lew pe neașteptate. Așa cum stau acum lucrurile...

— Fac tot ce pot, îi întrerupse Aaron, surprins de cuvintele prietenului său. Vorbim mai târziu.

— Desigur, spuse Lew așezând receptorul jos, gândindu-se deja la ambițiosul său șef.

Mignon Vandreuter purta un pulover gros, măsură foarte mare, țesut din lână multicoloră, cu modele florale stilizate, pantaloni din gabardină și cizme din piele moale, de culoare maro. Avea cu sine o geantă suficient de mare pentru hainele necesare unui sfârșit de săptămână. Lumina aruncată de becul de la intrare dădea strălucire părului ei plin de stropi de apă.

— Sper să nu te superi că mă aflu aici, spuse ea, în timp ce Aaron o privea încruntat.

— De ce ai venit? se interesă Aaron, fără a face nici un gest de a o pofti înăuntru.

— Doream să te văd.

Se străduia să dea impresia, de siguranță, indiferent cum se simțea ea. Se menținea pe poziție, fără să pară agresivă.

— M-ai văzut la spital. Aici sunt același. OK. Se trase înapoi, însă cu scopul de a închide încă puțin ușa.

— Ai putea să mă inviți să intru.

Mignon își dorea să aibă suficientă tărie să intre în casă.

— Aș putea, dar nu o voi face, replică el.

Mignon întinse mâna și împinse ușa, deschizând-o cam o jumătate de metru.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Poți să-mi vorbești din pridvor, îi zise Aaron pe un ton ce nu promitea nimic bun. Haide, spune.

— Vreau să intru și să stăm de vorbă ca doi oameni raționali și civilizați. Vreau să te dai la o parte din calea mea, ca să pot intra. Sau îți este imposibil?

Aceste ultime cuvinte erau pronunțate cu o anumită intenție și avu satisfacția să-l vadă tresărind.

Bărbatul nu zise nimic, dar îi făcu suficient loc să se poată strecura pe lângă el în antreul îngust. Mignon așteptă până ce închise ușa, apoi se îndreptă spre salon, demonstrând hotărârea ei prin fiecare mișcare și gest. Nu se uită în spate să vadă dacă o urma.

Focul se stinsese aproape de tot, iar Aaron începu să pună alte lemne, pentru a nu trebui să-i acorde atenție lui Mignon cât timp își aduna gândurile risipite.

— Ce te face să crezi că ne-a mai rămas ceva de discutat? Întrebă când focul începuse din nou să crească.

— Totul, spuse, așezată pe canapea, cu picioarele adunate sub ea. Când ne-am despărțit, nu ai vrut să discuți; au rămas prea multe lucruri nelămurite între noi.

— Poate e mai bine așa. Trase taburetul de lângă cămin și se așeză pe o latură a vetrei, cu genunchii strânși, ca un copil mic. Singurele lucruri ce au rămas de zis ar avea darul să ne rănească. Ce rost mai are?

— De ce ești atât de sigur că tăcerea rănește mai puțin? Întrebă ea tăios. Ești atât de convins că faci lucrul cel mai potrivit și mai nobil păstrând tăcerea. Ei bine, eu nu consider că e corect și nobil, ci cred că e un lucru prostesc, arogant, o dovadă de încăpățănare.

Mignon își încrucișă brațele, prinzând puternic în degete zona de deasupra coatelor; tendoanele de pe dosul palmei ei ieșeau tare în evidență.

— Iar eu trebuia neapărat să aud toate acestea? Întrebă el, pe un ton distant și vag plictisit. Nu văd ce rost are să-mi spui lucruri ca acestea. La ce bun să-ți comunic ce m-a iritat și de ce m-am simțit frustrat pe vremea când mai eram împreună?

— Am dreptul să știu ce ți-ai fi dorit din partea mea. Ar trebui să știi ce-mi doream eu de la tine.

Trăsăturile din jurul ochilor ei trădau încordarea, deși nu lăsa să i se strecoare și în voce.

— Și după chestia asta, ce ne rămâne de făcut? Își încolăci brațele în jurul genunchilor. Apoi îți vei putea spune că ai tot dreptul să fii supărată, iar eu îmi voi spune că am avut dreptate să vreau să ne despărțim, după care vom mai petrece fiecare câte șase luni lingându-ne rănile.

— Sau poate ne vom vindeca mai repede, sugeră ea.

— Cum se întâmplă când te cauterizezi cu un fier înroșit? Întrebă el cu sarcasm intenționat. O idee nemaipomenită. I-ai spus lui Gilchrist ce ai de gând să faci? Te-a pus el sau e propria ta idee?

Era suficient de isteț să știe că Michael Gilchrist nu ar fi fost de acord cu modul în care se desfășura conversația lor, chiar dacă el o instigase.

— Nu am venit aici pentru o ședință de terapie cu tine, dacă asta vrei să spui, îi răspunse ea întepat. Eu țin la tine. Îmi fac griji pentru tine. Nu pot să-ți întorc pur și simplu spatele și să nu-mi pese de ceea ce văd ca se petrece cu tine.

— Și ce anume? o provocă Aaron, la fel de lipsit de expresie ca o pagină goală.

— Te îndepărtezi tot mai mult. Renunți la a fi... la a fi uman. Pierzi

definitiv contactul. Se aplecă înainte și continuă, înainte arătai anumite sentimente față de cei din jur.

— O mai fac și acum, protestă el.

— E vorba de altceva, îl corectă ea. Te uiți la oameni la fel cum se uită un ihtiolog la o plătică. Altă dată nu erai așa. Acum suntem pentru tine un soi de gândaci sau niște programe interesante pentru mașina aceea infernală de dincolo.

Discursul ei era calm și măsurat, deși trist; nu o trădau decât ochii, care ardeau ca văpaia focului.

— Reacționezi exagerat.

— Dumnezeuule, mă apucă o asemenea furie când aud lucrurile astea! Reacționez exagerat! de fapt, vrei să spui că reacționez într-un mod care te deranjează. Eu reacționez așa cum îmi este firea, nu e vorba nici de o reacție exagerată și nici prea mică. Ai vrea să nu reacționez deloc? Perfect. Dar nu umbla cu chestii din astea!

Încordarea ei începuse să iasă la iveală: vocea îi urcase cu două sau trei note, iar încheieturile degetelor se albiseră din cauza strânsorii.

— Reacționezi exagerat, repetă Aaron, sugerându-i că o compătimește.

Toată stăpânirea ei de sine se topi în vânt:

— Să o ia mama dracului de treabă! Izbi în măsuța joasă, de cafea, cu ambele picioare. — De fapt e vorba de aceeași veche atitudine. Nu poți suporta să se apropie nimic de tine, nici măcar pentru câteva secunde. Dacă se întâmplă totuși să pătrundă ceva sau cineva, tu îl ucizi ca pe un fluture, ca să-l poți include în necropola ta. I-ai făcut asta soției tale și acum mie. Oricine se apropie prea tare de tine, oricine consideri tu că îți cunoaște slăbiciunile, trebuie să fie neutralizat. Ei bine, de această dată am de gând să te ajut, nu am să stau cu brațele încrucișate și să mă uit la tine cum te scufunzi sau te usuci.

— Necropolă ăsta-i un cuvânt nemaipomenit, zise el cercetând-o cu capul aplecat într-o parte. Dacă-mi aduc bine aminte, ai pronunțat și cuvântul ihtiolog ceva mai devreme! Ai început să-ți formezi un vocabular pe cinste!

Chipul femeii căpătă trăsături mai dure.

— Nu ai să reușești să-mi abați atenția, n-ai să reușești să mă faci să discut cu tine un subiect atât de stupid ca termenii pe care îi folosesc eu. Pricepi?

Își lăsase acum picioarele pe podea și se aplecase în față.

— Mi-ai împrăștiat revistele pe jos. Întinse mâna și începu să le strângă mecanic. La ce bun, Minnie? Nu vei reuși să mă schimbi, asta o știi și tu foarte bine.

— Nu vreau să te schimb, aș vrea să fi în continuare ceea ce ești. Își apăsă cu toată puterea coapsele cu pumnii strânși. Tu ești cel care a uitat cine este, tu ești cel care a pierdut contactul cu realitatea.

— Hei, încercă el să o tempereze, ce tot spui acolo, Minnie!

— Nu. Nu voi fi părtașă la autodistrugerea ta. Și asta nu numai din cauză că... ne-am iubit. — Această ultima mărturie era făcută cu o voce slabă, găuită. Tu nu ești ca veteranii siliți să stea în spital pentru că sunt terminați. Tu mai ai în tine suficient ca să...

— Nu știi tu ce mai există acum în mine. De altfel, nici măcar eu. Figura lui se întunecă.

— Dar nu vezi? Încercă ea să-l convingă. Poți să te refaci. Devii din nou ce-ai fost. Nu trebuie să o sfârșești într-unui din saloanele acelea unde accesul e interzis, cu organismul plin de droguri care să te împiedice să-ți pui capăt zilelor.

— Ești sigură de ce spui? o întrebă fără căldură.

— Vreau să fiu sigură. Vreau ca tu să fii sigur că nu se va întâmpla așa.

Lacrimile pe care le avusese până atunci în ochi începură în sfârșit să curgă, dar nu acordă nici o atenție acestui fapt.

— Cum să-ți explic? Nu ai cum înțelege prin ce trec eu. Nu știi ce stări îmi provoacă, spuse el punând revistele jos și ordonându-le cu mare atenție. Când m-am întors de acolo, n-am putut dormi, cred că și în dosarul meu se menționează acest lucru, nu? pentru că mi-era frică de ce aș fi putut face. Mi se întâmplă și acum, câteodată. Mă trezesc și nu pot să-mi aduc aminte unde mă aflu și îmi închipui că oamenii aceia sunt gata să înceapă din nou să mă chinuie.

Privea în jos, spre picioare, cu ochii pierduți, undeva departe în timp și în spațiu.

Mignon încuviință din cap:

— Ți-am spus că te pot ajuta să treci peste asta.

— Da, dar tot tu ai luat-o la fugă din dormitor și te-ai pus la adăpost o dată, ții minte, spuse el, fără ca din tonul său să se poată ghici o acuzație.

— Acum înțeleg mai bine și nu s-ar mai repeta. Mignon spera că el este mai încredințat de asta decât ea.

— Nu te pot convinge în nici un fel, zise Aaron, privind-o direct în ochi. Știi despre ce fel de boală este vorba, știi că vei pierde probabil lupta și vei avea din nou de suferit, dar pur și simplu nu poți renunța, așa-i? Mergi înainte, ca și cum ai putea demonstra ceva pentru mine sau pentru tine însăși. Poate că nu este nimic de demonstrat, Minnie. Ai face poate mai bine să ai grijă de tine, pentru a nu avea prea mult de pierdut.

— Ești sigur că asta vrei să fac? întrebă ea, cu gâtul contractat și iritat, de parcă ar fi tușit toată ziua.

— Nu vreau să mai trec prin necazuri cu tine, dacă la asta te referi. Se ridică șovăitor, trosnind din genunchi. Se sprijini cu o mână de polița căminului, ca să se echilibreze. Trebuie să recunosc că atunci când lucrurile merg bine cu tine, totul este nemaipomenit. Dumnezeu, femeie, gândește-te însă la toate acele momente când ele merg prost și ne chinuim atât de mult. Nu te-ai săturat și tu?

— Nu. Eu nu vreau decât momente bune, vreau să mă simt bine. Începu să se ridice, renunță și se lăsă din nou în sofa. Ascultă-mă, Aaron. Tot ceea ce-mi doresc eu e o șansă. Haide să mai încercăm încă o dată, sase săptămâni, să zicem. Dacă lucrurile nu se aranjează în șase săptămâni, dacă repetăm mereu aceleași greșeli stupide, punem punct. Haide, e vorba doar de șase săptămâni.

— Ești o femeie foarte hotărâtă. Aș vrea mult să știu de ce.

— Asta înseamnă că accepți? întrebă ea, speranța din ochii ei nereușind să înlăture total tristețea.

— Am nevoie de un timp de gândire. Ți promit că nu va dura mai mult de o săptămână. Dar sunt foarte multe lucruri pe care trebuie să le iau în considerație. Dacă nu aș fi în mijlocul unei anchete cu tot riscul, o privi drept în față.

— Te referi la crime? întrebă ea. Ai de gând să te folosești de ele ca scuză ca să mă ții la distanță?

— Nu intenționez, răspunse el cu grijă. S-ar putea să o fac din greșeală.

Mignon emise un sunet ciudat, ca al unui câine mirat și foarte supărat.

— Subconștientul tău nu te va scoate de la ananghie de această dată, îl preveni ea. Cunosc deja toate porcăriile de care ești tu în stare și îmi dau seama când încerci să te ascunzi în spatele muncii pe care o

faci.

Aaron o înfruntă, cu o intensitate dată de forța trăirii sale din acel moment:

— Nu e vorba doar de munca mea, Minnie. Aceste crime sunt cu totul... altceva. Sunt mai rele decât celelalte la care am dat o mână de ajutor. Fraudele din asigurări, alea sunt fleacuri. Hărțuielile acelea pentru a obține plata beneficiilor de pe urma contractelor de siguranță socială, pentru oameni care, deja au murit reprezintă o durere de cap inutilă. Spargerile au fost mai importante, se întâmplă să moară oameni. Dar cazurile de viol și crimă... sunt cele mai îngrozitoare lucruri pe care le-am văzut din Vietnam și până acum. Mă simt obligat să fac tot ce pot ca să ajut, să repar ce n-am fost în stare să fac în Vietnam.

— Aaron, ce spui tu nu are nici o rațiune, răspunse ea cât de liniștit putea.

— Probabil nu din punctul tău de vedere, pentru mine însă reprezintă foarte mult. Se uita fix la ea, cu mușchii maxilarului ieșiți în evidență. Trebuie să o fac neapărat.

— Dacă e atât de important..., începu ea. Dar nu va schimba cu nimic ceea ce s-a petrecut în Vietnam.

— Știu, zise el nerăbdător. Dar aş putea să mai reglez puțin conturile. Privirea sa se împlânzi puțin. Dacă te poți împăca o vreme cu această anchetă...

— Ți-am spus deja că sunt de acord. Acum, nu-ți rămâne decât să te hotărăști. Ai la dispoziție o săptămână, continuă ea, depărtându-se intenționat cu câțiva pași de el, parcă pentru a nu-i influența decizia.

Aaron o urmări din ochi, în comportamentul său făcându-se din nou simțită o anume detașare.

— Cum rămâne cu Gilchrist?

— Ce-i cu el? îi răspunse Mignon cu o nouă întrebare.

— Ce va spune el când vom discuta despre această propunere pronunță cuvintele cu plăcerea cu care ar fi gustat un vin bun venită din partea ta? Oricum am ajuns un fel de minge de ping-pong între voi doi.

Mignon lovi cu palmele spatele balansoarului din partea stângă a căminului.

— Nu mă gândesc în nici un caz la terapia ta sau a mea! Să-ți iasă imediat din cap ideea asta. Indiferent dacă Gilchrist e sau nu de acord, vreau să ne încercăm șansa împreună. Asta-i tot.

— Sunt sigur că n-o să-i convină. Fără a intenționa neapărat să o necăjească, Aaron îi urmărea reacțiile cu multă curiozitate. Pun pariu că va încerca să găsească o cale să ne tină departe unul de celălalt. Sunt convins de asta.

— Nu are. nici o importantă, răspunse mohorât Mignon, rușinată de cât de ușor se lăsase prinsă în cursa lui.

Aaron râse în felul său ciudat, apoi făcu un semn spre bucătărie:

— Vrei o ceașcă de cafea?

Mignon știa că e inutil să insiste pentru continuarea discuției; era oricum puțin mirată de cât de multe lucruri reușise să-i spună lui Aaron.

— Mă duc să mă spăl pe mâini mai întâi.

— OK. Te aștept la bucătărie.

Rowena Frazier era o femeie robustă, care nu recursese niciodată la artificii pentru a-și pune în valoare fața, părul sau trupul. În cei treizeci și unu de ani de când ea și Lew erau căsătoriți, nu se ocupase numai de casă și familie, ci administrase și ferma de cincisprezece acri de pe McEwen Road, între Port Costa și Martinez. Cea mai rentabilă întreprindere se dovedise parcela de șapte acri cultivată cu brazi de Crăciun, care servea și drept perdea de protecție împotriva vântului

pentru restul proprietății lor. Își deschise jacheta din lână portocalie și începu să-și scoată cizmele.

— În seara asta nu ai întârziat decât trei ore, Lew. Ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit, răspuse Lew, întrerupt în momentul în care era pe cale să-și toarne o măsură generoasă de rom în cana cu apă fierbinte. Dar tu?

— Tocmai îmi făceam socoteala pe care dintre găște să o sacrific pentru Ziua Recunoștinței. Poate tai mai bine o găscă și un curcan, ca să fie toată lumea mulțumită.

— Ai aceeași problemă în fiecare an, îi spuse Lew cu afecțiune. Și de fiecare dată hotărăști să tăiem un curcan și o altă pasăre, iar dacă avem rațe, sacrificăm două sau trei. Ridică paharul cu băutură aburindă. Vrei și tu?

— Nu mi-ar prinde rău, spuse ea, punându-și cizmele verzi deoparte. Sper să mai avem câteva zile senine. Parcare noastră o să se transforme într-o mare de noroi dacă nu avem norocul să se usuce puțin. Știi cum se întâmplă de obicei: două zile după Ziua Recunoștinței jumătate din East Bay se prezintă aici ca să-și cumpere pomii.

— Jumătate din East Bay? o necăji Lew, zâmbindu-i tandru, în timp ce pregătea încă o cană de băutură.

— Și cei din Delta, spuse ea cu convingere, pentru ca pretențiile sale să pară și mai absurde. Își atârână jacheta în cuier. Cea mai grozavă haină de iarnă pe care am avut-o. Poți să o vezi de la o distanță de câteva mile.

— Nu-i nevoie să mă lămurești pe mine, zise Lew, care se străduia să convingă Comitetul de cenzori ai regiunii să achiziționeze asemenea veste pentru garda civilă a șerifului. Poftim. Ți-am pus ceva mai mult rom, ca să-ți iasă frigul din oase.

Rowena își dresе glasul:

— Prietenul tău se va afla împreună cu noi de Ziua Recunoștinței?

— A promis că va veni, spuse Lew. Cred că se va tine de cuvânt. Îi plăcea gustul de rom, amestecat cu apă fierbinte și miere în zilele reci. Îmi pare rău că nu am dat telefon.

— Întotdeauna zici așa, îl tachină Rowena. Tu ai întotdeauna cele mai bune intenții și de aceea te iert. Ciocniră ușor cămile. Poate ar trebui să te rog să-mi dai telefon când ajungi la timp, pentru că e mai rar.

— Adevărat, răspuse el, puțin rușinat. Copiii ce fac? Vor veni și ei?

— Toată lumea, inclusiv Booth și Paula. Spre norocul nostru, rudele ei locuiesc în Oregon. — Tresări când se auzi bătaia ceasului bătrânesc. E deja zece și jumătate?

Lew își consultă ceasul.

— Așa este. Crezi că există vreo șansă să mâncăm ceva?

— Prepar eu omleta, dacă te ocupi tu de pâine prăjită și de sosul cu brânză, spuse Rowena. Deși nu știi foarte bine de ce fac asta.

— Pentru că mă adori, spuse Lew.

— Pe pisică o ador, îl corectă Rowena oftând. Pe tine doar te iubesc. Încearcă să nu încălzești prea repede sosul. Nici nu mai știi de ce îți spun lucrul ăsta mereu, adăugă ea. Oricum nu mă ascuți nici o dată.

— Am să-mi dau toată silința, răspuse Lew cât putea el de supus. Din cauză că mi-e foame, de aceea mă grăbesc.

— Da, foarte bine, însă astfel strici și sosul. Aprinse luminile și intră în bucătărie. Găsești în frigider niște ceapă gata tăiată și puțină smântână, poți să le bagi și pe ele în sos. — Luă de pe suportul ei de pe perete una dintre două tigăi pentru omletă. Va trebui să cureți arbuștii din fața casei, continuă ea în timp ce lua de pe raft un castron de aramă, în care să bată ouăle. — Măcălendrii mănâncă fructele și se

îmbată iar.

— Ar fi mai bine dacă le-ai spune lui Gray sau Sally să se ocupe, îi sugeră el, știind că asemenea treburi le reveneau de obicei acestor doi din cei șase copii ai lor.

— E un lucru prea greu pentru ei, pe deasupra vor înălța adăpostul unde se vor curăța crengile pomilor de Crăciun, zise ea, spărgând cu îndemânare cinci ouă în vasul de aramă.

— Atunci la acest sfârșit de săptămână, dacă nu e prea târziu. Lui Lew îi venea foarte greu să facă asemenea promisiuni, deoarece știa, din experiența sa de mulți ani, că era silit să nu respecte nici măcar jumătate din ele. Puse tigaia cu sos pe aragaz și turnă și smântână. — Ce se întâmplă cu măcălendrii?

— Se poartă ca totdeauna când se îmbată. Doi dintre ei s-au lovit destul de rău de ușile de sticlă ale sufrageriei. Unul s-a repezit la parbrizul unui camion. Atunci când vor veni aici multe mașini, pentru cumpărarea pomilor, sunt sigură că păsările le vor ataca. Amestecase ouăle cu telul și acum făcu o pauză, adăugă în ele mai multe ingrediente și aruncă o bucată mare de unt în tigaie. Pune te rog pe aragaz, la foc mic!

Lew făcu așa cum i se ceruse.

— A fost vreun necaz cu pisicile?

Aveau patru, dar Frankenstein, un motan castrat cu capul mare și părul lung era favoritul absolut al Rowenei.

— Muffin a prins doi dintre ei. Nu pot să o acuz, e o vânătoare înnăscută, spuse Rowena, concentrându-se mai mult asupra muncii ei decât asupra conversației. Mai am niște ciuperci. Să le bag în amestec?

— Excelent, zise Lew, care știa cât de brune sunt întotdeauna ideile Rowenei.

— Vor fi foarte bune, cu sos. Ridică de pe foc tigaia pentru omletă și cercetă untul topit. — Suficient, hotărî ea. Apropo, am chemat fierarul să vină și să se uite la cai. Nu a mai fost de șase săptămâni și copitele le-au crescut prea mult.

— Mulțumesc, spuse Lew. Ar fi trebuit ca eu...

— Ei, lasă asta! Turnă spuma de ouă în tigaie și o puse din nou pe foc. Am nevoie de lingura lată. Te rog să amesteci brânza aia de acolo. Nu-i de mirare că se arde, dacă nu o miști puțin pe aragaz. Aruncându-i din când în când priviri tandre, continua să-l cicălească. — Ai fi putut să înveți măcar să faci un sos de brânză, în treizeci de ani.

— Nu mai e nici o speranță cu mine, recunosc Lew, străduindu-se să plimbe cât mai bine bucățile de brânză prin tigaie.

— Întotdeauna există o umbră de speranță, răspunse ea. Trebuie să te apuci și de pâinea prăjită, altfel o să o mâncăm în pat.

— S-ar putea să fie interesant, întrerupse Lew și nu vreau să...

— Omleta a început să stropească ulei, îi spuse Lew, inutil. Rowena potrivi focul și urmări efectul, mulțumită de rezultat.

— Cum merge ancheta? se interesă ea ca din întâmplare, în timp ce scotea din frigider vasul cu ciuperci.

— Care anchetă? Lew se prefăcea că nu înțelege, încercând să tină departe de căminul său neplăcerile muncii lui.

— Știi la ce mă refer. Nu la porcii furați, nu la cazul acela de vandalism, nu la bancnotele false care au apărut la Danville, nici la pustii care au furat radio-casetofoane din mașini în sudul regiunii și nici la încălcările acelea ale codului sănătății, petrecute la vechiul hotel de lângă Moraga, mă gândesc la acele două fete violate și ucise își lăsa o secundă omleta și îl cercetă pe Lew. Ți-a dat multă bătaie de cap.

— Tuturor, nu numai mie. Chiar și Hislop e îngrijorat.

Făcu o mișcare atât de viguroasă, încât o bucată de brânză zbură peste marginea tigăii. O șterse cu o bucată de prosop de hârtie și puse două felii de pâine de casă în aparatul de prăjit.

— Și nu a mai apărut nici un indiciu sau eveniment nou? Lew clătină nemulțumit din cap.

— Grieta face eforturi să descopere elemente în plus. Problema este că cele două fete au fost destul de serios maltratate, și din cauza asta... ascultă, ești sigură că vrei să discutăm așa ceva înainte de masă?

— Cred că putem discuta deschis, spuse Rowena. Ce fel de analize întreprinde Grieta?

— În primul rând urmele dinților, spuse Lew, fără pic de chef.

— Leziunile sunt însă prea mari ca să se poată spune ceva cu exactitate, așa este? Întrebă Rowena, punând ciupercile în omletă.

— În parte. Corpurile nu erau într-o condiție prea... bună. Dar asta nu e o discuție potrivită pentru masă, draga mea. Încercă să schimbe subiectul. A plouat atât de mult, încât trebuie să avem grijă cu eucaliptii; rădăcinile lor sunt superficiale și s-ar putea să cedeze dacă vine o furtună puternică. Ai vrea poate să-l chem pe Jennings ca să-i taie pe cei mai puțin stabili dintre ei? Am să mă ocup de asta mâine de dimineață.

Dar Rowena nu putea fi abătută atât de ușor de la subiect:

— Indiferent dacă vrei sau nu să discuți despre asta, crimele nu îți ies deloc din minte. Dacă ai dori să stăm de vorbă mai mult, te-ar ajuta să nu mai fi atât de agitat.

— Cum rămâne cu copacii?

— Vom hotărî ce facem cu ei mai târziu. La ora asta oricum nu mai poți face nimic, nu?

Rowena împături cu îndemânare omleta.

— Nu mi-am închipuit că se vede atât de bine.

Umerii lui Lew căzuseră în jos. Deși erau căsătoriți de atâția ani, nu se obișnuise încă cu simțurile ei foarte ascuțite.

Rowena rase și se întoarse spre el pe jumătate.

— Tot ceea ce ți se întâmplă ție e foarte limpede pentru mine, după atâția ani de conviețuire.

Zâmbetul lui era plin de tristețe:

— Trebuie să-ți dau dreptate, cred.

— Să știi că am dreptate! Pâinea s-a prăjit. Mai pune două felii în aparat și ai grijă de sosul acela.

6

Ploaia nu o împiedica pe Gena Sonders să alerge cele sase mile pe care le parcurgea zilnic; adevărul adevărat era că îi făcea plăcere parcul atunci când era umed, perfect gol și plin de miresme bogate. La patru și jumătate se făcea întuneric, însă nu suficient ca să nu vadă drumul.

Venind din direcția lui Bear Creek Road, se afla la mai puțin de douăsprezece mile de casa ei când și-a parcat vechiul Nissan Stanza în apropierea parcului; și-a îmbrăcat haina de ploaie ușoară, înzestrată cu glugă și și-a prins o lanternă la cingătoare. Era întotdeauna precaută când alerga, nu se îndepărta de potecile bine marcate și purta o trusă de prim ajutor și o lanternă sub hanorac, în partea din spate a centurii.

După o scurtă încălzire și o alergare ușoară pe loc, a pornit-o în alergare lentă, relaxându-și mușchii încordați după orele lungi de birou, crescând apoi treptat tempoul. Prima porțiune fusese spre vale, acum străbătea însă un drum în pantă, printre stejari, înaintând cu pas egal pe măsură ce poteca devenea tot mai abruptă. Din când în când își ștergea stropii de ploaie de pe obraji. Pantofii ei se umpluseră de umezeală, dar

asta nu o mai deranja foarte tare, fiind deja obișnuită cu apa după ploile puternice din ultimele două săptămâni. Își balansa mult brațele în timpul alergării, zâmbind din cauza șoaptei neîncetate a ploii.

Trecuse printr-o poiană largă, netedă și acoperită de iarbă; în dreapta ei se înălța un deal înalt, de forma unui stup de albine. Următoarea milă, poteca avea să fie mai dificilă, mai abruptă și neregulată, pe măsură ce se îndepărta de văile înguste, împădurite și pătrundea în zona deluroasă. Își privi ceasul: timpul pe care îl realizase era satisfăcător. Dacă mai alerga încă circa două minute în ritmul acesta, ajungea în următorul mic canion. Ca să nu mai fie preocupată de oboseală, începu să-și plănuiască meniul pentru Ziua Recunoștinței. Îl invitase și pe Greg, iar ea nu mai gătise niciodată singură un meniu complet ca acesta. Ar fi fost oricum o treabă dificilă, dar gândul că gătea și pentru Greg... Vorbise la telefon cu mama ei bună și cu cea vitregă, o gospodină foarte pricepută, le ceruse sfatul, iar acum ar fi vrut să aplice tot ceea ce aflate. Spre deosebire de multe alte cunoștințe ale ei, Gena se înțelegea foarte bine cu mama ei vitregă, fără a-și compromite astfel bunele relații cu adevărata mamă. Nu le permisesese celor două femei să se lupte pentru a o atrage de o parte sau alta, iar această politică își arăta roadele: acum, când era independentă, mama și Nancy o ajutau mereu cu experiența lor atât de îndelungată.

Parcursând cotitura abruptă care marca începutul coborârii spre canionul săpat de râu, se hotărî să folosească umplutura de orez a lui Nancy — având mai puține calorii și fiind mai atrăgătoare decât amestecul de miez de pâine și cârnat al mamei. Își repetă rețeta în memorie, adaptând-o la ritmul alergării ei: orez subțire (inspirație timp de patru pași), castane, două feluri de ciuperci (expirație timp de șase pași), ceapă de apă, stafide, coacăze, vin, pui (inspirație patru pași), supă de carne, scortişoară, cardamom, chimion, rozmarin (expirație șase pași), cimbru, cuișoare, piper de Jamaica parfumat, piper alb, usturoi și nucșoară. Se freacă curcanul (inspirație patru pași) cu unt amestecat cu salvie și se stropește friptura cu același unt (expirație șase pași) și sosul din tigaie, păstrând o parte și pentru sosul cu care se servește friptura în final. Da, da, suna foarte apetisant; nu se îndoia (inspirație patru pași) că avea să-i placă și lui Greg. Își cumpăraseră deja doi cartofi dulci enormi, iar Nancy îi explicase (expirație șase pași) cum să-i pregătească, fără zahăr ars sau nalbă mare.

Ezită la următorul ei pas, pentru că auzise ceva în spatele ei, ceva ce nu mai auzise până atunci, un zgomot aproape furișat.

Privind înapoi peste umăr, Gena greși pasul și se împiedică evitând căzătura, își scrânti genunchiul, dar reuși să rămână în picioare și să continue alergarea. Un junghi ascuțit îi străbătu tot corpul și strânse din dinți de durere.

La început crezu că pe potecă se mai afla un alergător iubitor de ploaie, unul din solitarii cărora le place atât de mult să facă acest exercițiu într-o izolare desăvârșită; după încă puțini pași văzu că nu se afla nimeni în spatele ei. Ascultă, dar zgomotul nu se repetă — în orice caz, nu pe potecă. În schimb în tufișurile ce mărgineau poteca se produceau pocnituri și freamăt de crengi, trezindu-i imaginea unor câini sălbatici înfometați. Dumnezeule mare, se gândi ea, nu cumva bântuie o haită prin Briones? Își adună toate puterile și lungi pasul cât mai mult. Picioarul scrântit protestă, dar ea se hotărî să-l ignore. Acum e momentul să văd dacă alergările mi-au făcut vreun bine, glumi Gena sardonice.

Zarva din tufișuri era tot mai persistentă și mai aproape, iar găfâitul ritmat, ca al unui câine, crescuse în intensitate.

Poteca urma acum un traseu dificil, însoțind cursul râului cam la

zece metri deasupra apei. Calea se îngustase, cu stejari și desigur pe margine. Suprafața pe care călca era noroioasă și plină de apă, iar Genei îi venea tot mai greu să-și mențină echilibrul. Încercă să alerge mai repede, dar riscul de a cădea după un pas greșit în noroiul acela înșelător i se părea prea mare. Ploaia cădea cu și mai multă înverșunare, iar copacii ofereau mai puțin adăpost decât sperase Gena.

În zilele însorite, gândea ea în timp ce alerga, fără a-și mai controla respirația, mai erau și alți amatori de mișcare pe potecă oameni prietenoși, cu care își făcea semne amicale când se întâlneau. Din cauza frigului și a ploii din ziua aceea, cu excepția ei și a ființei care o urmărea prin desiș nu mai exista nimeni în pustietatea aceea. O urmărea de fapt cu adevărat? Sau nu era vorba decât de imaginația ei supraexcitată, interpretând exagerat simplul zgomot al ploii? Poate nu era decât un câine obișnuit, în drum spre casă, își spuse ea, încercând să se liniștească. Sau poate un raton, înfricoșat de oameni, sau un biet oposum, speriat de prezența ei.

Se apropiase foarte mult de ea, iar respirația se auzea acum distinct. Nimic nu o mai putea deruta pe Gena în clipele acelea: pe urmele ei se afla cu adevărat o creatură oarecare.

— Pleacă de aici! Țipă Gena, uimită de sunetele acute ale vocii ei. Du-te acasă!

Din desiș se auzi un soi de răspuns, ceva între un mârâit și un gâlgâit de râs.

— Du-te acasă, îi ordonă ea. Imediat!

Vocea femeii era slabă și alterată de frica teribilă ce o cuprinsese deodată. „Doamne, Dumnezeule”, șopti ea, fugind cât putea. Nu se afla nimeni în preajma ei. Singura armă pe care o posedea era lanterna, cu care nu putea face nimic împotriva unui câine uriaș. Cu toate acestea, era mai bună decât nimic, hotărî ea cu restul de calm ce îi mai rămăsese. Scoase lanterna de la cingătoare și pipăi în căutarea butonului, rugându-se ca obiectul să nu-i scape din degetele umede.

O rază subțire și puternică lumină poteca; măcar putea să vadă mai distinct rădăcinile strâmbe și pietrele ascunse răspândite pe acea zonă a drumului. Începuse să-și simtă plămânii, care se luptau să aducă mai mult oxigen organismului aflat în efort maxim. Într-un colț îndepărtat al mintii se mustra pentru că fuga îi afecta atât de mult organismul. Știa că nu ar fi trebuit să-și piardă suflul așa ușor; forma ei era bună și în mod normal ar fi permis să se descurce mult mai bine, sau cel puțin așa își închipuia ea.

Zgomotul din desiș era extrem de aproape, părea chiar să fi trecut înaintea ei, iar mormăitul gutural pe care îl ignorase la început era suficient de tare ca să o îngrozească și mai mult.

Se simțea înspăimântată. Ar fi vrut să respingă sentimentul acesta, să se ascundă în adăpostul explicațiilor raționale și al comportamentului rezonabil, dar nu mai era posibil. Zgomotul devenise prea mare, gâfâitul prea apropiat, tufișurile prea cufundate în umbre mai adânci și impenetrabile acum, după ce aprinsese lanterna... Genei îi venea tot mai greu să-și impună calmul.

Din cauza agitației ei, aproape greși la următoarea cotitură a potecii. Se împiedică, își recăpătă cu greu echilibrul ajutându-se haotic prin mișcarea brațelor, înfiorată pentru o secundă de gândul că ar putea să scape lanterna din mână; indiferent cât de puțin o ajuta lumina cu adevărat, era infinit preferabilă întunericului ce pândeia în jur. Se chinui cu desperare să-și aducă aminte dacă exista vreo scurtătură prin împrejurimi, o potecă secundară care să o aducă înapoi în parcare, fără a trebui să mai parcurgă întreaga buclă. Nu avea vreo îndoială că dacă ar

fi fost silită să continue în același ritm nu ar fi reușit să se întoarcă la mașină, cu atât mai puțin să nu fie prinsă de ființa aceea. Gena se strădui din răputeri să-și imagineze harta topografică a parcului, așa cum făcuse de. nenumărate ori până atunci. Acum nu se putea însă concentra. Drumurile, potecile, toate celelalte linii și contururi se învâlmășiseră în mintea Genei.

Pe măsură ce puterile o părăseau, ființa aceea care o urmărea părea să-și mărească viteza.

Pichetul rangerilor! Gena scoase un țipăt de bucurie, amintindu-și că exista un pichet al rangerilor nu departe de poteca unde se afla ea. Dacă ar reuși să ajungă acolo, chinul ei ar lua sfârșit. Dar unde naiba se găsea pichetul? Cumva pe partea dreaptă, după următoarea încrucișare de poteci? Nu mai fusese pe acolo din vara trecută când, într-o seară, dusesse la pichet un pui de bufniță rănit. În acea seară de vară, lucrurile arătaseră cu totul în alt fel. Raza lanternei parcurse o traiectorie dementă, când ea își repezi mâna la frunte, ștergându-și picăturile de ploaie sau transpirația care o împiedica să mai vadă.

Urmăritorul se afla acum în imediata ei apropiere. Simțea că dacă și-ar fi întins brațul drept spre tufișuri, ar fi putut să-l atingă, în inexorabila lui fugă în paralel cu ea.

Urma întunecată a unei alte poteci ce se întretăia cu a ei îi dădu o ultimă speranță. Era oare drumul spre pichetul rangerilor? Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Gena făcu un ultim efort să scape de infernalul ei urmăritor din desișul pădurii.

Deodată, se trezi față în față cu el: după ce ieșise cu un urlet infernal din ascunzișul său de întunerice, se pregătea acum să o atace.

— Doamne Dumnezeule, apără-mă și păzește-mă! șopti ea când lumina crudă a lanternei îi dezvălui creatura. Nimic din ceea ce-și imaginase ea până atunci nu se apropia de realitatea hidoasă a agresorului. Nu! se rugă ea încercând să se apere cu lanterna și simțind cum îi este smulsă din mână. Nu!

Năvala bestiei o răsucise spre spate, trântind-o la pământ cu o forță atât de năucitoare, încât la început nici nu simți cum îi sfâșia hainele, trăgându-i-le de pe corp.

Încercă apoi să se ridice și să țipe. Însă nu mai avea suficient aer să țipe: prima izbitură în stomac îi provocase o greață imensă, iar prin fața ochilor îi dansau stele verzi. Se sili să-i zgârie fața și ochii cu unghiile; loviturile primite de această dată o aduseră la un pas de leșin.

Gena simți noroi pe părul și pe obraji ei. Umezeala și frigul îi cuprinseseră tot corpul. Deasupra ei se afla o greutate imensă, ca și cum peste ea s-ar fi răsturnat un copac și ar fi ținut-o la pământ. Încercă să se miște, dar în acea secundă înțelese.

— Stai la un loc! mârâi vocea.

Simțea acum o durere nouă, cu mult mai rea decât ceea ce suferise până atunci, un lucru atât de respingător și de infernal încât știu că nu îi este permis nici măcar să formuleze gândul, dacă vrea să nu-și iasă din minți. Strânse din dinți cât putu de tare, ca să nu pronunțe acel cuvânt, concentrându-se asupra frigului și umezelii în care zăcea. Va mai scăpa vreodată de acest rău, va mai fi vreodată liberă, în viața ei? se gândea în acel ultim cotlon al minții în care se refugiase. Va reuși să se mai purifice vreodată de pângărirea drăcească? Cum va mai putea să....

Creatura infernală gâfâia, tremura și urla. Își apropie apoi botul de gâtul femeii, se mai răsucii încă o dată și își înfipse dinții în pielea fragilă sub care mai palpita încă viața.

— Îți jur, Lew Frazier, dacă pleci în acest moment începu Rowena, lăsând o clipă farfuriile pe care le aranja pe masa din sufragerie.

— Sunt silit să plec, Rowena. Îmi pare foarte rău. Se îmbrăcase deja cu haina de ploaie și întinsese mâna după pălărie. Nu te-aș părăsi dacă nu ar fi atât de important, continuă ea la unison cu Lew. Masa se servește peste patru ore. Copiii se vor întoarce din vizita lor la mama cam peste o oră. Ai invitat un oaspete în această seară, pe care eu aproape că nu-l cunosc.

— Un tânăr care lucrează la gara Lafayette ne-a anunțat că prietena lui a dispărut acum două zile. Este teribil de îngrijorat din cauza ei.

Lew pronunță acestea atât de încet, încât Rowena aproape nu îl auzi.

— Cum ai spus? îl întrebă ea, mai mult ca să-și confirme bănuielile decât să-l provoace.

— Un tânăr. Îl cheamă Gregory Brothers. Lew se simți deodată extenuat. Zice că prietena lui a plecat alaltăieri sa alerge și...

— Pe ploaia aceea? îl opri Rowena. Marți a plouat cu găleata.

— Din câte am aflat de la Dale Hilton, băiatul zice că alerga indiferent dacă era vreme frumoasă sau ploaie... Vreau să spun *aleargă*, nu *alerga*.

— Te temi însă ca timpul trecut să nu fie mai nimerit în cazul ei. spuse Rowena, cu o undă de înțelegere în privire. Cel mai bun lucru e să verifici. Altfel nu te-ar putea suporta nimeni toată seara, adăugă ea, prefăcându-se că oftează exasperat. Dar te rog să nu uiți, cina începe peste exact patru ore, cu sau fără tine.

— Perfect. Ajunsese deja lângă ușă când se opri din nou. Îmi pare foarte rău, Rowena.

— Bine, spuse ea cu toată filozofia de care era atunci în stare, doar nu e vina ta.

Îi zâmbi fugar, fără veselie și ieși în aerul cețos al acelei după-amieze. Se urcă în automobilul său cu tracțiune integrală, un Runner și rulă în viteza traficului până iu Alhambra, unde o coti spre Pleasant Hill Road. Șoseaua nu era foarte aglomerată, dar majoritatea mașinilor erau pline, familii întregi pregătindu-se să se întâlnească cu prilejul acestei mari sărbători ca în fiecare an. De la Pleasant Hill Road o luă spre dreapta, conducând cu puțin peste limita legală de viteză, pe acest drum secundar. Își dădea seama în ce stare de nervi este după modul în care strângea volanul. Fir-ar să fie, era chiar Ziua Recunoștinței, când se presupunea că nu se poate petrece nimic violent. Pufni pe nas, amintindu-și câte dezastre văzuse cu ochii lui de sărbători, de-a lungul anilor.

Ajunse la Lafayette, unde Jim Byers i se păru destul de răvășit; îi făcu lui Lew un semn vag din mână, terminând de completat un formular de reclamație.

— Se află în ultimul birou, îi comunică lui Lew. Te așteaptă. Sărbători fericite!

— Mda, spuse Lew, scoțându-și haina și pălăria în drum spre biroul care i se indicase.

Gregory Brothers stătea așezat într-unui dintre cele două scaune pentru oaspeți. Ar fi putut arăta foarte bine, dacă făceai abstracție de trăsăturile sale slave și de grija și încruntarea ce se citea în cutele dintre sprâncenele sale. Era îmbrăcat în haine obișnuite, pantaloni negri și pulover shetland vișiniu, cu tăietură în V, peste o cămașă din mătase de culoarea pergamentului. Întinse mâna, iar Lew avu timp să constate că unghiile îi erau roase până la sânge.

— Eu sunt.

— Gregory Brothers, spuse Lew în Jocul său, strângându-i mâna, care era extrem de rece. Eu sunt Lew Frazier. Locotenent, dacă vă

interesează și gradul meu. Din câte am înțeles, doriți să raportați dispariția unei persoane. Arată spre scaunul din spatele lui Greg; — Vă rog să luați loc. Își atârână haina și pălăria în cuierul pom din colț, apoi își trase scaunul din spatele biroului și se așază, atent să nu deranjeze cele câteva teancuri de acte meticolos aranjate în partea dreaptă a mesei. Deci, să începem cu începutul, îl îndemnă pe Greg, pregătindu-și carnetul și creionul.

— Am mai discutat aceste lucruri și cu alți ofițeri, răspunse Greg, dând semne de nerăbdare.

— Știu, zise Lew calm. Și știu și ce trebuie să simțiți. E exasperant să trebuiască să repeți aceleași lucruri de nu știu câte ori, dar vă rog să mă credeți că e necesar, altfel nu am face-o.

— Perfect, am să încerc, spuse Greg clătinând din cap. Era nervos și necăjit, dar știa să se stăpânească foarte bine. E vorba de Gena Sonders.

— S-a-u-n? Așa se scrie?

— Nu. S-o-n-d-e-r-s. Iar Gena este cu e, nu cu i. Chiar așa o cheamă, nu e o prescurtare. Păr castaniu deschis, ochi de nuanță verde. Vârstă aproape douăzeci și patru, unu șaiszeci și opt înălțime, circa cincizeci și cinci de kilograme.

Recită toate acestea resemnat și automat; se vedea limpede de câte ori fusese silit să dea aceleași informații.

— De cât timp lipsește? Mi s-a spus că de două zile.

Lew nota cuvânt cu cuvânt cele auzite de la Greg, într-o versiune personală de stenografiere.

— Luni seara am stat de vorbă. Se opri, și nu putu să continue decât după câteva secunde. Urma să petrecem împreună Ziua Recunoștinței. Luni seara am stabilit când să vin și ce să aduc.

Se uita fix la peretele din fața lui, fără a vedea de fapt nimic.

— Marți am avut o întrunire la serviciu și am ajuns acasă mai târziu. Am încercat să vorbesc cu ea la serviciu ieri și mi s-a spus că nu venise. Mi-am adus aminte că glumise, spunând că își va lua liber o parte a zilei de ieri, din cauza cozilor teribile de la băcăni, își duse mâna la ochi. O, Doamne. Nu am putut să o găsesc. Am trecut pe la locuința ei, iar mașina dispăruse.

— Putea fi vorba de un caz deosebit în familie sau vreo urgență?

Lew îi sugera această posibilitate cu voce egală, fără blândețe sau compasiune, deoarece dorea să-l ajute pe Greg Brothers să-și păstreze stăpânirea de sine cât mai mult timp.

— Urgență? Întrebă Greg, de parcă nu ar fi cunoscut cuvântul.

— Un frate sau părinte sau un prieten apropiat, poate?

— M-ar fi sunat la telefon, mi-ar fi lăsat un mesaj. Mi se pare oribil că mașina lipsește. Lucrul cel mai oribil.

Lovi o latură a biroului cu pumnul, apoi își scutură palma, mulțumit parcă de durerea pe care și-o provocase.

— V-ați gândit să telefonez la spitale și la poliția rutieră? Da. Și la gara Lafayette, de unde pleacă ea în navetă, ca să văd dacă mașina ei se află în parcare. Își trecu mâna rănită prin păr. Nu-mi ies din minte celelalte două fete. Încerc să mă gândesc la altceva, dar îmi revine mereu în gând tot ce a apărut în ziare. Din câte am simțit eu, nu se prea dau multe elemente, ceea ce înseamnă că e foarte rău.

— De ce vă gândiți la crimele acelea, domnule Brothers? Întrebă Lew, foarte atent la reacțiile lui Greg.

— Pentru că aleargă în Parcul Briones, de aceea.

Greg pronunță aceste cuvinte ca și cum s-ar fi adresat unei rude care nu e în stare să înțeleagă foarte bine.

— Aleargă în Briones? repetă Lew, cuprins de un nou fior.

— Da, da, v-am spus lucrul ăsta de nu știu câte ori și sunt convins că ați mai spus-o, dar este pentru prima oară când aud și eu.

Ar fi vrut să adauge că ar fi salvat un timp prețios dacă Greg ar fi făcut o declarație completă de la începutul întrevederii lor.

— Ce dracu' motiv aș fi avut să mă aflu aici dacă Greg își ciupi rădăcina nasului cu o asemenea forță încât i se albiră încheieturile degetelor. Așteptă și respiră de trei ori profund, pentru calmare. Scuze. Nu am vrut să mai respiră de trei ori. Sunt atât de îngrijorat din cauza Genei!

— Vă înțeleg perfect, spuse Lew, pricepând acum prea bine de ce nu fusese lăsat să-și petreacă în liniște sărbătoarea. Îmi pare rău că nu mi s-au dat mai multe amănunte înainte să ajung aici.

— Faptul că mașina ei lipsește, continuă Greg aparent calm, mi se pare cel mai îngrijorător.

Lew deschise interfonul:

— Dave, aici e Lew.

— Mda, Lew, ce este? Vocea lui David Hilton suna ca bâzâitul unei insecte enervate.

— Am primit vreun raport din partea comandamentului rangerilor din parcurile regionale până în momentul de față?

Știa bine că un asemenea raport nu avea să sosească decât peste câteva ore; totuși dacă punea totul în mișcare chiar acum, putea evita alte necazuri mai târziu.

— Cel de astăzi, nu. Raportul de ieri e pe undeva, pe aici. Ce-ți trebuie, exact?

— O mașină, în Briones.

— Nissan, un Stanza din optzeci și șapte, de culoare arămie.

Numărul nu mi-l aduc aminte, spuse Greg, cu un licăr de speranță. Ar fi trebuit să vă spun asta de la bun început.

Lew îl consolă cu un gest, continuându-și conversația cu Dave:

— Ai înțeles totul?

— Mda. Am să verific. Sunt gata în cinci minute. Am să telefonez și la sediul lor, ca să fim siguri.

Interfonul scoase un pocnet și se opri.

— Mi s-a spus că e prea devreme ca să se poată verifica, preciză Greg, încurcat.

— Da, de fapt este, dar s-ar putea să avem noroc, răspunse Lew, cu sentimentul deloc încurajator că mașina ar fi putut fi menționată în raportul pe ziua precedentă, ceea ce ar fi însemnat un ghinion foarte mare.

— Mulțumesc, îi spuse Greg recunoscător.

— Încă nu am făcut nimic, îl preveni Lew, gândindu-se deja la ce era posibil să găsească. Am să vă rog acum să-mi dați amănunte despre obiceiurile domnișoarei Sonders, dacă vreți.

Următoarele câteva minute ascultă descrierea făcută de Greg cu entuziasm și multă afecțiune. Foarte puține lucruri ar fi putut să-l ajute pe un anchetator, dar știa că un lucru util nu putea fi aflat decât dintr-un noian de date ca acelea pe care i le oferea acum Greg Brothers.

— Spuneți că alerga de mai mulți ani? îl opri Lew.

— Trei, cred. Eu nu o cunosc decât de doi ani și ceva. În acel moment, făcea deja aceste exerciții. De un an și jumătate, a început să alerge pe cărările din parcuri. Spune că e mai interesant decât pe străzi sau pe pista de atletism. O ajută mult să-și limpezească mintea și să se relaxeze. Iese în parc și-și găsește o potecă pe care nu mai întâlnește nici case, nici mașini, nimic.

Lew își compuse o figură absolut inexpressivă, pentru ca Greg să nu

vadă cât de îngrijorat era.

— V-a vorbit vreodată de un... necaz oarecare?

— Da, și-a scrântit glezna de câteva ... Lăsa cuvintele în suspensie. E vorba de altfel de necazuri, nu?

— Din păcate, da.

Lew avea creionul pregătit, încercând să-și ascundă gândurile lui neliniștite. Greg rămase o vreme tăcut, apoi zise:

— Nu cred că mi-a povestit vreodată lucruri de interes special. Acum un an bântuiau niște puști prin parc; veneau pe biciclete și pătrundeau în zonele unde nu aveau voie, se opri și făcu un gest resemnat. E singurul lucru de care mi-aduc aminte, domnule locotenent.

— Da, da, spuse Lew. Rangerii ne-au anunțat și pe noi. Am prins pe trei dintre puști, când ieșiseră din parc. Am avut plângeri și din partea călăreților copiii ăia cu bicicletele lor le speriau caii. Își trase scaunul înapoi: Mi-ar face plăcere să vă pot spune că e-n ordine. Azi e Ziua Recunoștinței și fiecăruia dintre noi ne-ar face plăcere să ne aflăm în cu totul alt loc. Dar...

Își întoarse mâinile cu palmele în sus, sugerând că nu avea cum să influențeze desfășurarea evenimentelor.

— Da, da, răspunse Greg Brothers ca un ecou, iar trăsăturile sale se întunecară și mai mult.

*

— Poți să dai un telefon și să spui că nu ai cum să te duci, protestă Mignon pentru a treia oară. Nu am curcan și nici alte bunătăți deosebite, dar aș putea pregăti o masă excelentă pentru noi doi.

Chiar dacă discutau la telefon, Aaron știa cu certitudine că Mignon se stăpânea să nu plângă.

— Ți-am spus că am fost invitat de Lew să sărbătoresc cu ei Ziua Recunoștinței. Ba chiar de mai multe ori. Își duse mâna la ochi. Nu vreau să ne certăm din nou, Minnie. Cu adevărat nu vreau. Am avut o noapte proastă, n-am reușit să-i fiu de mare ajutor lui Lew, iar Gilchrist intenționează să-mi schimbe din nou dozajul medicamentului. Aș da orice să știu ce hapuri îmi dă limbricul ăsta dolidora de carte.

— Spuneai că ți-a alinat durerile, îl muștră Mignon.

— Menirea lui ar fi să-mi înlăture și stările de proastă dispoziție, să mă echilibreze... ce-o mai însemna și asta! Însă din acest punct de vedere nu mă ajută prea mult, am dreptate?

Așteptă răspunsul ei, deoarece ultima lor ceartă, chiar cu o seară în urmă, fusese provocată tocmai de capriciile lui.

— Nu poți să fii așa de sigur, spuse ea fără prea multă convingere.

— Adică aș putea face și mai urât? o necăji el. Acest gând îmi aduce mângâiere. Poate ar fi mai bine dacă îl ascult pe Gilchrist și mă mut definitiv la spital; să o ia naiba de independentă și autonomie financiară. Aș putea să-i învăț să lucreze cu computerul, în scopuri terapeutice, pe cei care pot să-și folosească suficient mâinile și creierul, ca să avem cu toții ceva de făcut. Ne-ar fi de mare ajutor tuturor să credem că ne-am putea descurca și în lumea de afară, cea reală. Știa că nu ar trebui să țipe la Mignon, care proceda așa cum considera că e cel mai bine pentru el, sacrificiul ei fiind deosebit de mare. Uite ce e, spuse el, încercând să-i vorbească foarte calm, te porți nemaipomenit cu mine. Iar eu sunt un tâmpit că nu apreciez lucrul acesta cum se cuvine. OK. Dar familia Frazier mă așteaptă, iar Lew... Lew vrea să-mi mulțumească pentru ajutorul pe care nu am fost de fapt în stare să i-l dau. I-am promis că am să mă duc și nu am o scuză valabilă ca să-mi iau cuvântul înapoi.

Se uită la cele două sticle de vin puse pe masa din bucătărie și se hotărî să mai scoată încă una din modestul său beci, înainte de a pleca.

— Ei ar înțelege. Știu bine că nu îți face nici o plăcere să fii printre străini, spuse ea, străduindu-se să ascundă sensul secret al cuvintelor. Îl cunoști pe Lew și te-ai întâlnit și cu soția lui de câteva ori, dar de această dată e vorba de întreaga familie. Pe tine te apasă deja o stare de tensiune, iar o asemenea întrunire nu are să-ți facă bine. Făcu o pauză. Aaron?

— Trebuie să-i fac o vizită lui Caleb și să-l rog să mă consulte. Asta ne va mai liniști, pe mine, pe tine și pe căcăciosul ăla de Gilchrist, indiferent ce îmi va spune Caleb. Oftă. Dacă e musai, pot să înghit și de două ori mai multe pilule. Am să ajung ca un zombi, presupun însă că e mai bine decât să urlu.

— Aș vrea foarte mult să te răzgândești.

Vocea ei suna pierdut; Aaron și-o imagina, cu o șuviță de păr prinsă între degete, cu ochii mari și strălucitori, având ceva din aerul unui copil certat.

— Am să mă gândesc cum să te împac, pronunță el automat. Nu-i plăcea să se târguiască în acest fel i se părea un soi de surrogat de împăcare, ca un compromis încheiat între două bande de copii și care îi împiedică să pornească războiul lor de stradă.

— Vila din Golful Timber? spuse ea cu speranță. Pe malul oceanului, cu baie fierbinte și sauna în cameră și...

În pofida dispoziției sale proaste, Aaron râse.

— Bine, bine. Pun deoparte tot mărunțișul și până la Crăciun suntem acolo. Dacă asta îți dorești tu.

— E nevoie de mulți bani, nu de mărunțiș, îl tachină ea tandru.

— Am să vin cu grămezi de mărunțiș, promise el, ușurat că discuția lor nu luase o turnură periculoasă.

— Și șampanie în cameră, adăugă ea, râzând cu jumătate de gură.

— Bine. Se uită la ceas și constată că se făcuse destul de târziu. Trebuie să mă pregătesc de plecare. Nu vreau să ajung târziu, iar șoselele sunt probabil destul de aglomerate.

— De cât timp ai nevoie pentru drumul ăsta? îl întrebă ea.

— O, circa douăzeci de minute. Dacă nu există întreruperi de circulație.

Se silea să nu se vadă cât de nerăbdător este să încheie conversația.

— OK. Îți urez să ajungi cu bine. Ezită, apoi adăugă: Ai putea să treci pe la mine după aceea.

Din precauție, Aaron nu răspunse imediat.

— Mai bine nu. Se pare că vom mânca enorm de mult, apoi Lew și cu mine trebuie să discutăm lucrurile noastre. Nu știu nici când voi pleca de acolo, nici în ce stare voi fi.

— Să fii atent. Vreau să spun, să nu bei prea mult, zise Mignon, abia îndrăznind să respire.

În prima instanță, Aaron era gata să strige la ea, dar apoi se mulțumi să râdă.

— Hei, Lew e polițist, nu știi? Nu-i va permite unui oaspete al său să conducă afumat. El ar face-o, poate, dar pe mine nu m-ar lăsa nici în ruptul capului.

— Și totuși aș dori să-mi faci o vizită, îi spuse ea încet. Dacă te răzgândești...

— Am să te sun.

Încheiase conversația în mod intenționat abrupt, ca să vadă cum avea să reacționeze la așa ceva. Mignon îl irita cu resemnarea și

înțelegerea ei perpetuă. Dacă i-ar fi spus ce anume dorea de la el, ce căuta, s-ar fi simțit mai în largul lui cu ea, sau cel puțin așa își imagina el, în timp ce aducea cea de a treia sticlă de vin. Trebuia să recunoască faptul că îi plăcea modul în care își îndeplinea meseria și că îi stătea la dispoziție de câte ori avea nevoie de ea; toate acestea îl tentau să profite de Mignon. Făcu un ultim și rapid drum la baie, oprindu-se să-și examineze tăietura de pe maxilar. Uitându-se în oglindă, ajunsese la concluzia că trebuie să se tundă din nou părul său lung și negru, prea lung și dezordonat, nu mai vroia să se despartă la locul convenit, căzând la un anume unghi peste sprâncene în loc să fluture pe frunte. Numărul firelor albe îl făcea întotdeauna să tresară. Nu de multă vreme, părul său fusese castaniu închis și strălucitor. Acum arăta de parcă îl prinsese înghețul. Plecă din fața oglinzii și o luă hotărât spre ușa de la intrare, când se auzi țârâitul telefonului.

Aaron ezită, fiindu-i teamă să nu fie vorba de o ultimă rugămintă din partea lui Mignon. Reflexul fu însă mai puternic, și ridică receptorul:

— Holliman.

— Mi-a fost teamă că ai plecat, se auzi vocea lui Lew. Mulțumesc lui Dumnezeu că te-am găsit. Rowena m-ar fi ucis cu mâna ei dacă încercam să te răpesc de acasă.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Aaron, simțind o notă ciudată în vocea lui Lew.

— Aș vrea să ne întâlnim la intrarea dinspre Bear Creek Road a Parcului Briones în cincisprezece minute! Ia cu tine și niște cizme de cauciuc e îngrozitor de noroios acolo. Tuși o dată ca să-și dreagă glasul. Rangerii trimit și câțiva câini dresați pentru căutare și salvare.

— Vrei să spui că a mai apărut un caz? întrebă Aaron, simțind cum îi trece un fior rece prin inimă.

— Poate. Apoi, adăugă șovăitor. Așa se pare. E același stil.

— Fir-ar să fie, spuse Aaron încet.

— Chiar așa! răspunse Lew.

PARTEA A II-A

De la Sărbătoarea Recunoștinței și
până la Crăciun

7

Masa era aproape strânsă; Rowena se afla încă la bucătărie, împreună cu Francine, Paula și Booth. Vincent și Grady se duseseră să îngrijească de animale. Cele două fiice mai mici, Sally și Erin, erau instalate în salonul familiei și urmăreau filme de pe casete video închiriate. Numai Lew și Aaron rămăseseră la masă, cu priviri fixe, din care nu reușiseră să șteargă încă imaginile oribile pe care le văzuseră în Briones.

— Îți mulțumesc că te-ai abținut în timpul mesei, spuse Lew, după ce se convinsese că nu poate fi auzit de altcineva.

— Nu avea rost să stricăm seara, răspunse Aaron absent. Aparent se uita la cantitatea generoasă de coniac pe care i-o turnase Lew; vedea însă cu totul altceva. A desfigurat-o într-un hal fără de hal.

— Mai rău decât pe celelalte, spuse Lew. A început să-și piardă orice control.

Aaron clătină de mai multe ori din cap, încet și sacadat.

— Nu poate fi vorba de control când este în stare să facă ce face. Doar de grade de sălbăticie. E nebun, ieșit din minți ca un câine turbat.

— Cam așa s-ar spune. Asemănarea cu un câine mă tulbură și pe mine cel mai tare. Înghiți greu și întinse mâna după coniac. Mi-ar plăcea să știu mai multe despre câine.

— Nu erau urme, spuse Aaron morocănos. Doar niște semne foarte vagi, dar nu urme adevărate, ale omului și câinelui. Asta mă îngrijorează.

— Și pe mine, recunosc Lew. Nu-mi miroase a bine.

Aaron bău și el puțin coniac, simțind senzația aceea tipică de căldură ca pe un lucru străin, venit de undeva din memorie.

— Ce ai de gând să faci cu acest... caz?

Lew își adună gândurile și îi răspunse după câteva secunde.

— De fapt, nu știu. Țsta e lucrul cel mai greu. Am toate părțile componente, dar imaginea refuză să se întregească. Nu există fir logic. Însă trebuie să acționez cumva, și cât mai curând. Hislop are să-și iasă din fire după această ultimă crimă. Gena Sonders. Sărmana de ea!

— Mda, răspunse Aaron încercând, tară succes, să-și alunge din minte imaginea trupului ei mutilat.

— Dumnezeu! A zăcut acolo mai mult de o zi. Dacă rangerii ar fi raportat despre mașină mai devreme.

— Cu ce ne-ar fi ajutat? Întrebă Aaron, punând paharul jos atât de violent, încât era gata să-l spargă. Fusesse deja ucisă, cu asta basta. Cu sau fără rangeri, era moartă. Dacă ar fi remarcat mașina am fi descoperit-o ceva mai devreme, dar asta n-ar fi readus-o la viață. Se îndepărtă de la masă. S-o ia toți dracii de treabă!

— Cum a scos-o de pe potecă și a vârât-o printre frunzele acelea căzute ca pe o boccea de gunoi. Și-a închipuit oare că era suficient ca să o ascundă? Lew nu aștepta nici un răspuns și continuă la fel de indignat. După ce termină cu ele, le aruncă. Ca pe niște rămășițe în niște saci. Ca și cum ar fi ultimele resturi.

— Sau ca și cum nu suportă să se mai uite la ele, după ce și-a sfârșit treaba. Aaron vorbise visător, de parcă ar fi fost la mare distanță. Poate că dacă s-ar purta mai bine cu ele, ar trebui să știe prea multe.

— Cum? exclamă Lew, intrigat de ceea ce zisese Aaron. Cum ai zis? Nu vrei să repeți?

Aaron tremură ușor.

— Ce să repet? Despre ce era vorba?

— Ceea ce ai spus chiar acum. Că individul ar trebui să știe prea mult. Privirile lui Lew se concentrară asupra lui. Continuă!

— Nu, nu cred că pot să-mi amintesc, spuse Aaron, ca și cum nu ar mai fi reușit să se concentreze. Ceva de genul că dacă nu s-ar purta așa cu ele, ar trebui să recunoască ceea ce le face. Nu cred că am repetat întocmai.

— E suficient de exact, spuse Lew tot mai interesat. Am senzația că te-ai apropiat de ceva esențial. Individul nu se află la ananghie. Aceasta e un lucru asupra căruia am căzut cu toții de acord. Așa. Hai să ne imaginăm că prin gestul lui de a-și arunca victimele nu vrea să sugereze că le consideră niște gunoaie abjecte. Poate este înfricoșat de ceea ce a comis și vrea să scape de fapta sa, să o nege atât cât îi stă în putință. Se propti cu coatele pe masă, cu paharul de coniac strâns în pumni. Crezi că are vreo logică?

— Oamenii care omoară într-o asemenea manieră nu au nici o logică, răspunse Aaron. E nebunie curată.

— Dar dacă o parte din el știe că e o nebunie? continuă Lew. Gândește-te puțin, dacă individul ăsta este suficient de normal ca să-și dea seama că e nebun și atunci când îi trece pala lui dementă simte

nevoia să scape, să-și ascundă fapta, ca și cum nu s-a întâmplat nimic? Bău o gură de coniac. Înțelegeți ce spun? S-ar putea să fie suficient de conștient pentru ca după rahat, spuse Aaron enervat puțin. Sunt sigur că astea sunt prostii.

Se auzi vocea Rowenei, venind dinspre bucătărie:

— Ce va apucat să țipați acum?

Sub aerul glumeț al întrebării se ghicea o grijă reală.

— Stăm de vorbă despre ceva, răspunse Lew, perfect conștient de nemulțumirea Rowenei.

— Adică despre cazul acela afurisit, răspunse ea, apoi ieși în ușa bucătăriei. Presupun că nu am cum să vă opresc, așa-i?

— Îmi pare rău, doamnă Frazier, spuse Aaron, întristat și împrumutând ceva din tonul unui copil.

— Să nu uităm că suntem în Ziua Recunoștinței; și așa e regretabil că a trebuit să vă duceți la locul unei crime înainte de masă. Mi se pare exagerat să trebuiască să continuați discuția și după masă. Își puse o mână în șold Llewellyn Frazier, te cunosc foarte bine. Ancheta asta te-a copleșit ca o intoxicație alimentară. Dacă nu reușești să despici firul în patru acum, ai să fii insuportabil tot restul nopții.

Se deschise ușa din spate și își făcură apariția Vincent și Grady, înveșmântați în haine de ploaie și purtând lanterne puternice. Se opriră să se dezbrace.

— Ce e nou? se interesă Lew bucuros că are un motiv să schimbe subiectul.

— Totul e-n regulă, spuse Vincent. Gray a găsit un pui de găină mort... cred că l-a mâncat vulpea. Așeză lanterna pe o poliță și se uită spre bucătărie. Am putea primi și noi puțin cidru fierbinte, mamă?

Rowena îl privi lung pe Lew.

— Ai putea să le mulțumești băieților că te-au scăpat, spuse ea înainte de a se ocupa de fiii ei. Haideți. Am pus niște cidru la încălzit acum câteva minute. E gata imediat.

Lew rămase tăcut, ascultând conversația de la bucătărie, dintre soția sa și copii.

— Paula urmează să nască în preajma Paștelui, spuse el fără nici o legătură.

— Vei fi bunic, răspunse Aaron cu un zâmbet discret. Felicitări!

— Paula și cu Booth au tot meritul. Îmi vine foarte greu să îi privesc ca pe o familie, ei înșiși sunt doar niște copii. Goli paharul dintr-o înghițitură. Mai vrei? îl întrebă pe Aaron, ridicându-se să-și mai toarne puțin.

— Cu plăcere, spuse Aaron, golindu-și și el paharul. E foarte bun.

— O dată pe an, Simon Grossiter face cadouri. Teoretic, nu am avea voie să le acceptăm deoarece suntem funcționari publici și am depus un jurământ. Dar Hislop ia lada cu băutură care i se oferă și atunci noi, ceilalți, procedăm la fel. Turnă coniac și râse. — Ce-i este permis lui Zeus.

— Eu voi închina în sănătatea boului, zise Aaron și ridică paharul. Se amețise foarte ușor și se simțea bine, o senzație ce se datora atât companiei plăcute și mâncării, cât și coniacului. Era nemaipomenită senzația asta, își spuse el, încercând să-și tempereze accesul de entuziasm. De când se întorsese din Vietnam și ieșise din spital nu avusese decât rareori asemenea clipe de bucurie pură. Doar din cauza încrederii, continuă el cu voce tare șirul gândurilor.

— Ce anume se întâmplă din cauza încrederii? se interesă Lew.

— Te distrezi, răspunse Aaron după un moment de cugetare.

Ignacio Grieta mai era încă îmbrăcat în halatul de laborator când

Lew îl vizită în cabinetul său, a doua zi de dimineață.

— Îngrozitoare afacere, pronunță el, înainte ca Lew să apuce să zică ceva. Asemănătoare cu celelalte, însă mai rău. Constat o creștere foarte alarmantă a ferocității. Își împreună mâinile și apoi continuă. După cum știi, sunt mai multe mușcături, și mai adânci nu numai pe gât, ci pe întregul tors. Sfâșierea gâtulejului a ucis-o, dar și mușcăturile, de pe abdomen sunt destul de serioase.

— Am văzut, îi reaminti Lew, simțindu-se cuprins de greață.

— Desigur, spuse Grieta. Fotografiiile sunt și ele elocvente, în felul lor, nu vezi? Clătină greoi din cap. Nu am nici un indiciu despre câine. Tot părul pe care l-au găsit până în prezent e de proveniență umană, pe de altă parte nu există suficient țesut nevătămat ca să pot întreprinde un studiu de dentiție serios, deși consider că pot afirma fără să greșesc că acest câine are bot foarte scurt: mușcăturile nu sunt așa de adânci ca la unele rase pe care le cunosc.

Lui Lew îi venea să urle, însă se stăpâni:

— Toată chestia asta mi se pare de-a dreptul obscenă.

— Da, da. Sunt absolut de acord cu tine în această privință, domnule locotenent. Făcu un gest hotărât, cu degetele drepte. Cred că cel mai bine ar fi să ne concentrăm asupra omului; problema câinelui o putem considera secundară.

— Dar mușcăturile, încep Lew.

— Ele sunt sigur făcute la instigarea unui om. Și am descoperit salivă umană într-unele din mușcături, pe care am putut să le analizăm. Dacă laboratoarele noastre ar fi mai bine dotate am putea spune mai multe, însă nu cu mult mai mult. Făcu o pauză, pentru că nu-i făcea plăcere ceea ce avea de spus. S-ar putea să ne fi înșelat asupra câinelui. S-ar putea să nu fie nici un câine, ci numai un om.

— Vrei să spui că mușcăturile provin de la un om?

Lew simți fieri în fundul gurii și făcu un efort să nu se înece.

— Există șanse apreciabile ca acesta să fie adevărul, spuse Grieta pe tonul lui cel mai uscat.

— Mușcături omenești? repetă Lew, ca și cum ideea ar fi fost nouă pentru el. Un om a făcut asta?

— Cred că da. Nu am nici un motiv să cred altfel. Arată dosarul de pe biroul său. M-am uitat din nou prin celelalte autopsii și prin materialul pe care mi l-ai adus tu și cred că există toate motivele să presupunem că avem de-a face numai cu un om.

Lew se uita la hârtii de parcă ar fi fost hipnotizat.

— Dacă ar afla presa o asemenea știre, ce crezi că s-ar întâmpla?

— Cred că e mai înțelept ca presa să nu intre în posesia unei asemenea informații. De fapt, nu e vorba decât de o ipoteză. Am descoperit trupurile unor femei maltratate, care au fost violate înainte de a fi ucise. Consider că e suficient de senzațional pentru toată lumea, cu excepția lui The Enquirer zise Grieta făcând o tentativă să zâmbească, fără prea mult succes.

— Ai stat de vorbă cu Hislop?

Lew se temea foarte mult de posibilele reacții ale șerifului.

— Da, dar nu i-am spus decât că e vorba de o faptă comisă de același criminal care a acționat și asupra celorlalte fete de Benedictus și Weeks. Femei, se corectă el. Îți vine greu să le consideri pe aceste ființe fragile și tinere niște femei în toată puterea cuvântului, am dreptate?

Lew încuviință din cap.

— Fiicele mele îmi spun că sunt demodat, cu excepția momentelor când mă consideră șovin antifeminist.

— Ultima dintre ele, Sonders, este ceva mai mare decât primele

două, însă tânără, iar fapta a fost comisă tot în Parcul Briones. Mi-e teamă că va trebui să cerem să se instituie stare excepțională în parc.

— Numai pentru Briones sau în întregul domeniu care include Diablo, Tilden, Wildcat, Redwood și Chabot? E vorba aici de cel mai extins sistem regional de parcuri din lume. Pe măsură ce le pronunța numele, le număra pe degete. Ce l-ar împiedica pe criminalul ăsta să se ducă pe alte teritorii, care nu fac parte din sistemul regional al parcurilor, dacă decretăm aici stare excepțională? Sau în teritoriul Las Trampas? Nu există suficienți rangeri care să se ocupe de asta, iar dacă noi, departamentul șerifului, îi ajutăm, nu vom fi suficienți pentru îndeplinirea celorlalte obligații. Izbi suprafața biroului cu palma. — Pe deasupra, nu putem fi siguri că-l prindem pe ticălos chiar dacă...

— Discuția aceasta trebuie să o ai cu Hislop, nu cu mine, Lew, remarcă patologul.

— Ai dreptate, zise Lew. Dar am nevoie să mă pregătesc cu ce am să-i spun înainte să dau ochi cu el. N-am dreptate?

— Îmi face plăcere să te ascult, zise Grieta schițând o plecăciune. Dar te rog să-mi permiți să te asigur că și eu voi avea de luptat cu șeriful Hislop, cu propriile mele argumente.

— Dumnezeule, cum vom ieși din afacerea asta? exclamă Lew. Va dezvălui totul presei de îndată ce va afla amănuntele.

Lew se abținu să continue.

— Înțelegem amândoi ambițiile șerifului Hislop, spuse Grieta cu un aer obosit. Așa că să ne pregătim! Deschise dosarul din fața sa. Să recapitulăm mai întâi cazul crimei Sonders, apoi vom discuta și despre Weeks și de Benedictus.

— Pentru un polițist, asta e pierdere de vreme. Noi ar trebui să ieșim în teren și să punem mâna pe oamenii răi, nu să stăm și să căutăm metode de a-l manipula pe șerif. Lew ridică mâinile, în semn că renunță la luptă. Știu, știu, dacă vrem să-i prindem pe oamenii aceia răi, în primul rând trebuie să știm cum să-l luăm pe șeriful nostru.

— Din păcate, trebuie să fiu de acord cu tine, spuse Ignacio Grieta.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întreabă Caleb Rosserwell pe Aaron, după terminarea examenului său medical. Făcând abstracție că sunt medic, dar arăți extrem de rău.

— A apărut cazul acela, răspunse Aaron pe ocolite.

— Cel prezentat la știrile de ieri seară. Trei femei omorâte, după ce au fost violate și mutilate, despre asta e vorba? Caleb își încrucișa brațele. Nu am să spun că nu e ceva important, dar nu crezi că te supui la un efort prea mare?

— Nu răspunse Aaron hotărât.

— Nu mă refeream la aptitudinile tale, Aaron, ci la starea de spirit în care te afli. Judecând după cum arăți, tu ai transformat cazul ăsta într-un soi de obsesie, iar asta nu e sănătos, pentru nimeni nu ar fi sănătos.

— Nu e o obsesie, spuse Aaron.

— Nu te aprinde cu mine, domnule, îl preveni Caleb. N-oi fi eu un psihiatru de talia lui Gilchrist, dar asta nu înseamnă că nu am învățat câte ceva despre comportamentul omenesc în decursul anilor. Așa că te rog să-mi spui de ce anume te tulbură acest caz?

— Ar tulbura pe oricine.

— Răspunsul tău e evaziv, spuse Caleb, străduindu-se să păstreze tonul de conversație. Tu încerci să mă derutezi și să mă faci să pierd urma mirosului, care e singura cale de a ajunge la adevăr, am dreptate? Îi arată hainele aruncate în dezordine pe cel de-al treilea scaun din încăpere, singurul rămas neocupat. Te rog să te îmbraci.

Aaron se conformă; sarcasmul din privirea sa dispăruse. Exista o

umbră de stinghereală în ținuta sa, o ezitare în gestul cu care își luase pantalonii.

— Mulțumesc, începusem să mă simt ca un gândac.

— Ai de multe ori acest sentiment? Întrebă Caleb, continuând înainte ca Aaron să-i poată răspunde. — Poanta mea era răsuflată și nu merită un răspuns din partea ta.

Aaron rămase cu spatele la Caleb până termină să se îmbrace.

— În lagărul în care am fost eu, ne țineau dezbrăcați zile întregi. Nu aveau voie să facă așa ceva, însă, pe dracu', erau o groază de chestii interzise pe care le făceau, la fel ca și noi.

— Pielea ta mă îngrijorează puțin, remarcă Caleb în treacăt, în timp ce Aaron își punea cămașa.

— E a doua oară când te aud spunând asta. De ce?

Vorbise fără să se întoarcă spre interlocutorul său. Își ținea capul într-un anume unghi, ca și cum nu ar fi ascultat pur și simplu, ci ar fi tras cu urechea.

— Dacă nu se face mai bine, s-ar putea să-i cer unui dermatolog, să facă o consultație. Am nevoie de părerea unui expert, nu de bănuielile mele. Există tot felul de cauze posibile care să provoace erupția. Ți-ai schimbat poate alimentația de curând sau e ceva care tine de stress.

Singurul indiciu care îi trăda interesul era acela că se deplasase în față, pe scaunul său.

— Nu sunt foarte atent la ce mănânc. Minnie mă bate la cap din cauza asta, dar eu nu consider că e mare scofală tu ce crezi? Terminase de încheiat nasturii și se întorsese cu fața. — Dacă stai să asculți la ea, totul poate fi reparat prin dietă, de la negi și până la catatonie.

— S-ar putea să existe și ceva adevăr în asta, spuse Caleb, refuzând să fie abătut de la subiect.

— Chiar crezi? E posibil deci să aibă dreptate? În privirea lui Aaron se strecurase enervarea, chiar dacă discuta senin.

— Depinde. Majoritatea pacienților mei resping cu multă tărie ideea de alimente și dietă, deoarece vor să rămână foarte, foarte slabi și să arate ca niște atleți de douăzeci de ani când au trecut de patruzeci. În cazul tău, s-ar putea să fie mult mai concludentă alimentația. În primul rând, tu nu ai fost atins de nebunia asta cu menținerea în formă.

Se lăsă din nou pe speteaza scaunului.

— Dumnezeuule, ba bine că nu! Sunt sătul de exerciții de menținere de pe când eram în marină. Se întoarse la scaunul pe care îl ocupase și mai devreme, așezându-se pe el. Ce-a pățit pielea mea?

— Este iritată. Își frecă mâinile între ele. S-ar putea să fie din cauza noilor medicamente pe care ți le dă Gilchrist. Cred că ar fi bine să-l sun pe băiatul ăsta și să am o discuție cu el.

Își ridică sprâncenele, în așteptarea unui răspuns din partea lui Aaron.

— Sigur că da. Iar dacă reușești să obții ceva de la el, te-aș ruga să-mi spui și mie. Clatină nerăbdător din cap. Mie nu-mi spune prea multe.

— Se presupune că psihiatrii nu trebuie să spună prea multe, cel puțin potrivit școlilor tradiționale, răspunse Caleb cât mai neutru. — Nu voi încerca să te conving măcar să-i acorzi circumstanțe atenuante; mi-e limpede că nu ai face-o, indiferent ce ți-aș spune. Nu-l agreezi, așa-i?

— Nu prea tare, recunoscui Aaron.

— Din cauză că e atât de tânăr? sugeră Caleb fără nici un accent.

— Nu-i ăsta lucrul cel mai rău. Aaron privea drept în tavan. Nu are nici cea mai mică idee prin ce am trecut noi în război. Are impresia că astfel își face mai bine meseria lui de doctor, dar eu mă îndoiesc, cel puțin în cazul de față. Eu cred că Michael J. Gilchrist, indiferent dacă lui îi

place să recunoască sau nu, e depășit de evenimente iată un lucru pe care el și pacienții săi îl au în comun.

Chicoti fără nici un pic de veselie.

— Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Caleb.

— Cred că nici unul dintre noi nu știam prea bine ce facem în Vietnam. Eu unul, cu siguranță nu știam. Iar cazurile pe care mi le dădeau să le rezolv, Isuse Hristoase! Nu e de mirare că majoritatea ne urau pe noi, ăștia de la informații. Pentru unii dintre ei eram mai răi decât comuniștii vietcong. Își coborî privirea spre Caleb Rosserwell. Câteodată mă întreb dacă e bine că-ți povestesc lucruri de felul ăsta? Informațiile acelea sunt în parte, secrete și acum, mai ales lucrurile comise de băieții noștri asupra vietnamezilor. Nu se potrivesc cu părerea că am fi băieți buni, cum crede toată lumea.

— Nu uita că relația dintre noi are caracter special, confidențial, fiind vorba de doctor și pacient. Caleb făcu cu ochiul. Pe deasupra, cui și ce să spun?

— Mda, spuse Aaron nu foarte convins.

— Așa, spuse Caleb într-un târziu, în liniștea ce se lăsase între ei. Ce te face să crezi că Gilchrist nu face o treabă ca lumea? În afară de faptul că e prea tânăr și se bizuie excesiv pe medicamente pentru obținerea unor rezultate?

— Cred că acestea sunt cele mai vizibile păcate ale lui, răspunse Aaron după o ușoară ezitare. Mai sunt și alte lucruri, dar astea două nu sunt suficiente? I-am spus că pilulele lui miraculoase nu au efect, sau nu au efectul urmărit, iar el nu face nimic. Eu îi spun că nu are habar în ce hal ne-a zguduit experiența din Vietnam, iar el, cu privirea aceea atotștiutoare, îmi zice că timpul va rezolva chestia asta. Timpul!

— Povestește-mi și celelalte lucruri, îl îndemnă Caleb. Părea relaxat și negrăbit, de parcă ar fi avut la dispoziție tot restul după-amiezii; nu dădea impresia că ar fi deosebit de îngrijorat sau atent, un exercițiu care pretindea mai multă îndemânare și hotărâre decât ar fi crezut Aaron că este posibil. La ce te referi de fapt? Este vorba de ceva anume sau...

— Nu are încredere în ce-i spun despre memoria mea, cât de multe lucruri reușesc să rețin și cum acestea nu mi se șterg din minte. Nu vrea să creadă că pot identifica elementele comune dintr-un șir lung de evenimente. Preferă să considere că e o pură invenție a mea, că munca e îndeplinită de computer, iar eu o atribui apoi propriei mele memorii. Îmi vorbește mereu de o compensație pentru rănilor și handicapul meu fizic. Lovi nervos cu piciorul drept. Mi-ar face plăcere să existe o compensație cu adevărat.

— Înțeleg, răspunse Caleb cu toată inima. Asta-i tot?

— În primul rând mă deranjează entuziasmul lui pentru medicamente, cred. Din tonul vocii sale se putea bănuși că Aaron nu avea de gând să discute ceea ce îl supăra cu adevărat. Această nemulțumire era veche, iar Caleb o împărtășea și el. Noul medicament pe care mi-l administrează pare să nu aibă nici un efect, dar el nu vrea să mă creadă. Eu îi zic că ar putea să-mi dea la fel de bine pastile împotriva alergiilor, efectul ar fi același. El afirmă însă că au un efect cu adevărat nemaipomenit și de aceea nu simt nici o modificare. Afirmă că nici nu trebuie să observ așa ceva. Nu mă pot împiedica să nu mă analizez mereu și constat că, de fapt, ceea ce se petrecea mai demult nu mai apare și nu mai am sentimentul că... există niște diferențe. E ca și cum nu se mai întâmplă nimic, ca și cum ar fi același lucru dacă nu aș mai lua nimic. Mi-a spus că nu e vorba de versiunea placebo a experimentului, dar de fapt îl cred în stare să încerce să mă păcălească. Clătină încet din cap, plin de îndoieli. Poate că are dreptate și mi-ar fi cu mult mai rău fără

medicamentul ăsta nou. Poate aş fi definitiv pierdut fără el. Dar nu ar fi exclus să nu aibă nici un efect. Sau poate mi-ar fi chiar mai bine, în absența lui. Se înroşise la faţă iar ochii îi străluceau, ca şi cum ar fi avut un acces de febră.

— Poate că medicamentul nu are efectul urmărit doar în cazul tău te-ai gândit la asta? Întrebă Caleb, hotărât acum să vorbească cu Gilchrist şi să încerce să afle cât mai multe de la acesta.

— Am luat şi asta în calcul. Dacă îl ascuţi pe Gilchrist, totul e în regulă. Se apăsă cu degetul la rădăcina nasului. Poate că situaţia asta mă preocupă mai mult decât s-ar cuveni, iar Gilchrist are dreptate în legătură cu medicamentul. Nu pot să mă detaşez şi să judec la rece. Mi-ar fi şi greu.

— Nu e simplu când în discuţie este propria ta viaţă, nu? pot să-mi imaginez ce înseamnă asta, spuse Caleb. Uite ce e: văd ce pot afla de la Gilchrist, dar între timp aş vrea să o laşi mai moale cu eforturile tale, continuă el, ridicând mâinile pentru a preîntâmpina obiecţiile lui Aaron. Ştiu că ai obligaţii faţă de oamenii şerifului, şi respect acest lucru. Dar în momentul actual, nu îţi lua prea multe pe cap, dacă nu e neapărat necesar, bine? Vreau să fiu sigur că nu ajungi într-o stare de extenuare. Cât timp ai stat în lagărul acela, ți-ai consumat rezerve pentru aproximativ patruzeci de ani...

— Adică o parte din mine are acum şaptezeci de ani, asta vrei să-mi spui?

— Nu e chiar așa cum ai înţeles tu, răspunse Caleb. Spre deosebire de alţii, ai ajuns la fundul rezervorului lucru valabil atât pentru energia fizică, cât şi pentru cea afectivă, dacă tot a venit vorba.

— Am să-i mărturisesc lui Minnie ce-ai spus. Se pregăti să se ridice, apoi se opri, gânditor şi încruntat. Dar Minnie? Nu ai de gând să-mi spui că şi aici e o problemă? Adică, există vreun motiv pentru care nu ar fi bine ca ea şi cu mine.

— Dacă întrebarea se referă la relaţiile voastre sexuale, nu, sunt convins că nu există nici o primejdie. Din acest punct de vedere, nimic nu s-a schimbat, iar tu pari să fii într-o condiţie excelentă. Dar dacă mă întrebi în legătură cu o relaţie care te-ar putea dezechilibra din punct de vedere emoţional, fie ea de natură sexuală sau nu, răspunsul meu este da, ea ar putea fi primejdioasă. Caleb îl privi atent pe Aaron, cu ochii îngustaţi. Ce s-a întâmplat? Te deranjează ceva?

— Ea e o tipă nemaipomenită, spuse Aaron încet. Într-un fel, e prea bună. Este dispusă să facă prea mult. Ea ţine seama de toate. Ea se consideră responsabilă pentru tot ce se întâmplă. Ea se împacă cu toate nedreptăţile. Câteodată mă face să mă simt ca un copil mic şi rău. Toate astea nu ajută ca lucrurile să meargă mai bine şi nici pe mine. Se ridică în picioare. Dacă mi-aş închipui că asta îşi doreşte cu adevărat, ar fi altceva, dar așa Dumnezeu, din acest joc nu poţi ieşi niciodată învingător, așa-i? Acum şase luni mă plângeam că sunt singur şi nu dorea nimeni să stea cu mine, iar acum, când cineva îşi doreşte acest lucru, fac nazuri. Cât de inconsecvent se poate dovedi un om?

— De fapt, spuse Caleb cu blândeţe, e un lucru foarte obișnuit. Există întotdeauna dezavantaje, chiar şi într-o relaţie care funcţionează foarte bine.

— Merci, spuse Aaron caustic. Se simţi musturat de conştiinţă, fapt care îl afecta mai mult decât era dispus să recunoască. Dacă el şi cu Minnie aveau probleme nu era treaba nimănui. Nu avea dreptul să discute relaţia lor cu altcineva, indiferent cine ar fi fost acela. Îţi mulţumesc din toată inima, pronunţă el, dojenindu-se astfel indirect.

— Nu ai de ce. Am să-ţi anunţ rezultatele analizelor, de la care nu

aștept însă mare lucru. Probabil în câteva zile. Îi întinse mâna fără să se ridice. Să nu uiți ce ți-am zis, îmi promiți? Nu te obosi prea tare și nu te implica în mod exagerat în cazul acela. Pui prea mult suflet și nu merită!

— Face parte din meseria mea, răspunse Aaron, ridicând neputincios din umeri.

— Doar atâta timp cât nu o confunzi cu activitatea ta din Vietnam înainte să te faci prizonier, asta-i tot. Caleb așteaptă zadarnic un răspuns. Acum nu mai e același lucru, Aaron.

— Sigur că nu, spuse Aaron în drum spre ușă, în timp ce majoritatea sfaturilor lui Caleb începuseră deja să i se risipească din minte.

— Nu cumva a fost depășit un record oarecare din domeniul ploilor? întrebă Mignon în timp ce aduna ultimele farfurii murdare de pe masă. Am crezut că urma să avem o săptămână senină și uite ce se întâmplă!

Aaron privi scurt pe fereastră, apoi se uită în gol.

— Se pare că plouă, așa-i? spuse el cu gândul aiurea.

— Știi ce vreau de fapt să spun, încercă ea să-i atragă atenția. Am fructe sau brânză, dacă îți plac ca desert. E și înghețată.

— Mulțumesc, nu vreau nimic, zise Aaron, întinzându-se pe canapeaua salonului, lui Mignon, ca să nu mai vadă ușile cu ferestre glisante. A fost o masă excelentă. Eu nu sunt obișnuit să mănânc și desert.

— Nici unul din noi n-ar trebui să-și facă obicei din desert, dar m-am gândit că am putea sărbători în această seară, având în vedere că de Ziua Recunoștinței nu am putut fi deloc împreună.

Ușa de la bucătărie era deschisă Aaron nu-și aducea aminte să fi văzut-o vreodată închisă și vorbea tare, în timp ce pune vasele la uscat.

— Și ce sărbătorim? întrebă el, bând încet ultima înghițitură de sauvignon alb.

— Ziua Recunoștinței, cu întârziere. Asta trebuie că sărbătorim, nu? spuse, poate cu puțin prea multă veselie în glas.

— N-am știut că rațele sălbaticе sunt mâncare tradițională de Ziua Recunoștinței, spuse el, străduindu-se să pară o glumă.

— Închipuie-ți și tu că erau curcani mai mici, spuse Mignon, cu un început de râs în glas. De fapt, închipuie-ți ce vrei tu. Sunt foarte bucuroasă că am putut din nou să fim împreună, numai noi doi, fără crime și altele. Aruncă o privire din ușa bucătăriei. Dacă vrei, deschide televizorul.

— Mulțumesc, răspunse el, fără a se mișca din loc. Aruncă o privire furișă spre ușile de sticlă și oftă, văzând picăturile de apă în lumină. Căcat, mormăi el.

— Ai spus ceva? strigă Mignon, poate puțin prea repede.

— Nu. Mă plângeam numai din cauza vremii. Când plouă, mă simt mult mai rău.

— Bine poți să stai peste noapte, dacă asta te-ar face să te simți mai bine, spuse ea, încercând să nu pară insistentă. Te poți culca pe patul pliant, dacă te gândești cumva.

— E mai bine să mă duc acasă, spuse Aaron. Dacă s-ar putea să accept invitația ta altă dată, completă el, pentru a mai îndulci lovitura.

— Ești mai rău decât băiatul din Sparta cu vulpea, spuse Mignon.

— Care copil din Sparta? se interesă Aaron.

— Știi tu care povestea aceea din clasa a doua sau a treia. Apăru în salon cu o cană de cafea fierbinte într-o mână și două cești în cealaltă.

— Îmi pare rău, probabil am lipsit de la școală în ziua aia, zise el, pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat de purtarea ei.

— Băiatul avea o vulpe a lui, deși nu-i era permis să o țină, spuse Mignon în timp ce pune ceștile jos și căuta un suport pentru cana

fierbinte. Ei bine, ca să nu se vadă vulpea, a înfășurat-o în mantia lui se întrerupse, în timp ce întinse mâna după un număr din *Contra Costa Times* din raftul de la capătul canapelei. Oricum, până la urmă nu a dat-o în vileag nici măcar atunci când a început să-i mănânce din intestine.

Aaron făcu o strâmbătură.

— Și ce învățăminte se presupunea să tragi din povestea asta, în afară de ideea că e de preferat să-ți lași animalele pe acasă?

— Probabil faptul că trebuie să suporti cu stoicism chinurile. La momentul respectiv, nu am înțeles nimic. Turna cafeaua, zâmbind cald, după cum considera. Aaron. Apoi, povestirea voia să mai demonstreze și anumite trăsături ale spartanilor.

— Aha, zise Aaron, ridicându-se într-un cot pentru a lua ceașca oferită de Mignon. E fierbinte.

— Se va răci, spuse Mignon. Ai aflat rezultatul analizelor de la doctorul Rosserwell?

— Nu, nu încă. Nu face nimic. Dacă nu sună până mâine la ora cinci, îl caut eu.

Se aplecă puțin în față și sorbi iute.

— Ai să te arzi la limbă, îl avertiză ea.

— Ce i-ai făcut? Ai fiert-o de două ori? Zâmbi discret, fără să-i caute privirea.

Mignon râse mai mult decât ar fi meritat gluma respectivă.

— Îmi placîi atât de mult când faci bancuri ești foarte simpatic în asemenea momente.

— Nu-i nevoie de chestia asta, Minnie, spuse el, privind-o fix. Aș prefera să nu exagerezi lucrurile.

Încercă încă o dată cafeaua; era încă prea fierbinte ca să fie băută.

— Dar nu exagerez cu nimic, protestă ea. Vreau numai să știi ce mult apreciez umorul tău, asta-i tot.

— OK. Poți să-mi spui, dacă simți nevoia. Își mută o parte din greutate pe brațul canapelei. Tu ești o ființă bună, minunată, iar faptul că ai grijă de mine reprezintă foarte mult...

— Eu te iubesc, Aaron, îl corectă ea. Înseamnă mai mult decât a avea grijă.

— Indiferent ce, spuse el, stânjenit de ambele cuvinte. Dragoste sau grijă, indiferent. Sunt bucuros că reprezint atât de mult pentru tine. Dar nu trebuie să-i mai pui și moț. Când exagerezi, nu mai cred în nimic. Tuși. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

Mignon nu răspunse imediat, iar atunci când o făcu, tonul ei era supărat.

— Iar începi, nu-i așa? Vrei să otrăvești tot ce te înconjură. Vrei să mă îndepărtezi de tine. Ei bine, domnule, ești pe cale să reușești.

Aaron puse cafeaua deoparte.

— M-ai înțeles greșit, zise el.

— Pe dracu', spuse ea răstit. Ai făcut cum te-ai priceput mai bine pentru ca riscurile să fie în întregime ale mele. Jocul tău preferat, asta e! Își șterse lacrimile de pe obraji. Îmi arunci momeala în față, iar eu mă reped să o apuc, ca un peste idiot.

Aaron își împinse ceașca ceva mai încolo.

— Nu ai cuvintele i se opriră în gât.

— Nu?

Mignon se mișcă atât de iute, încât aproape că răsturnă ibricul de cafea. Își încleștă brațele în jurul gâtului său și se lipi de el, cu gura apăsată de a lui.

Aaron se stăpâni, rezistând la năvala ei. Ar fi vrut să o împingă într-o parte, să o oblige să se oprească de îndată, dar nu se putea totuși purta

atât de necioplit cu ea. În loc de aceasta, așteptă nemișcat, fără a răspunde atențiilor ei, până ce ea slăbi strânsoarea.

— Minnie.

— Dacă îmi spui că am fost o proastă că am făcut gestul ăsta, îți torn tot ibricul de cafea în cap, îi spuse ea cu voce coborâtă. Să mă bata Dumnezeu dacă nu fac așa.

Corpul ei tremura, ca și cum i s-ar fi făcut frig dintr-o dată și nu îi dădu drumul de tot *din* îmbrățișare.

Aaron nu răspunse în nici un fel.

— Foarte bine, zise el când fu sigur că îl va asculta și înțelege, nu aș fi zis acele lucruri dacă nu mi-ai fi atribuit calități ce nu-mi aparțin.

— O, minunat, spuse ea ironic, dându-și capul pe spate și răsfirându-și părul tăiat scurt, gest care nu avu mare efect asupra lui. Suntem mai rău ca într-un roman victorian.

Mâinile ei nu erau foarte sigure; când apucă ceașca se vedea limpede că tremură. Ignoră acest fapt și bău, îndemnându-l din priviri să vorbească.

— Nu trebuie să-ți faci rău în felul acesta, Minnie, spuse Aaron, fără a avea curajul să o mângâie. Ar fi vrut să o apuce după umeri și să-și înfigă mâinile în carnea ei, până ce simțea că îi înfrânge rezistența. Nu trebuie să faci asta. Am mai discutat subiectul și știm amândoi ce ni se întâmplă când ne apropiem prea mult unul de celălalt. Se repetă ceea ce am mai pățit și alte dăți.

— Și ce dacă? întrebă ea în gol. Dumnezeuule, ce farsă.

— Pentru mine nu e o farsă, Minnie. Dar nu e momentul oportun, probabil. Văzu cum se face mică și încercă să îndulcească ceea ce spusese. Deoarece dorea atât de mult să o vadă ingenuncheată, se sili să-și ceară scuze și să descopere în sine o simpatie pe care nu știa sigur dacă o posedă. Tu ai spus farsă, nu eu. Tu ești cea care își consideră mereu gesturile niște prostii, nu eu. Cât din ceea ce spunea el acum era adevărat, se întrebă Aaron, încercând să-i ocolească privirea.

— Tu cum le consideri? îl provocă ea, cu ochii foarte strălucitori. Sau poate nu vrei să-mi spui?

Aaron se trase spre capătul opus al canapelei.

— Cred că e timpul să plec.

Râsul ei suna rece și ostil.

— Ce replică perfectă pentru ieșirea din scenă, de adevărat gentleman.

Îi făcu loc, însă numai atât cât era suficient pentru ca el să se poată strecura. Aaron se ridică în picioare.

— A fost o seară extrem de plăcută. Îmi pare rău dacă nu s-a sfârșit cu bine, în caz că eu sunt cel vinovat. Se aplecă să o atingă pe umeri cu vârfurile degetelor. Minnie, nu am vrut să iasă rău.

Cel puțin acest lucru era adevărat și cu acest gând încercă acum să-și domolească muștrările de conștiință.

Mignon îi răspunse cu o privire fixă și dură ochii îi erau la fel de fierbinți și tăioși ca și vocea.

— Haina ta e în dulap; sper să te descurci și singur!

Deși îl dureau mușchii și capul îi zvâcnea de dureri, Aaron nu se putea smulge din ghearele somnului, visul fiind cu mult mai puternic, mai implacabil decât disconfortul și umezeala cearșafurilor și păturilor.

Simțea duhoarea în nas și în gură, duhoarea propriului său sânge, a urinei și fecalelor. De undeva venea și un iz putred, dar nu se putea răsuci suficient în strâmtoarea cuștii ca să vadă ce se întâmplase cu rănile de pe spate.

— Nu, mormăi el, trăgându-și perna sub corp.

Măinile erau palide și zbârcite, atacate de ploaia persistentă, impersonală și chinuitoare ce îi făcea găuri în piele. Dacă ar fi putut, s-ar fi făcut ghem și ar fi rezistat poate mai bine asaltului neîntrerupt al ploii. Cine și-ar fi imaginat că ploaia poate fi chiar mai rea decât un acid turnat pe piele? Era conștient că urlă, iar urletele sale nu-i aduceau decât ironii din partea celor ce-l țineau în captivitate și a americanilor din celelalte cuști, care îl disprețuiau chiar mai profund decât comuniștii vietcong.

O rană deschisă de la șold, provocată de bătăile sistematice suferite cu mai mult de o săptămână în urmă, se inflamase acum; era plină de puroi, cu pielea roșie și întinsă deasupra ei. Aaron încercase odată să o desfacă cu unghia, sperând să se rupă, dar durerea de acolo îl străbătuse ca un junghi, îl cuprinsese amețeala și greața, răpindu-i orice urmă de voință.

Își lovi perna cu pumnii, însă nu se trezi.

Căzuse pe o parte și în momentul în care deschisese gura să protesteze printr-un urlet, printre buze îi pătrunsese noroiul. Era o ultimă încălcare a demnității lui, o invazie culminantă și intolerabilă. Își strânse buzele, iar disperarea din mintea sa începu să se transforme în sete de răzbunare. Pentru fiecare lovitură primită acum, va lovi și el la rândul lui. Chiar în secunda în care ajunsese la această certitudine, îl auzi pe unul dintre ceilalți prizonieri emițând un țipăt îndelung și gălgâit, încheiat cu o notă înaltă, tânguitoare. Mai auzise acest sunet și alte dați, uneori chiar din propria lui gură. Se răsuci pe coapsă și urlă protestul lui.

Sudoarea îi udase perna și cearșafurile se lipeau mai tare de el.

L-au târât afară din cușcă; se ura pentru că nu era în stare să meargă, pentru că gema ori de câte ori încerca să pună în pământ piciorul cu șoldul infectat. Încerca să nu audă strigătele batjocoritoare ale celorlalți prizonieri, deoarece era mai rău decât ceea ce-i făcuseră stăpânii lagărului.

Încăperea în care îl lăsaseră nu era decât o celulă strâmtă și îmbâcsită, pe al cărei acoperiș șubred ploaia făcea un zgomot de tobă. Nu se simțea la largul lui aici, rușinat de murdăria și de incapacitatea lui de a sta în picioare. Dar nu era nici un loc sau obiect pe care ar fi putut sta, iar zgomotul ploii îi bubuia în urechi își acoperi urechile cu mâinile și se ghemui scâncind într-un colț, încercând să se asurzească singur înainte ca ploaia să o facă.

Și-au făcut în sfârșit apariția, în straie negre și s-au purtat cu el cam cu aceeași considerație pe care i-o acorzi unui porc înainte de tăiere. L-au ridicat și l-au obligat să se aplece peste două suporturi asemănătoare unor capre de tăiat lemne. L-au legat încheieturile mâinilor de picioarele unuia dintre suporturi. Apoi s-au tras puțin înapoi.

Era torționarul cel nou, cel pe care nu-l mai văzuse decât o dată până atunci, care vorbea atât de încet și care promisese că îl va face să mărturisească.

Aaron împinse perna într-o parte avea gura apăsată acum în cearșaf și ochii strâns închiși. Respirația lui eră neregulată, însoțită de un tremur.

De această dată se foloseau de un obiect asemănător unei răzătoare pentru legume, dar unsă cu zeamă de ardei iute; orice atingere a ei provoca dureri ce îl aduceau în pragul nebuniei. Asculta întrebările continue, de-abia șoptite ale celui ce îl tortura și încerca să se convingă că de fapt nu i se întâmpla lui, că de fapt nu se afla în puterea vietnamezilor el era cel care smulgea răspunsuri de la ei și nu invers. Când peria aceea tare, muiată în zeama ardeiului iute, trecea peste umeri și în jos pe spate, începu să-și imagineze cum le-ar scoate pielea de pe ei, fâșie cu fâșie, ca unor rațe sau găște. Refuză să creadă că urletele și sunetele gălgâite ce se auzeau proveneau de la el. Nu el era

cel adus în stare de neputință și seminebunie. Nu se va afla întotdeauna la cheremul lor și vor ajunge să regrete amarnic felul în care l-au tratat. Undeva, departe, simțea cum încheieturile mâinii i se zbăteau în legăturile strânse, pe măsură ce teama i se transforma în nebunie. Capul i se clătina în ritmul mișcărilor periei care îi freca gâtul; rămase într-o poziție rigidă și scoase un țipăt atât de cumplit, încât simți cum gâtul parcă îi lua foc. Unealta aceea abrazivă coborî din nou pe spate, pe coaste nu și pe șoldul său infectat iar la un ordin al călăului, picioarele i-au fost desfăcute și au început să-i dea cu peria aceea pe scrot, ținându-l tare, ca să nu poată să lovească sau să se elibereze. Urlă continuu până când încetară să-l chinuie și-l târâră înapoi în cușca de bambus, în ploaie.

Una dintre pături era pe jos, totuși Aaron nu se putea trezi.

Aaron continuă să scâncească după ce ușa fusese închisă în spatele lui, iar unul dintre prizonierii ceilalți râse de el. Aaron nu reuși să se miște suficient ca să vadă cine era, dar își jură să-l includă și pe omul acela pe lista celor asupra cărora se va răzbuna. Îl va urmări și îl va face să-i înghețe râsul pe buze, îi va provoca aceleași dureri pe care le suferise și el, simțindu-se îndreptățit să o facă fără remușcări sau teamă. Încă o dată își lăsă capul să cadă pe spate și scoase un țipăt lung și modulat care îi reduse la tăcere pe toți cei din lagăr, prizonieri sau paznici.

Se simțea mai bine acum. Urletul exprimase toată furia, umilința și ura din el, ușurându-i în parte durerea. Avea să-i vâneze și să-i prindă în cursă așa cum și ei îl prinseseră și își va regla toate conturile. Degetele i se încleștară în noroiul fetid, cu unghiile lui lungi și însângerate. Dacă doreau să-l transforme într-un animal, atunci avea să le dea această satisfacție, dar în condițiile stabilite de el însuși; el avea să fie Animalul, vânătorul de care toți se vor teme.

„NU!” Strigătul țâșni din el, îl făcu să se ridice în pat, cu cearșaful înfășurat în jur ca un giulgiu. Inima îi bătea atât de tare încât aproape nu putea auzi. Se uita speriat în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să se prăbușească zidurile camerei și să dezvăluie încă o dată lagărul de prizonieri. Ploaia bătea în geam, iar Aaron privea fix într-acolo, temându-se să aprindă lumina. Se sili să respire mai rar, înghițind aerul și numărând până la cinci înainte de a expira.

Aburii visului se risipiră încetul cu încetul. Se uită la ceas: patru treizeci și unu. Mirosul transpirației sale se răspândise peste tot și de îndată ce îl simți, nu îl mai suportă. Azvârli așternutul dezordonat la o parte și coborî pe podea, bucurându-se în secret că picioarele îi dădeau ascultare. Nu era decât un vis. Se întâmplase cu mulți ani în urmă. Mii de mile și zile îl despărteau de lucrul acela, își spuse el, începând să schimbe metodic așternutul. A trecut. A trecut. Nu-i decât un vis. Repetă aceste cuvinte așa cum un preot își zice rugăciunea. Împingând fața de pernă și cearșafurile murdare în mașina de spălat, spuse cu voce tare: "S-a terminat. Totul e în regulă. Asta a fost acum mulți ani. S-a terminat." Apoi, ducându-se să-și găsească așternutul curat, adăugă: „Te rog! Aș vrea să se fi sfârșit. Te rog!”

Când Kevin Buchanan, redactorul de noapte, se năpusti pe ușa biroului, Eugene Protheroe știu imediat că el este cel căutat și asta nu numai din cauză că era singurul reporter din locul acela, dar la orele două ale dimineții echipa de știri era cvasi-inexistentă. Lui Protheroe îi

plăcea să facă acest serviciu de noapte, mai ales când avea prilejul să dea publicității știri spectaculoase fusese norocos în ultimii trei ani, prezentând o serie de capturi serioase de droguri precum și un număr de incendii puse la cale de tipi care nu-i sufereau pe homosexuali și locurile lor de întâlnire. Își puse deoparte cana de ness și așteptă să vadă despre ce era vorba.

— Încă un cadavru, Protheroe. În Parcul Briones: fugi imediat! Ordinele curgeau în stilul sacadat obișnuit al lui Kevin, asemănător unor rafale de mitralieră; în felul ăsta i se părea că are mai multă autoritate. Ia-l și pe Schafer cu tine.

— A plecat e ora lui de masă.

Protheroe știa unde să-l găsească pe fotograf, dar nu dorea ca șeful său să-l trateze ca pe un comisionar.

— Pune mâna pe el și dați-i drumul, îi comandă Kevin Buchanan, trecându-și degetele prin părul blond și rar. Acum! chiar în momentul ăsta. Jumătate din oamenii mass-mediei sunt deja acolo, iar tu nici nu ai plecat încă.

— OK, răspuse Protheroe, străduindu-se să-și ascundă entuziasmul. Fac notă de milele parcurse sau iau una din mașinile firmei?

— Puțin îmi pasă! spuse Kevin sec. Mișcă-te!

— Am plecat, zise Protheroe, abandonându-și cu totul cafeaua. Îi făcea mare plăcere sentimentul acesta că începe o aventură îl străbătea ca un curent electric. Era pentru el ca un soi de vânătoare, poate nu la fel de dură ca aceea pornită de poliție, însă în orice caz la fel de palpitantă. În ce zonă din Briones, ai idee? Parcul e foarte întins.

— Intri prin Reliez Valley Road, spuse Kevin. Potrivit raportului, corpul a fost descoperit la circa trei mile de poartă. În cât timp ajungi acolo?

— Aș zice că depinde de ploaie. Mai e și podul. Pe o noapte ca asta nu poți merge repede. Douăzeci de minute până la East Bay, încă o jumătate de oră ca să ajung la Caldecott Tunnel, iar de acolo mai e puțin. O oră și un sfert, o oră și jumătate, cred. Se duse la vestiarul înghesuit unde își ținea lucrurile; formă repede combinația de cifre și își luă haina de ploaie, un magnetofon și un carnet de note. Dau un telefon când află ce se întâmplă.

Verifică bateriile și banda din aparatul său, părând mulțumit de rezultat.

— E vorba de același maniac, asta e, spuse Kevin nerăbdător. Să-l găsești imediat pe Schafer.

— Bine, promise Protheroe exasperat.

Nu reușise să se obișnuiască și să accepte stilul agresiv folosit de Kevin Buchanan cu el și cu toți ceilalți reporteri de la San Francisco Register, care proceda așa având credința falsă că aceasta e cea mai bună metodă pentru a obține reportaje șocante. Își trase haina de ploaie, regretând că nu-și îmbrăcase un pulover mai gros, deși știa cât de frig va fi în munții din Contra Costa County.

— Să telefonezi de îndată ce ai ocazia.

Era un ordin tipic dat de un zbir, lipsit de manieră sau grijă elementară față de subordonat.

— Mda, spuse Protheroe, luând-o spre ușă și pescuindu-și cheile mașinii din buzunar.

Ignorând durerea din șold, Lew stătea aplecat peste cadavru; cerceta acea masă oribilă și palidă, în lumina jeepului rangerilor, simțind bătaia neconținută a ploii în impermeabilul său galben.

— Individul și-a pierdut orice trăsătură umană, murmură el, abținându-se cât putea să nu i se facă rău. Arată chiar mai rău decât

celelalte.

Clark Bowen, rangerul care descoperise cadavrul, încuviință din cap, cu ochii întorși de la epava umană pe care o descoperise cu nici două ore în urmă. Ochii săi străluceau în chip nesănătos, ca și cum ar fi fost mistuit de febră.

— N-a trecut prea mult timp, așa-i?

— Nu pot spune cu prea mare siguranță, având în vedere în ce stare e... corpul, spuse Lew, înțelegând întrebarea rangerului. Grieta va trebui să stabilească acest lucru. Dar sângele este încă umed. Chiar dacă plouă, se încheagă foarte repede. Prin urmare, nu a putut trece prea multă vreme.

— Circa două ore? întrebă Bowen, dorind să se disculpe.

— Poate mai mult. Acum e două patruzeci; poate s-a întâmplat înainte de închidere. Nu mai târziu de miezul nopții, după estimarea mea.

— Serviciul meu începe de-abia la douăsprezece treizeci. Pronunță acestea oftând ușurat, ca un om căruia i s-a luat o piatră de pe inimă. Făcu semn spre fotograf. Cât timp mai durează?

— Hei, Lok, cât mai durează? strigă Lew, sperând că impasibilul vietnamez nu va mai avea de făcut prea multe fotografii.

Simțea că nu mai poate suporta să stea prea multă vreme în preajma rămășițelor pământești cât de potrivit părea acum termenul de „rămășițe pământești” ale sărmaneii fete.

— Exact zece minute, veni răspunsul. Laboratorul criminalistic trebuie să apară și el. Făcu încă o poză. Mai mare jalea, o tânără așa de arătoasă ca ea...

— Mda, spuse Lew, gândindu-se că era destul de greu să-ți imaginezi în momentul respectiv cum arăta de fapt victima. I se adresă lui Bowen. Aș dori ca această zonă a parcului să fie închisă mâine. Crezi că e vreo problemă?

— Dacă vremea rămâne ca acum, nu e nici o problemă. Putem instala niște bariere, iar câțiva rangeri pot face de pază la intrări. Dar dacă se răspândește cumva știrea.

Își frecă nervos palmele.

— Știu. Există oameni care țin morțiș să vadă locul. Cum fac turiștii ăia care se duc la Londra special să vadă unde își ucidea victimele Jack Spintecătorul. Se aplecă, făcându-i semn lui Lok să facă o mică pauză. Inelele ne vor ajuta să o identificăm. Sunt deosebite, neobișnuite. Bowen tuși.

— Dar soțul ei? Aceea e verighetă.

Era exact lucrul despre care Lew avea prea puțin chef să discute.

— Poate e divorțată. Sau poate văduvă, spuse el pe un ton scăzut. Nu vreau să se afle o asemenea știre.

— Ai dreptate, spuse Bowen, pentru o dată bucuros că era un simplu ranger în parc și nu în postura lui Lew; nu-și imagina cum i-ar putea comunica unui bărbat că soția lui a fost ucisă în felul acesta. Oare de ce a făcut așa ceva?

— Te referi la mușcăături? Lew clătină încet din cap. De unde să știu eu? Dacă aș putea înțelege, aș reuși să-l prind. E un caz patologic, iar boala lui se agravează tot mai mult. Făcu un pas înapoi. Lok, te rog să faci niște fotografii în care să apară inelele astea! Și cicatricele de pe picioare. E posibil să fi suferit niște operații de chirurgie corectivă acum o vreme. Simți impulsul să-și scoată impermeabilul și să-l pună peste trupul gol și maltratat. Trupul expus privirilor cu atâta cruzime făcea ca moartea ei să fie și mai greu suportabilă i se părea oribil să i se facă toate acele lucruri hidoase și apoi să fie lăsată în văzul tuturor, carnea

aceea albă ca burta unui peste, acolo unde nu se vedeau loviturile și urmele sângelui scurs din trup... Se întoarse cu spatele. Voi ordona ca întreaga zonă să fie atent cercetată mâine... sau astăzi, ca să mă exprim corect. Vreau să fie ridicat și examinat oricare obiect ce ar putea constitui o dovadă. Vreau să se măsoare și să se facă mulaje după toate urmele de pași. Să se fotografieze totul, indiferent cât de neînsemnat, să se stabilească exact toate deplasările victimei până când a sfârșit aici. Poate dă norocul peste noi și descoperim unele similitudini cu celelalte crime.

— E foarte mult noroi, spuse Bowen nesigur. S-ar putea să...

— Mda, probabil că n-o să obținem nimic din chestia asta, îl aprobă Lew, totuși trebuie să o facem neapărat. S-ar putea ca singura noastră mulțumire să fie aceea că ne-am făcut datoria, dar nu se știe niciodată. Trebuie să punem la bătaie tot ce avem în arsenal. Aruncă o ultimă privire în direcția cadavrului. Isuse Hristoase, cât de nebun trebuie să fii să faci una ca asta?

Bowen nu încercă să-i răspundă; după o scurtă pauză întreabă:

— Aici, pe sâni? Vreau să spun, nu urmele de lovituri, celelalte? Cum au apărut? Adică...

— A, da, spuse Lew cu un amestec de dezgust și desperare. Sunt mușcături.

*

Până să ajungă mesagerul cu exemplare ale fotografiilor făcute la locul crimei, Aaron fusese amănunțit informat la telefon. Lew îi prezentase un raport scurt și îl prevenise pe Aaron că această crimă era cu mult mai feroasă decât celelalte și că va trebui să se pregătească. Urmând sfatul, se afla la a treia ceașcă fierbinte când tânărul ajutor de șerif i-a bătut la ușă și i-a oferit plicul:

— Locotenentul Frazier a spus că aveți nevoie de ele. Figura polițistului era aproape lipsită de expresie, de parcă nu ar fi vrut să recunoască ce anume conținea plicul.

— Eu nu m-aș exprima chiar așa, spuse Aaron într-un acces de umor negru. Cum merge ancheta? A fost închisă zona unde s-a comis crima?

— Da, domnule. E nevoie de permis și însoțitor ca să intri acolo. Dacă doriți, se poate aranja. Ideea este să nu fie cumva compromise posibilele dovezi. Făcu o pauză. Au reușit să identifice victima. Chirurgical ei a sunat acum o oră. Cicatricele de pe picioare au permis identificarea; un chirurg ortoped de la Merritt a operat-o după un accident de schi.

— E un noroc că operația a fost făcută în regiunea noastră. Aaron îl privi pe ajutorul de șerif cu atenție. Datele sunt sigure?

— Amprente sunt identice și există și o fotografie în dosarul ei de angajată. O cheamă Leigh Anne Rush. Reprezentant comercial al unei firme de articole sportive. Soțul ei predă la Diablo College. Făcu un gest straniu, de renunțare. Obrajii săi căpătaseră o paloare nesănătoasă. Locotenentul Frazier a discutat cu el cu puțin timp în urmă.

— Da? exclamă Aaron, ținând plicul cu o anume aversiune. Există deja o identificare oficială din partea lui?

— Probabil s-a făcut între timp, răspunse ajutorul, vag stânjenit. Bietul om!

— Mda, spuse Aaron, retrăgându-se din ușă. Nu mai avea chef să asculte comentariile incoerente ale polițistului. Am să-l caut pe Frazier la telefon, după ce studiez astea.

— Mulțumesc, spuse ajutorul de șerif, apoi adăugă jenat: Locotenentul a zis să nu vorbiți cu presa, dacă încearcă să ia legătura cu dumne-

voastră. Dorește să fie singurul care dă răspunsuri la întrebări.

— Din punctul meu de vedere, perfect, zise Aaron, care disprețuia profund mediile de informare. Dar Hislop?

— Locotenentul nu a zis nimic despre șerif, răspunse ajutorul, alegându-și cuvintele cu mare grijă. Nu și-a prezentat încă raportul său șerifului sau, mai exact, nu l-a prezentat în întregime.

— Aș fi pariat că nu. Se pregăti să închidă ușa și întrebă: Mai e ceva?

— Nimic, domnule. Puteți merge la locul faptei, după ce discutați cu locotenentul.

— Voi ține cont de ce îmi spui, zise Aaron închizând ușa, puțin cam brusc, din cauza nerăbdării.

Așteptă în spatele ușii până când auzi zgomotul mașinii polițistului, se duse apoi în bucătărie, deschise plicul și răspândi fotografiile pe suprafața mesei. Le privi revoltat și fascinat în același timp, adunându-și cu greu gândurile confuze și risipite pentru a putea judeca ceea ce ochii săi vedeau.

Cel mai greu de suportat, gândi el, era cruzimea furibundă ce se ghicea în modul în care fusese maltratat corpul. Nu mai văzuse o asemenea ură teribilă din Vietnam, atât în timpul prizonieratului, cât și în ultima sa anchetă, cea din cauza căreia căzuse în mâinile inamicului. Își duse palmele la ochi și respiră de mai multe ori, profund, ca să se calmeze. „Gata, s-a terminat”, pronunță el cu voce tare. Acum trebuie să ajute la prinderea unui criminal care nu avea drept scuză războiul sau disperarea și care ucidea la întâmplare și cu un asemenea entuziasm uriaș, încât simpla privire a imaginilor îi provoca dureri în mușchi și în maxilar.

Două ore mai târziu, Lew Frazier sună din nou.

— Trebuie să iau parte la o întrunire. Curând.

— Hislop? Încercă Aaron să ghicească, simțind o notă deosebită în vocea lui Lew. Ce idee i-a mai venit acum?

— Le-a vorbit celor din presă despre ultimul cadavru. În detaliu. Ultimele cuvinte erau pronunțate cu asemenea dezgust, încât îi ieșiseră cu greu pe gură. A spus despre mușcăături și cum arăta cadavru. Totul!

— Căcat! Aaron se așeză jos, nevrând să-și creadă urechilor. Cum a putut un nenorocit ca ăsta să fie reales? Dumnezeuule, cum o fi fost ales și prima oară?

— Eu n-am votat pentru el așa că nu mă întreba, spuse Lew. Problema este că avem nevoie de o metodă oarecare de a-i scoate din joc pe toți nebunii care se înghesuie deja să facă mărturisiri și declarații; Hislop a pus la dispoziție atât de multe detalii, încât ne va fi foarte greu să ne creăm o sită. Vocea sa era egală, dar tensiunea ce îl stăpânea dădea o greutate deosebită cuvintelor sale. Trebuie neapărat să găsim ceva, un lucru pe care să-l putem folosi ca să fim siguri că.

— Tu chiar crezi că individul se va năpusti în biroul tău și-ți va mărturisi toate amănuntele acelea sângeroase, așa, cum ai bate din palme? Întrebă Aaron sarcastic, cu intenția de a-l ironiza pe prietenul său.

— S-au întâmplat lucruri încă și mai și, răspunse Lew.

— Desigur, spuse Aaron, iar undeva, într-un colt al memoriei, i se derulară frânturi din propriile sale coșmaruri. Se frecă la frunte. Dar nu când e vorba de un caz ca acesta.

— Nu știu prea bine. S-ar putea întâmpla. Pune-te în postura cuiva care ar face o chestie ca asta. Un om mistuit de o asemenea ură va simți nevoia să fie protejat de ea, în momentele de acalmie. Nu crezi?

Aceste ultime două cuvinte sunau ca și cum lui Lew i-ar fi venit o idee nouă.

Imaginile acelea fulgurante îl bântuiau pe Aaron din nou, o clipă; crispat, se uită iarăși la fotografii:

— S-ar putea. Dacă e conștient de ceea ce face. Dar dacă nu e, problema se schimbă cu totul, nu?

— Cine vorbește acolo, tu sau psihiatrul tău? Întrebă Lew enervat brusc, ceea ce îl și determină să-l bruscheze pe Aaron.

— Probabil amândoi, spuse Aaron după o pauză în care ezită, tulburat. Nu crezi că e posibil? Tu știi prea bine modul în care s-au comis aceste crime și cum au pierit victimele. Nimeni în toate mințile nu ar acționa astfel. Individul nu știe ce face, cu excepția momentelor în care acționează. Poate nici măcar atunci. Iar dacă ar avea vreo suspiciune, s-ar putea ca acest fapt să-l facă... și mai nebun, își ridică privirea de pe fotografii. Cum a putut comite cu bună știință.

— Ar fi cel mai bun mod de a demonstra în instanță că făptașul nu este în deplinătatea facultăților mintale, spuse Lew cu prefăcută căldură. Pe urmă, la cererea instanței, va trebui ca o duzină de psihiatri să încerce să stabilească, de-a lungul mai multor ani, dacă omul poate sau nu să fie supus unui proces, iar în cazul că da, trebuie stabilit dacă înțelege care îi este situația din punct de vedere legal și de ce i s-a intentat un proces. Până la urmă îl vor închide într-o cameră căptușită cu cauciuc și au să-l ghiftuiască cu tranchilizante câțiva ani, în urma unui verdict de capacitate mentală insuficientă. Nemaipomenit! Se opri și își dresă vocea. Îmi pare rău, continuă el, răcorit. Ar fi trebuit să rezerv tot discursul ăsta pentru Hislop. Îl merită cu prisosință, spre deosebire de tine.

— Poate îl merit și eu, spuse Aaron. Se uită pe fereastră în direcția coastelor muntoase sălbatice și la cerul acoperit de nori. Crezi că se vor întâmpla lucruri și mai rele decât până acum?

— Cinstit vorbind, n-am idee, răspunse Lew, încercând să-și tină firea. Câteodată mi-ar plăcea să știu, alteori este ultimul lucru la care să mă gândesc. De cele mai multe ori, sper să nu se mai repete. Aproape că aș accepta ca individul să nu fie pedepsit, numai să știu că nu se mai întâmplă niciodată.

— Cred că nu spui adevărul, zise Aaron, nu foarte hotărât.

— Mda, probabil, acceptă Lew.

— Da, spuse Aaron, așteptând ca Lew să vorbească; constatând că e zadarnic, continuă: Când vrei să ne întâlnim? Trebuie să-l văd pe Gilchrist în după-amiaza aceasta, dar voi stabili întâlnirea cu el în funcție de tine.

— Nu ai dori să o amâni cu câteva ore, ca să putem discuta problema noastră? Lew nu părea prea nerăbdător sau hotărât mai degrabă avea aerul unui om copleșit de oboseală și deznădejde. Nu aș vrea ca lucrurile să scape și mai mult de sub control.

— A trecut baba cu colacii, comentă Aaron fără veselie.

— Probabil, dar trebuie să încerc. Alternativa ar fi să rămân cu brațele încrucișate și să-l las pe nebunul ăla să scape.

Juca intenționat roiul nepăsării, ca și cum atitudinea detașată față de postura sa neplăcută l-ar fi salvat de la rușine. Crezi că vei putea să te descurci cu Hislop?

Toate planurile viitoare depindeau de această problemă crucială, fapt de care erau amândoi conștienți.

— Mă rog la Dumnezeu să fiu în stare, spuse Lew din tot sufletul. Dacă nu, poți să mai adaugi încă o crimă pe listă.

Eugene Protheroe își reciti cel de-al doilea articol despre „Omul Lup” ucigaș și zâmbi satisfăcut. Reușise un echilibru bun între elementele senzaționale și cele tipice reportajului, scriind unul dintre acele materiale

după care ziarul se dădea în vânt. Această continuare la ceea ce scrisese în primele ore ale dimineții avea să atragă cu siguranță atenția mai marilor săi, un prilej pentru el să se împăuneze încă o dată.

— Sunteți gata? întrebă curierul în fapt, o chinezoaică în vârstă de douăzeci și patru de ani cu un aer voit plictisit.

— Pare în regula, spuse Protheroe. Ție îți dau hârtiile cu articolul, iar dosarul îl trimit în producție. Se descurca foarte bine pe computer, regreta însă mașinile de scris mecanice, mai ales pe cele vechi și greoaie, ca dinozaurii din filmele acelea prăfuite, din anii patruzeci, cu reporteri de senzație. Avea nostalgia țacănitului avan al tastelor și a coșurilor de hârtie dând pe dinafară, a vremurilor când Spencer Tracy și Kirk Douglas descopereau adevărul adevărat în ciuda împotrivirii înverșunate a celor puternici și corupți.

— Aștept, îl trezi din reverie chinezoaica.

— Imediat, spuse el apăsând pe butonul de declanșare a sistemului de tipărire automată al printer-ului.

Făcea mult zgomot, gândi Protheroe, dar nu cel pe care și l-ar fi dorit el, ci mai degrabă un bâzâit continuu și eficient întrerupt de sunete ascuțite, amintind de un frigider sau mașină de cusut mai curând decât de o mașină de scris.

— Era și timpul, spuse femeia, parcurgând rândurile pe măsură ce ieșeau din mașină. Aoleo!

— Așa se vând ziarele, îi reaminti Protheroe, părăsindu-și terminalul. Am să mai beau niște cafea, apoi mă duc acasă. Din cauza poveștii ăsteia am făcut deja mai mult de cinci ore suplimentare; e momentul să mă culc și eu.

— Spune-i asta lui McPherson, nu mie, zise ea rupând pagina din printer.

— Să știi că am s-o fac! răspunse Protheroe plecând spre biroul redactorului șef, bucuros că are cearcăne la ochi și noroi pe manșetele pantalonilor, semne ale devotamentului său deosebit.

George McPherson avea cea mai proastă trupă din San Francisco, dar îi lua apărarea cu aceeași tenacitate cu care o proteja pe cățeaua sa, o corcitură de basset cu terrier care lătra ascuțit și-și lăsa balele pe pantofii tuturor. Se holbă ca o cucuvea la Protheroe peste harababura de pe biroul său.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă duc acasă. Am terminat reportajul și continuarea, iar acum nu-mi mai doresc decât o masă ca lumea și câteva ore de somn; mă întorc la ora zece, ca de obicei. OK?

Așa cum proceda în mod obișnuit, McPherson nu-i dădu un răspuns direct.

— Ce date avem despre crimă?

— Doar cele pe care ni le pune la dispoziție poliția.

— Aș vrea să lucrezi și tu puțin pe cont propriu, Gene, spuse el; uitând cât de mult își ura Protheroe prenumele. Vreau să le-o luăm înaintea polițiștilor și să le rezolvăm cazul. Vreau să-l prindem noi pe nenorocitul ăla de ucigaș înainte ca poliția să afle măcar cine este.

Se vedea bine că McPherson urmărise aceleași filme ca Protheroe.

— Voi încerca, spuse Protheroe, neștiind bine de unde să înceapă. Am să studiez cele câteva capete de fir și am să-ți spun la ce concluzii am ajuns.

Era conștient că sunt vorbe goale, care vor avea totuși darul de a-l mulțumi pe McPherson.

— Fă o anchetă serioasă, Gene. A venit timpul să le arătăm că nu ne pricepem numai la vândut ziare. Se lăsă pe spate, privindu-l cu atenție

pe Protheroe. Studiază toate crimele, pe rând, la tine acasă și vezi ce poți scoate din ele. Dacă reușești să urnești ancheta din loc, ai să primești un premiu substanțial din partea noastră.

Lui Protheroe i se făcuseră adesea asemenea promisiuni, însă premiul nu și-l încasase decât de două ori. Se sili să zâmbească și îi mulțumi bossului său. Ar fi fost exagerat să-și netezească și bucla de pe frunte, decise el, renunțând la idee.

— Pornește pe urmele nemernicului, îl îndemnă McPherson. Am să-i las un bilet lui Kevin.

Protheroe îi mulțumi încă o dată, mai sincer acum, deoarece nu ar fi dorit ca un alt reporter să primească subiectul „Omului Lup” printr-o hotărâre arbitrară a lui Kevin, dată pe considerentul că o rotație a reporterilor ar spori obiectivitatea observațiilor.

McPherson îi făcu semn că e liber și se întoarse la haosul de pe birou.

Mergând spre casă, Eugene Protheroe se surprinse trecând în revistă tot ceea ce citise sau auzise despre crime și, spre mirarea lui, constată că acest exercițiu îl aducea într-o stare de tulburare pe care nu o mai simțise de când primise cea dintâi misiune deosebită a sa. Atrocitățile acestea aveau ceva teribil de incitant în ele. Făceau parte din acea categorie de crime care trezesc cele mai puternice reacții publice, ceea ce însemna din punctul lui de vedere o ocazie ideală pentru a se folosi de caz spre propriul lui avantaj. Prin minte îi trecu imaginea trupului victimei și se trezi din nou la realitatea infernală a faptei. Își parcă mașina în fața restaurantului său favorit, specializat pe bucătărie mexicană, concentrându-se deja asupra delicioșilor creveți fripți cu sos diablo.

— Îmi pare rău că trebuie să vă pun asemenea întrebări, se scuză Lew pentru a opta oară față de Brandon Rush; se aflau amândoi în salonul casei acestuia din Pleasant Hill.

— Încerc să vă ajut, spuse Brandon, ascunzându-și cu tărie durerea. Vreau din tot sufletul să fie prins nenorocitul ăla.

— Asta dorim și noi, se grăbi să-l asigure Lew, cu compasiune. Iar cu ajutorul dumneavoastră și al altora, îl vom prinde.

Spunând aceasta, și-ar fi dorit să aibă atâta încredere câtă era silit să pretindă că are și să fie convins că făptașul va fi cu adevărat prins și pedepsit.

— Sper că așa va fi. Aparența sa de calm se oprea încet, încet. Respiră o dată, apoi spuse pe un ton egal și incolor: Am să mă descurc. Să continuăm.

Lew își consultă carnetul cu note, deși nu avea un motiv special. Dorea însă să-și adune gândurile pentru un moment.

— Ați spus că ea... că soția dumneavoastră lucra la un proiect, că era în căutarea unui loc unde să facă fotografii publicitare pentru unele dintre costumele de sport produse de compania ei.

— Ea considera îi venea greu să folosească timpul trecut că un peisaj local i-ar da mai multă atractivitate liniei respective. Identificare, așa cred că se cheamă. Știți cum este domeniul acesta, al reclamei. Se întrerupse brusc, cu ochii fixați undeva departe, la munții ce se vedeau pe fereastră. Ea a mers peste tot. Se dusesse deja pe Muntele Diablo, pentru echipamentul de excursii montane și avea nevoie de un loc pentru prezentarea echipamentului de ciclism. Vocea i se pierdu, figura i se închise și păru să se concentreze asupra unui lucru de departe.

— Domnule Rush, interveni Lew cu blândețe, când tăcerea se prelungise ceva mai mult. Domnule Rush, soția dumneavoastră nu era conștientă de primejdie?

— Vreți să spuneți din cauza celorlalte... decese? Încercă să-i acorde atenția sa lui Lew, dar nu reușea foarte bine. Am discutat despre asta de câteva ori. Ea nu e genul care să se lase ușor speriată. Nu *era* genul acesta, vreau să spun. Presupun că acum este. Aceste ultime cuvinte le însoți de un zâmbet patetic și forțat.

— Îmi pare foarte rău, domnule Rush, spuse Lew răbdător și sincer. Dacă aș putea face vreun lucru care să schimbe ceea ce i s-a întâmplat ei, puteți fi sigur că l-aș face.

— Presupunând că ar fi murit soția dumneavoastră, ați fi făcut mai mult? Atacul era dur și nedrept, lucru pe care Rush îl înțelese imediat. Cred că am spus un lucru deplasat și vă rog să mă iertați.

Lew își închise pentru un moment ochii, având viziunea Rowenei, maltratată și moartă. Simți cum îi îngheață sângele în vine și îi trebui un efort pentru a-și menține atitudinea profesională și amabilă.

— Dacă așa ceva i s-ar întâmpla cuiva din imediata mea apropiere aș căuta să-l prind pe făptaș cu aceeași stăruință ca și acum. Era răspunsul cel mai potrivit, deși știa că nu e cel mai adevărat. Dacă soția, fiicele sau nora sa ar fi pățit ceva, Lew l-ar fi urmărit pe făptaș fără odihnă. Se îndreptă în canapeaua moale, tapițată cu piele. Vreau să-l văd pe cel care a ucis-o. Și a violat-o, continuă Brandon, fără emoție.

— Da. Vreau să-l văd înaintea justiției. Justiție în adevăratul înțeles al cuvântului, domnule Rush. Am de gând să procedez ca la carte, pentru ca să nu ajungem să fie eliberat din pricina unei greșeli tehnice oarecare. Gesticula cu creionul. Spuneți-mi mai multe despre reclamele pe care plănuia să le facă. Cine mai știa de ele? Era perfect conștient cât de mici erau șansele să iasă ceva de aici, dar se hotărâse să urmeze orice pistă, oricât de neînsemnată. — Oricare persoană de care vă aduceți aminte...

— Perfect, spuse Brandon neliniștit. Șeful ei, desigur. Am numărul lui în cealaltă cameră. Arată spre cel de-al treilea dormitor, care îi servise lui Leigh Anne drept birou. Vreți să-l aduc?

— Mai târziu, spuse Lew. Va trebui probabil să iau majoritatea actelor ei, inclusiv adresele și numerele de telefon.

— Ca să puteți face comparații cu celelalte cazuri, spuse Brandon. E logic. Există vreo similitudine până în momentul de față?

— Două dintre victime aveau același dentist, zise Lew, ridicând din umeri. De fapt e vorba de o dentistă, iar noi căutăm un bărbat. Văzu speranța ce apăruse în ochii lui Brandon. Dar e prea devreme să ne pronunțăm, pot să mai apară multe noutăți. Există legături stranii. De exemplu, una dintre victime era amică intimă cu profesorul de matematică al primei victime. Până la urmă, ceva o să rezulte din toate aceste legături. Trebuie să avem răbdare.

— E o muncă migăloasă, nu-i așa? îl chestiona Brandon, nu foarte interesat, însă suficient de curios pentru ca Lew să se simtă obligat să-i răspundă.

— Munca poliției înseamnă în primul rând amănunte și rapoarte scrise. Verificăm, apoi verificăm din nou, studiem cele mai neînsemnate detalii, căutând ace în care cu fân. În cele din urmă, le găsim. Continuă, după o pauză. Ne întoarcem la treburile noastre?

— Alte detalii? Alte care cu fân? întrebă Brandon, dând din nou semne că își pierde stăpânirea de sine.

— De ce nu? Despre oamenii care cunoșteau planurile ei legate de reclame. Și cine a mai lucrat împreună cu ea la Muntele Diablo, spuse Lew, pregătit să ia notițe în codul său stenografie personal.

— Eu am sfătuit-o să nu se ducă. Nu se temea, în schimb mie îmi era frică de ce i s-ar putea întâmpla. I-am vorbit despre crime, dar ea mi-a zis că nu o să fie nimic.

Lew ar fi preferat să nu-l întrerupă, să nu-i curme șirul cuvintelor, în același timp nu putea să-l lase pe Brandon să divagheze își încercă norocul, întrebându-l:

— De ce?

Brandon se întoarse spre Lew, pe chipul său zugrăvinduse un fel de concentrare deosebită:

— Pentru că, spuse el foarte prudent, ploua.

— Am vorbit cu cei de la Timber Cove Lodge, zise Mignon, masând coapsele lui Aaron.

— Și? întrebă el, stând nemișcat.

— Pot să ne primească după 1 ianuarie. Există camere libere tot timpul Sărbătorilor, dar nu din cele pe care le doresc eu. Toate cele cu vedere spre ocean sunt ocupate până după Anul Nou. Continua să-i maseze mușchii. Relaxează-te, Aaron.

— Mda, oftă el. Chestia este că nu aș vrea să plec atât timp cât șirul crimelor continuă, zise el cu un soi de desperare.

— E tot una dacă rămâi aici sau nu, spuse ea serios; trăsăturile ei se înăspriseră și puse mai multă forță în mișcări.

Bărbatul tresări atunci când ea apăsă mai tare pe partea din spate a coapsei.

— Hei, nu așa de tare. Astăzi am dureri.

— Are să plouă din nou? întrebă ea puțin sarcastic.

— Sau strângi tu prea mult. Își schimbă puțin poziția. Uite ce e, după ce punem mâna pe individul acela, vreau să plec. Voi avea nevoie de o vacanță. Rămase nemișcat, în timp ce ea își continua munca, mai puțin viguros. Minnie, încearcă să înțelegi. Pentru mine este foarte important ca ucigașul să fie oprit.

— A-ha, răspunse ea, de undeva, de departe.

— Atât timp cât am cazul ăsta pe cap, nu voi fi o companie plăcută. Haide. Știi cum m-am purtat. Mi-ai zis că mă implic prea mult. Ei bine, asta nu se va schimba până nu reușesc să-l anihilez pe criminal. Încearcă, te rog, să mă înțelegi! Se ridică pe coate și o privi. — Minnie, încearcă să nu adâncești și mai mult ruptura dintre noi. OK?

— Și ce scuză vei mai găsi când Omul Lup ucigaș va fi prins? Așteptă răspunsul oprindu-se din masaj.

— Dumnezeuule, cât urăsc apelativul acesta. Omul Lup. Sună ca și cum ar fi unul dintre personajele din filmele de groază și mister, cu sânge sintetic curgând pe pereți. Omul acesta e real, nu e scos din *Frankenstein*. Izbi cu palma în cuvertura de hârtie de pe canapea. Omul Lup! În vocea sa se ghicea un dispreț enorm. Cu așa ceva nu mai sperii nici măcar copiii de zece ani.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti Mignon.

— Nu voi mai avea o scuză, zise el, lăsându-se din nou pe canapea, ultimele cuvinte fiind estompate, deoarece își lipise obrazul de suprafața prevăzută cu o adâncitură a canapelei.

Mignon își pierduse tot curajul din cauza mărturisirii lui și, în loc să profite de avantajul pe care îl câștigase, păstră tăcerea, iar mâinile ei continuă să-i lucreze automat tendoanele și mușchii din partea posterioară a picioarelor.

— Exagerezi, spuse ea absent, într-un târziu.

— Ancheta aceasta nu e o scuză, Minnie, pronunță el cu grijă, ca să poată fi înțeles. Eu nu îți cer să mă aștepți din pricina unui hoț de magazin sau spărgător; nemernicul ăsta ucide oameni. Ucide femei.

— Am mai auzit lucrul ăsta, murmură ea.

— Este lucrul care mă tulbură cel mai mult. Ce rău i-au făcut ele, ca să vrea să le omoare? Ce anume îi dă acest drept? Ajunsesese aproape de

urlet și îi trebuiră câteva momente de concentrare ca să coboare tonul și să se calmeze suficient. Victimele întâmplătoare mă îngrijorează mă scot din minți.

— Sunt de acord cu asta, spuse Mignon. Ai încercat să alergi din nou? Știi că nu ai voie să faci asta. Tendoanele tale au avut prea mult de suferit.

Aaron rămase sincer stupefiat.

— Nu, nu am făcut alergări. Știi și tu care e unicul exercițiu pe care îl mai fac. De ce mă întrebi?

Încercă să aștepte cât mai calm răspunsul ei.

— Prezinți urme de tensiune musculară, asta-i tot, răspunse ea, în timp ce se apropia de glezne. Este posibil să te fi implicat atât de mult în acest caz, încât să fi sporit și stressul fizic.

— Cel mai bun lucru ar fi atunci să mă grăbesc să rezolv cazul, ca să nu mai fiu stresat, nu? Încercase să facă o glumă, însă fără succes. Cât de grav este?

— Arată de parcă ai fi alergat prea mult, dacă vrei să știi. Ar fi mai bine ca ortopedul tău să te consulte puțin, poate săptămâna viitoare. Am să aranjez eu asta. Cred că ar trebui să-ți modificăm tratamentul chiar în acest moment, pentru ca să faci față pretențiilor suplimentare ale muncii tale. Ajunsese aproape la acel nivel de detașare profesională pe care ar fi trebuit să-l mențină mereu cu pacienții ei. Când era vorba de Aaron, îi era aproape imposibil; era pe deplin conștientă că trebuie să se stăpânească perfect pentru a reuși să fie degajată în prezența lui. Se opri din lucru, iar când îl atinse din nou, nu o mai făcea în calitate de terapeut, ci de iubită. Mi-ar face plăcere să vii la mine. Diseară sau mâine seară, cât mai repede.

— Minnie..., spuse el pe un ton de avertisment.

— Mi-ar face foarte multă plăcere, interveni ea. Nu mai spun că trebuie să o faci, ci pur și simplu că mi-aș dori să se întâmple. Dumnezeu, de ce te porți ca și cum aș încerca să te prind într-o cursă? Te încapățânezi să consideri că ți se pregătește o ambuscadă. Eu sunt prietena ta, Aaron, și aș dori să fiu iubită ta tot timpul și nu doar așa, din când în când.

Aaron se răsuci într-o parte.

— Minnie, nu-ți face acest rău, îi spuse el. Tu nu știi exact ce-mi ceri. Eu nu mai sunt în stare de ceea ce-mi pretinzi tu. Poate nu am fost niciodată. Își puse mâinile peste ale ei. — Dacă aș fi mai bun, ar trebui să-ți spun să pleci. Te-aș sili să ieși din viața mea și să-ți cauți norocul în altă parte. Tu nu meriți toate nedreptățile pe care ți le fac eu. Dar nu sunt suficient de bun și nu am suficientă putere să te alung de lângă mine.

— Nu ai nici un drept să mă alungi! îi replică ea.

— Ba s-ar putea să am, răspunse el liniștit. Ar trebui să te oblig să stai departe de mine.

— Te porți oribil, zise ea, eliberându-și mâna. Încerci să mă silești să renunț la tine, dar n-am să intru în jocul tău. Am mizat și eu destul în el, știi bine, și nu voi renunța acum doar pentru ca tu să te poți distruge mai ușor.

— Crezi că asta urmăresc de fapt? Întrebă el, sincer curios să știe părerea ei.

— Tu ce crezi? îi răspunse ea tot cu o întrebare și îi întoarse spatele.

— Poate că ai dreptate, spuse el după un timp, ridicându-se de pe masa de masaj.

În cea de a doua sâmbătă a lui decembrie Orinda Girls Club, format din eleve la începutul adolescenței își organizase una dintre cele două excursii anuale. Era o zi rece; în locul ploii ce căzuse toată noaptea trecută, vântul bătea acum în rafale dinspre nord, măturând cerul și făcând să scadă temperatura cu răsuflarea lui înghețată. Cele douăzeci și șapte de fete erau însoțite de trei mame și o polițistă a parcului. Planul prevedea o plimbare de patru mile, în așa fel încât să vadă cea mai mare parte a plantelor și animalelor din Briones. Câteva dintre fetele care făceau parte din club și ar fi trebuit să vină și ele în excursie fuseseră reținute acasă din cauza crimelor, dar marea majoritate ajunseseră la concluzia că mersul în grup le oferea suficientă siguranță, apoi erau însoțite și de femeia-ranger, care luase cu sine și un aparat de emisie-recepție.

— Acesta este stejarul pitic de California, le explică polițista Gloria Wilson, arătând spre un grup de arbuști în timp ce fetele se răspândiseră de-a lungul unei curbe a potecii largi din acel loc. I-ați văzut deja peste tot prin parc. Arbuștii cu frunze mari, roșietice, foarte asemănătoare cu acelea de stejar, sunt stejar otrăvitor, toxicodendroni. Să nu-i atingeți.

Una dintre fetele din clasa a opta, care crescuse foarte mult în ultima vreme și ajunsese la un metru șaptezeci, fiind cu aproape un cap mai înaltă decât majoritatea colegelor ei arătă cu degetul un pâlț mare de asemenea arbuști:

— Cei de acolo?

— Chiar așa, răspunse Gloria. Aproape toată lumea e alergică la așa ceva, prin urmare nu vreau să riscăm.

— Dar ce-ar fi să... — Începu una dintre fete.

Gloria Wilson ridică mâna:

— Nu vreau să aud nimic despre toxicodendroni. Tot ce vreau e să fiți atente și să vă feriți de ei. S-a înțeles?

Se auzi un cor destul de timid de „da”-uri, și apoi vocea foarte puternică a fetei înalte:

— Din arbuștii de acolo ies două picioare.

Majoritatea fetelor izbucniră în râs, iar mamele schimbă priviri exasperate. Gloria Wilson își dresă glasul:

— Nu cred că e o glumă potrivită.

— Dar chiar sunt, protestă tânăra. Uite acolo! Arătă spre pâlcul de arbuști, mai exact la poalele lor, unde ea putea vedea în virtutea înălțimii ei. — Picioare goale.

Polițista ezită o secundă, nefiind sigură că nu e vorba de un renghi.

— Picioare goale, repetă ea, în timp ce fetele râdeau și mai tare. Adică picioare fără pantofi sau niște tălpi ca acelea de urs?

— Picioare fără pantofi, răspunse grijuliu fata cea înaltă, așa cum îi vorbești unui adult care te supără. — Mergeți și uitați-vă!

O elevă delicată, din clasa a noua se cutremură și spuse:

— Vrei să spui că există o persoană în pâlcul de stejari otrăvitori?

— Da, veni răspunsul, se văd niște picioare goale și murdare.

Mamelor le trecuse orice urmă de amuzament, iar una dintre

ele le semnaliza celorlalte să le ia pe fete din acel loc. Gloria Wilson își exprimă acordul printr-o mișcare a capului și își duse mâna la aparatul de emisie-recepție de ia șold.

— Fetelor, spuse ea înainte de a-l ridica, ar fi bine dacă v-ați duce ceva mai încolo, pe potecă. OK?

Majoritatea fetelor se conformă de îndată și fără să se plângă, în mod cu totul necaracteristic. Numai eleva mai înaltă rămase în loc.

— Ai face mai bine să te duci cu celelalte, îi spuse Gloria cu blândețe.

— De ce? Întrebă ea. Ce poate fi rău dacă văd niște picioare? Iar dacă o fi să am necazuri, aș vrea să...

— Nu vei avea nici un necaz, răspunse polițista. Acesta e unul dintre motivele pentru care vreau să rămâi împreună cu celelalte fete, ca să evităm orice posibil necaz. Ești de acord cu mine?

— Nu am de ales, răspunse fata uitându-se urât, perfect conștientă că era deposedată de descoperirea ei.

Privind în jur, Gloria Wilson își dădu seama că trebuia să-și găsească un punct strategic mai bun din care să cheme ajutorul. Își simțea inima bătând ritmic și cu putere în piept. Ocupându-se de reglarea antenei, încerca să-și ordoneze gândurile.

— Aici Gloria Wilson, din corpul de rangeri, care dorește să raporteze, rosti ea în micul aparat. Aștept. Terminat.

După câteva zgomote de paraizi, se auzi limpede răspunsul:

— Wilson? Aici Hardisty. Terminat.

— Sunt cu Clubul de fete. Plimbarea în natură. Ne aflăm la circa șaptezeci de metri de cea de a șasea încrucișare de poteci pe acest drum. Terminat. Aruncă o privire neliniștită în direcția pâcului de stejari. S-ar putea să fi dat peste o problemă în acest loc.

— O problemă? Întrebă Hardisty, fără a mai aștepta tradiționalul „over”.

— Mda. Una dintre fete a văzut o pereche de picioare goale, într-un pâlc de toxicodendroni, spuse ea, amintindu-și să adauge și „terminat.”

— Cum? exclamă Hardisty, luat prin surprindere.

— O pereche de picioare, sau cel puțin așa susține ea, fără pantofi. Terminat.

Gloria Wilson simțea nevoia să țipe la colegul ei, deși știa că nu ar fi servit la nimic. Doamne, Dumnezeule, gândea ea cu o ardoare neobișnuită, să nu fie vorba de încă o crimă! Fii bun, Doamne! Fii bun!

— Ai văzut picioarele acelea cu ochii tăi? Terminat.

— Nu, Hardisty, nu le-am văzut. Fata care susține că le-a văzut e cu două palme mai înaltă decât mine. Terminat.

Ar fi vrut să arunce aparatul de emisie-recepție cât colo și să fugă cu fetele din acea zonă a Parcului, depărtându-se de picioarele acelea.

— Spui că te afli lângă încrucișarea numărul șase? Adică la marginea dumbravei? Adăugă într-un târziu: „Over.”

— Ne aflăm în dumbrava de stejari. Picioarele se află printre stejarii otrăvitori, spuse Gloria, încercând să nu vorbească prea tare; cu coada ochiului putea vedea că fetele începuseră să se agite și că mamele care le însoțeau păreau să nu se descurce. Trimite pe cineva încoace chiar acum. Terminat.

— S-ar putea să fie o farsă? Terminat.

— E posibil, recunosc Wilson, însă nu ne putem permite să facem nici o greșală în legătură cu așa ceva. Terminat.

— Dacă pui așa problema, nu mai încape nici o discuție, spuse Hardisty oftând neputincios. Foarte bine. Îl vom trimite acolo pe Rawlins; crezi că e bine să-i anunțăm și pe cei de la biroul șerifului? Terminat.

Gloria Wilson clătină din cap, cu scepticism și resemnare. Hardisty nu dorea să-și ia responsabilitatea pentru nici un fel de hotărâri, lăsând totul pe umerii ei...

— De ce nu? Chiar dacă ne-am înșelat, demonstrăm câtă grijă avem noi. Dacă există cu adevărat un cadavru în toxicodendroni, atunci cercetările pot începe de îndată. Terminat.

Speră, deodată, că Hardisty înregistra conversația lor.

— OK, am să le spun că tu consideri că trebuie să vadă și ei despre ce e vorba. În altă ordine de idei, Rawlins va ajunge la tine în zece minute. Poți să faci față până atunci? Terminat.

— Ne descurcăm. Stai, dacă Gretchen e pe acolo, trimite-o, te rog, împreună cu Rawlins! adăugă ea. S-ar putea să avem nevoie de ajutor din pricina fetelor și nu cred că mamele vor fi de prea mult folos. Terminat.

Vorbise încet, pentru ca remarcile ei să nu poată fi auzite, dar era destul de convinsă că două dintre femei, cel puțin, ghiciseră despre ce discuta ea.

— Voi face așa cum spui tu. Altceva?

Hardisty reușea să-i sugereze un amestec de iritare și bunăvoință prin tonul său.

— Nu. Wilson over and out.

Apucă antena și o presă la loc în aparat. Se gândi apoi câteva secunde la ceea ce făcuse. Dacă luase decizia potrivită, știa că putea să se aștepte la felicitări și eventual la o promovare. Dacă presupunerea ei se dovedea falsă, povestea nu avea să se uite decât foarte greu. Rangerii nu puteau să-i sufere pe cei care lansau alarma fără motiv întemeiat. Se asigură că avea control perfect asupra mimicii ei, apoi se întoarse cu față la grupul de fete.

— Mergem mai departe pe această potecă încă puțin, bine? Există un loc cu mese de picnic, o fântână și toalete. Acolo vom aștepta sosirea unui alt ranger, care va întreprinde unele investigații.

Una dintre femei, o brunetă elegant îmbrăcată, puțin peste patruzeci de ani și vag supraponderală, își frecă mâinile de pantaloni:

— De ce mai e nevoie de încă un ranger? Dumneata nu te poți descurca singură?

Gloria Wilson știa că ar fi fost o tâmpenie să-i spună că se temea să nu fie vorba de o nouă victimă a siluitorului și criminalului care teroriza parcul, așa că improviza:

— Probabil că m-aș descurca, dacă nu aș avea o reacție atât de puternică la stejarul otrăvitor. E nevoie de cineva care să poată pătrunde acolo fără să-i apară iritații și inflamații.

Una dintre mame purtând numele de Rhea, extrem de conștientă de faptul că arată bine își înclină capul, în semn de compasiune:

— Dielle, biata de ea, pățește același lucru. E o dovadă de mare sensibilitate, cred. Exista, desigur, injecțiile cu cortizon, dar nu merită să riști cu un asemenea tratament din cauza toxicodendronului. Bătea câmpii, lucru pe care îl trăda supărarea din privirea ei, dar nu avea voie să se oprească. Nara și cu Holly au și ele niște reacții neplăcute. Cât despre Beatrice Norvil, ea e alergică la orice; mai mult ca sigur și la toxicodendron.

— Ei, Rhea, interveni bruneta, totul va fi în regulă. Haideți, fetelor. Mergem mai departe cu doamna Wilson. Va trebui să așteptăm o vreme. Leonora, tu te pricepi la desen, de ce nu ne arăți și nouă schitele pe care le-ai făcut? Îi zâmbi încurajator Gloriei. Cred că suntem gata de plecare.

— Vai Lexa, cât de bine știi să te descurci, spuse Rhea. Tu faci față în orice situație. Făcu gesturi largi din mâini. Haideți, fetelor, strigă ea, adăugând cu voce mai scăzută. Nu știu cum de ești în stare.

Lexa ridică din umeri.

— Veți mai avea nevoie de noi? se interesă ea.

— Nu știu exact, răspunse Gloria neliniștită, rămânând în urma coloanei dezorganizate. Depinde.

— Vreți să spuneți că dacă se descoperă o nouă victimă, poliția va dori să discute cu noi toate, spuse Lexa prudent. Spre binele fetelor, sper

că e o alarmă falsă, dar cred că ați făcut bine când ați cerut să se facă verificări, după cele ce s-au întâmplat.

— Vai, vă mulțumesc, spuse Gloria Wilson, surprinsă și încântată.

— Nu spuneți asta până nu aflăm despre ce este vorba, o sfătuiește Lexa. Avem timp mai târziu pentru mulțumiri.

— Vreau să vă mulțumesc, totuși, insistă Gloria, știind că, indiferent ce avea să se întâmple, nu va mai fi dispusă să-și arate gratitudinea față de nimeni după explorarea locului acela.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar al naibii să fie, murmură Lew furios, după ce pusese telefonul jos. Fir-ar să fie!

— S-a întâmplat ceva? întrebă Rafael Winfield, lăsând deoparte notele sale făcute pe un bloc galben.

— Era punctul central de comandă al rangerilor din Briones. Au descoperit cadavrul unei femei, mutilat grav. Lew clătină o dată din cap, simțind un gust rău în gură. De fapt nu l-au descoperit ei, ci una din fetele care participau la o excursie în natură a unui club de copii.

— Să fie al naibii, comentă și Winfield.

— Mă duc și eu să văd despre ce e vorba. Am să discut cu Hislop din mașină, de îndată ce ajung acolo. Nu vreau să cheme din nou presa și celelalte medii de informare, ca să se poată da mare.

Zicând acestea, se ridică în picioare, își luă pălăria și își verifică pistolul.

— Crezi că e vorba de același făptaș? întrebă Winfield, incapabil încă să-și recapete calmul.

— Dacă nu ar fi același, ar însemna că avem acum de-a face cu doi ucigași cărora le place să-și sfâșie victimele cu dinții... nici nu vreau să mă gândesc. Își puse carnețelul în buzunarul jachetei. Dacă sună Rowena, spune-i că am să o caut de îndată ce am timp.

— Ai putea să o suni și să-i spui tu singur acum, îi atrase Winfield atenția.

— Mda, dar nu aș vrea să o implic prea tare în toată porcăria asta. Pornind spre ușă, se întoarse încă o dată spre Winfield.

— Rafe, cheamă-l te rog pe Aaron Holliman din partea mea și spune-i că vreau să mă întâlnesc cât mai curând cu el la Briones.

— Șerifului nu o să-i prea convină chestia asta, îl avertiză Rafe.

— Șeriful poate și să mă pupe undeva; puțin îmi pasă dacă află ce am spus, declară el, apoi se calmă. Știu că e greu ceea ce-ți cer eu, Rafe, dar te rog să mă ajuți! Dacă Hislop dă din nou drumul la mașina lui de publicitate, vom fi legați de mâini și de picioare. În urma celor întreprinse de el până acum, cazul este parțial compromis și încerc să împiedic prin toate mijloacele să producă și mai mult rău.

— Cunosc problema, spuse Rafe. OK. Voi proceda așa cum vrei tu. Ce explicații să dau, în caz că va fi nevoie?

— Spune că eu am considerat că e vorba de o farsă sau că mamele vor avea poate o reacție isterică și nu am vrut să declanșez o furtună într-un pahar cu apă leși din birou, continuând să-i vorbească lui Rafe. Îi zici exact chestia asta, vezi?

— S-ar putea să se enerveze pe tine, remarcă Rafe, grijuliu să nu pară că a trecut într-o tabără sau alta.

— Nu ar fi prima oară, spuse Lew închizând ușa și plecând spre parcare.

Mintea sa o luase deja înainte, spre hățișurile verzi din Parcul Briones. Se hotărî să cheme Berkeley, El Cerrito și Oakland, sugerându-le să cerceteze parcurile Tilden, Wildcat și Redwood. Se presupunea că rangerii sunt în stare de alarmă, dar parcurile erau uriașe, apoi nimeni nu dorea să găsească încă un corp desfigurat. Conducând de-a lungul lui

Main Street în direcția Alhambra, se gândea la modul cel mai potrivit în care să-i abordeze pe șefii poliției din acele orașe. Poate nu ar fi fost rău să discute și cu șeriful districtului Alameda, convingându-l pe acesta să cerceteze Muntele Diablo. Mulțimea grijilor îi declanșă în cele din urmă o durere de cap.

În fața micii clădiri din piatră unde se vindeau gustări în timpul verii erau parcate trei mașini ale rangerilor, un jeep al direcției regionale a parcurilor, un microbuz al serviciului de procuratură din Contra Costa și un autoturism de mic litraj importat din Japonia cu semnul *Presa* lipit în parbriz. Înjurând în sinea sa, Lew se extrase din mașină și intră repede în clădire.

Gloria Wilson, extrem de palida, stătea de vorbă cu un alt ranger; acesta, un bărbat înalt în vârstă de peste cincizeci de ani, fusese, din câte își amintea Lew, polițist în Hayward. Femeia înclina încet din cap, în timp ce fostul polițist își verifica notele cu ajutorul ei.

— Salut, Hal! spuse Lew apropiindu-se de cei doi.

— Hello, Lew, răspunse cel salutat. Mă bucur că ești aici. Băieții de la procuratură nu sunt de nici un folos.

Îi întinse mâna, iar Lew i-o strânse cu mare atenție, aducându-și aminte că acesta suferise de paralizie.

— Trebuie și ei să-și îndeplinească munca lor, răspunse Lew. Au venit și cu fotografia?

— Un vietnamez care pare plictisit? Da, e aici. Nu vrea să ne lase deocamdată să mișcăm cadavrul. Spune că e preferabil să-l vadă mai întâi cineva din biroul vostru, pentru orice eventualitate.

— Care eventualitate? întrebă Lew fără adresă precisă. Nu contează, îl cunosc de multă vreme... Mă duc să văd.

— E destul de rău, spuse Hal, punând o mână pe spatele Gloriei Wilson, pentru a o liniști.

— Nu e prima oară când văd de ce e în stare, îi reaminti Lew. Unde este?

— O iei de-a lungul potecii principale. Imposibil să nu găsești locul, zise Hal, indicându-i direcția. Avem numele și adresele tuturor fetelor și ale celorlalte persoane care au participat la excursie, putem lua legătura cu ele mai târziu. Cu excepția uneia dintre fete, nimeni nu a văzut de fapt mare lucru. Se uită iute peste note. Vei primi toate informațiile de care ai nevoie, mă ocup eu de asta.

— Foarte bine, mulțumesc, spuse Lew, ieșind. Făcu câțiva pași, apoi se întoarse. Dacă un anume Aaron Holliman își face apariția, trimite-l și pe el. Lucrează pentru mine.

— Nu face parte din biroul vostru? întrebă Hal, ascunzându-și cu grijă interesul.

— Nu, este un specialist în criminalistică particular. Are la activ multe reușite, dacă te interesează. I se pun la dispoziție informațiile și le aranjează într-o ordine, stabilind și legăturile existente între date. — Lew oferise această prezentare discretă și prima oară când se folosiseră de talentul lui Aaron pentru rezolvarea unui caz, cu peste patru ani în urmă. În materie de consultanță criminalistică, este cel mai priceput om pe care îl cunosc.

— Mda, spuse Hal, lăsând limpede să se vadă că datele oferite de Lew nu avuseseră darul să-l impresioneze. Se pare că însuși Grieta își va face în curând apariția, adăugă el, ca și cu ar fi scos o carte și mai mare într-un joc de cărți.

— Foarte bine. Era și timpul să vadă personal aceste...

Nu reuși să găsească cuvântul pe care îl căuta și plecă înainte să se remarce foarte clar că nu terminase ceea ce avea de zis.

Hal se apucă din nou să verifice notele sale împreună cu Gloria Wilson.

Doi rangeri făceau de gardă lângă stejarul otrăvitor unde se descoperise trupul. Amândoi aveau niște figuri cam lungi, iar cel mai tânăr dintre ei era foarte palid la față. Îl salutară pe Lew, în timp ce acesta le arăta insigna și legitimația, iar unul dintre ei îi arăta, în mod inutil, locul unde zăcea victima.

— Salut, locotenente, îl întâmpină Lok, lăsându-și lucrul. Clientul nostru a avut iarăși o zi foarte activă.

— Cât de rău e de data asta? întrebă Lew, lăsându-se pe vine la marginea arbustului.

— Se apropie tot mai mult de un coșmar, spuse Lok. E mușcată de gât, de sâni și există urme de dinți și de-a lungul coastelor. Aș zice că și-a făcut curaj să o sfâșie de tot. Trase încă o poză. Trebuie să fii tare să faci o chestie ca asta, știi în ce hal miros măruntaiele umane?

Lew trebui să respire o dată adânc înainte de a răspunde:

— Nu-mi aduc aminte.

— Mai am nevoie încă de vreo trei poziții aici, apoi am să pun să se taie crengile astea, ca să pot face niște fotografii clare. Așa cum a vârat-o în cotlonul ăsta, nu se vede foarte mult, din păcate. Dacă fetele ar fi sosit aici la un alt moment al zilei, când umbrele sunt mai lungi, probabil că nu ar fi văzut-o nimeni.

Se deplasă într-o parte și mai făcu o poză.

— Lok, ai alergie la stejarul otrăvitor? se interesă Lew, curios fără voie și recunoscând tendința rațiunii sale de a fugi de realitatea cadavrului ce fusese descoperit.

— Presupun că am să aflu acum, nu? răspunse vietnamezul cu un zâmbet. Nu am mai avut niciodată ocazia. După alte două fotografii, îi chemă pe rangeri. Îmi pare rău, dar a sosit momentul să tăiați crengile. Nu deranjați corpul și nu-l atingeți, dar încercați să-mi oferiți posibilitatea de a face poze cât mai clare, care să-l mulțumească pe procuror.

Rangerul mai tânăr înghiți din greu.

— Să ne luăm baionetele, spuse el, privind spre cel mai apropiat stejar.

Rangerii tocmai își terminaseră treaba când sosi doctorul Ignacio Grieta, șontâcâind pe potecă precum o jucărie foarte sobră, cu arc și cheiță. Aducea cu sine geanta și aparatul de fotografiat; canadiana îl făcea să pară mai corpolent decât era în realitate.

— Bună ziua, spuse el foarte oficial.

— Salut, Grieta, răspunse Lew, ieșind din umbra unui stejar.

— Bună, Lew. Băgă mâna în buzunar și scoase o batistă mare, cu care se șterse pe frunte. — Trebuie să recunosc că nu prea obișnuiesc să bântui prin munți.

— Da, da, spuse Lew, străduindu-se să nu-i încurce pe rangeri. Sunt aproape gata. E și mai rău decât în cazurile precedente.

— Așa ne și așteptam, nu? zise Grieta, iar ochii săi imenși, căprui, se umeziră deodată. Biata femeie, să dea peste ucigașul ăsta. Sunt pe deplin convinși că avem de-a face cu un criminal care ucide la întâmplare. Orice individ urmărit de o asemenea obsesie nu poate, evident, să se concentreze asupra unor victime, așa cum ar face majoritatea oamenilor. Așteptă până când Lok începuse să fotografieze din nou trupul și abia apoi se apropie puțin. Își făcu semnul crucii. Ce nenorocire!

— Cuvintele sunt sărace, doctore, spuse Lew, simțind gustul de fiere în gură. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

— Vrei să spui alte victime decât celelalte ale criminalului? Nu! Îi

făcu semn lui Lok să se dea la o parte și se aplecă asupra corpului. Coastele, sânii și gâtul. Cred că omul nostru merge înspre rău.

— Așa cred și eu, spuse Lew. Pericolul crește cu atât mai mult.

— Da, pentru femeile solitare și pentru el însuși. Își scoase aparatul de fotografiat și făcu rapid patru poze. Îmi place să am și un dosar al meu, atunci când este posibil. Se întoarse lângă Lew și adăugă: Până în momentul de față, toate victimele au avut mai puțin de treizeci de ani, dar aceasta este cea mai în vârstă. Cam câți ani îi dai?

— Douăzeci și cinci până în douăzeci și șapte, spuse Lew, care se gândea exact la același lucru. Singură sau divorțată, deoarece nu are verighetă pe mâna stângă și nici semn. Poartă cercei, cu diamante, dacă nu greșesc.

— Sau zirconiu, îi atrase Grieta atenția.

— Indiferent ce-ar fi, individul nu e interesat de bijuterii sau lucruri de genul ăsta. El urmărește curmarea vieții omenești, prin orice mijloc, prin viol și prin crimă. Își încrucișă brațele. Vreau ca să ceri să se întreprindă un studiu psihiatric complet al criminalului, îi spuse Lew cu toată forța. Doresc să-l convingi pe Hislop să facă acest lucru și să se asigure că și presa intră în posesia tuturor datelor pe care le vei avea și tu.

— De ce să fac asta? Întrebă Grieta, mai curios să afle scopul acestei manevre decât datele pe care le-ar fi putut releva.

— Pentru că e bine să alertăm cât mai multă lume în legătură cu monstrul. El se află undeva și există oameni care îl cunosc. Nu se ivește din spatele unei stânci la fiecare câteva zile, ci trăiește undeva, mănâncă ceva, are probabil o slujbă oarecare. Nu ar fi exclus să aibă și o soție și copii, atât cât știm noi până în momentul de față.

— Vai... chiar crezi? Întrebă Grieta, pentru prima oară cu adevărat interesat.

— Să știi că da. Poate că individul ăsta iese cu totul din limitele normale, dar mi-aduc aminte de tipul care a ucis șaisprezece muncitori dintr-o rafinărie, prin optzeci și unu. Era căsătorit și avea trei copii, iar dacă nu ar fi fost uleiul pe care l-a găsit nevastă-sa pe haine, poate nu l-am fi arestat niciodată. Iar ea ne-a zis de ulei din cauză că-și închipuia că ucigașul îi urmărește bărbatul, nu că acela era însuși soțul ei. Când a apărut în proces, ei nu i-a venit să creadă.

— O reacție deosebit de interesantă. Mi-aduc aminte de dosarul respectiv. Se uită din nou la corp. Foarte bine. Voi vorbi cu Hislop.

— Îți rămân dator, Grieta, zise Lew și îi întinse mâna, pentru a pecetlui înțelegerea lor.

— O, nu vorbi de datorie, spuse Grieta. Un cuvânt bun mi-e suficient. Strigă apoi tare: Mister Lok, mai am nevoie de încă cinci minute! Vreau să-i studiez paloarea cauzată de deces.

— Doriți și niște imagini? se oferă Lok.

— Cred că mi-ar fi utile, da, spuse Grieta.

Când medicul legist se apucă de munca sa, Lew se retrase, mulțumit că se poate reculege câteva momente. Știa că ar fi trebuit să se preocupe de identificarea victimei, dar nu se putea încă hotărî să adune indiciile care ar fi dus probabil la aflarea datelor ei.

— A apărut un tip, strigă unul dintre rangeri. Spune că trebuie să se întâlnească cu dumneata, aici.

Lew se trezi brusc din reverie:

— Ce tip? Întrebă el.

— Eu sunt, se auzi Aaron. Spune-le să mă lase să trec.

— A, da! Sigur ca da. E-n regulă! Eu l-am chemat, spuse Lew, apropiindu-se de punctul în care rangerii făceau de gardă pe potecă.

Ridică mâna în semn de salut, și întâmpină pe Aaron: Îmi pare rău că trebuie să vezi așa o priveliște.

— Am văzut pozele, de fiecare dată, spuse Aaron, mișcându-se mai țeapăn decât de obicei.

— Te simți bine? întrebă Lew.

— Am avut o noapte proastă. Știi doar ce rău îmi face ploaia, răspunse Aaron, străduindu-se să meargă fără a șchiopăta. Deci ați mai descoperit un cadavru?

— Uite, acolo, spuse Lew, indicându-i locul. Dacă poți, uită-te mai de aproape.

Aaron înclină din cap și se îndreptă spre locul în care doctorul Grieta se aplecase deasupra corpului.

— Isuse Hristoase, murmură el, blândețea vocii lui trădând cât de șocat era.

— Aveți dreptate, spuse Grieta, ridicându-se în picioare. Mister Holliman? Cred că ne-am cunoscut.

Aaron îi strânse mâna, întrebându-se cum poate rămâne medicul legist atât de calm în prezenta unei crime atât de oribile.

— Probabil ne-am întâlnit, spuse, incapabil să-și ridice privirile de pe victimă. Credeți că s-a întâmplat noaptea trecută?

— Foarte probabil, zise Grieta. Va trebui să fac unele analize, cred însă că s-a întâmplat între nouă și miezul nopții. Ceea ce mă miră este că ea se afla în parc. Ce căuta o femeie singură în Briones după tot ce s-a întâmplat?

Se uită la Aaron ca și cum acesta ar fi putut să-i dea un răspuns.

— Nu pot să-mi închipui. Dacă aș fi femeie, nu m-ai convinge să vin aici fără pază înarmată. Poate nici măcar așa. Cuvintele lui erau pronunțate încet, nesigur. Cum credeți că o face? Cum le convinge să stea liniștite? De ce nu aleargă cât pot ele de tare? De ce nu se luptă?

— Oh, ba se luptă, domnule Holliman, spuse Grieta. Dar din câte ne dăm noi seama, omul ăsta atacă pe neașteptate și cu mare forță.

Le aduce repede pe victimele sale în stare de inconștiență sau semiconștiență și, judecând după echimozele cauzate celorlalte nefericite, nu este numai puternic, dar și știe unde să lovească.

Aaron se uită într-o parte.

— Atunci, de ce vin aici?

Întrebarea lui nu aștepta un răspuns și nici Grieta nu se grăbi să-l dea. Făcu doi pași înapoi și apoi se întoarse, căutându-l pe Lew; amintirile sale sinistre din Vietnam, peste care trecuse atâta vreme, se amestecau acum cu imaginile crunte pe care le vedea în Parcul Briones.

10

— Avem o identificare a celei din urmă victimă a Omului Lup, îi comunică Eugene Protheroe reporterului care stătea alături. Era de undeva din Wisconsin, în vizită la niște rude, cu ocazia sărbătorilor. Citi informațiile de pe fila de calculator ce i se înmânase. Crezi că ar trebui să-i sun la telefon pe ai ei? Dacă a ajuns asta la noi, înseamnă că familia a fost deja anunțată despre ce s-a întâmplat.

Celălalt reporter ridică din umeri.

— Întreabă-l pe Kevin. El știe mai bine.

— Cred că ai dreptate, spuse el, șovăind să facă următoarea mișcare. Dagmar Hillstrom. Nu știam că se mai dă numele acesta, Dagmar. Se lăsă pe spate în scaun. Douăzeci și șapte de ani, divorțată, fără copii. Consider că e ceva...

— Combină toate chestiile astea într-un reportaj, arată-i lui Kevin,

apoi află ce are de zis familia peste circa patru ore. Acolo, la ei, e extrem de târziu acum. Steve Watson, care își ura numele de familie aproape la fel de tare cât își ura Protheroe prenumele, era obișnuit cu asemenea dialoguri stranii și nu. le acorda prea mare atenție; de cele mai multe ori, modul în care dădea el sfaturi amintea de răspunsurile pe care le-ar fi dat întrebărilor unor elevi de clasa a III-a. Lasă-l pe Kevin să ia hotărârea.

— Mda, ai dreptate, oftă Protheroe. Și-ar fi dorit ca să i se spună să meargă la locul faptei, să-și urmeze instinctele sale de ziarist și să facă un reportaj „fierbinte.” Presupun că persoana cea mai în măsură să spună ce e de făcut e Kevin.

— Ei bine, el e convins de aceasta, ceea ce înseamnă aproape același lucru, spuse Steve. Câte sunt până acum?

— Weeks, de Benedictus, Sonders, Rush, spuse Protheroe, numărând pe degete. Iar acum Hillstrom. În total, cinci.

— Muncește mult, nu? glumi Steve. Munca înseamnă fericire!

— Nu ești normal? spuse Protheroe, cu toate acestea râse și el. În drum spre biroul lui Kevin, Protheroe se opri la toaletă,

pe de o parte pentru a scăpa de o parte a cafelei pe care o băuse mai devreme, dar și pentru a se aranja în modul cel mai potrivit, deoarece majoritatea reporterilor știau că șeful avea mare încredere în ei când arătau mai șleampăt. Protheroe își trecu mâinile prin păr de mai multe ori, examinând de fiecare dată rezultatul. Hotărî în cele din urmă că era suficient pentru ceea ce dorea să-i permită Kevin să facă, având în vedere că șeful era oricum turbat din pricina crimelor comise de Omul Lup. Ca simplă măsură de precauție, își mai deranjă puțin și nodul de la cravată.

Secretara nu era în biroul ei și Protheroe ezită, apoi bătu cât mai discret posibil. Nu era sigur în ce stare de spirit îl va găsi pe Kevin și dorea să fie pregătit pentru orice eventualitate, oricât de rea.

— E un caz infernal, absolut infernal, declară Kevin după ce citi cele trei sute de cuvinte aduse de Protheroe.

Știrile de la ora unsprezece prezentaseră fragmente din conferința de presă improvizată a șerifului Hislop, pe care Kevin le urmărise cu toată pizma. Își vărsă acum năduful pe Protheroe:

— Gene, mie toată chestia asta îmi pute.

— Așa este, cel puțin partea pe care o cunoaștem și noi, spuse Protheroe, încercând să-și prezinte punctul de vedere cât de direct putea, fără a părea că este într-un totu de acord cu Kevin.

— Partea pe care o cunoaștem noi? repetă Kevin bănuitor.

— Desigur. Noi știm ceea ce ne spune șeriful, dar restul e ascuns, iar eu nu cred că șeriful Hislop ne zice adevărul gol-goluț.

Din câteva replici auzite la întâmplare, ajunsese la concluzia că nu întregul departament al șerifului era de acord cu Hislop.

— Și având în vedere că Primul Amendament ne obligă să fim vigilenți și, într-un fel, să ne transformăm în detectivi, spuse Kevin, continuând ideea lui Protheroe, cazul de față ne silește să întreprindem cercetări pe cont propriu, asta vrei să spui?

— Parțial, recunosc Protheroe, străduindu-se să nu pară prea interesat.

— Vrei să descoperi ce se ascunde în spatele tentativei de a monopoliza toate titlurile de o șchioapă? întrebă Kevin, cu acel surâs care sugerează că se așteaptă la un răspuns afirmativ.

— Da, asta vreau. Vreau să descopăr lucrurile pe care nu ni le spun și motivele pentru care procedează așa. Vreau să le previn pe femeile din East Bay că se află în primejdie și să le explic în ce constă aceasta.

Protheroe se sprijini cu palmele pe birou și se aplecă înainte, așa cum îi văzuse făcând de nenumărate ori pe eroii săi favoriți din filme. Spera să posede măcar pe jumătate puterea acestora de convingere.

Kevin păru dezinteresat, dar un anume lucru din atitudinea sa trăda că Protheroe era învingătorul acelei partide.

— Nu dorim să fim acuzați de goană după senzații tari, pe deasupra se apropie și Sărbătorile și nu ar fi bine să ne ocupăm de...

— Prostii, spuse Protheroe cât mai degajat. Specialiștii în domeniul reclamelor le aduc tuturor aminte, mai mult decât ar fi nevoie, că sunt sărbători. Gândește-te numai la femeile care ar putea să se trezească fată în față cu criminalul, în timp ce aleargă în Parcul Briones?

— Ce-i cu ele? Continuă, Gene! Convinge-mă! Își încrucișă brațele, pregătit să-l asculte.

— Ei bine, începu Protheroe, străduindu-se să fie convingător, mi se pare că atunci când se întâmplă un șir de crime pe care polițiștii par incapabili să-i oprească, în spatele lor se ascund mai mulți factori. Nu ești de părere cu mine? Așteaptă o secundă sau două, în caz că șeful său ar fi avut ceva de zis. Oricum, din aluziile pe care am reușit să le prind din zbor, se pare că acest criminal e cu mult mai sălbatic decât ni s-a spus inițial. În ultimele comunicate și conferințe am remarcat că se spune că victimele au fost mușcate. Asta spune foarte mult. Mușcate. Ce va să însemne asta, mușcături jucăușe, ca în jocurile dragostei, ori poate ceva mai rău? Din câte am aflat eu, e vorba de ceva cu mult mai rău. Cu mult mai rău, repetă el. Unul dintre polițiști a pomenit ceva despre gâtul sfâșiat al unei femei.

— Așa ceva nu poate să apară într-un ziar ce se adresează întregii familii, spuse Kevin ferm. Pe lângă aceasta, mi se pare puțin exagerat, nu? Nu e chiar așa ușor să sfâșii gâtul cuiva.

Căpătase din nou acea privire încăpățânată, de copil de doi ani care nu înțelege greutățile vieții.

— Dar să presupunem că e o chestie serioasă, perfect, poate nu așa de groaznică, totuși serioasă. Închipuie-ți numai că au acoperit lucrurile mai grave și situația în care ne găsim! Nu crezi că avem suficiente motive să mergem pe firul poveștii, în speranța că apare ceva deosebit?

— Poate, încuviință Kevin. Dar dacă te înșeli în presupunerile tale?

Această partea argumentației sale avea multe slăbiciuni, iar Protheroe o știa. Își dres glasul.

— Atunci supozițiile mele s-au dovedit greșite; cu toate acestea, vreau să știu de ce s-au făcut acele afirmații. Șefule, până nu faci foc, nu iese fum.

Aceste ultime cuvinte erau puțin obraznice, dar Protheroe spera să nu-l fi ofensat pe Kevin.

— Îți dau trei zile ca să mă convingi că politica nu spune povestea în întregime ei, indiferent despre ce e vorba, hotărî Kevin, asupra desfășurării evenimentelor.

— Mulțumesc, spuse Protheroe cu precauție, atent să nu se vadă mulțumirea sa: nu se așteptase decât la două zile. Ai vreo sugestie în legătură cu tactica pe care să o adopt?

— Procedează exact cum vrei tu, dar să nu aud cumva că afacerea a luat vreo întorsătură deosebită, iar tu nu ești călare pe situație. Dacă se întâmplă așa ceva, subiectul Omul Lup va fi preluat în întregime de altcineva. Arată spre ceasul din perete. Șaptezeci și două de ore, Gene.

— OK, promise Protheroe.

Un cutremur de pământ de mică intensitate, produs cu patru ani în urmă, lăsase o crăpătură în tavanul cabinetului lui Michael Gilchrist. În timp ce își asculta pacienții, erau momente în care privea fix acea fisură

și dădea diverse semnificații formei ei sinuoase. Astăzi semăna cu o plantă înmugurită; de la etajul de deasupra se infiltrase apa, producând un soi de model înstelat în jurul crăpăturii. Presupunea că ar fi fost datoria lui să cheme echipa de intervenții ca să rezolve infiltrația aceea de apă, dar îi era teamă că vor repara și fisura cu acel prilej. Își îndreptă atenția spre Aaron.

— Te-ai implicat foarte mult în cazul acela, așa-i?

— Asta e exact ce ți-am spus și eu, îl repezi Aaron.

— Ai vreo idee de ce acest caz, mai mult decât oricare altul? Întrebă Gilchrist ca și cum interesul său nu ar fi fost foarte aprins.

— În afară de război, nu am mai văzut niciodată atâta rău făcut unor ființe omenești.

— Femei.

— Cum? Întrebă Aaron, prins cu totul nepregătit.

— Femei. Ai zis că toate victimele sunt femei. Că au fost violate și ucise în mod brutal.

Gilchrist își aminti șocul suferit de Monica la auzirea știrilor despre crime și cât de mult și-ar fi dorit în acele momente să-i vorbească despre Aaron Holliman.

— Mda. Toate sunt femei. Aaron făcu o pauză, simțindu-și gura foarte uscată. Este infernal, ceea ce li se întâmplă.

— Din cauza brutalității? Întrebă Gilchrist.

— Desigur din cauza brutalității, găgăuță, spuse Aaron nu foarte supărat. Sau consideri că nu e brutal să-i muști unei femei jumătate din sân și să-i sfâșii tot gâtul?

— Nu e vorba de ce gândesc eu, ci de ceea ce gândesc eu, îi termină Aaron fraza cu răbdare exagerată. Și mai vrei să știi ce gândesc. Bineînțeles. Se așează comod în fotoliul său. — Cât de departe vrei să mergi, Gilchrist? Mi te plimbi prin jur țațoș ca un curcan! De fapt, cam care sunt intențiile tale?

— Nu am intenții, îi răspunse Gilchrist sec. Am o profesiune.

— Oh, spuse Aaron cu prefăcută teamă. O profesiune. Își înclină capul, sugerând întregul său dispreț. Ce să zic, nemaipomenit!

Pe măsură ce își pierdea stăpânirea de sine, Gilchrist simțea că ratează întrevederea cu pacientul său. Rezistă dorinței de a tipa la Aaron și tentației de a-i răspunde cu aceeași armă.

— De ce te supără așa de tare faptul că-mi respect profesiunea? Eu o respect pe a ta.

— Hai, lasă căcatul ăsta, Gilchrist. În ochii tăi nu sunt decât un handicapat care se poate ține pe picioarele lui. Te crezi al dracului de generos pentru că îmi permiti să locuiesc în afara acestui spital, iar dacă ai dispune de încă puține paturi în plus, nu ai accepta asta, sub nici un motiv. Consideri activitatea mea de detectiv un soi de moft, un mod de a-mi petrece timpul pretinzând că fac ceva util. Am dreptate? Se îndreptă în fotoliul său și îl țintui pe Gilchrist cu privirea. Ei? Ai de gând să arborezi zâmbetul tău acela pios și să-mi spui că greșesc, sau ai de gând să-mi zici adevărul, măcar o dată în viața ta păcătoasă?

— Ți-am mai spus-o și cu alte prilejuri, cred că munca asta a ta îți aduce prea mult stres, spuse Gilchrist, încercând să îndrepte discuția lor spre un făgaș mai util. Era nervos și hărțuit, lucru care îl preocupa mai mult decât obsesiile înșelătoare ale lui Aaron. Avea sentimentul neliniștitor că Aaron îi făcea de fapt o favoare prin faptul că îi răspundea la întrebări, că acesta era mai degrabă amuzat decât implicat în tratamentul respectiv.

— Ancheta la care participi acum e un exemplu foarte bun, continuă medicul.

— Ei bravos, ce manevră subtilă! Aaron bătu din palme, confirmând, fără să știe, temerile secrete ale lui Gilchrist.

— Permite-mi să mărturisesc, extrem de abil!

— Să nu-ți închipui că ești prea amuzant, spuse Gilchrist.

— Nici nu țin la așa ceva. Aș fi de-a dreptul speriat dacă aș putea amuza pe unul ca tine.

Gilchrist se abținu să-i dea răspunsul tăios ce îi venise în minte.

— Planul nu are sorti de izbândă. Agresivitatea ta e artificială, Aaron.

— Nu mai puțin a ta, Michael, spuse Aaron, imitând perfect intonația lui Gilchrist.

Tentat din nou să dea un răspuns ascuțit, Gilchrist își păstră calmul, trădat însă de un vas de sânge ce i se zbătea pe frunte.

— Ce rost are să te porți astfel, Aaron, vrei să-mi spui?

— Cam tot atâta rost cât și comportamentul tău. Tu te pretinzi un soi de expert în legătură cu toate pe care le-am suferit noi în război, deși nu ai nici cea mai mică idee despre cum a fost. Habar n-ai ce a însemnat să fii prizonier acolo sau să...

Se întrerupse brusc.

— Atunci de ce nu-mi spui? îi sugerează Gilchrist.

— Ca pe urmă să te apuci tu să analizezi toată chestia până nu mai rămâne nimic din ea? Mulțumesc, nu! Se lăsa din nou pe spate, în așa fel încât putea și el să vadă acum fisura din tavan.

— Lucrul cel mai rău era că nu te puteai usca niciodată ploaia cădea mereu, până te durea pielea și-ți putrezeau hainele.

— Îmi sună a situație extremă, spuse Gilchrist, grijuliu să nu pară că nu l-ar fi crezut.

— Tot ce s-a întâmplat în Vietnam e un șir de situații extreme, spuse Aaron cu un aer gânditor. Dar tu nu crezi chestia asta. Foarte multă lume nu crede. Așadar, ce să ne mai ostenim cu tot rahatul ăsta?

— Pentru că este dreptul tău să fii...

— Dacă spui „ajutat”, zise Aaron pe ton înghețat, am să ies pe ușa de colo și nu ai să mă mai vezi niciodată.

— Nu aveam de gând să zic asta, protestă Gilchrist, mințind. Nu? îl maimuțări Aaron. Nu mai zise nimic timp de

peste două minute. Când începu din nou să vorbească, schimbase subiectul. Știi, nu m-ai întrebat niciodată nimic despre părinții mei. Ciudat! Aveam impresia că tagma voastră vrea să știe întotdeauna totul despre familie. Cum m-am înțelea cu mama mea? Cum m-am înțelea cu tatăl meu? Cum m-am înțelea cu frații și cu surorile mele? Chestii de genul ăsta. Am avut două surori, în caz că nu ai știut, una mai mică, cealaltă mai mare decât mine. Cea mare a avut o viață foarte grea. Acum e moartă. Se aplecă înainte. Nu că ar avea ceva de-a face cu Vietnamul, dar m-am gândit că te-ar putea interesa.

— Am toate observațiile legate de familia ta în dosar, spuse Gilchrist. Le-am citit. Sora ta mai mare a murit într-un accident de mașină, în timp ce tu te aflai în Vietnam.

— La șase săptămâni după ce m-au trimis acolo. Acea a fost cea dintâi pierdere care m-a șocat. Privi în tavan. O chema Rachel. Tatăl meu era ca în Vechiul Testament, respecta cu strictețe legile și pedepsele. Dar și asta ai în dosar, nu?

— Se spune că era extrem de sever, iar interesul său pentru Biblie era de nuanță fundamentalistă, spuse Gilchrist, nedorind să se abată și mai mult de la subiect. Ce ai simțit când ai aflat de moartea lui Rachel?

Aaron răspunse după o vreme:

— Nu am fost surprins, dacă asta întrebi.

— Îți pun întrebările care te vor ajuta să descoperi motivele tristeții tale, spuse Gilchrist, mai încrezător acum că reușise să se impersonalizeze suficient pentru a restabili echilibrul relației lor.

— De fapt, puțin îți pasă! Mai bine las baltă subiectul ăsta. Rachel a murit. Se îndreaptă din nou în fotoliu. Vreau să schimb rețeta pe care mi-o dai acum. Cred că medicamentele nu acționează așa cum ar trebui.

Această schimbare neașteptată de subiect și ritm îl luă pe Gilchrist pe nepregătite.

— Rețeta? Întrebă el neîncrezător.

— Ți-am spus că nu îmi place modul în care acționează și cum mă simt. Parcă aș fi cu doi pași în urma mea. Am pierdut relația cu mine însumi. Își dresе vocea. Au existat momente în lagăr când aveam aceeași senzație, după ce mă trecuseră prin toate chinurile.

— Disocierea este o reacție obișnuită în momentele de mare suferință, spuse Gilchrist, rămânând la distanță.

— Mare suferință. Sună al naibii de bine, nu-i un cuvânt dur și urât, ca „tortura.” Aaron zâmbi strâmb. Nu mi-a plăcut sentimentul acela de disociere atunci, Mike, nu îl agreez nici acum și aș dori să-mi prescrii altceva.

— Am să mă gândesc, spuse Gilchrist. Dar pentru moment, continuă să-l iei. Ai putea chiar să înghiți cu două pilule în plus pe zi, dacă simți stări de tensiune. Acest medicament pretinde de multe ori perioade mai lungi de acomodare.

— E experimental, îi reaminti Aaron.

— Asta nu înseamnă că nu a fost încercat și testat. Nu ți l-aș fi prescris ție dacă nu aș fi știut destul de multe despre el. Se uită drept în ochii lui Aaron. Până în prezent, reacția ta este cea obișnuită. Câțiva alți pacienți din grupul de control vorbesc despre unele reacții similare. Cu timpul, ele dispar.

— Sau te obișnuiești cu ele, așa-i? Întrebă Aaron, sculându-se din fotoliu. Ei bine, doctore, nu-mi convine, însă ăsta nu e un lucru nou. Nu crezi că medicamentul ăsta îmi face rău, indiferent ce ți-aș spune eu. E vorba de capul meu și știu când i se întâmplă ceva neplăcut, din cauza unor experți.

Gilchrist îl privi neîncrezător.

— Când am vorbit cu doctorul Rosserwell, el m-a atenționat în legătură cu rezervele tale; l-am ascultat, dar am să-ți spun același lucru pe care i l-am zis și lui: nu cred că e indicat să-ți schimbi medicația în acest stadiu al tratamentului tău. Pretinzi că ești dezorientat, dar sunt sigur că dacă ți-aș da un alt medicament ți-ar fi chiar mai dificil decât în momentul de față.

— Ce-ar fi să nu mai iau nici un medicament, în afară de ceva analgezice ca lumea? sugerează Aaron. Pot să aranjez cu doctorul Caleb să-mi dea niște rețete.

Își încrucișă brațele și așteaptă cu calm aparent replica lui Gilchrist.

— Nu ar fi foarte înțelept, spuse Gilchrist. Dacă simptomele tale nu dispar în două sau trei luni, voi reconsidera cazul. E prea devreme să schimbăm, având în vedere că nu au existat reacții de respingere a medicamentului. Își privi ceasul. Ți-au mai rămas cincisprezece minute.

— Nu am nevoie de ele, răspunse Aaron. Găsește-ți alt fraier. O luă spre ieșire în mare viteză. Dând ușa de perete, se întoarse spre Gilchrist. Ești un cretin și habar n-ai de chestia asta. Îți închipui că știi ce s-a întâmplat cu mine și că poți menține un control asupra situației actuale. Ei bine, eu nu pot să verific, nu știu despre ce e vorba, nici măcar nu știu cum se întâmplă, de cele mai multe ori. Pentru mine ești o pierdere de vreme, Mike, pierdere de vreme!

Gilchrist nu reacționează la bubuitul ușii care încheiase monologul. Își notă, în schimb, câteva cuvinte și își verifică magnetofonul ca să se asigure că funcționează, încă. Își sprijini apoi capul în mâini, lăsându-și gândurile să alerge în voie. Cum anume izbutea să-l enerveze Aaron Ruel Holliman atât de tare? De ce nu reușea să-și impună autoritatea de care avea nevoie atunci când Holliman se afla prin preajmă? Ce anume din omul acela avea un efect așa de dezastruos asupra lui? Cum putea schimba această situație? Înțelese că soluția cea mai rațională ar fi fost să-l paseze pe Aaron unui alt terapeut, dar simplul gând îl scoase din sărite. Ar fi însemnat să recunoască imposibilitatea de a comunica cu Holliman, ceea ce era hotărât să evite pe cât îi sta în putință. Trebuia să găsească modul de a străpunge armura de reținere și ostilitate cu care Holliman respingea orice încercare a lui de apropiere. Pentru Gilchrist, era o problemă atât de mândrie, cât și de pasiune față de meseria sa să-i demonstreze pacientului că putea interveni pozitiv pentru a-i soluționa problemele. Chichița unica chichiță, își reaminti el era aceea de a descoperi cheia și de a fi pregătit să o folosească. Când sosi următorul său pacient, Gilchrist nu era tocmai pregătit să-l întâmpine; reuși totuși să asculte ce avea omul să-i spună, întrerupându-l cu întrebări la momentul potrivit și bizuindu-se pe magnetofon pentru înregistrarea nuanțelor.

Booth și Paula intrară cu greu în casă în acea după-amiază geroasă, încărcăți cu o mulțime de pachete.

— Pentru brad, îi spuse Booth Rowenei. Mulțumim că ne-ai invitat, mamă.

Rowena zâmbi și ridică din umeri.

— Eu ar trebui să vă mulțumesc vouă, pentru că ați venit, deși v-am invitat atât de târziu. M-am gândit totuși ca tatălui

vostru îi va face bine să mai uite puțin de crimele acelea și cred că nu există o ocupație mai potrivită decât împodobitul bradului de Crăciun. Luă cea mai voluminoasă cutie de la fiul ei cel mare și o așeză pe masa de lângă intrare. Dați-mi hainele.

— Iată avantajele unei ferme proprii de brazi, spuse Booth zâmbind, în timp ce-și scotea haina și i-o dădea mamei sale.

Lew ieșise în ușa salonului familial, iar trăsăturile lui atât de deprimare în ultima vreme se luminaseră acum.

— Am știut eu că voi sunteți, zise el, acceptând cu bucurie îmbrățișarea Paulei. Cum te simți?

— Doctorița zice că ne merge bine amândurora, răspunse ea, punându-și o mână pe abdomenul proeminent. La ultimul control, mi-a spus că totul se încadrează în limitele normale.

— Vezi bine, e primul meu nepot și te rog să ai grijă ca să iasă cum trebuie. De dragul nostru, al tuturor. O bătău ușor pe mână. Voi avea nevoie de ajutor pentru împodobitul bradului, de îndată ce se întorc fetele. Francine s-a dus astăzi la Concord, clasa lor are un plan de ajutorare a celor fără adăpost, dar Sally și Erin sunt în Sun Valley, pentru cumpărături de Crăciun. Arată înspre suportul de pom și cutiile cu ornamente pregătite să fie folosite. Cât așteptăm, putem încerca dacă funcționează luminile.

— Ai ales bradul, tată? Întrebă Booth din cadrul ușii.

— L-am marcat deja. Rowena îți va arăta unde se găsește. Vincent și cu Gray se ocupă de vânzări, așa că de pomul nostru trebuie să ne ocupăm noi doi. Anunță-mă când ești gata și vin cu ferăstrăul cu lanț. Lew își dresă glasul. Mă bucur că ai venit.

— Și eu mă bucur, spuse Booth ducându-se la cutiile care conțineau ornamentațiile adunate de-a lungul a peste douăzeci de ani. Se aruncă vreodată ceva din lucrurile astea?

— Să le aruncăm? exclamă Rowena cu prefăcută indignare. La o asemenea întrebare nu mă așteptam din partea ta, Booth! De ce să le aruncăm? Fiecare dintre ele e o comoară.

— Mai există încă până și fulgul de zăpadă roz cu sclipici, pe care l-am făcut când eram în clasa a treia, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Booth jenat. Arată îngrozitor.

Scotoci în cea mai apropiată cutie, ca și cum ar fi fost sigur că va găsi din prima încercare fulgul roz incriminat.

— Să nu aud că ai ceva împotriva fulgului pe care l-ai făcut cu mâna ta, spuse Rowena, stăpânindu-și râsul.

Paula își puse mâna pe brațul soțului ei:

— Maică-mea mai păstrează încă un obiect îngrozitor, pe care l-am tricatat când eram cercetașă. Se zicea că ar fi unul dintre semnele acelea tipic scandinave, care se pun la fereastră. Firul avea o nuanță urâtă, purpurie, spuse ea. Probabil și noi vom face la fel cu copiii noștri.

— Lucruri purpurii, tricotate, oftă Booth.

— Când le face propriul tău copil, ți se par frumoase, cel puțin așa se zice. Va trebui să constatăm singuri dacă e adevărat. Poate voi fi în conducerea cercetașilor sau într-un comitet oarecare de organizare a lor, cum s-o numi acum, și voi putea alege culoarea, să nu mai fie purpurie, spuse Paula, izbucnind în râs împreună cu Booth.

Uitându-se la ei, Lew începu să se simtă din nou la largul lui, după zile întregi de gânduri negre. Imaginea corpurilor maltratate ale celor cinci victime începu, încetul cu încetul, să treacă în planul secund, atenția sa fiind captată, aproape fără voie, de Sărbătoarea Crăciunului. Făcu un gest în direcția barului dintre salon și sufragerie:

— Nu vreți să bem ceva?

— Sigur că da, zise Booth. Ceva sărbătorească, cum ar fi un Tom și Jerry. E băutura cea mai indicată pentru anotimpul ăsta, nu?

— Încălzesc eu apa, se oferi Rowena, bucuroasă să constate că Lew ieșise din lunga sa perioadă depresivă. Începu să fluiera vesel un colind, ducându-se la aragaz și căutându-și câștile de sărbătoare.

— Eu cred că nu am să beau decât niște vin, spuse Paula. Doctorița mi-a spus că îmi face bine, din când în când.

— Ce-ai zice de niște vin fiert sau cidru tare, cu mirodenii? propuse Lew. Avem de toate. — Arată spre sticlele aranjate pe rafturile din spatele ușilor de arțar. Ce zici?

Paula ezită, apoi capitulă ușor, printr-o ușoară ridicare din umeri:

— Cel mai bine ar fi vin fiert, dacă există toate mirodeniile.

— Am toate mirodeniile, strigă Rowena, și punem și o felie de lămâie să plutească deasupra. Aș putea chiar să-l prepar cu scorțișoară, după cea mai strictă tradiție.

Începu din nou să fluiera, de această dată „Clopotele Paradisului”. Cunoștea un număr infinit de cântece de Crăciun, învățate de la mama ei, fostă dirijoare a unui cor.

— Nu e neapărată nevoie, spuse Paula, toată numai un zâmbet.

Lew pregătea amestecul de rom și coniac necesar la Tom și Jerry pentru el și fiul său, dar se opri un moment:

— Rowena, tu ce vrei să bei?

— Tom și Jerry. Nu trebuie să ies nicăieri în seara asta și, de vreme ce voi tăiați bradul, nu umblu nici cu unelte electrice. Făcu o pauză. Ar fi mai bine să mergeți după brad imediat ce ați băut primul pahar. N-aș vrea să faceți vreo prostie pe acolo.

— Am înțeles, să trăiți, spuse Lew schițând un salut și adăugând câte o măsură de rom și coniac în amestec. Stai liniștită, ne descurcăm noi.

Se întoarse apoi spre Paula, neluându-și în seamă soția, care începuse să cânte:

„Betleem orașul lui Iuda era
Cel spre care Maria cu Iosif călătorea
Acolo la vamă au trebuit să stea
Fiindcă Cezar pe nimeni nu-ngăduia.
Hei, hei, să ne bucurăm
Să ne veselim și să ne bucurăm
Tristețea să se risipească-n vânt
Mântuitorul Isus atunci s-a născut.”

— Timp de ani și ani, explică Lew în timpul colindului englez, am pregătit pomul în seara de Ajun. Având în vedere că puteam alege din brazii noștri, nu ne-am făcut niciodată griji că nu vom găsi un exemplar potrivit. Dar o dată cu creșterea copiilor, a trebuit să ținem cont și de alte lucruri, petrecerile lor și așa mai departe. De aceea, am început să împodobim pomul mai devreme. A durat o vreme până să mă obișnuiesc, dar acum îmi place mai mult ca înainte. Creează o anumită atmosferă, Sărbătorile devin astfel mai reale. N-o să mă crezi, o vreme am simțit nevoia de a aranja pomul în primul sfârșit de săptămână după Ziua Recunoștinței. Râse ca pentru sine. Acum e altceva, și asta nu numai din cauză că au crescut copiii.

Dar când în frumosul oraș au intrat
De oameni mulți l-au găsit inundat,
Încât Iosif și Maria, nefiind defel bogați
De la han fost-au iute alungați.
Hei, hei, să ne bucurăm.

Împodobim bradul două săptămâni înaintea Crăciunului și mi se pare cel mai potrivit.

— Da, da, spuse Booth plecând spre bucătărie, unde ibricul începuse să fluiera, și nici nu mai împodobim întreaga casă, așa cum făceam pe vremuri.

— Ca în anul acela, când tu și cu Vincent ați pus țurțuri peste tot, chiar și în frigider! îi reaminti Lew, luând cămile pe care i le întinsese Rowena, fără a-și întrerupe cântecul. Sau anul în care am pus ornamentele acelea miniaturale în jurul tuturor abajurilor?

„Apoi niște păstori pe cer căutând
Cete de îngeri văzură veghind
Zicând vesele colinde și dulci cântări
A Ta să fie Slava, Tată Ceresc.
Hei, hei, să ne bucurăm...”

— Nu am mai făcut asta de foarte multă vreme, spuse Booth, ridicându-și mâna în semn de jurământ față de soția sa. Vincent și cu mine plănuiam o mulțime de pozne cu prilejul Crăciunului, pe la începutul adolescenței.

— Și acum nu mai ești poznaș? se prefăcu Paula mirată, tachinându-l.

— Sigur că nu mai sunt. Turnă apa fierbinte în vasul cu rom și co-

niac, aduimecând aroma minunată a aburilor. Când aveam cam șaisprezece ani, tata m-a lăsat să beau pentru prima oară așa ceva. Le știam mirosul de foarte mulți ani și îmi închipuiam că e cea mai grozavă chestie de pe pământul ăsta. — Întinse una dintre căni mamei și cealaltă tatălui său, ridicând apoi propria sa cană. — Noroc și să ne binecuvânteze Dumnezeu! — pronunță formula de toast a familiei de când se știa el.

După ce băură prima înghițitură, Rowena începu din nou să cânte, de această dată „Cânt despre o Fecioară”, cu stranii accente ale englezei medievale.

Se apropie lin de a Lui Mamă
Ca roua lui April, ce se așterne pe iarbă."

— Rowena, cum de-ți aduci aminte toate aceste colinde? Pe cele mai multe dintre ele nu le-am mai auzit niciodată, zise Paula, iar soacra ei își întrerupse cântecul.

— Paula, draga mea, dacă ai fi luat parte la tot atâtea procesiuni bisericești ca mine, ai ști până și cele mai rare colinde, ca să nu mai vorbim de cele cunoscute. Mai luă o înghițitură din cana de Tom și Jerry. Mama mea avea un adevărat talent să descopere colindele pe care și le mai aminteau oamenii. Mi-au plăcut întotdeauna foarte mult „Trandafirii în floare” și „Gesu Bambino”, pe care nu le mai auzi aproape deloc în ultima vreme, ci doar „Orășelul Betleem” care are, din câte socotesc eu, o muzică plină de vigoare. — Se uită în fundul cănii. Cred că beau puțin cam iute de obicei nu spun lucruri de felul ăsta.

— Nu-ți face probleme, spuse Paula. La mine în familie, nu se cântau decât „Jingle Bells” și „Silent Night”. Se opri un moment în care primi de la Booth paharul cu vin fiert. — Când eram în liceu, cântam un colind intitulat „Cling, cling, veselie în Ceruri”. Îmi plăcea foarte mult.

— Hei, să știi că și mie îmi place! exclamă Rowena și începu pe loc să-l cânte.

„Cling, cling, sus în Paradis
Veselie mare, ca în vis.
Cling, cling, osanale îngerii ridică.
Sla-a-a-a-a-avă!
Slavă Ție Doamne!"

Cântecul se sfârși în hohotul de râs al celor două femei.

— „Slavele” astea sunt o adevărată încercare, spuse Rowena când îi reveni respirația. Sunt cu două măsuri mai lungi decât „Slavele” din „Îngerii i-am auzit din Ceruri” și întotdeauna te temi să nu rămâi fără aer înainte de sfârșit, exact cum se întâmplă la versul „Pentru noi se naște acest Prunc” din „Mesia”.

— Mi-ar face plăcere să cânt din nou, spuse Paula zâmbind. După ce nasc copilul, aș dori să găsesc undeva un cor.

— Ce registru ai? întrebă Rowena.

— Mă descurc și ca soprană, dar alto îmi convine mai mult. Mi-ar plăcea să cânt lucrări de genul *Mesia* sau Simfonia a noua de Beethoven sau alte opere mărețe, de acest gen. Pe de altă parte, cântecul mă relaxează, lucru care ar putea fi foarte important când voi avea un copil în casă.

— Extrem de adevărat, spuse Rowena. Și îmi pare bine că înțelegi asta de pe acum. Există foarte mulți părinți tineri care nu se gândesc deloc la modul în care se pot relaxa, iar apoi se întreabă de ce își varsă

nervii pe copiii lor. Nu e vina copilului dacă mama sau tata sunt nervoși și plictisiți. Și nu cred că tu vei reuși să scapi de plictiseală. Mi-aduc aminte de momente în care îmi venea să urlu din cauză că nu mai puteam discuta cu nici o persoană adultă decât despre mâncare pentru copii și scutece. Îi aruncă nurorii sale o privire încărcată de afecțiune. Dacă ajungi în halul acela, să mă cauți pe mine. Trebuie să-ți găsești și corul acela, în care să poți cânta.

— Foarte bine, spuse ea, ridicând paharul de vin fierț și aromat în chip de toast. Mă bizui pe tine. Ai putea să stai și cu copilul câteodată?

— Ori de câte ori te duci la repetiții pentru cor. Cu alte prilejuri, nu știu. Încă am și eu copii pe acasă apoi, după ce ai crescut șase, te mai gândești și la o pauză.

Lew, care ascultase conversația în timp ce-l ajuta pe Booth să scoată din cutii șirurile de lumini interveni și el acum:

— Plănuiam să facem o vacanță de trei săptămâni în Hawai de îndată ce termină Erin liceul. Deși pare să fie mult până atunci, timpul trece pe nesimțite. Făcu un semn spre Booth. Nici acum nu-mi vine să cred că a crescut, s-a căsătorit și e pe picioarele lui.

— Mda, spuse Booth, punând în priză un șir de becuri și cercetând pe cele care nu se aprinseseră. Am remarcat chestia asta. Tată, unde sunt becurile de rezervă?

— La fundul cutiei, spuse Lew.

— Aha, perfect.

Scoase și celelalte șiruri, murmurând încet, pentru sine. Rowena deschisese ușa camării și scoase două farfurii acoperite, pline cu prăjituri de casă, făcute din aluat fraged.

— Cele din farfuria albastră sunt cu migdale, celelalte sunt fără, spuse ea scoțând învelitoarea din plastic și oferindu-le Paulei.

— O, Doamne, astea sunt prăjiturelele de Crăciun ale maică-mi, un adevărat miracol, spuse Booth prefăcându-se îngrozit. Sunt delicioase, dacă ai mâncat una nu te mai poți opri, cât despre numărul de calorii, ce să-ți mai spun.

— Ei, știi cum se zice, interveni Rowena, fără a se lăsa impresionată de cuvintele fiului ei, Dumnezeu iubește kaloriile, cu siguranță, altfel nu ar fi creat atât de multe.

Deși toată lumea cunoștea gluma, au râs totuși cu poftă.

— Paula, îi spuse Rowena după ce gustaseră primele prăjituri, dacă dorești ceva care să nu te îngreșe, pot să-ți aduc niște legume sau altceva.

— Nu, prefer să mai mănânc câteva din acestea. Sunt delicioase. Iar eu am reușit să mă mențin într-o formă foarte bună, sau cel puțin așa zice doctorița mea. Trebuie să am grijă, însă în nici un caz să nu mă înfometez. Atât timp cât îmi păstrez bunul echilibru.

— Iar prăjiturile astea sunt bunul echilibru, îți închipui tu? întrebă Booth.

— Bune sunt, asta nu se poate nega, spuse Paula fără nici o umbră de jenă. Mă încadrez perfect în limitele de greutate pentru luna de sarcină în care mă găsesc eu acum. Mai dă-mi o prăjitură din cele cu migdale, de data asta, te rog și nu te mai agita fără rost din cauza mea.

Rowena se simți și ea datoră să intervină:

— Dacă te răzgândești, totuși, am legume gata pregătite în frigider. Lew întinse farfuria cu prăjituri spre Paula.

— Poftim, îi spuse el, cuprins de un mare val de afecțiune față de nora sa, pe care o plăcea tot mai mult, pe măsură ce o cunoștea mai bine. Mănâncă din care vrei tu, iar dacă are cineva ceva cu tine, spune-mi mie!

— Cu alte cuvinte, să chem poliția? Îl necăji Paula, luând două prăjituri cu migdale.

— Cheamă-l pe socrul tău, o corectă el amabil, uitându-se în ochii ei. Am această calitate, înaintea celei de polițist. Cât despre meseria mea, să știi că sunt un copoi de primă clasă.

11

— Cum merge prelucrarea datelor de care dispunem? se interesă Lew câteva zile mai târziu în sala de întrunire din sediul șerifului de la Martinez, în care se afla împreună cu încă cinci ajutoare de șerif.

Era tocmai la începutul orei de vârf de ia prânz, când toată lumea se grăbea să-și ia masa și să facă cumpărături pentru Crăciun. Din locul unde se găseau se auzea limpede cât de mult crescuse traficul în ultimele câteva minute. În curând avea să înceapă concertul de colinde de la prânz, transmis de zecile de difuzoare montate de-a lungul lui Main Street.

— Le-am trecut în revistă de nenumărate ori. Sânge din grupa 0 pozitiv ori de câte ori l-am putut găsi în mușcături, urme de alcool doar o singură dată, deci individul nu e un bețiv, sau dacă totuși este, atunci când violează și ucide nu e beat. Nu există nici urme ale unor alimente specifice, care oricum nu ne-ar fi probabil de mare ajutor. Grieta are o teorie: crede că individul ia un medicament oarecare, dar nu e o substanță pe care să o cunoască. Presupune că e vorba de unul dintre acele droguri noi, realizate pe cale sintetică și care sunt legale tocmai pentru că sunt substanțe artificiale, știți? Cum era imitația aceea de cocaină pe care am descoperit-o vara trecută. Ceva de acest gen. Nu are nimic concret, dar cercetările sale îl îndreptățesc să lanseze această ipoteză.

Adjuncta Hoven îndeplinise ingrata muncă de identificare a tuturor indiciilor din locurile unde se petrecuseră crimele. De origine olandeză numele ei era van der Hooven în versiunea originală nu se măritase până la treizeci și unu de ani, fapt ce dădea naștere la speculații fanteziste, pe care ea le ignora, în general.

— Grieta nu a mers mai departe, încercând să ghicească despre ce ar fi vorba? Întrebă Lew, știind de fapt la ce răspuns trebuia să se aștepte.

— Voi cita cuvintele sale: „Medicii legiști nu ghicesc, ci lansează uneori teorii. Numai polițiștii ghicesc.”

Pronunțase cuvintele în chip foarte oficial și se înclinase ușor către colegii ei adunați în jurul mesei, imitându-l perfect pe Ignacio Grieta.

— Și șerifii, bineînțeles, spuse Rafael Winfield cu umor acru.

— Ai grijă ce spui, Rafe, îi atrase Lew atenția, fără a-l condamna însă, deoarece șeriful Hislop îl călca și pe el pe nervi tot atât de mult cât și pe ceilalți.

— Dar ce a spus la știri! Și ați citit ziarul *Register* de azi dimineață, articolul acela semnat de Eugene Protheroe? Întrebă Gary Delgado. Dacă te iei după ce scrie acolo, suntem ca polițiștii din desene animate măcar așa sunt comici!

În timp ce toți ceilalți își exprimau acordul într-un fel sau altul, Lew zise:

— Am primit un telefon de la Chad Overton; a autorizat organizarea de patrule de cercetare și salvare în Briones, Wildcat, Tilden și Redwood. Apoi, a recomandat ca patrulelor să li se permită accesul și în zona bazinelor de apă.

— Ei bine, eu cred că era și timpul să se implice și conducerea parcurilor din regiune, spuse Florence Hoven din toată inima. Începusem să cred că sunt interesați ca șirul de crime să continue, din motive de publicitate, sau așa ceva.

Judecând după expresia chipurilor de lângă ea, exprimase de fapt părerea tuturor.

De undeva de afară se auzea o versiune foarte vioaie a cântecului „Să vă țină Domnul veseli” din boxe cu bași scoși mult în evidență.

— Nu mai avem decât zece zile până la Crăciun, spuse Lew, simțindu-se obosit ca și cum ar fi fost la capătul unei săptămâni, deși nu era decât joi. Și vă rog să nu-l judecați prea aspru pe Overton. V-ar fi plăcut și mai puțin dacă ar fi insistat ca rangerii să se ocupe de crime. Iar parcurile se află sub jurisdicția lor. Ne-au chemat din bunăvoință.

— Dar și din rațiuni practice, spuse Rafe. Ei nu dispun de pregătirea sau echipamentul necesar pentru a investiga asemenea crime, asta știți și tu.

— Da, răspunde Lew cu răbdare. Și ei știu la fel de bine. Dar trebuie să ții cont că ar fi putut să ne pună cu mult mai multe piedici. Aruncă o privire în jurul mesei. Domnilor, Florence, doresc să vă întâlniți cu echipele de cercetare și salvare mâine de dimineață. Trebuie să țineți cont că sunt pe jumătate voluntari, iar singurul lucru cu care se vor alege de pe urma acestui exercițiu este amuzamentul propriu. Trebuie să știți de la bun început că douăzeci la sută dintre ei nu se vor prezenta să-și îndeplinească patrula, iar jumătate se vor dovedi inutili, în caz că descoperă ceva.

Gary ridică mâna și întrebă:

— Care este raportul dintre cai și jeepuri?

— Din câte am înțeles, două treimi călare și o treime în jeepuri. Trei treimi dintre călăreți sunt voluntari, majoritatea fiind membri în diversele asociații de echitație din regiune. Iar dacă vă veți pune această întrebare, da, din aceste echipe fac parte un mare număr de femei. Lew tuși o dată. Fiica mea, Sally, este înscrisă la una dintre ele și s-a oferit voluntară să participe la patrule. Având în vedere că nu e majoră, a fost nevoie de aprobarea mea în scris, pe care i-am și dat-o. Deși nu o arăta cătuși de puțin, era stăpânit de neliniște. Am pretins ca rangeri în uniformă să meargă cu patrulele în care sunt și tineri în situația ei.

— Vai, Dumnezeu! exclamă Rafe. Amatori care să cerceteze locul unei crime!

— Sunt amatori călare, totuși, interveni și Alan Beaufort, numit Noisy din cauză că vorbea atât de rar.

— Asta ar putea fi o problemă, confirmă Lew. Dar eu voi încerca să-l conving pe șeriful Hislop (simpla pomenire a acestui nume stârni murmure din partea tuturor celor prezenți) să ne autorizeze să folosim garda călare în chip de patrule de noapte. Această ultimă informație stârni oarecare interes. Ei bine, continuă Lew când văzu că îi acordau toată atenția, voluntarii pentru cercetare și salvare nu au voie să participe în echipe după apusul soarelui, cu alte cuvinte nu dispunem de ei după ora cinci treizeci. Din câte știm, aceste atacuri au avut loc în timpul nopții sau la începutul serii și dacă ținem cont de acest lucru. Rangerii pot călări toată noaptea, dacă așa li se cere, dar numărul lor e prea mic. Aș dori să li se alătore membri din garda civilă călare a șerifului. Își împinse scaunul înapoi. E foarte greu, din cauza Sărbătorilor. Vremea e proastă, ceea ce face lucrurile și mai dificile. Dar există porțiuni din Briones și din celelalte parcuri unde ajungi mult mai ușor cu calul, decât pe roți. V-aș ruga să vă gândiți la acest lucru! Ignoră trei mâini ridicate pe jumătate. Ce are de zis analiza criminologică? Întrebă

el apoi.

Ajutorul Hawkins își trecu mâna prin părul încăruntit, ciufulindu-se și mai tare.

— Ei, împreună cu Florence și Grieta, tu ne-ai pus la dispoziție o mare parte din informațiile noastre. Își consultă notele. Toate crimele au avut loc în timp ce ploua, judecând după condițiile de la locul faptelor și prelucrarea celorlalte date. În această perioadă a anului, s-ar putea să nu fie un element semnificativ.

— După cum s-ar putea să fie, la fel de bine. Încearcă să stabilești acest lucru, OK? Dacă ploaia este folosită în chip de protecție, ar fi bine să știm.

— Trebuie să ne gândim și că echipele de cercetare și salvare nu o să prea vrea să iasă pe vreme proastă, adăugă Gary. Și nici garda civilă.

— Ai dreptate, recunosc Lew. Dar dacă acesta este unul din factori.

— Cred că este, spuse Hawkins. Este unica trăsătură comună, în afară de loc și victime, pe care am reușit să le depistăm.

— Care este elementul comun al victimelor?

— Sunt femei, spuse Florence Hoven sec. Până în momentul de față, vârstele lor sunt între șaptesprezece și treizeci de ani și suficient de atletice pentru a se recrea în parc.

— Nu există nici o legătură între ele, nu se aseamănă, nu există similitudini de tip se pare că nu alege dacă sunt scunde sau înalte, slabe sau corpolente, continuă Neil Hawkins, Aspectele etnice nu conduc la nici o concluzie; toate sunt caucaziene. Dacă studiem statisticile oamenilor care vizitează Briones, majoritatea negrilor merg acolo cu familiile, la iarbă verde sau ca să organizeze jocuri, iar singurele alergătoare de origine orientală pe care le-am întrebat până în momentul de față merg în grupuri de cel puțin două.

— Deci, cu alte cuvinte, noi căutăm o femeie singură în Briones. Minunat, spuse Lew vag dezgustat.

— Nimic nou din celelalte parcuri? Întrebă Rafe.

— Overton a zis că a ordonat supravegherea din elicopter a celorlalte parcuri, inclusiv Chabot. De îndată ce primesc acest raport, vă anunț și pe voi.

Din stradă se auzi bufnitura inconfundabilă a coliziunii dintre două automobile, urmată de zgomotul cioburilor.

— Cel puțin e bine că s-a întâmplat chiar lângă secția de poliție, spuse Neil Hawkins când și-au venit din nou în fire. Crezi că ar trebui să le dăm un telefon ca să-i anunțăm?

— Așteaptă câteva minute; dacă nu auzim nici un semn că au ajuns la fața locului, atunci le dăm telefon, spuse Lew.

— În două minute aș putea să mă duc și să le raportez accidentul personal, ba să le ofer și serviciile unui martor ocular, spuse Gary Delgado dezgustat. Mi se pare oribil să avem relații atât de proaste cu amărâta de poliție din Martinez.

Lew era conștient că o parte a ranchiunei arătate de colegul său se datora frustrării rezultate din dificultatea rezolvării cazurilor lor de viol și crimă. Bătu cu creionul în masă până ce se făcu ordine și spuse:

— Ei reprezintă forța unui oraș. Nu cred că vreunul dintre voi ar dori cu toată seriozitatea să ne ocupăm de orașul Martinez, așa cum o facem cu restul ținutului Contra Costa.

— Oricum, ne ocupăm de alte comunități Lafayette, Danville, Alamo, spuse Alan Beaufort, gata să recite pomelnicul tuturor localităților dintre Antioch, San Remo Village și Moraga.

— Lăsați-i în pace pe polițiștii din Martinez, spuse Lew calm. După ce a zis Hislop în legătură cu ei, suntem norocoși că nu vin să ne taie

cauciucurile.

Se aşternu din nou tăcerea; în ultimul său interviu televizat, şeriful Hislop îi denumise pe poliţiştii din Martinez nişte măscărici în uniformă. Relaţia dintre cele două forte, care nu fusese niciodată deosebit de cordială, atinsese acum cotele de îngheţ. OK. Înainte de a merge cu toţii la masă, vreau ca fiecare dintre voi să-şi pregătească notele cu ce are de gând să le comunice mâine dimineaţă echipelor de cercetare şi salvare. Îmi vine şi mie greu să vă cer să veniţi de dimineaţă într-o zi de vineri, dar e vorba de un lucru important, iar ei doresc să se întâlnească cu voi mâine, la ora şapte treizeci. Aşa. Winfield, te duci la Martinez Horsemen's Arena, pe malul apei, mâine la şapte treizeci.

— Ajung pe jos, spuse Rafe cu un zâmbet încrezut.

— Delgado, la Willow Creek... ştii locul!

— Un grajd mare, lângă Pârâul Ursului şi Valea Alhambra, spuse el. Există două sau trei, construite în şir. Am să-l găsesc eu, nu-ţi face griji.

— Şapte treizeci, fix, îi reaminti Lew, ştiind că Gary se pornea mai greu dimineaţa.

— Hoven, am să te rog să te duci la Orinda Riding Academy, departe, lângă Briones Reservoir. Te întâlneşti cu o domnişoară Christensen.

— Uniformă? întrebă ea.

— Desigur, răspunse Lew. Este valabil pentru voi toţi, cu excepţia lui Hawkins. Vreau să vă vadă în uniformă. Nu vreau să aud nici o vorbă! N-o să vă facă rău dacă vă îmbrăcaţi în kaki. Beaufort, tu te vei duce la Happy Valley Stable. Îmi pare rău, Noisy. Ştiu că urăşti vorbitul în public, dar e neapărată nevoie.

Beaufort oftă din toată inima, spunând:

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă; sper să nu aibă prea multe întrebări.

— Pentru că a venit vorba de întrebări, aduceţi-le aminte să ia cu ei echipament de ploaie. Vor avea nevoie, insistă Lew. Vor înfrunta multă umezeală în acţiunea aceasta.

— Am înţeles, răspunse Gary în numele tuturor.

— Hawkins, ție îți revine Tri-County Horsemen, pe terenul lor de antrenament. Nu e departe de...

— Am fost pe acolo. OK. Scrise câteva rânduri pe hârtie, apoi se uită țintă în ochii lui Lew. Iar tu unde vei fi?

— Cu Chad Overton, răspunse Lew prompt, organizând acţiunea echipelor sale de cercetare şi salvare. Ne întâlnim din nou aici, mâine după prânz, ca să putem împărţi misiunile şi oamenii care iau parte la ele. Overton îmi va da planul său mâine de dimineaţă.

— Cine coordonează din partea rangerilor? întrebă Rafe.

— Guy Attwater, spuse Lew cu uşurare.

Cealaltă încuviinţară şi ei din cap.

— Guy e un tip în regulă, spuse Florence. Am lucrat cu el cu doi ani în urmă, când am avut problemele acelea cu așa-zişii satanişti. Noi nu i-am prea ajutat la început, dar Guy nu ne-a luat-o în nume de rău.

— A fost o mişcare greşită din partea noastră, atunci, spuse Lew, care ştia ca fusese hotărârea şerifului Hislop de a trata întreaga afacere ca pe un şir de glume foarte proaste. Ştie tot ce se poate şti despre parc şi mai ales locurile în care trebuie să fim deosebit de precauţi.

— Poate că ar trebui să discutăm cu el despre crime, unde au fost comise şi cât de... protejate erau acele locuri.

— Mi-am închipuit că aveţi nişte hărţi ale zonei şi cunoaşteţi geografia Parcului Briones, spuse Lew, transformându-şi, fără să vrea, cuvintele în acuzaţii.

— Avem hărți, spuse Hawkins cât mai laconic cu putință, iar eu aș putea străbate potecile legat la ochi și tot aș ști destul de bine în ce zonă mă aflu, dar aceasta nu înseamnă că am idee care porțiuni ar fi cele mai potrivite pentru viol și crimă. Făcu un semn în direcția lui Rafe. Tu ce crezi?

— Când terminăm discuțiile de mâine, cred că ar fi cel mai bine să împrumutăm niște cai și să verificăm singuri locul, spuse Rafe, căruia nu-i făcea nici o plăcere să călărească și se alegea întotdeauna cu dureri. Lew?

Locotenentul clătină din cap:

— Ce-ar fi să ne întâlnim sâmbătă în jurul orei zece la poarta de la Reliez Valley acolo putem închiria și cai, cei care nu au și putem să-l rugăm pe Guy să ne conducă. Luați și hărți cu voi.

— Hei, eu am de făcut cumpărături de Crăciun, protestă Beaufort, în numele tuturor.

— Să nu uităm de criminalul nostru, care se află încă în libertate... Ce dar este mai bun pentru soția ta, o sticlă de parfum sau individul acela pus la adăpost, îndărătul gratiilor? Întrebă Lew, știind de la bun început că nu era o replică prea grozavă. Voi vedea dacă reușesc să obțin recuperarea timpului pe care îl lucrăm sâmbătă.

Când urma să se petreacă această minune nu-și imagina prea bine, lucru pe care preferă să-l treacă sub tăcere. Se știa cât este de capricios șeriful Hislop în privința recuperărilor...

— Nu avem ce-i face, spuse Gary Delgado, însoțindu-și spusele cu un gest specific mexicanilor.

Rafe își închise carnetul și se ridică în picioare.

— Asta-i tot? Am discutat tot ce era de discutat? Mie mi-e foame. Se uită la ceilalți. Mai vrea cineva să mănânce la un local cu mâncare italiană? Putem vedea și dacă s-au ocupat de accidentul acela.

— Cum poți vorbi de mâncare și accidente în aceeași răsuflare? Îl întrebă Florence ușor indignată.

— Dacă nu te poți ocupa și de mâncare și de accidente în același timp, mai bine nu te faci polițist, spuse Gary, făcându-i semn lui Rafe cu degetul mare în sus. Hai la restaurantul italian. Pun pariu doi la unu că mașina lovită mai e încă acolo.

— Pe trei la unu că nici mașina cu macara nu a sosit încă, răspunse Rafe entuziast și ieși pe ușă împreună cu Gary, salutându-l în treacăt pe Lew.

— Ploaia, asta-i! spuse Eugene Protheroe ridicându-și privirile de pe teancul său de notițe răvășite. Ucide întotdeauna când plouă. Pentru prima oară în cursul anchetei pe care o întreprindea el, simți o undă de zel și interes. Hei! strigă.

Se afla de cinci ore încheiate în bibliotecă, în colțul rezervat lui de obicei și cunoscut sub denumirea de „morga”. Bibliotecara se uită enervată în direcția lui:

— Ce este? De ce trebuie să țipi?

— Am găsit ce căutam de atâta timp! Vreau să vorbesc cu Kevin la telefon, te rog!

— Cu domnul Buchanan? Întrebă bibliotecara cu atență politețe.

— Despre el e vorba. Spune-i că am pus probabil mâna pe un fir. Își adună notițele într-o piramidă, puse carnetul deasupra și se lasă pe spate în scaunul său. Am descoperit un șablon, iar aceasta înseamnă că putem pune niște întrebări foarte incomode.

Cu ochii pe jumătate închiși de indignare, femeia puse mâna pe telefon, sună biroul lui Kevin Buchanan și spuse, cu vocea ei scăzută și bine strunită:

— Vă rog să-i comunicați domnului Buchanan că domnul Protheroe dorește să discute cu dumnealui. Așteaptă câteva secunde. Mulțumesc.

— Vine? o întrebă Protheroe încântat. Există niște cafea pe aici?

— Există cafea în hol, îi reaminti bibliotecara.

Îl fixa cu priviri strecurate pe deasupra marginilor ochelarilor, gest care îi aducea aminte de învățătoarea lui din clasa a treia.

— Te rog să fii drăguță și să-mi aduci și mie una, Blanche! Uite un dolar. Cumpără una și pentru tine. Refuza să-și strice buna dispoziție din pricina stilului ei țepăn. Du-te, te rog! Dacă sună telefonul, răspund eu.

— Te duci și-ți aduci singur cafeaua. Nu sunt servitoarea ta, eu sunt bibliotecară. Adusul cafelei nu intră în atribuțiunile mele.

Adoptă o ținută și mai țepăună, de parcă acest refuz simplu și rezonabil i-ar fi cerut mai mult curaj decât traversarea pe roșu, a unei străzi aglomerate la o oră de vârf.

— Proasto, îi spuse Protheroe amical, dar se ridică de la locul său și plecă, aruncându-i peste umăr: Când ajunge Kevin aici, să-i spui de ce trebuie să aștepte.

Îi făcu semn unuia dintre colegii săi dintr-un birou, observând că era trecut de miezul nopții și intră în hol, sperând că va găsi companie. Locul fiind pustiu, a trebuit să se mulțumească să fluiera în timp ce își turna cafeaua de culoare îndoielnică într-un pahar de plastic.

Kevin ajunsese cu câteva secunde înainte de întoarcerea lui Protheroe și îl întâmpină pe acesta cu enervare fățișă:

— Sper că nu m-ai deranjat degeaba, intră el direct în subiect.

— Am descoperit un șablon în crimele Omului Lup.

— Dacă te referi la mușcături, asta știe deja toată lumea, spuse Kevin cu îngâmfarea iui obișnuită.

— Nu, mă refer la faptul că nu ucide decât atunci când plouă, sau că nu a ucis decât când a plouat până în momentul de față.

Puse o anume emfază pe ultimele cuvinte, sperând să creeze o doză de suspans.

— Când plouă? întrebă Kevin. Ce-i cu chestia asta cu ploaia?

— Am verificat toate datele, ținând cont de orele aproximative când s-au petrecut decesele și situația meteorologică în locurile respective, toate acestea conducând la concluzia că individul ucide pe ploaie. Rapoartele autopsiilor spun toate același lucru, că victimele zăceau în ploaie. Ploaia este un element esențial, ploaia și întunericul. Din câte cunoaștem, nici una dintre crime nu a avut loc înainte de căderea întunericului. Și nici una nu s-a petrecut atunci când nu ploua. Arată grămada de hârtii de pe biroul său. Dacă Vrei, pot să-ți arăt cum am ajuns la această concluzie.

Kevin clătină încet din cap.

— Nu e nevoie, spuse el foarte rar. Ploaie. Noapte și ploaie.

— Ce zici de asta? Nu ar fi motiv suficient pentru o revenire? Nu dorea să sune ca și cum s-ar fi rugat să i se acorde o șansă, dar era hotărât să nu scape această ocazie. Un ucigaș care își face victimele zdrențe în plină ploaie, cu propriii dinți. Gândește-te ce imagini de film nemaipomenite ar ieși din asta. Iată-l pe individ, continuă schițând un cadru în aer, aplecându-se asupra victimei sale dezbrăcate, colții smulgând pielea fragedă, sângele spălat încet de ploaie, botul lui la început roșu, apoi din ce în ce mai palid. El... Înghite cu pornire animalică ceea ce a mușcat, potolindu-și poftele cu carnea ei. Femeia pe care a ucis-o, prada sa sexuală și fizică... foamea lui e atât de mare, încât o și violează și o și mănâncă. E o trăznaie nemaiauzită, nu? Se uită în jur. Ai mai pomenit așa ceva?

Kevin își plecă încet capul său mare.

— Am nevoie de puțin timp de gândire.
— Adică vrei să spui că îți trebuie puțin timp ca să dai niște telefoane și să afli dacă merge din punct de vedere politic.

Kevin se holbă la el.

— Nu vreau să fim acuzați că am compromis procesul ce va urma. Când acest caz va ajunge înaintea tribunalului.

— Tribunal? repetă Protheroe. Doar nu crezi cumva că au să-l lase pe un nebun ca ăsta să intre într-un tribunal! Vor găsi un motiv, de orice natură, ca să-l expedieze în lumea dreptilor înainte să înceapă vreo procedură legală. Având în vedere ce a făcut el, aș fi de-a dreptul șocat să-l aresteze. Tu cum ai proceda într-o situație ca asta? Ai lăsa să supraviețuiască ființa aceea după ce a omorât atâtea femei și într-un asemenea chip? Ai să vezi ce se va întâmpla. Una dintre victime îl va împușca cu un pistol sau îl omoară polițiștii din cauză că opune rezistență la arestare. Dumnezeuule, după ce am văzut de ce e în stare, nu aș vrea să mă aflu în aceeași mașină cu el, chiar dacă ar avea cătușe la mâini.

Se opri, sperând să descopere o reacție mai binevoitoare în privirile lui Kevin.

— După cum vorbești, mi-ar veni foarte ușor să-i dau cazul ăsta altcuiva. Foarte bine, pregătește un articol. Dar nu o să-i dăm drumul până nu apar noi elemente. Cu valul de știri legat de noul vicepreședinte ales, mă întreb dacă noua administrație va rezista până în ziua instalării ei la putere? Oare poate un vicepreședinte fi pus sub acuzație înainte de a-și fi preluat postul în primire? reflectă el cu voce tare.

— Ce naiba, corupția în politică e o chestie veche. Dar de un individ care își violează, ucide și mănâncă victima nu a mai auzit nimeni. Protheroe așteaptă zadarnic o schimbare de atitudine. Foarte bine, eu îmi scriu articolul și așteptăm până apare ceva nou. Trebuie să fie neapărat vorba de o nouă crimă? Întrebă el cu amabilitate sarcastică, ori vor fi suficiente declarațiile pe care le face șeriful de acolo?

Se sprijini de peretele de lângă el, apoi, văzând cât de murdar este, se redresă rapid.

— Șeriful Hislop abia a fost reales. Nu poți să-i imputi că-și face atâta publicitate. Peste șase luni ai să vezi că nu va mai convoca câte o conferință de presă din două în două zile.

— Asta în caz că nu vor mai găsi cadavre pe dealuri, spuse Protheroe prudent.

— Dacă vor mai descoperi așa ceva peste șase luni, șeriful Hislop nici nu va mai răspunde la telefon. În momentul de față, mesajul său ilustrează cât de bine se descurcă cu porcăria asta departamentul condus de el. Cu alte cuvinte, toți ofițerii săi se străduiesc să găsească un suspect pe care să-l aresteze. Cinstit vorbind, n-aș vrea să fiu unul din vagabonzii din districtul Contra Costa la ora asta.

Kevin se juca cu ochelarii, semn că începuse să se amuze, în felul său.

— Mi se pare că în Contra Costa nu au ce căuta vagabonzii. Peste tot nu întâlnești decât persoane serioase, spuse Protheroe.

— Nu peste tot, îl corectă Kevin. De exemplu, în Antioch și în Deltă. Acolo e teren agricol. Și nu e departe de căile de acces principale. E o regiune întinsă. Nu ți-aduci aminte de reportajul pe care l-am făcut anul trecut despre oamenii lipsiți de adăpost din jumătatea răsăriteană a districtului Contra Costa? Necazurile pe care le aveau în Clayton și în alte localități? Își dresе glasul. Avem dosarele complete ale acestor cazuri. Blanche ți le va da, dacă ai nevoie de ele.

Făcu un semn din cap spre bibliotecară, care îi răspunse pufnind pe

nas.

— Crezi că e vorba de unul din vagabonzii de pe lângă fermele din Deltă care înnebunește când dă peste o grămadă de femei? Întrebă Protheroe, fără a-și ascunde neîncrederea.

— Nu e exclus, în plus nu se poate spune că femeile erau în grămezi, cel puțin judecând după reportajele tale. Se așează mai bine pe scaun. Oamenii de la țară ar ști de un individ atât de dezaxat. S-ar putea să nu vină și să dea sfoară în țară, dar este exclus ca unul dintre ajutoarele de șerif care lucrează pe acolo să nu afle ceva, și încă foarte repede.

— Haide, haide, protestă Protheroe.

— Nu, să știi că la țară e alt fel. Cei mai mulți oameni sunt foarte independenți, ca să poată face față. Dar dacă au nevoie de poliție, atunci au nevoie cu adevărat și se așteaptă să fie luați în serios de la bun început, chiar și cei care sunt puțin excentrici. Râse foarte încet. — Iar polițiștii îi respectă. Între ei există o relație cu totul diferită de aceea din orașe sau suburbii. Polițiștii nu sunt nici diavoli și nici niște servitori, ei sunt pur și simplu utili.

— Unde ai învățat atâtea lucruri despre „țărani” și polițiști? Tu vii de la Pasadena.

Interesul lui Protheroe fusese stârnit, de aceea nici nu dorea să pară prea încrezător.

— Așa este, răspunse Kevin. Ți-ai făcut temele. Dar nu ai cercetat suficient de adânc. Bunicii mei au fost fermieri doi dintre ei mai sunt încă, la răsărit de Friant. Ceilalți au murit deja, dar au avut o fermă de nouăzeci de acri în Oregon. Îl privi pe Protheroe ciudat. Așa că știu câte ceva despre chestia asta, cu sau fără Pasadena.

— Și crezi că dacă e vorba de fermieri lucrurile vor lua o nouă întorsătură? insistă Protheroe.

— Să vedem ce se va mai întâmpla, îl sfătui Kevin, străduindu-se să pară deținătorul unei mulțimi de date secrete, cu unicul rezultat că părea lovit de o durere în zona sinusurilor.

12

Aaron își străbătea bucătăria în sus și în jos, cu nerăbdarea și încăpățânarea unui animal prins în cușcă. Vorbea fără a privi spre Lew.

— Nu, nu pot să fac asta, Lew. Când m-am întors din Vietnam, am vorbit cu reporterii până la saturație. Nu-mi cere să fac asta. Simt cum îmi ies din balamale numai când mă gândesc.

Lew mesteca gânditor ultimul sandviș cald pregătit de Aaron. Era ora șapte fără un sfert și trebuia să se întâlnească cu rangerii în aceeași dimineață, peste patruzeci și cinci de minute.

— Sunt curioși și au dorit să participe la întâlnire, iar eu nu prea pot să-i împiedic; aceasta parte a cazului nostru nu o putem tine secretă fără o hotărâre judecătorească, iar nici un judecător nu va emite așa ceva pentru simplu motiv că ție nu-ți plac întâlnirile cu presa.

Nici el nu se simțea în largul lui în prezența presei, recunoștea în forul său interior, dar nici nu suferea de accesele de teamă furioasă care îl cuprindeau câteodată pe Aaron, confruntat cu reporterii prea zeloși.

— Pot pleca de îndată ce s-au repartizat rutele fiecăruia? Întrebă Aaron. Am să te aștept la mașina ta sau vin și eu cu a mea. Nu pot să dau piept cu indivizii ăia. Te rog să mă crezi, Lew, nu pot.

Lew își reaminti o parte a interviurilor publicate după ce fusese eliberat din spital de Asociația Veteranilor, interviuri care fuseseră

considerate dovezi și exemple ale curajului soldaților americani și de eficiență a Asociației Veteranilor în rezolvarea problemelor acestora. Își alese cu mare grijă cuvintele: Nu vreau să te văd supus unor presiuni. Ai suportat oricum prea multe tensiuni, ca noi toți, de altfel. Dar consider că ar fi mai bine să-mi permiti să te prezint, tocmai din cauză că dacă nu aş face-o, ar deveni și mai curioși și bănuitori. Știi și tu foarte bine reacția reporterilor atunci când își închipuie ca le ascunzi ceva.

— Nu pot să-i sufăr, spuse Aaron printre dinți.

— Trebuie să-i suporti o vreme. Ai putea să le spui că, având în vedere că ești de fapt un detectiv particular, nu ai libertatea de a discuta proiectele clientului tău. Ridică din umeri. — Politicienii înghit chestii din astea.

— Nu mi-aduce aminte, spuse Aaron, prefăcându-se îngrozit.

— Uite cum facem, am să le spun că nu îți este încă permis să răspunzi la întrebări. Așa ai să scapi, un timp. Îl cercetă pe Aaron oarecum îngrijorat. Iar dacă presiunea devine de nesuportat, sper să ai suficientă minte să renunți la caz și să te odihnești puțin.

— Vrei să spui să mă bag din nou la casa de nebuni? Mda. E adevărat, felul cum sunt omorâte femeile astea mă scoate puțin din minți. Se duse să-și aducă niște suc de portocale din frigider. În Vietnam, ultima investigație pe care am făcut-o era în legătură cu niște oameni de-ai noștri care terorizau femei căsătorite. Le violau, apoi le amenințau că le vor vorbi soților despre dezonorarea suferită, dacă nu li se dădeau cadouri în schimbul tăcerii lor. Așa că primeau bijuterii și obiecte de artă și o mulțime de lucruri, iar femeile acelea erau furioase și derutate în ultimul hal. Nu reușeam să le convingem să depună plângeri, pentru că atunci ar fi aflat și soții lor și întreaga comunitate. Conform obiceiurilor din Vietnam, dacă se întâmplă să fie violate femeile căsătorite, ele trebuie ucise după aceea. Am avut nevoie de sase luni până am găsit o femeie care să fie dispusă să vorbească; soțul și fiii ei fuseseră uciși nu cu mult timp în urmă, iar ei nu îi mai păsa dacă afla cineva, ce i se întâmplase, deoarece aceasta nu-i mai putea dezonora familia. A făcut declarații complete sub jurământ și a acceptat să depună mărturie în fața justiției. Aproape pusesem mâna pe oamenii care organizaseră toată operațiunea și se îmbogățiseră de pe urma ei, când o persoană a dat în vileag o bandă de hoți care avea legături cu vietcongul. Am plecat să-i prind, însă m-am trezit eu însumi prins în cursa vietcongului. Mă gândesc că le datorez ceva acestor femei, căroră le-am promis că le voi ajuta și nu am fost în stare, și mai ales lui Ba Nha. Poate le pot ajuta pe femeile de aici. Trebuie să încerc. Trebuie să încerc să le salvez.

Se răsuca atât de repede, încât o parte a sucului de portocale sări pe vesta lui groasă, de iarnă.

Lew își coborî privirile spre rămășițele micului dejun, în timp ce Aaron înjura și își curăța haina.

— Pur și simplu nu aş vrea ca tu să fii următorul pe lista celor care nu mai fac fată, spuse Lew când se asigurase că Aaron îl ascultă. Știu că tu te descurci foarte bine, în aproape orice situație. Știu că ai făcut mai mult decât majoritatea celor care s-au aflat într-o situație atât de grea ca tine, dar, omule, trebuie să ții cont că mai toți adjuncții mei dau semne de suprasolicitare, deși asta e munca lor...

— E și munca mea. Știu că îmi vrei binele și că ești îngrijorat din cauza mea iar eu îți sunt recunoscător Lew, eu trebuie însă să-mi fac datoria. Am lăsat în urma mea lucruri neterminate, și acum sunt obligat să-mi iau revanșa, spuse Aaron și începu să-și umple din nou paharul, apoi se răzgândi și bău puținul care mai rămăsese în el. Vitamina C ajută să suporti frigul mai bine.

— Crezi că ajută? Întrebă Lew, bucuros că Aaron schimbase subiectul.

— Cine știe? Cu toate porcăriile pe care le mai am eu în sânge, cine mai știe? Se uită la Lew. — Ești gata?

— Aproape. Ai pregătit un mic dejun excelent.

Și mai servi o bucată de tartă cu mere coapte.

— Este singura masă pe care am învățat să o fac, spuse Aaron. Dar poți să mănânci micul dejun la orice oră a zilei. Dacă vreau să impresionez o doamnă, mă apuc să prăjesc o omletă.

— Te ții din nou după fuste? spuse Lew în timp ce se ridica de la masă și își lua pălăria. Ar fi bine să te pregătești, deoarece buletinul meteo spune că va ploua spre prânz.

— Și eu simt, că va ploua, confirmă Aaron, pregătindu-se să-și ia impermeabilul din cuiul de lângă ușa din spate. Era gata să-l îmbrace, dar deodată se opri. Ia uită-te! S-a rupt la umăr.

Lew aruncă și el o privire.

— Cum ai reușit să-l sfâșii?

— Să mă bată dacă am idee, spuse Aaron punând-o la locul ei. Am să i-au mantaua, care e impermeabilă. Plecă spre partea din față a casei, strigând. Mă întorc imediat.

— Avem tot timpul, spuse Lew controlându-și ceasul. Ai grijă și de încălțări.

— Mi-am pus bocancii, tăticule, îl informă Aaron cu voce ca de copil.

Lew râse pe înfundate. Teamă lui inițială de a-l lua pe Aaron împreună cu el la întrunirea de planificare a operațiunii începuse să se risipească. În precedentele două dăți când reușise să-l convingă pe Aaron să colaboreze, sugestiile pe care le făcuse acesta răsplăteau deplin dificultățile legate de obținerea aprobărilor necesare. Indiferent ce învățase în timpul activității sale ca ofițer de informații, Aaron reușea să folosească o parte a experienței lui în scopuri laudabile. Când se reîntoarse Aaron, îl bătu amical pe umăr.

— Am să mă ocup eu de presă.

— Ai tăi să fie și să le transmiți complimente din partea mea, spuse Aaron, deschizând ușa. Bate un vânt rece. Oare va ninge?

— Poate pe Diablo și în Munții Berkeley, spuse Lew, care aștepta să ningă de peste o săptămână. Pe alocuri a fost îngheț. Tu nu ai văzut?

— Nu încă, slavă Domnului. Aaron arată spre pomii golași.

— Nu că aș fi avut cine știe ce recoltă în ultimii ani. Pe vremea lui unchiu-meu, pomii ăștia erau așa de încărcăți, de ziceai că o să se rupă. Continua după o pauză. Să te urmez cu mașina mea?

— O idee bună. Nu știu dacă am timp să te aduc înapoi înainte de..., sugeră printr-un gest întâlnirea inevitabilă cu șeriful.

— Bine. Sediul principal al rangerilor, așa-i? Descuie ușa mașinii sale Bronco II și făcu semn spre Runner-ul lui Lew.

— Ești mulțumit de ea?

— Îmi place mai mult decât un Bronco, dacă asta mă întrebi, spuse Lew urcându-se în mașină. Dar ăsta e gustul meu. Tu ai putea, restul cuvintelor se pierdu, deoarece trântise portiera. Aaron se urcă în Bronco și o porni, observând că nivelul de benzină era mai scăzut decât își aducea el aminte. Trebuia să-i facă plinul după ședință. Își pipăi buzunarele mantalei și se liniști când simți unul dintre flacoanele cu medicamentul prescris de Gilchrist; trebuia să înghită o pastilă înainte de prânz. Odată ce Lew eliberase aleea, întoarse și îl urmă pe acesta pe Reliez Valley Road, cu gândul la întâlnirea rangerilor și cum avea să evite el discuția cu reporterii. Dumnezeuule, de ce n-or lăsa ei lucrurile în voia lor? se întrebă el. Lew se afla cu mult înaintea lui, dar asta nu îl încurca

pe Aaron, care știa unde trebuia să ajungă și cunoștea drumul. Șofatul nu îl deranja: se concentrase cu totul asupra mediilor de informare, gândindu-se la ele precum câinele la os. De ce trebuie să-și vâre nasul, dacă știu că nu sunt doriți? Îi înțelegea atunci când se puneau pe urmele politicianilor și oamenilor celebri, dar acum era vorba de investigarea unor crime foarte grave, iar prezentările din presă puneau piedici, în loc să ușureze cercetările.

Un animal poate o vulpe traversă drumul înaintea mașinii sale derapă în momentul frânării, iar Aaron înjură, cuprins de teamă.

— Ai face bine să ai grijă, își zise el cu voce tare. Fii atent.

Propria sa voce îl ajută să-și sporească concentrarea și își impuse să se gândească la drumul dinaintea sa. La scurt timp după divorțul de Susan, conducea odată noaptea târziu: era supărat, îl durea tot trupul și nu observase prezența unui raton până nu îl lovide cu roata din față dreapta. Își aducea și acum aminte de zgomotul surd, care îi provocase greață. Se apropiase prea mult; șocul pe care îl simțise în el fusese la fel de neplăcut ca și accidentarea animalului. Se hotărî încă o dată să se concentreze numai asupra drumului.

În parcare de lângă sediul central al rangerilor din Parcul Briones erau o duzină de mașini și două microbuze ale presei. Lew tocmai coborâse din Runner-ul său și discuta cu Chad Overton, care era îmbrăcat într-o lungă haină de ploaie, din dotarea călăreților australieni. După ce Aaron opri în punctul cel mai îndepărtat de mașinile presei aflate în parcare, Lew îi făcu semn cu mâna.

— Haide! Vino aici, strigă el vesel. Îl cunoști pe Chad, nu-i așa? Chad Overton, Aaron Holliman.

Aaron se strădui să zâmbească, chiar și de complezență, fără a reuși prea bine:

— Mda, desigur.

Îi întinse mâna, sperând că reporterii nu vor remarca discuția lor, sau că îi vor acorda prea puțină atenție. Ar fi vrut să nu fie băgat în seamă, ca și cum ar fi fost invizibil sau ar fi făcut parte din peisaj.

— Mă bucur să te văd, Holliman. Lew tocmai îmi spunea cât de mult ai ajutat la înaintarea investigației.

Chad Overton era un tip scund și voinic care zâmbea ca un copil de zece ani mai degrabă decât un matur de cincizeci și opt, cu părul grizonat și ochi scrutători. Luă mâna lui Aaron și i-o strânse cu putere.

— Mi-ar face plăcere să pot fi de acord cu dumneavoastră, domnule Overton. După câte judec eu, însă, maniacul ăsta ar fi fost la loc sigur, până în momentul de față, dacă îmi făceam treaba cum se cuvine, spuse Aaron cu modestie și întorcându-i strânsoarea.

— Ei, patrulele acestea întărite ar putea să ajute. Nimeni nu se așteaptă să rezolvi un caz ca acesta de unul singur. Având în vedere ceea ce faceți dumneata și cu Lew, împreună cu patrulele, e imposibil să nu apară o întorsătură favorabilă. Cel puțin individul se va gândi foarte bine înainte de a călca din nou în Briones, spuse Chad înclinând o singură dată din cap, foarte hotărât. Rangerii așteaptă, Lew.

— Haide, Aaron. Mergem la arena acoperită, spuse Lew, indicând locul respectiv. O parte a echipelor de cercetare și salvare și-au adus deja caii aici, din câte îmi dau seama, i se adresă el lui Chad.

— Mda, avem circa doisprezece cai la sediu. Grajdurile care participă la acțiune închiriază spațiu la preț redus celor care fac parte din echipe, spuse Chad, adăugând: Majoritatea proprietarilor de grajduri doresc să scape de ucigașul acesta mai tare decât voi — din cauză că afacerile lor au de suferit.

— E și acesta un punct de vedere, comentă Lew.

Aaron rămase puțin în urmă, intrând în arena acoperită după Chad și Lew și se opri în preajma porții de la intrare, cercetând neliniștit bărbații și femeile care așteptau discursul lui Lew. Reporterii erau ușor de detectat cei îmbrăcați în costume și în haine de oraș. Aaron se bucură acum că-și luase mantaua lui închisă la culoare și nu impermeabilul galben.

— Bună dimineața, zise Lew și se lansă în cele ce avea de spus, din care două treimi erau adresate rangerilor și călăreților, iar restul ziariștilor și publicului feminin prezent.

Începu prin a le mulțumi rangerilor, încredințându-i cât de importante erau eforturile lor pentru departamentul șerifului. Intră apoi în inima subiectului:

— Toți participanții vor primi câte o hartă cu ruta patrului respective marcată pe ea. Fiecare ranger va călări însoțit de un voluntar; orarele sunt afișate în grajduri și în sediul rangerilor, fiind incluse și în materialele care vi s-au înmănat. Există o listă a situațiilor în care trebuie să raportați în timpul patrului, precum și informațiile de care avem nevoie din partea dumneavoastră. Îi făcu semn unuia din rangerii în uniformă, care ridicase mâna. Aveți o întrebare?

— Eu voi merge atât cu mașina, cât și călare. Să presupunem că ajungem într-un punct în care nu mai putem urma ruta patrului, așa cum e ea marcată pe hartă, din cauză că e prea umed sau dăm peste un copac doborât ori ceva de genul acesta. Ce facem atunci?

Întrebarea lui fu însoțită de murmurele aprobatoare ale celorlalți rangeri.

— Instrucțiunile voastre prevăd această situație. Anunțați prin radio, descrieți obstacolul și alternativa pe care o veți folosi, răspunse Lew foarte calm și măsurat. Vreau ca să țineți cu toții seama de faptul că acest criminal este extrem de periculos. Victimele lui au fost brutalizate. În modul cel mai oribil. Nu dorim ca vreunul dintre voi să riște în vreun fel cu el. Tuși. Procurorul afirmă că violează și ucide într-o stare de delir. Nimeni nu poate face față singur într-o asemenea situație. Eu însumi știu sigur că nu aș reuși. Aș striga după ajutor și nu m-aș rușina câtuși de puțin. Da, da!

Acestea din urmă se adresau unei femei blonde și slabe, cu trăsături hotărâte și ochi mari.

— Dar dacă găsim o altă victimă?

Iată o întrebare pe care toți doreau să o pună, dar la care puțini îndrăzneau chiar să se gândească.

— Este o întrebare bună, deși sper să nu fie cazul, spuse Lew. În primul rând, anunțați prin telefon, indicați poziția și starea corpului. Apoi, în funcție de vreme și de loc, unul de preferință cel din jeep, deoarece asigură mai multă protecție rămâne lângă corp, în timp ce rangerul sau voluntarul călare se duce către cel mai bun punct de întâlnire din apropiere, pentru a-i îndrepta pe adjuncții mei la locul crimei. Își dres glasul. Nu e bine să lăsăm corpul nepăzit o dată ce l-am descoperit, dacă se întâmplă cumva așa ceva. În acest fel, prevenim producerea altor lucruri. Dar nu vrem ca vreunul dintre voi să fie expus primejdiei, iată de ce recomandăm ca rangerul din jeep să rămână cu victima, în cazul în care criminalul mai este încă în preajmă, vreți să spuneți, zise unul dintre rangeri. Nu ați dori să se întoarcă.

— Da, la asta mă gândeam, răspunse Lew cu sinceritate.

— Dar până în momentul de față, nu a atacat decât femei solitare, interveni Gloria Wilson, aducându-și aminte de oribila descoperire făcută în timpul excursiei cu grupul de fete. Nu-i așa?

— Aveți dreptate, confirmă Lew. Dar dacă se vede încolțit sau

deranjat, există șanse foarte mari ca să atace tot ce-i stă în cale. Arată spre Aaron, care stătea retras. Domnul Holliman ne-a pus la dispoziție informații despre ucigași care acționează în mod asemănător. Din aceste cercetări rezultă că persoanele care s-ar apropia de acest criminal în oricare moment al actului său au de înfruntat riscuri deosebite.

Cât de grijuliu își alege Lew cuvintele, se gândi Aaron. A spus ceva despre întâlnirea cu un ucigaș bestial în timp ce acesta își violează, omoară și *mănâncă* victima? Nu. A spus „în oricare moment al actului său”, care suna ca și cum s-ar fi referit la spargere sau delapidare. Se strădui să-și înfrângă pornirea de a-l corecta pe locotenent, de a le vorbi rangerilor și de a le explica cu exactitate ce anume făcea criminalul, și cum.

Era atât de preocupat să se abțină, încât Lew a trebuit să-și repete cererea.

— Domnule Holliman! Vreți să le vorbiți rangerilor despre modul de acțiune al acestor ucigași seriali?

Aaron remarcă interesul renăscut al reporterilor și se simți cuprins de greutate. Făcu câțiva pași în față.

— Ei bine, există în momentul actual o mulțime de studii asupra criminalilor seriali, respectiv, asupra acelor persoane sociopate sau cu comportament psihopatic episodic, careucid la întâmplare, sau aparent la întâmplare. Criminalul cu care avem de-a face se încadrează mai degrabă în categoria psihopaților decât în aceea a sociopaților, sau cel puțin așa rezultă din puținele date pe care le avem despre el. Știa că doreau mai mult, simțea fascinația și groaza ascultătorilor săi în același mod acut în care presimțea ploaia ce se apropia. Din cate cunoaștem, criminalul a acționat de cinci ori. Persoanele atacate, așa cum a menționat și locotenentul Frazier, erau femei solitare. Și-a învins victimele prin forță, le-a dezbrăcat, le-a violat și le-a bătut, apoi le-a mușcat în chip grav. Știm cu siguranță că are grupa de sânge 0 pozitiv și că este deosebit de puternic, cel puțin în timpul crizelor sale psihice. Victimele sale par să fi fost alese la întâmplare, probabil din motivul că erau singure. Dacă mai există și alte elemente tipice, ele nu au ieșit încă la iveală.

— Ce părere aveți de teoria că atacă numai când plouă? Întrebă o frumoasă reporteriță din Oakland.

Lew interveni cu răspunsul:

— Acest lucru nu este încă stabilit cu siguranță, deși probabil se va dovedi adevărat.

— De ce când plouă? se interesă Eugene Protheroe.

— Nu știm acest lucru, recunosc Lew. Nu putem decât să ne gândim la faptul că ploaia distruge atât de multe lucruri utile pentru noi urme de pași, alte mici dovezi care ne-ar putea ajuta să-l prindem și îi oferă o protecție suplimentară. Când plouă, în Briones nu se află decât foarte puțină lume. Privi în direcția rangerilor. Vă cerem să fiți deosebit de atenți în timpul ploilor. Având în vedere că nu dispunem decât de extrem de puține indicii, în afară de acelea că este bărbat, probabil tipul caucazian, în formă bună, vă rugăm insistent să vă apropiați cu mare precauție de oricine, pe vreme umedă.

— În legătură cu patrulele de noapte, spuse Chad Overton, adresându-se rangerilor săi. Cei din jeepuri vor fi înarmați cu puști de vânătoare, dar am să vă rog să nu vă folosiți de ele decât cu motive foarte bine întemeiate. Eu am fost împotriva împărțirii de arme, dar locotenentul Frazier m-a lămurit că ar fi o idee bună, lucru de care eu nu sunt convins pe deplin.

— Ba eu sunt, spuse Gloria Wilson cu jumătate de gură, dar

suficient de tare ca să fie auzită.

Lew bătu din palme, pentru a se face ascultat.

— Am să vă rog pe fiecare să treceți în revistă ruta patrului și să obțineți numele partenerului dumneavoastră voluntar. Apoi, ar fi bine să rezolvați toate problemele legate de orarul patrulelor, înainte de a fi prea târziu. Există desigur locuri din Briones unde nu poți ajunge nici cu jeepul și nici chiar călare. Aceste zone vor fi cercetate din elicopter, de două ori pe zi, își ridică privirea spre acoperișul arenei, pe care se auzeau cazând primii stropi de ploaie. Domnul Overton a chemat în ajutor un număr suplimentar de piloți.

— Cailor nu le plac elicopterele, spuse unul dintre rangeri.

— Cu puțin noroc, nu trebuie să se afle neapărat în aceeași zonă și în același timp. Iar dacă aveți probleme, puteți să anunțați prin radio la centrul de coordonare, spuse Lew, al cărui murg castrat devenea și el nervos dacă avea un elicopter deasupra capului. Nu vă cer să vă puneți în primejdie din cauza aparatelor de zbor.

Chad Overton i se alătură lui Lew, în fața rangerilor.

— Nu vreau să aud nici un fel de plângeri din partea vizitatorilor parcului. Dacă vedeți oameni în grupuri, fiți politicoși și nu le dați detalii în legătură cu misiunea voastră. Dacă găsiți vreo persoană singură, mai ales femeie, faceți-i propunerea să o însoțiți până la mașina ei sau la un alt mijloc de transport. Dacă găsiți un bărbat care vi se pare suspect, atunci anunțați prin radio și însoțiți-l prin parc până la mașină sau la un alt mijloc de transport! Fără grosolănii, certuri, aere de stăpân cu oamenii, e clar? Stătea cu mâinile în șolduri, iar fetele laterale ale glugii de la haina de ploaie păreau aripile unui liliac uriaș. Și fără gesturi eroice. Ați înțeles?

Se auzi un murmur aprobator, iar unul dintre rangeri se aplecă până în pământ și zise:

— Da, stăpân al nostru!

— Hai, las-o jos, Spierling! îi spuse Chad vesel.

Aaron părăsise deja adunarea și ajunsese la poartă, când îl văzu pe unul dintre reporteri grăbindu-se spre el și strigându-l pe nume. Aaron se opri, sperând ca Lew să vadă în ce încurcătură intrase, dar acesta mai era încă ocupat cu rangerii, iar ziaristul nu se afla acum decât la câțiva pași de el.

— Domnule Holliman... sunteți Holliman, nu am greșit?... cu unul sau doi „I”? Începu Eugene Protheroe. Sunt de la *San Francisco Register* arată cu degetul ecusonul prins de haină și aș dori să discut puțin cu dumneavoastră.

— Nu cred că aș putea să vă spun nimic interesant, zise Aaron, cu toate simțurile sale în stare de alertă.

Protheroe continuă ca și cum Aaron nu ar fi zis nimic:

— Nu am să vă cer nici un fel de informație din cele care v-ar putea compromite investigația, desigur, dar aș dori să mă lămuresc cu câteva mici aspecte pe care le-ați menționat aici, dacă nu vă supărați.

Din atitudinea sa se vedea limpede că va pune întrebările cu sau fără consimțământul lui Aaron.

— Trebuie să știți că lucrez pentru șerif și pentru locotenentul Frazier, spuse Aaron, sperând ca Protheroe îl va lăsa în pace.

— Da, de aceea și e atât de interesant. Spuneți câte ceva despre criminalii care comit serii de crime. Ce părere aveți despre teoria că mulți dintre ei prezintă tendințe homosexuale ascunse? zise Protheroe, cu pixul gata de a intra în acțiune.

Aaron se holbă la el, apoi îi vorbi ca unui copil:

— Ucigașul acesta comite și violuri. Își violează victimele, domnule

— Protheroe, îi reaminti el lui Aaron. Da, știu asta, dar potrivit statisticilor văzute de mine, un număr semnificativ de criminali careucid în serie prezintă înclinații sexuale reprimite, chiar și cei care comit viol. Se uită gânditor la Aaron părere aveți?

Cu oarecare efort, Aaron reuși să-și stăpânească nervi.

— Am văzut și eu o parte din studiile consacrate acestui subiect și cunosc profilul psihologic, alienare în copilărie, coeficient de inteligență nu foarte ridicat și toate celelalte, dar nu vreau să mă hazardez cu supoziții referitoare la individul ăsta până ce nu este prins.

— Măsurile de precauție, îi sugeră Protheroe, încercând să-l determine pe Aaron să-i dea un răspuns spontan.

— Uite ce e, spuse Aaron puțin încălzit, după ce punem mâna pe criminal, atunci pot să-i facă toate testele și cercetările care le vor ei și să bage în statistici toate chestiile noi pe care le descoperă. Dar în momentul de față, treaba mea e să găsesc un element pe baza căruia să reușim capturarea și condamnarea unui om extrem de periculos, poate nebun.

— Când spuneți nebun, credeți că va fi în măsură să scape în baza invocării alienării sale mintale? se interesează Protheroe, cu ochii aprinși ca două luminițe.

— Nu am nici cea mai mică idee ce va face avocatul lui și nu pot face nici un fel de previziuni asupra actului de acuzare sau asupra apărării, spuse Aaron, luându-și măsuri de siguranță și sperând ca Protheroe să renunțe.

Acesta nu dorea însă să se dea bătut:

— Nu ați putea totuși să-mi oferiți o apreciere personală?

Aaron îl privi pe Protheroe cu ochii îngustați.

— O apreciere? Clătină din cap. O, nu! nu mă prindeți pe mine în jocul ăsta. Fără aprecieri, domnule Protheroe.

Se întoarse abrupt și ieși pe poartă.

— De ce nu vreți să mă ajutați? strigă Protheroe după el.

— Aprecierile iresponsabile nu sunt nimănui de ajutor, spuse Aaron, cu toate că luase hotărârea de a nu mai scoate un cuvânt.

I se pusese atâtea multe întrebări când fusese eliberat din spital, cu mulți ani în urmă, dar atunci nu știuse că e mai bine să tacă. Crezuse că reporterii sunt sincer interesați, că doresc să știe cu adevărat părerea lui, dacă mai credea că există oameni ținuți prizonieri în lagărele din Vietnam, oameni care sufereau aceleași maltratări și torturi pe care le îndurase și el. Aaron le oferise atunci aprecieri cât mai corecte, având grijă să le spună că sunt niște simple supoziții, pentru ca apoi să le audă trâmbițate drept adevăruri absolute.

Protheroe se luă după el.

— S-ar putea ca dumneavoastră să dețineți rezolvarea, domnule Holliman. Sau poate nu doriți să salvați niște vieți?

— Discuțiile cu ziariștii nu au salvat niciodată pe nimeni, îi răspunse Aaron. Iar acum lasă-mă în pace. Du-te și discută cu rangerii.

— Ei nu știu nimic, spre deosebire de dumneavoastră.

Aaron introduse repede cheia în contactul mașinii sale și răspunse cu mânie abia reținută:

— Ascultă-mă atent. Nu am nimic să-ți comunic și nu voi avea nimic să-ți comunic ție și nimănui altcuiva din presă până ce nu l-am capturat și condamnat pe criminal. Nu vreau să compromit actul de acuzare al procurorului. M-ai înțeles?

— Hei, spuse Protheroe trăgându-se înapoi cu mâinile în sus și ținând pixul într-una și carnetul în cealaltă. Îmi fac meseria, nimic mai mult, știi? Exact ca și tine!

— Ești un șacal.

— Trăim într-o țară liberă, domnule Holliman, unde și presa e liberă, spuse Protheroe, în timp ce Aaron trânti portiera și plecă din loc, poate puțin prea repede.

Ziaristul rămase pe gânduri, urmându-l cu privirea.

— N-ar trebui să discuți cu mine, îi zise Michael Gilchrist Mignonei Vandreuter jucându-se cu vârful cravatei, semn sigur de teamă, când aceasta reușise să-l încolțească în cabinetul lui.

— De ce nu? Tu ești doctorul lui. Trebuie să știu și eu ce se petrece. Vocea ei trăda tensiunea, unghiile îi erau mâncate. Știu că se întâmplă ceva cu el și va trebui să-mi spui.

— Nu cred că e o discuție potrivită, zise Gilchrist, refuzând să se uite direct la Mignon. Tu te ocupi de tratamentul lui terapeutic și, din acest punct de vedere, sfaturile tale îmi sunt prețioase. Pe de altă parte, știi părerea mea despre cealaltă relație a ta cu Aaron Holliman, pe care o consider neînțeleaptă și potențial dăunătoare. Ce altceva vrei să-ți spun? Își privi ceasul, ca și cum ar fi putut să-i dezvăluie ceva mai mult decât ora exactă. Aștept un pacient peste cinci minute.

— Durează mai puțin de atât să-mi răspunzi la întrebare. Dacă nu, pot să rămân aici zile întregi. Ochii femeii erau acum strălucitori, gata să verse lacrimi mânioase. Vorbește-mi, doctore. Nu știu ce să mă fac, pentru că nu mai înțeleg nimic.

— După cum știi, acest om a suferit un important traumatism, răspunse Gilchrist, retrăgându-se în formidabila fortăreață a profesiei sale, stare ce nu se deosebea prea mult de enervare în cazul lui.

— Haide, haide, Mike, spuse Mignon, brusc dezgustată de reacțiile psihiatrului. Nu sunt un copil care de-abia a terminat școala. Dacă există cineva în camera asta care înțelege, acela ești tu. Făcu un pas înapoi, mâinile îi căzură pe lângă corp; o dată cu dispariția încordării, îi pierise toată energia. Ar fi trebuit să înțeleg. Aaron are dreptate când zice ce zice despre tine.

Atins, Gilchrist nu se putu abține să nu întrebe:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că ești un dihor mic și plin de sine, înzestrat cu minte ascuțită, dar temător de emoții puternice.

Pronunță totul neutru, cuvintele pierzându-și pentru ea cea mai mare parte a înțelesului lor, deoarece le auzise atât de des de la Aaron, de multe ori sub formă de variațiuni.

Pentru Gilchrist, în schimb, cuvintele erau noi, fiecare ținând sigur și rănindu-i mândria.

— Nu înțeleg, vrei să-mi explici? pretinse el, deși conștient că nu se cădea să o provoace pe Mignon, care nu era pacienta lui.

— Nu poți suporta ideea că există traume ce nu pot fi înlăturate, chiar dacă folosești un ocean de cuvinte. Urăști faptul că devii neputincios în ceea ce-l privește pe Aaron, deoarece nu vrei să accepți că rana lui este reală și de lungă durată, iar nimic din ceea ce poți face tu nu schimbă această situație. Mignon obosise foarte tare și părea că se mișcă în somn sau sub pat. La început nu am fost de acord cu el; am crezut că opunea rezistență la tratamentul tău, dar acum văd că are dreptate, i-ai prescris medicamentul acela experimental și îți închipui că totul va fi în regulă, așa-i? Dar nu este! Începu deodată să se tânguie. Merge înspre rău. O, Doamne, Dumnezeuule! Iar el își dă seama. Își dă seama.

Gilchrist era acum nu numai indignat ci și alarmat.

— Mignon! Pentru numele...

Se ridicase în picioare, dar nu făcu un pas să ocolească biroul și să

se ducă spre ea.

— Iar tu nu vezi! Nu ești în stare să vezi, pentru că ești așa de sigur că îl ajuți. De fapt, nu îl ajuți. Se duce de râpă. Știu prea bine.

Își duse mâinile la ochi și își șterse lacrimile.

— Dacă relația voastră merge prost, începu Gilchrist precaut, acesta nu e motiv să crezi că trauma lui Aaron devine mai profundă.

— Căcat, îi spuse Mignon încet. Și când mă gândesc că îți luam apărarea. Îi spuneam că îți faci bine meseria și poate să aibă încredere în tine. Dar m-am înșelat, după cum se vede.

Respiră atent, încercând să-și stăvilească lacrimile.

— Dacă ești necăjită, sunt sigur că putem aranja să-ți iei o mică vacanță. Sau dacă ai nevoie de ceva care să te ajute să te echilibrezi.

Nu apucă să continue.

— Vrei să mă droghezi și pe mine? Întrebă ea cu suprem dispreț. Vrei să mă tranchilizezi, ca să nu-mi mai pese să-l văd pe Aaron într-o stare tot mai proastă?

— Ești într-o stare supraemoțională, spuse Gilchrist în cel mai mângâietor stil al său. Dacă reușești să te calmezi, poate ar trebui să facem o excepție și să stăm puțin de vorbă. Își consultă încă o dată ceasul și clătină din cap. Întoarce-te la patru treizeci și atunci avem la dispoziție circa o oră.

— Ticălosule! îl întrerupse ea. Asta ești, un ticălos arogant, lipsit de conștiință. Nu ai ascultat nici un cuvânt din ce ți-am zis.

— În locul tău, nu aș merge atât de departe, răspunse Gilchrist, schițând un zâmbet, pentru a-i arăta că izbucnirea ei nu-l jignise. Sunt conștient de încordarea ce te apasă.

Mignon îi întoarse spatele.

— Nu înțelegi nimic. El e în formă proastă, din ce în ce mai proastă, dar tu nu ai ochi pentru asta. Deschise ușa și spuse ultimele cuvinte peste umăr. Îmi pare rău că ți-am răpit timpul, doctore Gilchrist. Voi încerca să nu se repete.

13

Șeriful Hislop zâmbea radios în sala plină de reporteri, cu ochii micșorați datorită luminilor puternice.

— Sunt foarte bucuros să vă văd aici, pronunță el cu vocea sa gravă, nuanțată, banalitatea enunțată căpătând astfel o aparentă de căldură și sinceritate. Așteptă până se stinse ultima urmă de conversație și se dăduseră ultimele instrucțiuni, după care intră în subiect. Ne aflăm în cea de a treia zi de control intens în Parcul Briones, realizat prin patrulă alcătuite din rangeri și voluntari. Fiind în săptămâna premergătoare Crăciunului, consider că acest serviciu dezinteresat este demn de toată lauda. Rangerii și cei ce ajută voluntar cedează o parte a timpului consacrat în mod normal Sărbătorilor pentru a merge în patrulă. Până în momentul de față, nu s-a petrecut nici o altă atrocitate, iar acest fapt mă convinge că ne aflăm pe calea cea bună în vederea asigurării siguranței publice.

— Nu am mai avut ploaie în nici una din nopțile ce au urmat întăririi pazei, remarcă una dintre ziariste.

Șeriful se întoarse zâmbind în direcția ei:

— Mă bucur că ați adus vorba de această teorie. Am citit-o și eu și mi se pare interesantă, material de senzație excelent, ucigașul care se dezlănțuie numai pe ploaie. Însă, din câte știți, nu există dovezi definitive care să susțină această teorie, iar unele speculații care s-au

făcut pe această temă mi se par aproape iresponsabile. La Ce bun să i se comunice publicului că nu există nici o primejdie, atât timp cât noi nu suntem siguri de asta? La biroul meu s-au primit telefoane de la femei care doresc să știe dacă sunt în siguranță când nu plouă. Acesta este rezultatul poveștilor relatate de mulți dintre cei prezenți. Și are darul să mă neliniștească. Îi dojenea acum, folosindu-și vocea cu îndemânarea unui actor. Doamnelor și domnilor din mediile de informare, obligația dumneavoastră este de a informa publicul, lucru pe care eu nu-l voi contesta niciodată. Dar trebuie să vă aduc aminte cea de a doua obligație a dumneavoastră, aceea de a pune la dispoziția publicului fapte confirmate, și nu speculații și zvonuri. Acei dintre dumneavoastră care ați scos în evidență aspectul senzațional al acestor tragedii ați adus în același timp prejudicii cauzei justiției, datorită deformării faptelor.

Așezat în rândul al treilea, Eugene Protheroe pufni discret. Nu e de mirare că ajutoarele au o asemenea aversiune față de șeriful lor, gândi el ridicând mâna:

— Domnule șerif Hislop, v-aș ruga să ne spuneți cât timp vor mai fi necesare aceste patrule, în opinia dumneavoastră?

— Ei bine, spuse Hislop după o ușoară ezitare, în momentul de față nu sunt în măsură să vă comunic...

— Deoarece, continuă Protheroe, dacă făptașul nu e prins în cel mai scurt timp, aceste patrule se vor dovedi din ce în ce mai greu de organizat și costisitoare, nu sunteți de aceeași părere? Înțeleg că mulți dintre participanți sunt voluntari, este vorba totuși și de întreținerea vehiculelor și cailor, cel puțin o parte din cheltuieli revenind, dacă nu mă înșel, bugetului regional?

Așa, gândi el, acum i-am pus pe toți pe foc...

Prin sală trecu un val de foșnituri grăbite; pe platforma pe care stătea, șeriful Hislop părea deodată mai puțin politic și sigur de sine:

— Costurile nu contează dacă putem salva o ființă omenească de la o moarte atât de cruntă ca aceea suferită de acele sărmane femei. Nimeni nu măsoară viețile lor în dolari și în cenți, sper!

Acest ultim apel, de un sentimentalism strident, avu mult mai puțin succes decât cele făcute de șerif mai devreme.

— Care este costul exact al acestor patrule suplimentare? Întrebă reporterul șef de la KTVU, după ce se asigurase că operatorul său îl filma în timpul cât punea întrebarea. E vorba de sute de dolari? Mii?

— Îmi este destul de greu să apreciez, zise șeriful Hislop. Contribuția voluntarilor nu poate fi evaluată foarte precis și...

Unul dintre cei doi reporteri de la Sacramento îl întrerupse:

— Dar voluntarii cu ce se aleg din chestia asta?

— Ei îndeplinesc un serviciu pentru binele comunității într-un moment de criză, răspunse șeriful Hislop încruntat. Ne putem considera norocoși pentru faptul că dispunem de acești cetățeni generoși, înzestrați cu simț civic și care doresc să ia parte la aceste patrule.

— Cât timp vor mai fi dispuși să o facă? se întrebă simultan, din mai multe colțuri ale sălii.

— Ne așteptăm să arestăm un suspect înainte de noul an, spuse șeriful Hislop, înghițindu-l din priviri pe un reporter din rândul întâi, care își cerceta notițele.

— Înseamnă că aveți un suspect? Întrebă celălalt ziarist din Sacramento.

— Urmărim mai multe piste, spuse șeriful Hislop, conștient că mersese puțin prea departe. Nu vreau să compromit cercetările, spunând mai mult de atât.

— Mai multe piste, repetă Protheroe. Să însemne aceasta că

dumneavoastră presupuneți că avem de-a face cu un delincvent sexual cunoscut? Poate unul dintre cei eliberați condiționat în districtul acesta?

Era o înțepătură cu adresă foarte precisă, lucru știut de toți reporterii participanți la conferință.

— Cazul de față nu se compară cu cel din vară, spuse șeriful Hislop. Cunoașteți cu toții acest lucru. Nu l-ați menționat decât pentru a complica situația. Nu aveam de unde ști că Parker le va răpi pe fete. Nu se aseamăna prin nimic cu violul pentru care stătuse la închisoare. Ne-am luat toate precauțiile convenite atunci, așa cum procedăm de altfel și acum.

Rosti ultimele cuvinte foarte hotărât, ca și cum ar fi vrut să șteargă amintirea penibilă a celor întâmplare în vară.

— Înseamnă că vă gândiți cu adevărat la un delincvent sexual cunoscut, insistă reporterul de la KTVO.

— Consider că nu este decât una dintre multiplele posibilități pe care le investigăm acum, răspunse șeriful Hislop pe cel mai nervos ton pe care și-l putea permite în public. Făcu doi pași înapoi. Timpul prevăzut pentru conferință a luat sfârșit, doamnelor și domnilor. Vă mulțumesc pentru participare.

Îi făcu semn adjunctului în uniformă de lângă ușa laterală și se retrase, hotărât și în grabă.

Protheroe nu încercă să-l urmărească pe șerif. Rămase în scaun, în timp ce în jurul său ceilalți se ridicaseră în picioare. Își trecu în revistă însemnările, încruntându-se puțin. Nu-și ridică privirile decât atunci când îl atinse ușor fotografia lui.

— A, da! Cred că ai dreptate, haide să vedem pe unde putem mânca un mic dejun ca lumea prin Martinez. Își luă impermeabilul. După aceea, trebuie să dau câteva telefoane.

— Ai nevoie de mine sau mă întorc la San Francisco? îl întrebă fotografia.

— Hai să vedem. — Își trase haina de ploaie pe el. Ți-ai făcut cumpărăturile de Crăciun?

— Sunt aproape gata, mda. De ce?

— Băftosule. Eu trebuie să cumpăr cam sase cadouri. Poate ne putem opri la Sun Valley sau la Willows când terminăm aici. O să găsim o harababură nemaipomenită, dar cu cinci zile înainte de Crăciun, situația e la fel peste tot!

Protheroe observă că plecau ultimii din sală, fapt care îl necăji, deoarece nu dorea să pară delăsător față de colegii săi.

Ieșind din clădire, îi izbi o pală de vânt puternic, care îl îngheță până la oase.

*

Chiar și în momentul în care forma deja numărul de telefon. Michael Gilchrist își făcea încă muștrări. Nu era un gest profesional. Zero, din punct de vedere terapeutic. Un act cu totul iresponsabil. Asculta țârâitul telefonului, sperând că nu va fi nimeni acasă sau că se va dovedi un număr greșit. Dacă Mignon Vandreuter nu l-ar fi scos în asemenea hal din sărite, nu ar fi ajuns niciodată până aici. Murmură pentru sine. „O dau afară”, numărând sase apeluri și hotărându-se să o aștepte pe doamna Silver până la cel de-al zecelea.

— Hello, se auzi o voce plăcută de bărbat, la al optulea apel.

Gilchrist tresări. Nu-i trecuse prin minte că ar fi posibil să răspundă domnul Silver. Ezită puțin și își adună gândurile înainte de a răspunde:

— Hello. Doamna Silver este acasă? Doamna Susan Brewster

Holliman Silver?

— Da, răspunse bărbatul, precaut. Cine-i acolo?

— Doctorul Michael Gilchrist. Lucrez la Administrația Veteranilor, spuse el cât mai autoritar cu putință. I-aș fi foarte recunoscător doamnei Silver dacă mi-ar acorda câteva minute. Vă asigur că este o problemă importantă.

— Perfect. Cred că..., se auzi un oftat, apoi domnul Silver strigă: Draga mea. E pentru tine. Un oarecare doctor Gilchrist, de la Administrația Veteranilor.

Gilchrist nu putu distinge toate cuvintele schimbate între cei doi la celălalt capăt al firului; presupuse că domnul Silver acoperise receptorul cu palma. Așteptă, sperând că Monica nu se va supăra din cauză că el întârzie din nou în acea seară. În cele din urmă, auzi cu ușurință o altă voce în telefon.

— Doamna Silver?

— Da, veni răspunsul, rece și distant. Ce doriți?

Nu era un început promițător, dar Gilchrist se hotărî să ducă lupta până la capăt.

— Sunt psihiatru. Fostul dumneavoastră soț este unul dintre pacienții...

— Vai, Doamne! murmură ea.

— ...mei, și speram că mă veți putea ajuta.

— Aaron și cu mine ne-am despărțit de mai mult timp, spuse Susan Silver. Nu am mai vorbit cu el din primăvara trecută.

— Dar ați avut anumite contacte cu el, greșesc? insistă Gilchrist. din câte am aflat de la el, ați păstrat o anumită comunicare.

Cât de mult și-ar fi dorit să stea de vorbă față în față cu ea; faptul că nu putea să-i urmărească reacțiile era aspectul cel mai enervant și neplăcut al gestului său obișnuit.

— O anumită comunicare, spuse ea. Ați putea să o denumiți și așa, deși cred că. Se opri din vorbit. De ce vreți să discutați cu mine? Ce-i cu toată chestia asta?

Gilchrist se așteptase și se temuse de la bun început de această întrebare frontală.

— Cum spuneam, mă ocup de tratamentul soțului dumneavoastră. Am preluat cazul său acum circa optsprezece luni, începu el, străduindu-se să pară cât mai dezinteresat. Am efectuat o serie de analize, o trecere în revistă a medicamentelor ce i se administrau, iar apoi am hotărât să facem anumite schimbări. El fusese supus aceluiași program o perioadă mai îndelungată și ne-am gândit că s-ar putea ca anumite categorii de medicamente să nu mai aibă efect asupra lui. Dată fiind această situație, am considerat că este un candidat perfect pentru o tehnică terapeutică mai eficientă și mai puțin deranjantă. Ne-am consultat și cu el, desigur, și i-am explicat schimbările la care ne gândeam. Gilchrist făcu o pauză, oferindu-i lui Susan ocazia de a vorbi. Ea tăcând, continuă tot el. De scurt timp i-am administrat un produs experimental, care îi permite pacientului ceva mai mult control asupra stărilor sale de spirit, fără a influența negativ procesele de gândire.

— Adică un drog care îl calmează sau îl înveselește fără să îi facă arșice creierii, zise fosta soție a lui Aaron, iar Gilchrist presupuse că expresiile erau culese de la acesta. Și Aaron cum reacționează la el?

— Judecând după analizele pe care le-am făcut, se pare că îl ajută atunci când el nu este supus unor încordări puternice, spuse Gilchrist, alegându-și cu mare grijă cuvintele. Cu toate acestea, s-a plâns recent de lipsa de efect a medicamentului. În acest punct, problema stresului prin care trece el devine crucială și trebuie atent evaluată. Încordarea

cauzată de munca lui a fost neobișnuit de mare, și tocmai din acest motiv nu aş dori să întrerup tratamentul cu medicamentul de care vorbeam: orice alt medicament i-aş prescrie în loc, efectul asupra capacităţii sale de a raţiona ar fi mai puternic, cu alte cuvinte nu va fi în măsură să continue munca pe care a început-o. În acelaşi timp, tensiunea a făcut să scadă efectul produsului. Până în momentul de faţă, Aaron a refuzat să accepte un tratament medical mai tradiţional. Se plânge că drogul acela experimental nu îi tine sub control condiţia mentală, dar nici nu îmi permite să-i prescriu o medicaţie mai sigură. Din câte susţine el, crede că e important să dea ajutor în ancheta respectivă din pricina unor lucruri petrecute în Vietnam. Eu nefiind foarte la curent cu acele episoade, nu...

— Nu ştii dacă e nebun, deprimat sau paranoic? îi sugerează Susan. Cunosc sentimentul acesta, doctore. Nici eu nu am reuşit să-mi dau seama. Nici când eram căsătorit şi nici acum. Aaron e un mister. Nu cred că vă pot fi de folos.

— Vă rog, spuse Gilchrist. Vă rog, doamnă Silver! Dacă aş avea mai mult timp şi problema nu ar fi atât de complexă, aş încerca poate alte soluţii, dar în situaţia de faţă, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Nu apelase decât rareori la cineva atât de direct, o experienţă care îi plăcea profund acum. Dacă îl refuza în acel moment, ştia că avea să o deteste.

— De ce este o chestiune atât de stringentă? întrebă ea cu o undă de aversiune în voce.

— Am încercat să vă explic de ce: pentru că este supus unor presiuni din ce în ce mai mari, iar urmele au început să se vadă. În schimb nu ştiu cum să interpretez...

— Înţeleg, îi tăie ea vorba. Ce fel de presiune?

— S-a implicat într-o anchetă, acordă asistenţă biroului şerifului; în legătură cu mai multe crime petrecute recent, spuse Gilchrist, nefiind foarte sigur cât de mult se cuvenea să dezvăluie.

— Adică violurile şi mutilările din Parcul Briones? Crimele acelea? se interesă Susan, părând pentru prima oară îngrijorată.

— Da, răspunse Gilchrist. Ce este, doamnă Silver?

— Vai, bietul Aaron, spuse ea sincer mişcată. Din pricina femeilor acelora din Vietnam. Asta înseamnă că i se vor răscoli toate amintirile legate de lagărul de prizonieri. — Vorbise foarte repede, ca şi cum ar fi susţinut un monolog interior; păru să devină conştientă, de acest lucru, deoarece spuse: Îmi pare rău. Vorbesc singură. N-am vrut să... doctore, cât de mult cunoaşteţi despre perioada petrecută de el în lagărul de prizonieri şi cauzele pentru care a ajuns acolo?

— Am citit toate actele din dosarul său, dar mi-a vorbit şi el puţin despre asta, spuse Gilchrist, ştiind că sună foarte rigid, apoi încercă din nou: Am trecut în revistă tot ceea ce ştiam.

I se păru mult mai bine, de data aceasta.

— O, Doamne! exclamă Susan. Bărbaţii pe care îi ancheta în Vietnam, americanii care violau şi şantajau vietnameze, ei sunt cei care i-au întins cursa, pentru a fi capturat. Cercetările ce au urmat după dispariţia lui au demonstrat acest lucru. Doi dintre oamenii aceia au fost judecaţi pentru rolul jucat în planul de prindere a lui Aaron. Au recunoscut că ei au organizat totul. Ba chiar şi-au luat măsuri de precauţie ca el să fie internat într-un lagăr în care ceilalţi prizonieri nu se dădeau deloc în vânt după ofiţerii de la informaţii: cei aflaţi pe listele de „dispăruţi în luptă”, şi aste pentru că ei înşişi doriseră să se piardă. Descoperirea celor care îşi organizaseră propriile lor dispariţii a fost un timp una dintre misiunile lui Aaron. Ceea ce nu au reuşit să distrugă în el

luptătorii Vietcong au desăvârșit ceilalți prizonieri, camarazii săi. Făcu o pauză. Există toate aceste lucruri și în dosarele dumneavoastră?

— Cea mai mare parte, fără a adăuga că nu le crezuse atunci când le citise. Dar nu sunt foarte convins că înțeleg conexiunea dintre femeile acelea și victimele din cazul de care se ocupă. Ce anume le leagă?

— Majoritatea femeilor au fost omorâte de cei ce le șantajau, după prinderea lui Aaron. Ele erau martore și știau ce avea Aaron de gând să facă, chiar dacă numai una dintre ele a avut curajul să-l ajute. Oamenii aceia s-au gândit că dacă Aaron aflase atât de mult, vor mai reuși și alții. Au procedat astfel încât să afle și el și oamenii din Vietcong. Aaron a suferit imens în lagăr. El a afirmat că acceptă responsabilitatea actelor sale, cu alte cuvinte că se simte vinovat. Atât el însuși cât și vietnamezii din Vietcong îl blamau pentru uciderea sărmanelor femei. Se opri puțin, apoi vorbi din nou, mai gânditoare. Nu mi-am dat seama că se ocupa de acest caz. Deși ar fi trebuit.

— Doamnă Silver? o îndemnă Gilchrist pe Susan, după ce tăcuse mai mult de un minut.

— Vai! Îmi cer scuze, doctore. Mă lăsasem purtată de gânduri. Cred că cel mai bun lucru ar fi să nu trebuiască să colaboreze la acest caz, spuse ea după o vreme.

— De ce spuneți asta? întrebă Gilchrist, sperând ca astfel să pătrundă în miezul problemei. Vreți să spuneți că starea sa de tensiune va deveni și mai pronunțată?

— Acesta nu este decât un aspect minor, răspunse ea. Știți, el crede încă în vinovăția sa. La nivelul rațional acceptă că a fost manipulat, dar când e vorba strict de emoții și cel puțin așa stăteau lucrurile când ne-am despărțit. Poate că acum judecă altfel. Nu am de unde ști.

— Dumneavoastră considerați, cunoscându-l din timpul căsniciei, că ar putea proiecta povestea aceea de demult peste cazul de care se ocupă acum? întrebă Gilchrist, cuprins de un nou val de interes.

— Posibil. El are o mulțime de frământări din pricina morții femeilor din Vietnam. S-ar putea să-l influențeze și acum. Atitudinea ei se schimbă apoi, devenind mai impersonală. Dar nu aş putea spune că-l cunosc, în momentul de față. A trecut mult timp de atunci. Nu știu ce s-a mai întâmplat cu el de când am divorțat. Despre asemenea lucruri, nu discutam niciodată.

Vorbea cu o anume distantă, și se simțea că nu mai este foarte preocupată de lucrurile care contribuiseră la sfârșitul primei ei căsnicii.

Gilchrist aproape scrâșni din dinți de supărare, se sili însă să fie amabil.

— Vă mulțumesc. M-ați ajutat foarte mult și vă rog să mă scuzați că v-am răpit atât de mult timp.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, doctore?

— Gilchrist, o ajută el. Michael Gilchrist.

— Doctore Gilchrist, spuse ea, punând receptorul în furcă.

O furtună năprasnică, stârnită dinspre sud-vest, se dovedea un obstacol redutabil în calea tuturor patrulelor călare din Parcul Briones. În momentul când a ajuns la răscrucea de drumuri împreună cu partenera, Tom Fuller strănuta de zor. Opri în loc iapa sa murdară de noroi și îi făcu un semn însoțitoarei sale.

— De aici nu mai e mult, draga mea. Te-aș însoți și restul drumului, însă ar fi fost inutil să continue, pentru că vocea lui suna de parcă ar fi vorbit printr-un prosop.

— E-n regulă, spuse Maude Adamson, mângâindu-și pur-sângele castrat, prilej cu care se udă pe mânuși până la piele. De aici încolo, cunoaștem drumul.

— Obligația mea ar fi să vin cu tine, îți reaminti el. Tu ești voluntară, se presupune deci că vei fi mereu însoțită de un ranger. Pe lângă aceasta, având în vedere că tu, un strănut îl împiedică să-și termine propoziția. Isuse! Te rog să mă scuzi!

— Nu face nimic, spuse ea, simțindu-se foarte matură. Mai e suficientă lumină și am să-mi găsesc ușor drumul.

Nu-i era la îndemână să se gândească la cele două mile pe care avea să le străbată singură, dar știa că trebuia să-și înfrângă teama, mai devreme sau mai târziu.

— Am să chem un jeep. În douăzeci de minute, ai avea o escortă, îi propuse Tom, simțindu-se responsabil, în ciuda sângelui care îi zvâcnea în tâmpile și durerii din oase. Se întorc probabil din patrulă, unul câte unul. Se va găsi cineva să vină și să te escorteze.

— Ajung la grajduri în mai puțin de douăzeci de minute, îi spuse Maude. Îi zâmbi scurt și timid, încercând să-i sugereze că înțelegea perfect situația. Totul e-n regulă, domnule Fuller. Oricum, suntem chiar la marginea parcului. Nu-mi rămâne decât să urmez poteca, zise ea, arătând spre capătul potecii.

În lumina slabă a sfârșitului de zi, urma drumului era aproape invizibilă.

— Să știi că de-abia aștept să scot hainele astea umede de pe mine, recunosc Tom. Era foarte sigur că făcuse febră și avea gâtul roșu. Vine Crăciunul peste două zile, și eu mă îmbolnăvesc. Tocmai am împodobit bradul, iar socrii mei sosesc mâine de la Portland. Mă ucide nevastă-meă.

— Atunci du-te acasă, domnule Fuller și îngrijește-te cât mai bine. Fii pe pace, eu am să mă descurc, îi spuse ea zâmbind, hotărâtă să nu-și trădeze temerile față de el.

— OK., spuse el în cele din urmă, lăsându-se convins. Am să-i anunț pentru mâine, ca să-ți asigure un alt partener în locul meu. Sărbători fericite, dacă nu ne vedem până la Crăciun.

Își liniști conștiința cu gândul că dacă mai rămânea cu Maude, ar fi crescut și șansele de a-i transmite răceala sau gripa lui, stricându-i astfel Sărbătorile.

O salută cu mâna la pălăria care își pierduse deja orice formă, și se întoarse ușurat pe drumul ce ducea la sediul rangerilor și grajduri.

Maude îl petrecu cu privirea, cal și călăreț înaintând cu greu pe drumul noroios. Se gândea la ceea ce-i spusese psihiatrul ei cu o săptămână în urmă nu va reuși să treacă cu adevărat peste infernala descoperire a trupului lui Audrey Weeks decât atunci când va fi din nou în stare să călărească singură prin parc. Maude plănuise să întreprindă cea dintâi încercare în primăvară, când plantele erau în floare și natura se reîntorcea la viață.

Poate că era mai bine așa cum se întâmplase, gândea ea acum. Poate era mai bine să facă acest drum în ploaia de iarnă, când peisajul era cuprins de cenușiul amurgului.

— E-n regulă, îi spuse ea încetișor calului. Știi drumul mai bine decât mine.

Acest fapt era pe atât de liniștitor, pe cât era de adevărat. Calul își scutura capul, necheză o dată și își mușcă zăbala. Mergea pieziș pe drumul îmbibat de apă, cu ușoare ezitări care îi trădau oboseala. Maude se hotărî să curețe neapărat potcoavele calului, înainte de a porni din nou la drum a doua zi. Ploaia neîncetată o silea să-și închidă ochii pe jumătate; se sili să urmărească cât mai atent drumul.

— Fii atent, Bismark, îl îndemnă ea când ajunseră la unica porțiune abruptă de pe poteca ce lega sediul rangerilor de grajdul ei. Ia-o ușurel.

O supără constatarea că avea respirația întretăiată și tuși încet, dregându-și glasul. Ai grijă cum calci, spuse ea, mai sigură pe sine.

Șaua ei englezească se udase de tot, și simțea umezeala prin pantalonii groși. Dintr-un motiv pe care nu putea să-l definească foarte bine, era foarte mândră de ceea ce făcea, ca și cum patrularea prin ploaie ar fi demonstrat că este o adevărată călăreață și nu o adolescentă oarecare iubitoare de cai și căreia părinții îi puteau satisface această plăcere. Strânse și mai tare dârlogii, conștientă cât de greu îi venea să păstreze controlul din cauza mânușilor ude. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să-l bruscheze cu zăbala, deoarece Bismark avea gura sensibilă și ar fi putut să se enerveze acum, când era și obosit. Stătea cu ochii ațintiți asupra drumului, încercând să distingă orice obstacol nou care ar fi putut apărea între timp pentru a-și putea feri astfel calul de primejdie și accidente.

Vântul era suficient de puternic ca să izbească ramurile mai mici între ele, iar la un moment dat stejarul măreț de deasupra potecii gemu ca un uriaș rănit, făcându-l pe Bismark să alunece într-o parte a drumului, iar pe Maude să respire mult mai iute.

— E doar furtuna, pronunță ea cu vocea tremurândă, ținându-l pe Bismark la pas.

Simțea tremurul animalului și se întreba dacă nu cumva propria ei frică i se transmitea și lui. Își strânse mai tare picioarele, până simți că încep să o doară. Auzea zgomotul traficului de pe Bear Creek Road, la distanță mai mică de douăzeci de iarzi de locul pe care îl străbătea ea. În caz de pericol, își spuse, putea ajunge în drum în câteva secunde, unde ar fi trecut curând o mașină. Oricât de mult ar fi dorit să se bizuie pe acest gând, ideea nu-i trezea de fapt decât disprețul. Ascultă traficul, stabilind frecvența cu care trecea cineva pe șosea.

O cracă de dimensiuni considerabile blocase poteca; după câteva grele momente de nehotărâre, Maude descălecă, știind că va trebui să-l conducă pe Bismark, ocolind obstacolul. În momentul când atinse pământul, se simți deodată foarte mică și singură, în întunericul tot mai profund și în ploaie, și atât de obosită încât nu credea că va fi în stare de altceva în afară să mănânce și să se culce. Ca și cum asta nu era de ajuns, mai târa după sine și un cal sperios, gata să țâșnească spre staulul său.

Probabil că mai căzuse o ramură, deoarece se auzi un trosnet în pădure, nu departe de ea. Tresări la fel de puternic ca și Bismark, cu simțurile în stare de alarmă maximă. Clătină din cap și apucă mai strâns frâiele cu degetele ude. „Nu”, spuse ea încet, știind că sunetul nu se putea auzi peste zgomotul copitelor și al ploii. Cu ceva mai multă forță decât de obicei, îl îndemnă pe Bismark să meargă pe lângă vârful crăcii căzute, lovindu-l odată pentru că ezitase, din cauza frunzelor care i se izbeau de picioare.

Era liniștitor faptul că acea creangă mare bloca poteca, își făcu ea socoteala. Oricine ar fi urmărit-o de fapt nu o urmărea nimeni, bineînțeles, era silit să treacă peste creangă și să facă zgomot, ea fiind astfel prevenită. Se opri o clipă, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le spusese psihiatrul ei și găsind în ele îndreptățirea pentru hotărârea pe care o luase ea, înainte de a se urca din nou în șa.

— Haide Bismark, îl îndemnă, trăgând nerăbdătoare de hățuri. Plecară din nou la drum, atât de repede cât considera ea că e bine pentru siguranța lor, deși îi venea greu să-și domine calul; acesta încerca mereu să o ia la trap. Știa că se încălzise foarte tare, însă spumele care îl acoperiseră trebuiau puse mai mult pe seama fricii și nu a extenuării.

Ajunseră pe culmea unei mici înălțimi, de unde li se deschidea spre

stânga priveliștea unei curbe din Bear Creek Road, cu luminile unei mașini încercând să străpungă ploaia. Maude făcu un gest de încurajare.

— Aproape am ajuns, îi spuse lui Bismark, arătându-i cu mâna liberă poarta prin care aveau să iasă din parc și unde începea poteca spre grajd. Haide, îl îndemnă ea bătându-l cu palma pe gât, dorind să-l calmeze în același timp. Fii atent.

Vocea îi răsună încordată și prea subțire în propriile urechi și nici nu o surprinse să-l vadă pe Bismark încordându-și gâtul său lung, de teamă. Nu încetase să transpire și simțea încordarea spatelui său, sub sa. Deși călărea de patru ani pe Bismark, Maude se îndoia pentru prima oară acum de capacitatea ei de a-l stăpâni: era o călăreață de valoare, fapt de care era conștientă, însă nu se confruntase niciodată cu un cal cuprins de panică.

Se apropiau de ultima cotitură a potecii, singurul punct în care se îndepărtau din nou de șosea și o pierdeau din vedere, iar Maude se pregăti să-l rețină pe Bismark, să nu-i permită să o ia la galop. Îl simțea cum se încordează pentru a țâșni înainte și pe de o parte se simțea și ea mânată de același impuls. Faptul că ploua și era aproape întuneric îi spunea însă că ar fi nebunie curată să-și îndemne calul să se grăbească. Aceste ultime câteva sute de metri aveau să fie pentru ea încercarea supremă. Maude apucă hățurile mai de sus, pentru a controla mai bine capul lui Bismark la coborârea ușoară prin crângul de stejar pitic. Cine o pusese să spună că poate să străbată singură această ultimă porțiune? se întreba ea, îndemnându-l pe Bismark cu călcâiele, simțind cum acesta își adună picioarele din spate sub el, coborând spre pădurice. De ce nu acceptase să aștepte o escortă? Nu se putea oricum uda mai rău decât se udase deja, iar dacă nu ar fi fost singură nu s-ar fi lăsat niciodată stăpânită de o asemenea frică.

„Oprește-te”, îi spuse ea cu voce tare. Se sili să se gândească la faptul că nu avea nici un motiv să fie speriată, că singura primejdie care o amenința cât de cât provenea mai degrabă din prostia și din teama ei decât din partea unui criminal bântuind prin parc cu două zile înainte de Crăciun. Își mai reveni puțin gândindu-se la Crăciun știa că avea să primească o șa nouă, marca Barnsby. O urmă de zâmbet îi trecu pe buze; se afla acum foarte aproape de copaci.

Atunci Bismark se cabră, zvârlind orbește cu copitele din față și emise un țipăt ascuțit, înspăimântat o formă masivă se desprinsese din umbra copacilor, blocând poteca.

Maude lovi cu cravașa, urlând ceva ininteligibil lui Bismark și forțându-l să revină la poziția normală. Era greu de distins în lumina scăzută, însă i se păru că vede un câine mare sau un urs de mici dimensiuni. O îngrijora mai mult calul și propriile ei șanse de a se menține în șa.

Ceva i se prelinse pe lângă cizmă, iar ea izbi în direcția aceea, moment în care piciorul îi ieși din scară. Bismark se cabră iarăși, Maude simți cum alunecă din șa, iar apoi... o mână o apucă de încheietura brațului, exact când cădea cu toată greutatea la pământ. Ca prin vis, avu impresia că aude zgomotul unor copite ce se îndepărtează, după care își pierdu cunoștința.

Când începu să-și revină, simți noroi și pietre în spate, precum și o greutate brutală, zdrobitoare ce o apăsa aproape până la sufocare. Crezu la început că îi era frig numai din desperare realiză apoi cu imensă scârbă că fusese dezbrăcată. Încercă să țipe, însă nu avu suficientă energie.

Un pumn asemănător unei labe o pocni în plină figură, auzi un mormăit supărat, întrerupt de un șoc și mai violent undeva, profund în

corpul ei o durere sfredelitoare îi sfâșie tot trupul, atât de cumplit încât îi dispăru și ultima urmă de amețală. Deși avea ochii larg deschiși, nu vedea decât conturul unui cap și un umăr. „Nu”, apucă ea să suspine înainte ca asaltul să devină și mai feroce. Maude se gândi la corpul pe care îl descoperiseră ea și Julia Kemp, înțelegând într-o fracțiune de luciditate perfectă că următorul cadavru va fi al ei.

Atunci o durere nouă, imposibil de descris explodă în ea; dinții lui se înfipseseră în gâtul ei, sfâșiind și trăgând. Ucigând.

14

Lew privea ținută în tavan; durerea de cap nu-i trecuse încă și gândurile îi zburau când la trupul mutilat al lui Maude Adamson, când la teribilul șoc și disperarea părinților ei, când la furia ce îl cuprinsese pe Aaron când îl chemase la locul crimei. Doamne Dumnezeule, când vor reuși să pună capăt la tot coșmarul acesta! Biata fată, avea gâtul, sânii și abdomenul sfâșiat, iar ploaia se aduna în rănilor cele mai grave. Patima furioasă cu care fusese atacată era mai mult decât vizibilă; deși unele dintre semne fuseseră spălate de ploaie, câteva rămăseseră. Lew spera că ele vor fi suficiente, deși Grieta nu se arătase optimist în această privință închise ochii dorindu-și să adoarmă cât mai curând, știind că a doua zi nu va fi o adevărată sărbătoare de Crăciun decât în virtutea datei.

— Lew? spuse Rowena de lângă el.

— Da, răspunse el, știind că este inutil să se prefacă; dormeau unul lângă celălalt de prea mult timp.

— Dacă dorești să-mi vorbești, te ascult. Spune-mi!

Se apropie puțin de el și își așază o mână pe pieptul lui. Începu să-i desfacă nasturii pijamalei demodate.

— Știi că nu-mi place să mă confesez, spuse el din obișnuință, dar și pentru că era un adevăr.

— De această dată e altceva. Rowena nu mai spuse nimic până nu văzu că deschisese ochii din nou. Mie poți să-mi spui.

— Cum merg vânzările de brazi? Încercă el să schimbe subiectul.

— Destul de bine. Prin ce diferă această crimă de celelalte?

Întrebarea ei suna ca și cum l-ar fi întrebat dacă preferă suc de portocale sau grapefruit la micul dejun.

Îi răspunse fără chef, renunțând la tentativa sa de a schimba subiectul, recunoscând că era inutil:

— Nu cred că diferă.

— Și totuși e ceva! Există vreun dubiu în legătură cu crima asta?

— Nu sunt foarte sigur, oftă el. E cea mai tânără victimă de până acum. Asta-i deja un lucru foarte rău. Dar cel mai rău este că ea a fost una din fetele care au descoperit-o pe cea dintâi victimă.

Instinctiv, luă mâna ei într-a lui.

— Și crezi că există o relație între evenimente? Întrebă ea calm, în cuvinte simple și foarte directe.

— Nu știu, recunosc Lew. Asta-i partea cea mai afurisită. E vorba de o ținută anume aleasă și dacă ar fi așa, ar însemna ca ucigașul a trecut de la victime întâmplătoare la altceva sau nu a fost decât o nouă femeie singură în Briones, pe timp de ploaie? Chestia asta mă frământă. Pe măsură ce vorbește, îi strânsese din ce în ce mai tare mâna, iar acum făcu un efort conștient să-i dea drumul. Regret, n-am vrut să-ți fac rău.

— Nu m-a durut, zise Rowena. Continuă, spune-mi totul.

— Problema este, continuă Lew după o ezitare, că pentru fiecare

argument în favoarea unei teorii există unul la fel de bun împotrivă. Indiferent cât mă zbat, nu ajung la nici un rezultat, nu pot ieși din acest cerc vicios.

— Înțeleg, spuse Rowena, ridicându-i mâna până la buze și sărutându-i degetele. Nu trebuie să fii atât de supărat pe tine

Însuți, Llewellyn Frazier. Criminalul nu se compară cu nici unul din răufăcătorii cu care ai avut de-a face până acum, prin urmare nu te poți aștepta să-ți iasă totul de la început. — Vocea ei se schimbă puțin, devenind mai profundă și cuvintele mai grăbite. Tu nu ești răspunzător pentru ce face individul acela.

— Dar sunt, protestă Lew fără patimă. Eu răspund de acest caz, fapt pentru care nu-i sunt recunoscător lui Hislop și dacă nu pot să-i dau curând ceva valabil.

Diversele variante erau cu mult prea deprimante pentru a putea fi exprimate la acea oră de noapte, în ajun de Crăciun.

— Ai făcut tot ceea ce se presupune că trebuie să faci de obicei un ofițer însărcinat cu un caz. Lucrezi împreună cu o întreagă echipă, ai impus măsuri de precauție în zonele în care s-au petrecut crimele. Ai adunat toate indiciile care au apărut, Aaron te ajută prelucrând informațiile unor cazuri similare sau asemănătoare. Ce altceva ai mai putea face?

— Să-l prind, spuse Lew foarte liniștit, fapt ce arăta cât de hotărât este. Știu că pot să-l prind, Rowena. Trebuie neapărat să-l prind.

— Și îl vei prinde, spuse ea cu încredere.

— Așa să dea Dumnezeu. Și înainte ca să mai moară și altcineva, adăugă el. Pândește pe undeva și așteaptă prilejul să lovească din nou. Îl simt.

— Lew, spuse Rowena încercând să-l liniștească.

— Am dreptate, spuse Lew sigur pe sine. Pândește pe undeva și va ucide din nou până când...

— Până când ce? Întrebă ea după câteva secunde de tăcere. Până când, Lew?

— Până ce nu i se pune stavilă, răspunse Lew calm.

— Ce ai vrut să spui, de fapt? spuse Rowena, sărutându-l pe obraz. Până când nu va fi mort?

— Nu ar trebui să vorbim despre lucrurile astea aici. Crima nu are ce căuta în căminul nostru.

O îmbrățișă și o trase lângă el. Îi părea rău că îi permisesese să devină părtaș la problemele lui.

— Crima nu are ce căuta nicăieri, spuse Rowena, cu mintea ei pragmatică. Dar de vreme ce fărădelegile acestea există, ele trebuie rezolvate într-un fel. Deci e mai bine să-mi spui ce te apasă, pentru ca să putem amândoi dormi puțin și să nu stricăm chiar de tot bucuria Crăciunului.

Se așează mai comod, cu ochii ațintiți, în întuneric, asupra lui.

— N-am vrut ca apăsările mele să ne tulbure Sărbătorile, spuse el rușinat, pentru că știa că acest lucru se întâmplase de fapt.

— Asta e nimic în comparație cu suferințele familiilor lovite de nenorocire, spuse Rowena.

Lew nu răspunse nimic o vreme, iar când o făcu, păru să vorbească de undeva, de departe.

— Toate crimele au fost îngrozitoare, dar ultima depășește orice limite. Practic a sfâșiat-o cu dinții. Dinții, din cauza asta crimele acestea sunt oribile! Când le sfârtecă, individul își pierde orice urmă... umană. Aș putea la fel de bine căuta un animal sălbatic.

Îl supără faptul că își comunica gândurile cu voce tare; o strânse și

mai tare în brațe pe Rowena.

— Poate asta și faci, îi continuă ea gândul cu toată seriozitatea. Stai și gândește-te puțin, Lew. Tu singur ai spus că aceste fapte nu sunt raționale. Ei bine, hai să mergem puțin mai departe. Dacă omul acesta e nebun.

— Nebun și periculos, completă Lew.

— Dacă omul acesta e nebun, insistă ea, atunci poate este cu adevărat un animal sălbatic. Atunci nu ai urmări un om, un criminal, ci un animal de pradă. Se cutremură și își lăsă capul pe umărul lui. Lew, să nu-ți asumi nici un risc, mai ales că e vorba de o ființă atât de desperată... Fă-o de dragul meu! Da?

— Sigur, sigur, spuse el, întorcându-se și sărutând-o pe frunte. Dar nu pot să renunț la urmărirea lui.

— Bineînțeles că nu, spuse ea cu oarecare regret în voce. Dar gândește-te ce este capabil să facă omul ăsta și să nu-l lași să profite de pe urma unei slăbiciuni de-ale tale.

— Când l-am lăsat eu pe un răufăcător să profite de pe urma unei slăbiciuni? Întrebă Lew, cu voce blândă și mângâietoare.

— Știi tu ce vreau să spun, îl avertiză ea, zâmbind însă și sărutându-l iarăși. Am un motiv foarte puternic: unde mai găsesc eu pe cineva care să sărute ca tine?

— Nici nu vreau să aud de așa ceva, îi răspunse Lew zâmbind, în timp ce ea îi desfăcea nasturii de la pijama.

Întâlnindu-se cu Kevin Buchanan, Eugene Protheroe îi spuse necăjit:

— De ce mi-ai înmormântat reportajul pe pagina a patra?

— Gene, te rog să nu uiți că e Crăciunul, pentru numele lui Dumnezeu. Eu nu pot să pun așa ceva pe pagina întâi într-o zi ca asta. În primul rând, pentru ca negustorii ne-ar lua capul și în al doilea rând pentru că cititorii caută acum povești pașnice și duioase, înțelegi tu ce vreau să spun. Iar povestea ta e departe de a fi pașnică, cu trupul acela care arată cum arată. Kevin își puse coatele pe birou. Ca și cum s-ar fi pregătit să se apere de un atac. Crimele astea vor fi în centrul atenției și mâine, și poimâine. Nu e.

— Cu alte cuvinte, ți s-a spus să umpli toată prima pagină numai cu chestii optimiste? se interesă Protheroe disprețuitor. Le permiți să-ți comande ce ai de făcut?

— Muncesc pentru ziarul ăsta la fel ca și tine, îi explică Kevin răbdător. Eu sunt însă răspunzător atât în fața comitetului director, cât și față de abonați. Tu nu ai cum susține că știi mai bine decât ei.

Protheroe își dădu drumul cu toată greutatea în scaunul din fața lui Kevin.

— Să presupunem deci că sunt de acord cu hotărârea ta deși nu sunt și facem așa cum vrei. Cum vom explica peste două sau trei zile că am ascuns o crimă locală în interiorul ziarului numai pentru că nu am vrut să supărăm pe nimeni de Crăciun? Pot cel puțin să obțin câteva interviuri?

Nu avea nici cea mai mică intenție să se roage de șeful său, însă era hotărât să aibă o explicație cu acesta înainte de a părăsi biroul.

— Pe cine ai vrea să intervievezi? Întrebă Kevin bănuitor.

— Pe părinții fetei ucise, în primul rând, spuse Protheroe, ridicând un deget.

— Nu de Crăciun. Poate peste câteva zile, la înmormântare.

Căpătase privirea aceea a unui copil înainte de a face un acces de furie. Protheroe continuă, menținând degetul ridicat:

— Doi, vreau să iau interviuri polițiștilor ajutoarelor de șerif care lucrează la acest caz. Doresc toate comentariile pe care reușesc să le

smulg de la locotenentul Frazier. Ținea acum două degete ridicate. Și aș mai vrea să aflu ce date posedă consultantul lor despre alte crime de acest gen, pentru ca să pot scrie un comentariu despre istoricul lor. Ridicase și cel de-al treilea deget. Ce părere ai?

— Poate, răspuse Kevin, care nu dorea să cedeze.

— Am să mă ocup eu de toată bucătăria, voi organiza întâlnirile, ba chiar am să mă duc în ținutul Contra Costa și fac totul în persoană, indiferent că e Crăciunul! Își dresе vocea. Ce naiba, Kevin, am muncit din greu pentru povestea asta și nu vreau să văd cum se duce de răpă numai din cauza câtorva lumini colorate și curcani copti prea tare.

— Nu ai dreptul să distrugi liniștea familiilor în acest moment al anului, insistă Kevin cu încăpățănare.

— De ce nu? Criminalului nu-i pasă că sunt Sărbători. Sfășie femeii cu dinții. Ce părere ai de asta? Nu avem obligația să informăm publicul cu ce se întâmplă?

Kevin tuși nervos.

— Dacă ți se refuză un interviu, am încheiat toată acțiunea, spuse el într-un târziu. Poți să iei legătura cu biroul șerifului și cu expertul acela, dar dacă te refuză, am terminat. Nu vreau să primesc plângeri pentru modul în care îți faci meseria.

— Nimic mai ușor, răspuse Protheroe, plănuind deja ce avea să spună la telefon. Și voi încerca să fac și un reportaj de la înmormântare în același fel. Nu vreau să zică cineva că procedăm ca acele foițe de scandal.

— Văd că una dintre familii și-a vândut deja drepturile exclusive uneia dintre ele, spuse Kevin morocănos. Presupun că li s-au oferit o groază de bani.

— Probabil, răspuse Protheroe. Se ridică în picioare și se sprijini cu mâinile pe biroul lui Kevin. Pornesc la treabă chiar acum. Îți urez Sărbători fericite, Kevin, bătrâne!

— Și ție la fel. Gene, răspuse Kevin automat, ezitând puțin înainte de a strânge mâna întinsă de Protheroe. Te descurci nemaipomenit!

— Mulțumesc, spuse Protheroe, aproape reușind să nu-și manifeste sarcasmul.

Reporterul ieși fluierând din biroul lui Kevin și se duse în biroul său, pregătindu-se de marele asalt.

— Adică ce vrei să spui, de unde a apărut încă un cadavru? îl întrebă Chad Overton pe rangerul care îl chemase, în mijlocul mesei de Crăciun. Am patrat prin Briones zi și noapte.

— Nu în Briones, șefule, îl întrerupse rangerul. Asta-i problema. De data asta s-a întâmplat în Tilden, sub Vârful Inspiration.

Chad își duse mâna liberă la frunte, ca și cum gestul l-ar fi ferit de durerea tot mai mare de cap.

— Tilden, repetă el. Să fie afurisită de treabă!

— Am sunat deja la biroul șerifului, spuse rangerul. Dar...

— E vorba de jurisdicție, nu? Desigur, cazul e de competența lui Hislop. Dar trebuie anunțate și departamentele de poliție din Berkeley și El Cerrito. Tilden! Trebuie să organizăm patrulă și în Wildcat și Redwood. Să o ia dracu!

Simți cum toată mâncarea pe care o înghițise până atunci se transformă într-un soi de bloc de ciment în stomacul său.

— Și acum ce fac? întrebă rangerul, pe care îl chema Ed Newly.

— Așteaptă până ajung acolo oamenii șerifului. Sosesc și eu în circa o oră. Spune-ai că trupul se află sub Vârful Inspiration. Doi studenți le arătau locurile acelea la niște rude în vizită. Tuși. Grozavă priveliște!

Chad clatină din cap, convins că va trebui să ia pilule pe care i le

recomandase doctorul împotriva stresului.

— Și de câtă vreme e moartă?

Rangerul Newly răspunse ceva mai greu de această dată:

— Nu de foarte multă vreme. Cum să spun., pare proaspătă. A fost mișcată din loc? Întrebă Chad, așteptând cu temere răspunsul.

— Au întors-o cu fața în sus. Zăcea pe burtă și au întors-o invers.

În vocea lui se ghicea încă starea de șoc, deși încerca să vorbească cât mai detașat posibil.

— Minunat. O să le placă la nebunie chestia asta. Se auzi strigat de soția sa și îi răspunse, gândindu-se cât de supărată și îngrijorată va fi ea: Imediat, draga mea. E ceva important. I se adresă apoi iarăși lui Newley Cât de mult au putut să șteargă urmele din jur, ți-au spus? Sau au observat ceva?

— Greu de zis. Știi cât de mult a plouat în ultimele patruzeci și opt de ore. Tuși din nou, de această dată nervos. L-am lăsat pe Sid Cooper lângă cadavru. Va ține toată lumea la distanță.

— Bine, spuse Chad, care simțea nevoia să vorbească continuu. OK. Plec de acasă în cincisprezece, douăzeci de minute. Am să ajung la Vârful Inspiration.

— Nu poți veni pe drumul din spate, îl preveni Newley. Există un blocaj pe șosea. Mai bine vii peste Culmea Grisley și apoi prin Tilden.

— Al naibii să fie, șopti Chad. Ajung cam într-o oră, atunci. Încerc să fac mai puțin.

Își lăasă capul pe spate, Doamne, se gândi el, jumătate enervat, jumătate în chip de rugăciune, de ce încă un cadavru și de ce de Crăciun? Și de ce, de ce naiba tocmai în Tilden? Nu era suficient că trebuiau să patruleze în Briones?

— Chad, îl strigă din nou soția.

— Mda, răspunse el, prea grăbit. O oră, Newley. Presupun că trebuie să-ți mulțumesc.

— Mda, probabil că da, spuse Newley și puse telefonul în furcă.

Parcurgând cei câțiva pași între salon și sufragerie, Chad Overton încercă să aleagă cel mai potrivit mod de a comunica soției și rudelor lor că va trebui să plece fără întârziere.

— Ce se întâmplă cu tine? îl întrebă Mignon pe Aaron, puțin prea necăjită pentru a fi întru totul înțelegătoare.

— Îmi pare rău, spuse Aaron trecându-și picioarele peste marginea patului și așezându-se cu fața la fereastră. Nu știu ce se întâmplă, Minnie. Poate din cauza medicamentului pe care mi-l dă Gilchrist.

— Sau pur și simplu nu te interesează, spuse ea, trăgându-și păturile pe ea, atât ca să se ascundă de privirile sale, cât și ca să se încălzească.

— O, dar mă interesează, răspunse el, deși vorbea ca de la o mare distanță, cu privirile pierdute aiurea.

Mignon aruncă o privire în direcția lui.

— Interesat? Se și vede cât de interesat ești. Lovi cu palma peste pernă. Isuse, de ce începi un lucru, dacă nu ai de gând să-l termini?

— Ți-am spus că-mi pare rău, spuse el. E din cauza ploii. Știi ce efect are ploaia asupra mea.

— Știu efectul pe care mi-l spui tu, răspunse ea, punând un ușor dar concludent accent pe „spui”. Aaron?

Își trase genunchii până la piept, ținând păturile cu mâna. Indiferent cât de mult încerca să-și ignore senzualitatea pe jumătate trezită, știa că încordarea din organismul ei nu se datora în întregime supărării. Apucă și mai strâns păturile.

— Mă simt ca un handicapat, spuse el, vorbind undeva în gol, refuzând să țină cont că ea se afla atât de aproape. N-am vrut să-ți fac figura asta.

— Nu mi-ai făcut nici o figură, spuse ea, deși nu era purul adevăr.

— Atunci îmi cer scuze tocmai pentru asta, răspunse el apăsător.

Ascultă-mă, Minnie. N-am știut că nu o să pot, pricepi?

Când am început, eram convinși că sunt în cea mai bună formă. Pronunță ultimele cuvinte cu dezgust, continuând cu amărăciune. Am fost sigur că nu o să fie nici o problemă.

— Păi poți să fii sigur că nu a fost, zise Mignon, străduindu-se să râdă, pentru ca vorbele ei să nu rănească prea profund. Nu îndrăzni să-l atingă, să întindă brațele spre el, de frica a ceea ce putea urma. Putem aștepta puțin, se aventurează ea după o vreme. Sau ne sculăm de aici și bem niște cafea sau altceva. Am niște whisky; putem să-l punem în cafea, ori îl bem așa.

— Vrei să mă îmbeți și pe urmă să mă seduci? Din câte știu eu, ar trebui să se întâmple invers! Halatul meu mai e în dulap?

Continua să nu se uite la ea. Mignon oftă resemnată.

— Dacă ai nevoie de el, e în partea din spate.

Aaron se ridică și merse țeapăn.

— Am să-l îmbrac.

Mignon îl urmări cu privirea ei de specialist cercetând urmele dezastrelor suferite de el chiar și atunci când tânjea după excitația pe care el nu dorea sau nu putea să o aibă. Câteva dintre cicatrice erau teribil de adânci, cele în care rănilile se infectaseră și îl otrăviseră. Își spusese cu mult timp în urmă că ar fi imună la asemenea priveliști, dar ori de câte ori se uita la el avea un simțământ de simpatie, combinat cu un altul, ceva periculos de asemănător cu mila. Pe figura ei i se puteau citi gândurile mai bine decât își închipuia; privind-o, ochii lui Aaron se umplură de o spaima nebună.

— Ce este? întrebă ea, luată pe nepregătite.

— Nimic, spuse el, legându-și cordonul în jurul taliei. Nimic.

— Vino lângă mine, îi sugeră ea bătând cu palma patul, lângă ea.

— Trebuie să iau o pilulă din aia nenorocită; am depășit cu o oră timpul când ar fi trebuit să o înghit. — Se smulse de lângă ea, ajungând din dormitor în salon din patru pași hotărâți. Cotrobăind prin buzunarele jachetei pe care o aruncase pe spătarul canapelei la începutul acelei după-amieze, o auzi venind la ușa dormitorului. Nu-mi amintesc unde am pus porcăriile alea.

Mignon își strânse mai tare șalul în jurul ei.

— A mai rămas puțin vin, dacă vrei să o înghiți cu el. Amestecul acesta nu face rău, dacă nu exagerezi. Avea părul în dezordine, ceea ce-i dădea un aer cu mult mai tânăr. Merse încet până la masa pe care mai zăceau rămășițele mesei lor de Crăciun. Poți rămâne peste noapte?

— Minnie. Începu el.

— Nu am să te atac, îl bruscă ea, întunecându-se la față. Mă gândeam numai că nu e plăcut să fii singur de Crăciun. Asta-i tot.

— Nu știu, Minnie, spuse Aaron, scoțând mica sticlă cu pilule din buzunarul interior al hainei. S-ar putea să nu fie o idee atât de bună.

— De ce nu? Rupse o bucată de curcan de pe o porțiune de os parțial expusă. Putem să ne facem niște sandvișuri mai târziu și să ne uităm la televizor, dacă nu ai chef de altceva.

— Poate ar fi mai bine să mă duc acasă, spuse Aaron jucându-se cu două pilule lunguiețe. Dumnezeu, mâinile mele sunt într-un hal fără de hal. Uită-te la ele!

Îi întinse una din mâini lui Mignon.

— Ai dreptate, îi spuse ea, privind unghiile rupte și degetele zgâriate.

— Din cauza anchetei aceleia și a alergatului prin ploaie și noroi. Dacă nu ar fi atât de rece, aş jura că sunt în Vietnam. Îşi închise flaconul de medicamente și îl puse la loc în haină, plecând apoi spre bucătărie. Paharele sunt în raftul din stânga sus, deasupra chiuvetei?

— Acolo sunt, răspunse ea mâncând nişte carne. În cât timp îşi fac efectul?

Primul răspuns al lui Aaron fu acoperit de zgomotul apei după ce termină de băut, spuse:

— Nu ştiu foarte exact. Din cauză că nu am observat niciodată o diferenţă prea mare, ştii?

— Dar Gilchrist ştie asta? Întrebă Mignon, puţin surprinsă.

— Eu i-am spus, dar asta nu înseamnă că m-a ascultat, răspunse Aaron cu asprime. Se duse la canapea şi se lăsă să cadă pe ea cu toată greutatea, cu picioarele goale întinse spre focul aproape stins. Acum câţiva ani, continuă el ceva mai târziu, nu cred că aş fi putut face chestia asta, să-mi apropii picioarele de un foc. Îmi aducea prea mult aminte de unele din lucrurile...

Mignon era conştientă că o parte a rănilor lui Aaron fuseseră provocate de foc, răspunse deci cu precauţie:

— A fost accident sau...

— O, nu! răspunse el privind-o peste umăr, cu o grimasă ce s-ar fi dorit zâmbet dispreţuitor. A fost intenţionat. Ba chiar foarte intenţionat. Se uită din nou în tăciunii din foc. — Îmi face puţin greaţă să am picioarele atât de aproape de un foc. Lui Mignon îi păru acum rău că mâncase din curcan.

— Vrei să spui că... te-au torturat?

— Da, da, răspunse el, fascinat de jar. Mi-au făcut tot felul de lucruri. Focul nici nu a fost cel mai rău dintre ele. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la luminile din jurul căminului. Cea mai rea a fost cuşca aceea afurisită. Aveau nişte bice, ţepene şi ascuţite ca nişte greble, cu care mă băteau până îmi sfâşiau spatele, braţele şi picioarele, apoi mă vârău în cuşca aia şi mă lăseau în ploaie. În ea nu puteai sta nici jos şi nici în picioare, iar trei părţi erau făcute din metal. Mă lăseau în ploaie, cu picăturile care băteau darabana pe acoperiş şi apa care pătrundea prin părţile laterale. Oftă. Ploua, ploua şi iar ploua, până când nu mai azeam altceva în afară de ploaie, iar pielea mă durea mai tare de la apă decât din cauza băţii. Îmi doream mai mult decât orice să mă lase să ies de acolo. Doream să ies afară înainte de a înnebuni total.

Mignon ascultă neîncrezătoare, deşi tot ceea ce ştia despre Aaron şi cazul său sugerau că spune purul adevăr. Mai văzuse şi alţi bărbaţi pe trupurile cărora se putea citi limpede cruzimea umană, dar ea nu înţelesese niciodată foarte exact ce înseamnă asta, că era de fapt vorba de agonia a tot ce înseamnă omenesc. Chiar şi așa, ascultând povestirea lui Aaron, ea nu reuşea să accepte că este vorba tot de bărbatul pe care îl cunoştea ea, bărbatul pe care se străduia să-l iubească. Era convinsă că vorbea despre cu totul altcineva, o persoană pe care nu o mai întâlnise niciodată şi pe care nici nu avea să o vadă vreodată. Lucruri ca acestea nu i se puteau întâmpla nici uneia dintre persoanele pe care le cunoştea ea. Ar fi dorit să înceteze, dar pentru nimic în lume nu ar fi vrut ca el să se întrerupă din povestire. Îşi simţea mâinile cuprinse de tremur.

— Câteodată, spuse el visător, mă simţeam ca şi cum m-aş fi dizolvat în acid. În acele momente aveam vise. Poate eram cu adevărat nebun. Mă gândeam la toate lucrurile, pe care aş fi dorit să le fac călăilor mei. Aşa am trecut prin toate astea, gândindu-mă la răzbunare. Unii s-au

lăsat cu totul înfrânți de durere. Alții au și murit. Se scutură o dată, ca și cum ar fi fost cuprins de febra; ochii săi luceau. Majoritatea oamenilor din lagăr. Își duse mâinile la față, rămânând nemișcat multe secunde. Când vorbi din nou, revenise la vocea lui normală, în care se ghicea o umbră de jenă. Își trecu mâinile prin păr. Îmi pare rău. N-am vrut să spun nimic din toate astea.

— Spune-mi totul!

— Nu, nu cred că e bine, zise el, așezându-se normal pe canapea, cu picioarele pe pământ și cu coatele pe genunchi. Asta nu e o conversație pentru Crăciun.

Mignon se apropie cu un pas de el.

— Nu, te rog să-mi spui. Vreau să știu tot.

— Nimeni nu vrea să știe, spuse Aaron împletindu-și degetele între ele. Iar eu nu vreau să-mi aduc aminte.

— Te rog. Aaron, te rog!

— Minnie. Începu el, uitându-se țintă la ea. Nu e deloc plăcut. Să nu-mi ceri să fac asta. — Și se opri din vorbire. De fapt s-a terminat. Sunt lucruri care au trecut. Acum nu mai au oricum nici o importanță. Indiferent ce mi s-a întâmplat, a trecut foarte mult timp și nimic din ce aș face acum nu mai poate schimba ceva. Se mișcă repede și îngenunche înaintea căminului. Uite, fac din nou focul, ca să te simți mai bine.

— Nu te osteni, îi spuse ea clătinând din cap.

— Nu e nici o osteneală. Iar tu nu ai de gând să-mi pui picioarele pe cărbuni aprinși, așa-i?

Începu să râdă, pentru ca ea să fie sigură că remarca lui se dorise o glumă.

— Nu e nimic amuzant, spuse ea cu voce scăzută, fermă. Nu vreau să glumești cu așa ceva.

— De ce nu? o înfruntă el, pregătind mai multe bucăți de stejar din grătarul de alamă de pe o latură a căminului. Cui i-ar fi mai la îndemână decât mie să o facă?

— Dar tu negi totul.

Spre propria ei surpriză, era mai curajoasă și chiar mai supărată.

— Desigur, zise el încercând să răsucescă hârtia ziarelor de duminica trecută, pentru a reaprinde flacăra. De ce nu? Tu nu ai nega un lucru de acest gen? Nu ai nega și tu tot ceea ce s-a întâmplat, absolut totul?

— Dar s-a întâmplat cu adevărat, zise ea suspinând, pentru a evita să plângă. Ți s-a întâmplat ție și sunt aproape douăzeci de ani de atunci, o întrerupse el pe un ton care lăsa să se înțeleagă limpede că nu dorea să mai lungească discuția pe tema respectivă. A mai rămas înghețată? Sau am terminat-o pe toată?

— Cred că mai e puțină în congelator, spuse ea, fără a se lăsa deturnată. Dar nu poți să ții așa ceva în tine pentru totdeauna. Poți să negi, dar e încă acolo și pretinde ceva și din partea ta din pricina aceasta.

— A consumat deja prea mult din mine, spuse Aaron. Ce-ar fi să turnăm puțină cremă de mentă peste înghețată? Crezi că ar fi o idee rea? Se dădu înapoi câțiva pași în momentul în care izbucniră flăcările. Cu gesturi de expert, mai adăugă niște lemne. Se vor aprinde imediat.

— Aaron. Expresia din ochii lui o opri în loc; avu sentimentul că se uită la un animal periculos, prins într-o cursă. Fac eu combinația aceea de înghețată, se oferi ea.

— Foarte bine, răspunse el, ocupându-se de foc.

Când se întoarse din bucătărie, îl găsi pe Aaron întins din nou pe canapea și relaxat, atât cât putea el să facă acest lucru. Îi zâmbi accesul

acela de demență rece părea să-i fi trecut.

— Te rog să mă ierți pentru cum m-am comportat. Știu că ai vrut să mă ajuti. Dar nu pot termina printr-o ridicare din umeri.

— Ar fi mai bine dacă ai putea, spuse ea, oferindu-i o porție de desert. Am gustat și eu; e destul de bun, dar ar fi fost și mai bun combinat cu ceva puțin mai dulce. Poți să mănânci tot, dacă vrei.

Mignon se așeză pe scaun, cu picioarele adunate sub ea, încercând să nu pară prea îngrijorată.

— Ești foarte bună cu mine, Minnie. Știu că așa este. Mă port de cele mai multe ori ca și cum nu aș ști, dar eu de fapt îmi dau seama. Mâncă niște înghețată. Ai dreptate, mergea mai bine cu ceva mai dulce, ori cu puțină ciocolată. Mai mâncă puțin, aparent calm din nou. Ceea ce mi place cel mai mult la tine, Minnie, spuse el câteva minute mai târziu, după ce terminase ultima bucată de înghețată de pe fundul bolului, este că indiferent cât de urât mă port, pot totuși conta pe tine și să mă întorc aici de fiecare dată.

Înainte de a înțelege ea însăși ce se petrece, Mignon se trezi în picioare, cu resturile desertului ei răspândite pe covor și cu fața congestionată de furie:

— Te poți întotdeauna întoarce la mine? repetă ea cu voce stridentă și indignată. Te întorci la mine? Dar ce sunt eu baza ta de acțiune?

Aaron se uită fix la ea, plimbându-și nervos mâinile pe pernele canapelei, însă cu chipul nemișcat:

— Minnie...

— Urăsc porecla asta. Și tu știi foarte bine. Poți să-mi spui Mignon sau Mimi, dar nu Minnie, fir-ar să fie! Eu nu sunt un șoarece mic și drăguț! Să te ia naiba, Aaron! Să te ia naiba!

Se apropie de el, cu mâinile transformate în gheare.

Aaron se pregăti să-i pareze atacul brusc și inexplicabil, încordat până la ultima fibră a corpului său:

— Cum?

Ea țipă și încercă să-l lovească, apoi îl izbi cu piciorul în tibie și îl sudui cât putea de tare:

— Ticălosule! Ticălos nenorocit!

Aaron îi capturase una din mâini, dar cu cealaltă reușise să-l lovească tare cu pumnul în ureche, sperând că-l lăsase surd. Mâna îi zvâcni apoi, îi apucă părul, și se înfipse zdravăn în el.

— Dă-mi drumul! îi ordonă el printre fălcile încleștate. Minnie! Dă-mi drumul!

— Ca să poți face ce anume? îl provocă ea, trăgându-l; batjocura și furia îi deformaseră trăsăturile.

— Nu vreau să-ți fac rău, spuse Aaron, furia lui dementă făcându-l să se bâlbâie.

Aaron reuși să-i înfrângă rezistența; Mignon citi în ochii săi o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată. Pieptul său părea mai masiv, mâinile mai puternice decât le știa ea; până să se dezmeticească se trezi pe jos, cu obrazul apăsător în covor cu umărul lui.

Furia lui Mignon se transformă în groază.

— Aaron, Aaron! țipă ea ascutit, cuprinsă de panică. Lasă-mă să mă ridic! Lasă-mă să plec!

Bărbatul scoase un sunet pe care ea îl percepu ca pe o vibrație din pieptul său, care nu se structura în cuvinte. Mignon simțea, încercând să se ridice de sub el, rigiditatea cicatricelor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aaron, spuse ea, gâfâind de teamă, dar și de extenuare.

Aaron scoase un țipăt, apoi îl apucă tremuratul. Apoi, foarte încet,

foarte atent, se îndepărtă de lângă ea și se așează, cu spatele sprijinit deliciosul piciorul canapelei; se uita la flăcări, cu figura goală.

Mignon își strânse rochia în jurul său și se îndepărtă de el, ridicându-se când ajunsese lângă un scaun, de care se putu sprijini. Figura ei era lipsită de expresie îl privi în cele din urmă, îngrozită de propriile ei gânduri.

— Aaron? șopti ea. Aaron?

PARTEA A III-A

După Crăciun

15

Lew își pierduse aproape orice speranță să-l găsească pe Aaron ce om își dorea să fie chemat la locul unei crime la ora nouă treizeci în seara de Crăciun? când i se răspunse în sfârșit, morocănos. Simțindu-se de la bun început puțin vinovat, și nedorind să ceara scuze pentru ora la care suna, Lew nu acorda prea multă atenție modului destul de brutal în care vorbea Aaron și își văzu în continuare de neplăcuta lui misiune.

— Adică ce vrei să spui, încă unul? întrebă Aaron după ce Lew își începuse explicațiile. Ce s-a întâmplat?

— Încă un cadavru. Încă un viol și crimă. La fel ca și în celelalte cazuri, cu mușcături și... tot restul. Există totuși ceva nou: o schimbare de decor, de data asta e vorba de Tilden, îi spuse Lew răbdător. Acum trecuse de nouă treizeci și știa bine că oricare rugămintă a lui făcută acum era total nerezonabilă. Dacă vrei, să știi că avem nevoie de ajutor. Cât mai repede posibil. Uite ce e, nu e nevoie neapărat să vezi locul faptei, dacă nu ai chef. Am asigurat deja perimetrul, am cercetat foarte bine împrejurimile și există și fotografii. Sunt în studiu chiar în momentul de față. Dacă dorești să le vezi mâine, cât mai de dimineață, și apoi să-mi comunici și mie ce crezi tu despre cazul ăsta...

Aaron îl ascultă cu atenție, încercând să rămână atent și să gândească ordonat. Îi venea mai greu decât și-ar fi închipuit, iar pentru început o învinui pe Mignon și seara teribilă pe care o petrecuseră împreună. Se decise să se mulțumească cu informațiile esențiale.

— Dar Chad Overton ce spune?

— Nu foarte multe lucruri interesante, răspunse Lew, apoi continuă cu ceea ce-l privea pe el: Vrea să-l ajutăm cu acest caz, în mod activ. Să nu mai existe problemele acelea cu care ne-am confruntat mai înainte, mai cu seamă că individul și-a extins aria de acțiune. Devine cu atât mai dificil.

— Există vreo problemă de jurisdicție? întrebă Aaron.

— Asta depinde de Chad, nu? Șeriful Hislop ar putea avea și el un cuvânt greu. Dar acum trebuie să luăm în considerație o zonă cu mult mai largă. Așteptă un răspuns, având sentimentul că trebuia să facă un gest oarecare de compensație. Cum ți-ai petrecut Crăciunul?

— Perfect, îi răspunse Aaron în maniera sa cea mai seacă și blocând total subiectul. Deci cam la ce oră va sosi curierul vostru cu fotografiile? Să pun ceasul să sune?

Lew preferă să ignore implicațiile cuvintelor lui Aaron:

— Te-ai distrat cum se cuvine? La Crăciun, vreau să spun. Ce porcărie, să se termine cu așa ceva.

— A fost destul de bine. Am primit unul din jocurile acelea noi, cel

despre opțiunile etice, și un pulover, răspunse el, apoi luă discuția pe cont propriu: Nu știu cât de devreme pot ajunge mâine la locul faptei, dar în orice caz înainte de zece, dacă ești de acord. Cu sau fără fotografii, eu vreau să văd locul unde s-a întâmplat. Câteodată, pur și simplu pentru că văd totul cu proprii mei ochi. Știi și tu cât de mult poate să însemne.

— Știu, spuse Lew, supărat pe el însuși pentru gândurile sale. Deci ce planuri ai mâine de dimineață?

— Trebuie să mă întâlnesc cu Caleb, în primul rând, ca să mai îmi facă niște analize. Gilchrist nu vrea să mi le facă, Caleb, în schimb, a fost de acord. Așa că, pe primul loc e Caleb.

Se uită în jurul său, în bucătăria întunecată, ca și cum s-ar fi temut că e pândit din umbră de tot felul de creaturi. Își aduse aminte de temerile sale din copilărie, de întunerici și de ciudățeniile care îl populează.

— Ți s-a întâmplat ceva? Întrebă Lew, hotărât să atace problema frontal.

— Nu știu, răspunse Aaron după o scurtă ezitare. Mi se întâmplă ceva. Caleb trebuie să vadă despre ce e vorba eu nu știu.

Lew trebuia să pară cât mai puțin îngrijorat:

— De aceea te duci la Caleb?

— Da, dar mai sunt și alte lucruri.

Aaron nu dorea ca Lew să știe cât de îngrijorat era el de fapt, pe de altă parte îl liniștea gândul că mai e cineva căruia îi putea împărtăși temerile lui.

— Ai nevoie de o vacanță? Există o problemă deosebită? Întrebă Lew, grăbindu-se să continue înainte de a interveni Aaron: Nu că am putea renunța la tine, pentru că de fapt nu ne putem permite, dar dacă ai nevoie de niște timp, putem aranja ceva, în așa fel ca tu...

Aaron îl întrerupse:

— Nu am nevoie de nici o pauză. Sunt în formă destul de bună. Totul este din cauza ploii, a tensiunii și a noului medicament... ei bine, am avut niște zile mai proaste, asta-i tot.

— Zile proaste? repetă Lew. Am să te rog să-mi spui și mie ce zice Caleb! Nu vreau să contribui și eu la necazul tău, dar dacă ne poți ajuta, ți-aș fi foarte recunoscător.

— Îl vei avea, îi răspunse Aaron cu patimă. S-ar putea să nu fie mare lucru, totuși dacă pot face ceva pentru a-l opri pe câinele acela turbat, am să am sentimentul că a... meritat. Făcu o pauză, puțin jenat de forța emoțiilor sale. Știi și tu cum este, nu-i așa? Întrebă el nesigur.

— Știu cum este, răspunse Lew, vocea sa răsunând ca un ecou al convingerii prietenului său. Trebuie să fie oprit.

— Da, da spuse Aaron aproape în șoaptă. Curând.

— Bine, spuse Lew după o pauză scurtă, neașteptată, ține-mă la curent. Iar unul din băieții mei va fi acolo cu fotografiile, înainte de șapte treizeci. Aș vrea să ne întâlnim după ce ai vizitat locul crimei. Voi aranja să te aștepte un ranger al parcului la Vârful Inspiration, din Tilden. O, apropo, drumul prin spate are câteva mici alunecări, care s-ar putea să te întârzie puțin. Ar fi mai bine să ocolești și să vii dinspre partea vestică. Știu că durează mai mult, în schimb scapi de alunecări și de echipele de reparatori.

— Am să țin cont de ce îmi spui tu, zise Aaron, gândindu-se deja la toate alternativele de a ajunge acolo. Cel puțin a început să se însenineze.

— Potrivit știrilor, vom avea trei zile de vreme limpede, cu vânturi din nord și reci. Hislop recurge la unul dintre psihiatrii cei mai la modă

pentru cazul nostru știi tu genul! Care îți spun ce fel de persoană trebuie să cauți și lucrurile care îi stârnesc interesul. Râse scurt și ironic. He, he, știm noi bine ce face, știm și cui face, știm și că e nebun, și mai știm că o va face până ajunge în închisoare sau moare.

— Asta sună ca și cum cineva plănuiește de pe acum invocarea alienării mintale, spuse Aaron, mirat.

— Individul e nebun, asta-i clar. Dar ăsta n-o să ia doar patru ani la casa de nebuni, ca pe urmă să o șteargă frumușel pe ușa, gata să pornească de la capăt, pentru simplul motiv că a violat și ucis în timp ce era drogat ca un zombi. Dezgustul său îi dădea o senzație de disconfort fizic; respiră de mai multe ori profund, pentru a se liniști. Mai bine nu aș zice lucrul ăsta, când mă poate auzi atâta lume.

— Sunt sigur că nu te poate auzi nici un avocat, spuse Aaron vorbind încet.

Lew se strădui să râdă puțin.

— Te rog să mă ierți că îți stric Sărbătorile, Aaron. Și îți mulțumesc pentru că-mi permiți să fac asta.

— E-n regulă, spuse Aaron, dezolat, deși lucrul acesta nu i se citea și în voce. Crăciunul nu a fost foarte reușit pentru mine. Cu cât trece mai repede, cu atât mai bine! Făcu gestul de a pune receptorul în furcă, apoi adăugă, puțin încurcat. Nu am făcut nici o aluzie la tine și la familia ta prin aceasta. M-am simțit extraordinar când am fost la voi, dar... eu... Sunt unii oameni mai puțin simpatici. Știi cum e...

— Desigur, zise Lew. Îți urez anticipat un An Nou fericit. Și sper că vei dori să mai vii la noi, adăugă, străduindu-se să pară entuziasmat de idee. Sper că nu va mai trebui să discutăm numai de ale noastre.

— O idee grozavă, zise Aaron, mulțumit că poate pune telefonul în furcă; avea senzația ciudată de tatonare în întuneric cu prietenul său Lew.

Lucas Schiffstern reprezenta un soi de anomalie în lumea psihiatrilor: la vârsta de numai treizeci și nouă de ani își formase o reputație de invidiat datorită lucrurilor sale în domeniul comportamentului violent, cu precădere aspectele legate de asasinii ce comit crime multiple. Era cu puțin sub înălțimea medie; unica șuviță de păr blond pe cale de a încărunți dădea senzația că are un cap mai mare decât în realitate. Colegii săi îi spuneau din când în când Călugărul Lucas, deși nu se simțea neapărat nevoia de a folosi o poreclă în cazul său. Se afla acum în mica sală de conferințe de la etajul ultim al biroului șerifului, fixându-i pe cei prezenți cu o privire care pe unii dintre ei îi deranja.

În cele din urmă, după zece minute de întârziere, sosi și Chad Overton, murdar de noroi.

— A trebuit să tragem un cerb afară dintr-un râu. Vă rog să mă scuzați, spuse el.

Unul dintre cei prezenți murmură ceva despre munca rangerilor, dar Lew interveni imediat, pentru a pune capăt de la început oricărei discuții în contradictoriu, și deschise ședința:

— Doctorul Schiffstern, aflat aici, ne va prezenta evaluările sale în legătură cu criminalul pe care îl căutăm.

— Omul Lup, spuse Delgado cu entuziasm. Ce nume nemaipomenit!

— Delgado, îl mustră Lew. Doctorul Schiffstern a trecut în revistă dosarul nostru și dorește să ne comunice câteva sugestii în legătură cu posibilul profil psihologic al omului. Acum eu știu foarte bine că majoritatea dintre voi nu prea vreți să auziți de medicii de la balamuc nu vă supărați, doctore dar avem nevoie de tot ajutorul care ni se oferă, OK? Este prezent și doctorul Grieta, care ne va prezenta povestea din

unghiul său de vedere, dacă aveți întrebări în legătură cu atacurile și...

— Am înțeles foarte bine, spuse Florence Hoven, evitând să se uite la colegii ei bărbați. Continuăți.

Deși nu era în uniformă, purta insigna la rever, pe care se puteau citi gradul și numele ei complet.

— În orice caz, spuse Lew, dacă vrem să punem mâna pe ticălosul ăsta, trebuie să-i ascultăm pe toți care au o teorie rezonabilă.

— Ce părere aveți de lucrurile care se aud, că face parte dintr-un cult satanic sau că e vorba de niște practici voodoo sau ceva de genul ăsta? Întrebă Neil Hawkins.

— Nu există nici un indiciu care să confirme presupunerea, răspunse Lew, puțin rigid. L-am rugat pe Aaron Holliman să se ocupe de acest punct de vedere, dar nu a găsit nimic **legat de** magia neagră, culturile satanice sau ceva asemănător.

Bătu de mai multe ori în masă cu ceașca sa goală de cafea, în timp ce în sală se schimbau diverse versiuni glumețe ale originii crimelor Omului Lup.

— De fapt, spuse Lucas Schiffstern, luându-i pe toți prin surprindere cu vocea sa de orator, menită să impresioneze de fapt, nu este nici o surpriză că asemenea zvonuri apar în jurul unor cazuri cum este cel de față. S-a întâmplat ori de câte ori au existat serii mai lungi de victime. — Așteptă până când toți cei din sală îi acordară în sfârșit atenția lor. Cu violența specifică și motivația infernală ce-i caracterizează, criminalii din această categorie stârnesc în mod inevitabil legende.

— Haide, haide, doctore, spuse Alan Beaufort.

— Nu, gândiți-vă puțin. Avem un număr de omoruri, toate fără vreun motiv evident sau element comun, cu excepția sexului și locului unde s-au descoperit victimele. Desigur, și natura crimelor. Petrecându-se în timpul Sărbătorilor de fa sfârșitul anului, atrocitățile de acest soi pot fi ușor interpretate drept anti-religioase, deși s-ar putea să nu existe nici urmă de legătură între aceste lucruri. Se aplecă în față, iar seriozitatea ce i se citea pe figură le sugera prea limpede polițiștilor de ce alți medici din cercul său îl comparau cu un călugăr. Mi se pare că o asemenea interpretare, deși nu este absurdă, e prea puțin probabilă. Pentru că dacă și-ar comite crimele din motive religioase sau antireligioase, atunci este mai mult decât probabil că ar comite crimele chiar în acele date.

Afirmația lui stârni comentarii firești.

— Dar nu există aproape nimeni în parcuri în ziua Crăciunului, spuse Chad Overton.

— Aproape, spuse Schiffstern cu aplomb. Remarc însă că unul din rangerii voștri care au fost de serviciu ieri era o anume Gloria Wilson. Din dosar rezultă că a descoperit-o pe una dintre victime, este adevărat? Așa este? spuse și se uită întrebător în direcția lui Chad.

— feste purul adevăr, spuse Chad încurcat.

— Deci dacă făptașul ar fi trebuit să ucidă o femeie de Crăciun, a avut o ocazie de care nu s-a folosit. Prin urmare, trebuie să presupunem că datele respective cel puțin judecând după aparente nu au nici o semnificație. Individul are probabil propriul său program, dar din câte mi s-a spus, nu există o ordine pe care să fi reușit să o depisteze cineva. Își încrucișă mâinile sale boante. Așa își violează victimele și ejaculează. Le mușcă în timpul și după relația sexuală forțată. Mușcăturile sunt feroce, grave și pe scară din ce în ce mai largă, sau cel puțin așa ne sugerează declarațiile și fotografiile.

Se uită direct la Ignacio Grieta.

— Da, desigur, recunosc medicul legist, înclinându-se. Da, se pot afirma cu certitudine aceste lucruri. Victima găsită ieri prezenta

mușcături care străpunseseră gâtul, aproape retezaseră ambii sâni și penetraseră în abdomen. Se uită spre tavan. Mușcarea intestinului gros mușchii sunt și ei destul de dificili, dar dacă deschizi un intestin, ei bine e o duhoare îngrozitoare. Adunarea fu străbătută de un murmur de repulsie Lucas Schiffstern înclină energic din cap și preluă din nou ostilitățile:

— Da, tipul este suficient de feroce ca să muște carne de om și să o sfâșie. Un lucru ca acesta nu e ușor de realizat, nu numai fiindcă pielea este tare, iar dinții noștri nu prea sunt făcuți pentru acest gen de mușcătură, dar și din cauză că exista presiuni sociale puternice împotriva canibalismului și a majorității manifestărilor sale în cultura noastră. Majoritatea avem repulsie chiar și de ideea de canibalism. Cu toate astea, asasinul nu pare să fie conștient de acest tabu social în timp ce își comite crima. Văzu uimirea zugrăvită pe fețele a două sau trei persoane. Da, da, eu fac această distincție. Deoarece nu am nici un motiv să fiu convins că tipul e conștient de atrocitățile pe care le comite, cu excepția momentului faptei.

Din sală se ridică un val de proteste și luări în derândere; Lew interveni în momentul în care consideră că întrunirea era pe punctul de a ieși din făgaș:

— Stați puțin. Ascultați-l. Nu e nevoie să fiți de acord cu el, dar ascultați-l. E posibil să ne spună un lucru care să ne ajute.

Se așază din nou pe scaun, pregătit să intervină și să oprească orice alte demonstrații de ostilitate.

— Mulțumesc, continuă Schiffstern cu calm netulburat. Repet, asasinul nu este conștient de faptele sale, sunt aproape convins. Personalitatea dublă sau multiplă există cu adevărat. De cele mai multe ori, ea apare la persoanele care au suferit abuzuri sexuale repetate și grave în copilărie, dar uneori li se întâmplă și celor care au fost supuși unor tensiuni deosebite să aibă simptome identice.

— De fapt, despre ce discutăm aici? Întrebă Neil Hawkins, foarte curios, dar bănuitor în același timp.

Schiffstern clătină puțin din cap.

— Ah, despre cei care au fost ținuți ostatici de către teroriști perioade mari de timp. Există și alte situații din care se poate ajunge în aceeași stare, așa cum vă puteți închipui.

— Sindromul ostaticilor? Întrebă Rafe Winfield, care lua notițe.

— Aceasta e forma cea mai cunoscută, confirmă Schiffstern. Dar mai sunt și cei care au suferit nu numai tensiune emoțională, dar și maltratări fizice trebuie spus bine înțeles, maltratări, nu simple probleme minore și care pot să dea semnele apariției unei personalități secundare, ba chiar și terțiare. Făcu o pauză mai lungă. Eu nu afirm că asasinul face parte din această categorie, dar cred că nu ar fi înțelept să excludem eventualitatea. Criminalul dumneavoastră s-ar putea să nu-și amintească nimic din ceea ce a făcut, ba chiar să aibă o repulsie totală față de crimele acestea.

— Aproape toți care aud de asasinatele astea le privesc cu repulsie, spuse Gary Delgado, cu sarcasm nedisimulat. Trebuie să-i considerăm pe toți suspecti, sau cum facem?

— Sigur că nu, răspunse Schiffstern, arătându-se pentru prima oară puțin supărat. Dar eu nu aș renunța la un suspect pentru simplul motiv că aceste crime îl înfioară.

Lew se întoarse spre medic și îi adresă o întrebare directă:

— Ce alte elemente ați căuta la suspectul dumneavoastră? Cu cine avem de fapt de-a face?

— Eu aș căuta un bărbat care locuiește singur sau căruia îi place

foarte mult să trăiască singuratic; probabil puternic din punct de vedere fizic, efectuând munci grele sau participând la competiții atletice, judecând după caracteristicile atacului. Urmează probabil o dietă oarecare, poate chiar de natură rituală. Dar s-ar putea ca această considerație să nu aibă o prea mare importanță, dacă ne gândim la starea extremă de spirit în care trebuie să se găsească în cursul unui atac. Un bărbat de înălțime medie, suficient stimulat, poate realiza lucruri uimitoare, pentru ca, oricât ar fi de respingătoare, aceste atacuri sunt uimitoare. Nivelul atins de adrenalină este evident foarte ridicat în timpul asalturilor. Se frecă la bărbie și înfruntă privirile sceptice ale polițiștilor. Cu toate acestea, având în vedere că victimele sale practic nu au fost în stare să se apere, și nu există nici un caz de salvare, din câte știm noi, putem fi aproape siguri că este înalt și solid. Mai putem trage și concluzia că se apropie de victime pe la spate, deoarece din puținele indicii pe care le-ați adunat, rezultă că nici una dintre femei nu a încercat să se retragă.

— Asta nu e sigur, e doar o presupunere, interveni Lew, pentru ca să nu se iște o nouă dispută. După atâta ploaie și noroi, nu avem cum ști exact dacă vreuna din femei nu a încercat să se dea înapoi. Cu toate acestea, și noi bănuim că asasinul se apropie de la spate. Îi făcu semn lui Delgado. Dacă vrei să intri în polemică asupra acestui punct, așteaptă până terminăm, te rog!

Delgado ridică din umeri, însă nu se potoli.

— Omul acesta poartă o furie imensă în el, continuă Schiffstern ceva mai repede, și vinovăție, fără îndoială. Furia îl împinge să facă ce face, lucru ce-i întărește și mai mult vinovăția, care la rândul ei îi sporește furia și așa mai departe într-o spirală vicioasă. Dacă am putea identifica sorgintea furiei, sau cauza vinei, am fi foarte aproape de identificarea sa.

— Și dacă nu avem de-a face cu o persoană sau un incident care să provoace această furie? Dacă nu e decât o formă de răzbunare împotriva mamei sale? Nu spuneți voi, psihiatrii, chestia asta, de la Freud înapoi? Dacă e vorba doar de modul cum a fost învățat să stea pe oliță? Sau dacă e cu totul altceva? Întrebă Rafe.

— S-ar putea să aveți dreptate, furia lui fiind declanșată de un element neașteptat, sau chiar de un dublu stimul, răspunse Schiffstern încet. Dacă așa stau lucrurile, discuția noastră de astăzi s-ar dovedi aproape inutilă pentru dumneavoastră. Omul va ucide iarăși, dacă nu va fi oprit.

Această mărturisire a medicului îi făcu pe mulți dintre polițiști să adopte o atitudine mai prietenoasă față de el.

— Hei, noi ne gândim mereu la tot felul de teorii, spuse Neil. Tocmai când crezi mai tare că totul s-a limpezit, constăți că teoria ta este dată peste cap. Nu se întâmplă așa?

Alan și Rafe făcură semn că lucrurile stăteau chiar așa.

— În legătură cu furia lui, interveni Lew. Am citit o mulțime de lucruri despre bolnavii psihici, care sunt foarte puternici și atunci când au crize.

Își alesese cuvintele cu grijă, știind că reacția lui Schiffstern îi va spune foarte multe lucruri despre cel căutat. Dorea să fie cât mai sigur că medicul nu intenționa să facă paradă de cunoștințele sale, pe subiectul favorit.

— Da, răspunse Schiffstern netulburat. În timpul anumitor categorii de crize, persoanele care le suferă posedă puteri și rezistență uimitoare. Un copil de vârstă medie poate scoate o ușă închisă din balamale, într-un asemenea moment de furie. Știu foarte bine, pentru că am văzut așa ceva cu ochii mei. Gândiți-vă ce înseamnă acest lucru din punctul de

vedere al unui organism. Adulții sunt mai radicali decât copiii: în anumite cazuri, metamorfoza lor este deosebită, chiar dramatică își cercetă atent mâinile. Am văzut și eu câteva episoade de acest gen. Într-unul din cazuri, aș putea să jur chiar, un bolnav fusese prins atât de puternic în ghearele psihozei lui, încât și-a schimbat, cu adevărat până și înfățișarea lui fizică!

— Vreți să spuneți că a căpătat o nouă formă? îl întreabă Florence, neîncrezătoare.

Schiffstern nu răspunse un moment: când o făcu, vocea lui suna foarte uscat.

— În acele momente, sunt convins că lucrul s-a întâmplat cu adevărat.

— A avut loc o discuție cu psihiatrul ăla, îi spuse Eugene Protheroe lui Kevin Buchanan. Se agață de orice pai și își aduc tot felul de specialiști, ca să nu se vadă că sunt depășiți de evenimente.

— Iarăși Hislop, zise Kevin citind articolul de pe ecranul monitorului. Cred că ar fi mai bine să echilibrezi puțin primul paragraf. Nu le acorzi prea multă încredere polițiștilor. Citi din nou fragmentul. De fapt, nu le acorzi nici un fel de încredere.

— Încredere? rânji Protheroe. Încredere pentru ce? Când e vorba de închis potecile parcului, sunt grozavi, dar ai văzut și tu cât a valorat toată chestia mai întâi o pățește fetița aceea, smulsă de pe calul ei, iar apoi tânăra din Tilden Park. În loc să rezolve cazul, ei merg din rău în mai rău.

Se așeză la terminalul său; nu-i trecuse încă durerea de cap de la sticla de coniac pe care o împărțise cu vecinul de apartament, un fost pilot în vârstă de șaiszeci și nouă de ani, care se cam plictisea de Sărbători. În momentul respectiv i se păruse o idee grozavă, acum însă regreta.

— Ești mult prea aspru cu ei. Concentrează-te asupra familiilor victimelor. Te pricepi tu, dezolarea în mijlocul Sărbătorilor și pierderea ireparabilă, care le va întuneca sărbătorirea Crăciunului pentru totdeauna. Folosește-te de Sărbători. Cei cu reclamele se dau în vânt după asta. Nu mă îndoiesc că o să te descurci.

Și Kevin avea ochii tulburi, dar se ținea bine.

— Îhî. Mai bag câteva clișee siropoase, spuse Protheroe.

— Poți să le consideri și așa, dacă vrei tu. Dar cu ele se vinde ziarul, Gene, iar asta e tot ce contează. Era gata să plece, apoi se răzgândi și continuă. Apropo, poimâine va fi o nouă conferință de presă la Martinez. N-o să fie nimic nou. Șeriful Hislop o să...

— Te rog să mă lași cu șeriful Hislop, se tângui Protheroe. În tot scenariul ăsta de circ, el are rolul cel mai nenorocit. Victimele de-o parte, polițiștii în partea cealaltă, iar la mijloc șeriful Hislop, suflând de zor în goarnă. Mă întreb dacă nu s-a găsit careva să-i spună că a câștigat deja alegerile și că poate să renunțe la chestia asta vreo câțiva ani.

— Ce-ar fi să mai obții ceva de la consilierul acela al lor, omul care se ocupă de toate datele și statisticile? se lumină Kevin, refuzând să se lase implicat într-o discuție despre șeriful Hilsop.

— Holliman? exclamă Protheroe, cu neîncredere și neplăcere. Dumnezeule! Ticălosul ăsta nu ți-ar spune nici cât e ceasul. E ca o lipitoare uriașă. Ceea ce știe păstrează exclusiv pentru el. Mai bine încerc cu unul din rangerii parcului decât cu el. Singura dată când l-am abordat, nu mi-a mers. S-a închis și n-am reușit să scot nimic de la el. Ți-aduci aminte, mi-ai zis că s-ar putea să aibă ceva date noi, spuse Kevin, ignorând toate protestele. Dacă vrei să menții în atenție povestea asta, e nevoie să ieși pe piață cu o viziune nouă, altfel trebuie să prelucrăm

ceea ce știm deja și să punem materialele undeva în interiorul ziarului. Se uită la ceas. Se apropie de miezul nopții. Nu vrei să faci o pauză?

— E o sugestie de-a ta? întrebă Protheroe cu suspiciune. De ce?

— M-am gândit că dacă ai face o revizie notelor tale, ai găsi ceva util, asta-i tot, spuse Kevin. Iar mâine ai putea aranja să te întâlnești cu Holliman. Chiar dacă nu te înțelegi prea bine cu el, dacă are informație de calitate, ai s-o scoți tu cumva de la el, ai înțelege? Nu mă gândesc la o tonă de statistici, ci la toate lucrurile pe care le știe despre Omul Lup. Îl bătu stângaci pe Protheroe pe umăr. Imposibil să nu știe niște amănunte pe care să le poți folosi.

— Știi, îi răspunse Protheroe, sunt bucuros că mi-a venit ideea asta. Omul Lup. Când te gândești ce le face la femeile alea, ei. Chiar dacă e puțin macabru găsesc că se potrivește, iar oamenii își aduc ușor aminte de el. Unii dintre polițiști chiar folosesc denumirea.

— Nu te umfla așa de tare în pene, îl preveni Kevin, devenit deodată grav. Probabil nu ai dori să ți se spună și ție la fel într-o bună zi, lucru care nu e exclus.

— Cum? spuse Protheroe, râzând puțin neîncrezător. Cine să mă confunde pe mine cu Omul Lup?

— S-ar putea întâmpla. S-a întâmplat și altora înaintea ta. Câtă vreme povestea e fierbinte și tu ții toate firele în mână, e perfect, dar când se termină, se poate lipi de tine precum catranul. Nu te implica exagerat în cazul acesta, dacă nu e neapărată nevoie. Să ții cont că treaba ta este să informezi publicul despre ce se întâmplă, și nu să le-o iei înainte polițiștilor și să rezolvi enigma. Îmi pare rău că nu te-am trimis și pe tine cu prilejul instalării noului președinte, dar nu am putut delega decât patru reporteri.

— Nici nu-mi doream instalarea, spuse Protheroe, fapt care era aproape adevărul adevărat. La Washington ninge, iar eu am votat oricum pentru celălalt candidat. Prefer să rămân cu Omul Lup. Instalările arată toate cam la fel; dacă ai văzut una, poți considera că le-ai văzut pe toate. Omorurile în serie sunt cu totul altceva. Se uită pe fereastră. Mă întreb câți alți indivizi de acest gen au putut să-și vadă de ale lor, omorând pe câte cineva din când în când, nefiind niciodată prinși sau identificați, pur și simplu din cauză că între omoruri nu existau legături. O fi făcut careva un studiu despre lucrul ăsta?

— Specialistul acela știe cu siguranță, spuse Kevin cu o undă de satisfacție. De ce nu-l întrebi?

— Isuse Hristoase, chiar toate drumurile trebuie să ducă la Holliman? Protheroe numără apoi în gând până la zece și când fu sigur că poate vorbi fără a se lăsa în voia temperamentului său, continuă. Trebuie să înțeleg că dorești să discuti cu el despre asta?

— Ai putea să menții astfel interesul pentru subiect, spuse Kevin părăsind terminalul lui Protheroe. Aruncă-ți o privire și peste însemnări, Gene. Ai să înțelegi ce vreau să spun.

— Sigur, sigur că da, mormăi reporterul printre dinții încleștați, după plecarea șefului său.

— O chema Valerie Ferris, îi spuse Aaron lui Gilchrist, în timp ce contempla vaga urmă lăsată de apă pe tavan. Femeia din Tilden. Audrey Weeks, Constance de Benedictus, Gena Sonders, Leigh Anne Rush, Dagmar Hillstrom, Maude Adamson și acum Valerie Ferris. Trebuie să se termine odată. Șapte femei, toate moarte. Nu sunt în stare să găsesc nici

un fel de cheie, nu am nici o idee ce intenții are asasinul.

— Ai permis ca acest caz să devină o obsesie, îi spuse Gilchrist cumpănit. Te-ai lăsat angrenat în toată povestea de parcă ai avea ceva de demonstrat.

— Ei bine, și nu am? exclamă el ridicându-se și privindu-l țintă pe psihiatru.

— Ce motive ai avea să-ți închipui asta? replică Gilchrist cu eleganta unui toreador executând o „veronica”, sau cel puțin așa își imagina el.

— Cum să nu! Mi s-a cerut ajutorul pentru rezolvarea acestui caz. Uite ce e, știu că femeile astea nu sunt aceleași cu cele pe care am încercat să le ajut în Vietnam, dar sunt conștient că dacă ele înseamnă pentru mine atât de mult acum, de vină este și Vietnamul. Poți tu să vorbești de transpunere și identificare și toate celelalte chestii până nu mai poți, mie nu-mi pasă; am dat greș cu femeile acelea atunci, acum nu mai vreau să ratez. Figura lui Aaron se întunecase, iar respirația îi era neregulată. Ai de gând să mă ajuți?

— Asta depinde de tine, Aaron, spuse Gilchrist mulțumit de sine pentru că reușise un al doilea răspuns valabil. Dacă dorești cu adevărat să te ajut, am să o fac, fără discuție.

— Iar umbli cu șmecheriile tale de psihiatru, zise Aaron, oftând din greu.

Își îndreptă atenția asupra tavanului, remarcând că una dintre petele de umezeală semăna puțin cu statul Texas, dacă îți țineai capul într-un unghi potrivit Asta ar putea însemna o revoluție în tehnica petelor de cerneală, se gândi el râzând ușurel. Poate Gilchrist o pusese acolo dinadins.

— Ce te amuză? întrebă Gilchrist, ridicând din sprâncene și își duse mâna la brațele ochelarilor, convins că astfel pare mult mai concentrat. Spune-mi!

— E doar un fleac.

— Îți va fi cu atât mai ușor să-mi spui, spuse Gilchrist, mulțumit de felul în care decurgea întâlnirea lor.

— Nu e chiar nimic, spuse Aaron. O prostie.

— Ei bine, poate ne ajută să ne deconectăm, ce zici? Despre ce e vorba?

Aaron îi arată plăcile de pe tavan:

— Pata aceea de apă seamănă oarecum cu Texasul, spuse el, ridicând din umeri. Vezi? Ți-am spus că e un fleac.

Gilchrist reuși să se abțină și nu-i răspunse tăios. Se săturase de bătaia de joc și de poantele lui, iar asta exact în momentul în care dorea să regleze conturile pentru toate insultele mai mult sau mai puțin voalate din ultimele luni. Reuși să-și ridice puțin colțurile gurii, știind însă că nu va putea să-l convingă astfel pe Aaron că zâmbea:

— E lipsit de semnificație.

— Așa ți-am zis și eu, îi atrase Aaron atenția.

— Acum un minut erai gata să dai piept cu toate relele acestei lumi, iar acum faci glume pe seama petelor de pe tavan. I-ar fi făcut cea mai mare plăcere să urle la Aaron, se abținu însă. Ești incongruent.

— Ăsta-i un cuvânt de o sută de puncte, spuse Aaron. De ce nu mergi până la capăt și să-mi spui donchijotesc? Sau credeați că nu am să înțeleg? Se lăsa din nou pe spate, contemplând pata asemănătoare Texasului. Pot face glume în legătură cu tavanul, fiind în același timp și... obsedat, ai spune tu, nu-i așa? Obsesia nu e tot aia cu orbire totală, este? Așa că forma petei mi-aduce aminte de Texas, deși lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult este să pun capăt la șirul de crime. Nu mă împiedică nimic să mă gândesc la ambele lucruri.

Gilchrist bătu darabana pe suprafața biroului: îi pierise tot cheful, iar enervarea îi adusese din nou în prim plan ura aceea reținută. Încercă să nu facă jocul lui Aaron.

— De ce te străduiești așa de mult să mă stârnești împotriva ta?

— Nu e adevărat, răspunse Aaron sec.

— Cum numești tu această ultimă idee a ta? Încerci să te ferești de plictiseală, sau ce-i asta? — Conștient că ridicase prea mult tonul, Gilchrist coborî vocea. Ți-e teamă că te voi împiedica să-ți îndeplinești misiunea sau că vei descoperi că nu există nici o misiune?

— Nu, zise Aaron.

— Atunci ce este? Presupunând că nu-ți este frică să înțelegi obsesia ta din momentul de față, ce anume îți stârnește acum ostilitatea? Mi-ai spus limpede de la bun început că nu ai încredere în mine și în tratamentul meu, continui totuși să vii la mine. Acesta înseamnă comportament contradictoriu, dacă vrei să mă crezi. De ce?

Își încrucișă brațele, se propti cu coatele pe birou și se uită la Aaron cu mare curiozitate.

— Din cauza Administrației Veteranilor. Eu sunt veteran și am fost tratat într-un spital al A.V.-ului când m-am întors din Vietnam. Ei mi-au stabilit invaliditatea; de ei depinde totul. Tratamentul acesta este obligatoriu, face parte din îndatoririle mele de invalid. Dacă i-aș putea convinge pe cei de la A.V. să-l plătească pe Caleb și pe un psiholog ca lumea, n-aș mai sta pe gânduri nici o secundă. Dar ei spun că trebuie neapărat să fie un psihiatru de-al lor, altfel nu plătesc. Se lovi cu palmele de coapse. Asta-i situația. Nu-mi permit să procedez altfel. Nu câștig suficient ca să-mi permit acel gen de tratament. Îți spusesem și altă dată, n-ai vrut să mă crezi?

Așteptă răspunsul fără să se uite la Gilchrist.

— Știam că banii reprezintă unul dintre factori, răspunse Gilchrist rigid. Dacă vrei, poți face contestație, poate cazul tău va fi reconsiderat. Dacă aranjamentul actual ți se pare atât de nefericit.

Faptul că acest om îl expedia cu atâta ușurință, că îl trata cu așa dispreț îl scotea din sărite pe medic.

— Am încercat și asta, însă am fost respins, spuse Aaron, punându-și mâinile la ceafă. Asta-i situația, repetă el.

— Ne descurcăm și așa?

Vocea lui Gilchrist era neplăcută. Starea sa de spirit atinsese limita de jos, doar la gândul a ce ar fi trebuit să facă pentru a se apropia de pacientul său. Nu mai acordă atenție tăcerii ce se lăsase; nu avea să fie el cel care deschidea discuția, chiar dacă își petreceau restul orei puse la dispoziție fără să se mai pronunțe un singur cuvânt. Își coborî privirea spre mâna dreaptă, care strângea încheietura brațului stâng. Încheieturile degetelor se albiseră, brăzdate de linii subțiri și roșii. Un mușchi îi tresărea în zona maxilarului. Minutele păreau să se întindă la nesfârșit.

— Ceea ce aș vrea cu adevărat, spuse Aaron încet, vorbind mai mult cu sine decât cu Gilchrist, este un hipnotizator bun, care să mă ducă înapoi, în Vietnam. În lagăr. Să trăiesc din nou ceea ce mi-au făcut acolo. Cât timp se întâmpla, m-am izolat de realitate. M-am refugiat în propria mea minte. Era ca și cum nu mi se întâmpla de fapt mie. Mi-am umplut capul cu ceea ce aveam de gând să le fac eu lor și cum am să îndeplinesc acele lucruri. Cred că la un moment dat am pierdut șirul evenimentelor. Aș vrea să știu cum am ieșit de acolo și ce s-a petrecut cu ceilalți, dacă știe cineva. Se întoarce și îl privi pe Gilchrist. Sau e o pretenție nerezonabilă? O nouă obsesie de care trebuie să te ocupi tu?

— Hm, răspunse Gilchrist, nepregătit pentru întrebare și nesigur de

modul în care trebuie să răspundă. Bine, dacă am face niște pregătiri nu ar fi prea plăcut, lucrurile pe care ți le vei reaminti poate în câteva luni am putea lua în considerație.

În momente ca acestea, el vorbea stângaci, ca un elev de școală scos în fața clasei.

— Nu! exclamă Aaron vehement. Nu mă duce cu vorba! Săptămâna viitoare aduci aici hipnotizatorul și facem așa cum spun eu.

— E mult prea..., începu Gilchrist, fiind imediat întrerupt.

— Ba așa vei face, șuieră Aaron. Dacă nu, poți să mă ștergi de pe listă. Își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt și se folosi de această mișcare ca să-i întoarcă spatele lui Gilchrist. Nu mai e nimic de zis, doctore. Ne vedem la aceeași oră, la anul. Și să fie și un hipnotizator aici.

Se ridică și-și întinse mâna după haina de ploaie.

— Asemenea întâlniri trebuie pregătite, Aaron. Nu putem comanda un hipnoterapist ca pe un hamburger. Lasă-mă o lună!

Era convins că în acest răstimp Aaron va renunța la ideea sa și va consimți să continue un tratament mai tradițional.

— Săptămâna viitoare, doctore, spuse Aaron fără măcar să se uite peste umăr. Ne vedem atunci. La mulți ani.

Leși înainte ca Gilchrist să poată obiecta ceva și să-l oprească. Trânti ușa, însă fâșia de buret menită să etanșeze camera atenua zgomotul.

Rămase pe loc zece minute, gândindu-se la următoarea mișcare. Nu ar fi dorit ca Aaron să facă ședințe de hipnoză regresivă. Era convins că nimic bun nu putea ieși din asta și că era foarte posibil ca Aaron să aibă de suferit dacă retrăia o parte a experiențelor sale de prizonier de război, fără o pregătire adecvată. Din ce aflase de la el, știa că acele luni de zile fuseseră chinuitoare și brutale. Indiferent de informațiile restrânse din dosarul lui, mulțimea cicatricilor de pe trupul său și vătămarile psihice stăteau mărturie pentru suferințele prin care trecuse. Nu avea nici un rost să dezgroape evenimentele, să retrăiască acele experiențe. Totuși, dacă nu îi găsea un hipnotizator, își spuse el, Aaron era într-un totuș capabil să-și îndeplinească amenințarea, renunțând definitiv la tratament. Aaron Ruel Holliman nu era omul care să amenințe gratuit. Gilchrist scrâșni din dinți. Se vedea silit să facă ceva, să găsească o cale pentru a-l împiedica pe Aaron să abandoneze terapia, fără a trebui cu adevărat să aducă un hipnotizator. Hipnoza era o metodă în care Gilchrist nu avea încredere, în cel mai bun caz, iar într-o situație ca aceea, simțea că avea să provoace un adevărat dezastru. Trebuia să găsească o alternativă asupra căreia el și Aaron să poată cădea de acord, iar asta înainte de următoarea lor întâlnire planificată. Se ridică încet, gândindu-se că i-ar face bine să facă o pauză și să se ducă într-una din acele cafenele mici și ieftine care ofereau prânzul mulțimii ce se aduna la amiază în zona Tribunalului Martinez. Avea să comande un cappuccino și un corn cu migdale. Se uită la ceas. Nu avea mult timp; următoarea vizită era programată peste o oră și jumătate. Își luă haina și ieși pe ușă.

Rowena se apropia cu greu pe poteca din spate de ușa bucătăriei, ținând în brațe o cutie mare, plină de trunchiuri și crengi, resturi ale vânzărilor de pomi de Crăciun. De îndată ce își oprise mașina, Lew se repezi să o ajute.

— Mulțumesc, spuse Rowena după ce Lew îi luase cutia. Surcelele astea pot fi al naibii de grele. Deschise ușa din spate. Ar fi trebuit să fii acasă de acum o oră. Asta e a treia cutie pe care o car astăzi. Mă bucur că avem vreme bună, în sfârșit.

— Câte mai sunt? Întrebă Lew târând cutia în salonul familiei.

Darurile fuseseră luate de acolo, în schimb pomul și decorațiunile rămăseseră pe loc, iar mirosul de pin era foarte puternic.

— Asta e. Cred că e suficient pentru focul din ajunul Anului Nou. Apropo, vine și prietenul acela al tău? strigă ea suficient de tare ca să fie auzită.

— Aaron? Mda, cred că da. Câți suntem în total?

Lew îngenunche lângă cămin, pentru a face focul.

— Dacă vine el, și numai el, suntem în total patruzeci și șase. Cred că trebuie să mai pregătesc o porție de punci fierbinte, pentru orice eventualitate. Se pregăti să facă niște ceai. Simțea nevoia unei cești de ceai. Vrei și tu niște ceai? îl întreabă ea pe Lew.

— Minunat. Avem niște Earl Grey prin casă?

Era aproape satisfăcut de modul în care înălțase piramida din bucăți de ramuri.

— Da, răspunse ea. Ce zici, vrei să prepari tradiționalul tău sos iute pentru Anul Nou?

— E primul lucru de pe listă, spuse Lew puțin gânditor, amintindu-și de câte ori sărbătoarea se stricase din cauza slujbei lui. Nu mai avuseseră de mult un Crăciun atât de rău ca în acest an, iar acum ar fi vrut să se revanșeze cu prilejul Anului Nou.

— Ar fi bine să nu ai nici un fel de alarmă de această dată, asta-i tot ce pot să-ți spun, anunță Rowena pe un ton care nu admitea contrazicere. Ceaiul e gata în zece minute. Dacă mai vrei și altceva, îțiiei singur.

Lew mai rămase o vreme, privind în căminul gol, apoi se ridică încet în picioare.

— Dragă! O auzise plecând din bucătărie, dar nu era sigur unde se dusesse. În dormitor? În salon? La baie? Draga mea!

— Doar un minut, îi strigă ea; după sunetul vocii ei, știa că se află în debaralele de sub scări. — Cred că avem suficiente pahare. Farfuriile și bolurile de salată ajung. În schimb vom avea nevoie de niște scaune în plus din subsol. Nu e nici o problemă. Dar trebuie să spăl bolul pentru punci.

— Ai nevoie de ajutor?

Lew știa că ea se împotriva de obicei să primească ajutor și o respecta pentru asta, deși avea și el tendința de a o proteja prea mult.

— Poți spăla bolul pentru punci, răspunse ea, vocea auzindu-se acum mai distinct. La un moment dat, până la petrecere, trebuie să cumpăr circa șazeci de farfurii de hârtie și niște cești de plastic. Și servetele. Își făcu apariția în ușa bucătăriei cu un uriaș bol de sticlă în brațe, ca un enorm pepene de cristal. De fiecare dată uit cât de hidos arată, până nu îl văd din nou, spuse ea punându-l pe masă. Dar era cel mai mare bol de punci pe care îl aveau de vânzare.

Lew o urmărea cu privirea, cu fața luminată de prezența ei:

— Știu că Sărbătorile nu au decurs foarte bine. Nenorocitul ăsta de caz. Te-ai purtat nemaipomenit de bine, Rowena.

— Nu scapi de spălat bolul cu vorbe dulci, Llewellyn, îl preveni ea zâmbind.

— Nici nu urmăream asta, spuse el. Lasă-mă să termin ce începusem. Știi ce vreau să spun. Nu doresc să aduc acasă necazurile mele de la serviciu, dar când se întâmplă tu te porți minunat. Aș vrea să știi că nu doresc ca problemele mele să te tulbure și pe tine, chiar dacă tu îmi spui că nu face nimic.

Se apropie de ea și o mângâie pe părul răvășit, care începea să încărunțească.

— Nu e nevoie, spuse ea, accentuând puțin cuvântul "nu". Nu e

nevoie să mă protejezi așa. Doamne, după atâția ani, aş vrea să mă crezi şi tu.

— Vreau să mă protejiez pe mine tot atât de mult cât şi pe tine şi pe copiii. Trebuie să existe un loc pe lumea asta unde băieţii răi nu mai pot ajunge până la mine, spuse el punându-şi mâna pe umărul soţiei lui.

— În tara poveştilor, nu? Bine, dacă te simţi în siguranţă, poţi spăla bolul.

Începu să umple chiuveta cu apă fierbinte, amestecată cu săpun.

Lew îşi trase un sort în jurul taliei, îşi suflecă mânecile şi luă poziţia convenită lângă chiuvetă.

— De ce nu fac copiii treaba asta? întrebă Lew, ca să o necăjească.

— Pentru că nu va participa nici unul la Revelion, cu excepţia lui Booth şi a Paulei, de aceea. Şi acum, pune mâna pe buretele ăla şi apucă-te de spălat.

Rowena se duse la ceainicul care începuse să fluiera, întinzând în acelaşi timp mâna spre pachetul cu ceai. Era unul din acele gesturi obişnuite, pe care Lew îl considera deosebit de graţios, aidoma unui dans sau a unui alt element dintr-un film romantic. O urmări pregătind ceaiul şi inspirând parfumul puternic al băuturii.

În secunda următoare sări drept în sus, înjurând şi contemplându-şi mâna stângă, plină de sânge.

— Doamne Dumnezeule! strigă el.

— Lew! exclamă Rowena, lăsând ceainicul jos şi venind lângă el îngrijorată. Doamne, ce-ai făcut?

— Afurisitul ăla de vas s-a spart, asta-i sigur, îi spuse Lew printre dinţi. Sângerez foarte tare!

Se simţi cuprins de o răceală şi ştiu că acesta era primul val de soc după durerea ascuţită a tăieturii.

— Uite ce ai făcut! strigă Rowena, venind la el cu un prosop, pe care îl înfăşură în jurul răniei. Isuse Cristoase! şopti ea văzând tăietura lungă ce pornea din mijlocul palmei şi pătrundea adânc în carnea dintre degetul mare şi cel arătător.

— Nu... nu ştiu prea bine. Apa... era plină de detergent şi lunecoasă... iar eu... nu eram prea atent.

Îi venea destul de greu să vorbească coerent; dinţii săi clănţăneau, ca şi cum ar fi stat desculţ, în zăpadă.

— Crezi că a rămas vreun fragment de sticlă în rană? întrebă Rowena cu o voce impersonală, care părea că aparţine altcuiva.

— Nu... cred că nu a rămas, spuse el cuprins de cel de-al doilea val de durere, cu mult mai violent.

— Va fi nevoie de cusătură. Spuse Rowena şi examinează foarte atent rana înainte de a strânge prosopul peste ea.

— Vai, vai, fir-ar să fie. Lew îşi plecă fruntea. Simţea cum i se răspândeşte răceala în corp. — Cred că trebuie să mă aşez.

— Da, zise Rowena sărindu-i în ajutor. Îl sprijini până la cel mai apropiat dintre scaunele de colt, pe care luau micul dejun. Am să te rog să rămâi aici până aduc haina, pe urmă mergem la Runner. Conduc eu până la spital.

— Cum rămâne cu ceaiul?

Înţelese, într-un colţ îndepărtat al minţii sale, că era o întrebare stupidă, dar pentru el foarte importantă. Îşi sprijini cotul pe masă şi ţinu mâna în sus, sprijinind-o cu cea sănătoasă. Oricât de mult se simţea tentat, se sili să nu se uite la prosop, ştiind că va fi roşu şi ca se va îngrozi.

— Vom bea ceaiul mai târziu, spuse Rowena, grăbindu-se să facă ceea ce avea de făcut. Vrei să-ţi dau o aspirină?

— Nu. Nu știu ce vor vrea să-mi dea medicii când mă cos. Mai bine așteptăm. Știi cum... se întâmplă în asemenea situații, pronunță el cu greutate și întreruperi.

— Presupun că ai dreptate, spuse Rowena nesigur, neliniștită de pata de sânge ce se răspândea prin prosop. Stai cu mâna ridicată. Luă din raftul cu instrumente furculița pentru friptură. Cu ajutorul ei, scoase dopul de pe fundul chiuvetei și urmări cum se scurge apa. N-aș vrea să se rănească copiii cu cioburile, când se întorc acasă, îi explică ea lui Lew, deși trebuia să recunoască faptul că aceștia nu se prea înghesuiau să o ajute cu spălatul vaselor.

— Unde era spărtura? Poți să o vezi? Întrebă Lew, tinându-și dinții strânși.

— Da, spuse ea după un moment. Aici, pe o parte. Luă mănușile ei duble pentru cuptor și ridică bolul spart din chiuvetă. Asta e necazul cu sticla șlefuită nu se văd prea bine fisurile.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat, draga mea, spuse Lew. De ce? Mie îmi pare rău că te-ai tăiat. Bolul acesta e

înfiorător. Avem o scuză minunată să ne luăm altul. Să zicem că e un cadou de Anul Nou. Se mușcă tare de interiorul obrazilor, ca să nu i se vadă lacrimile și faptul că tremura. Să te ajut să te îmbraci, spuse ea când reuși să se stăpânească.

— Mulțumesc, murmură el, ridicându-se, puțin nesigur, în picioare.

Își aducea vag aminte de unul dintre adjuncții săi, care avea cu mulți ani în urmă o idee pe care nu i-o putea scoate nimeni din cap, anume că durerea te scoate din minți. În acel moment, Lew era aproape convins că avea dreptate.

A durat aproape cinci minute să ajungă din casă până la Runner; Lew ar fi vrut să parcurgă toată distanța odată, dar era atât de amețit, încât Rowena l-a oprit de mai multe ori, ca să nu se împiedice sau să cadă.

— Aproape am ajuns, spuse ea când erau în parcare.

— Ai cheile? o întrebă Lew.

— Da, răspunse ea, exasperată.

Întrebuse același lucru de patru ori, până atunci. Urcându-l pe locul pasagerului și punându-i centura, se întrebă dacă nu ar fi mai bine să anunțe spitalul, apoi se răzgândi. Ar fi fost nevoie de prea multă vreme și ar fi putut să apară și alte încurcături. Se urcă și ea în mașină și dădu drumul la motor.

— E suficientă benzină? Întreabă Lew, uitându-se spre bord.

— Mai mult de un sfert de rezervor, spuse Rowena, mergând cu spatele, pentru ca să poată ieși din parcare.

— Cel puțin nu plouă, remarcă Lew ceva mai târziu, când ieșiseră pe autostradă. Cât timp e uscat, probabil nu o să se întâmple încă o crimă.

— Foarte bine, spuse Rowena aruncând încă o privire la mâna înfășurată a lui Lew, îngrijorată din cauza sângelui ce începuse să se scurgă din prosop.

Florence Hoven îi telefonă lui Aaron foarte devreme în dimineața următoare, spunându-i că locotenentul Frazier se află în spital, unde suferise o mică operație, iar după-amiază se va afla din nou acasă. Locotenentul o însărcinase să se ocupe ea de informațiile pe care avea să le furnizeze Aaron.

Sunt nerăbdătoare să compar statisticile dumneavoastră cu cele pe care le avem noi la dosar, spuse ea.

— Lew e în ordine? Întrebă Aaron, neliniștit chiar și de simpla idee că era indisponibil.

— S-a tăiat la mână în timp ce spăla vasele. Din tonul vocii, se

ghicea că zâmbește. — Să nu-i spuneți că v-am zis; se jenează foarte tare din această cauză.

— Spăla vasele? repetă Aaron. Dar se simte bine?

— A trebuit să-i repare puțin unul dintre mușchi, cred, iar mâna sângera foarte puternic, răspunse Florence pe același ton liniștitor pe care îl folosea pentru a-i calma pe copiii surorii sale.

— Da, spuse Aaron de departe, contemplându-și urmele din palma dreaptă. Știu foarte bine cât de tare pot sângera palmele își ridică din nou privirile. Când se întoarce la lucru?

— Poimâine. Șeriful Hislop i-a zis să stea mâine acasă. Apropo, Revelionul a rămas așa cum se stabilise. Lew m-a rugat să vă spun acest lucru. Făcu o pauză. Când doriți să-mi aduceți informațiile dumneavoastră? Eu sunt aici astăzi și mâine, dar poimâine am liber.

— Astăzi, răspunse Aaron. După-amiază. Să zicem pe la trei? Avea astfel timp suficient să organizeze datele pe care le adunase, prezentându-le într-un mod cât mai potrivit. Preferi hârtie, disc sau ambele?

— Dacă nu e dificil, am prefera ambele. Florence ezită. Când încep statisticile dumneavoastră?

— Cele mai vechi sunt din 1933, Statul Colorado. Din câte se pare, a fost vorba de o serie de crime comise de un inginer de mine, victimele fiind alese la întâmplare. Procesul s-a terminat cu o decizie egală din partea juriului, iar el a fost eliberat, în cele din urmă. Cam o săptămână mai târziu a fost omorât într-un accident de mașină, care a fost întâmplător sau nu. Există și alte cazuri, mai vechi încă, dar despre ele nu există informații foarte sigure.

Întinse mâna după ceașca sa de cafea; ar fi preferat să discute cu Lew, nu cu ajutorul de șerif Hoven.

— Câte cazuri aveți la această oră în fișierul dumneavoastră? întrebă ea.

— În Statele Unite sau în general? se interesă Aaron.

— Pentru Statele Unite, spuse ea oftând, nefiind sigură la ce trebuia să se aștepte.

— Ei bine, dacă luăm cea mai largă definiție a uciderilor de victime la întâmplare, sunt peste patru sute de cazuri în ultimii treizeci de ani. Desigur, această cifră se referă la tot felul de crime terorism urban, ca și uciderea de ostateci nu numai genul de cazuri din Briones și Tilden. Vorbi ceva mai grăbit. Am să vă arăt ce vreau să spun în această după-amiază la ora trei.

Florence simți din vocea lui că nu trebuie să stăruie prea mult.

— Vă mulțumesc. Probabil aveți fișierele foarte complete, Mister Holliman. Sunt înfiorată de ceea ce-mi spuneți, dar în același timp impresionată de cercetările dumneavoastră. Sper că nu v-am ofensat, cumva.

— Nu e nici un fel de problemă, zise Aaron, încercând să nu pară supărat. Mulțumesc.

— Eu vă mulțumesc, răspunse ea. Aștept să ne întâlnim în această după-amiază.

Puse receptorul în furcă, având senzația foarte stranie că a scăpat de o primejdie necunoscută.

Aaron privi în jurul său, prin birou, care era întunecat chiar și în acea zi strălucitoare și înghețată. Ar fi trebuit să deschidă transperantele, se gândi el, sau măcar să le orienteze în așa fel încât camera să fie luminoasă. Rămase însă pe loc, bucurându-se într-un fel de adăpostul ce i-l oferea penumbra.

Era deja amurg când Caleb Rosserwell parcă mașina sa în fața

spitalului Administrației Veteranilor; șoseaua fusese aglomerată și circulația mult încetinită. Întârziase, dar spera că Michael Gilchrist îl mai aștepta încă în cabinetul său, așa cum promisese. Bine înfoclit, arătând mai degrabă ca un fermier, Caleb se grăbi să intre pe ușa laterală. O asistentă, luată prin surprindere, îl opri din drum.

— Aici este intrarea medicilor, îi spuse ea în modul cel mai profesional. Va trebui să ocoliți și să intrați prin față.

— Sunt medic, spuse Caleb, scoțându-și portofelul. Sunt doctorul Caleb Rosserwell și am o întâlnire cu Michael Gilchrist. Am întârziat.

— Doctorul Rosserwell? spuse ea, neîncrezătoare. Am să sun la cabinetul doctorului Gilchrist.

— Foarte bine, am să aștept, răspunse Caleb oftând.

O urmă resemnat până la ghișeu și se sprijini de marginea înaltă cât timp ea sună la etajul al treilea. După un scurt schimb de cuvinte, asistenta îl privi din nou pe Caleb.

— Sunteți așteptat, îi comunică ea, ca și cum această informație ar fi dezamăgit-o.

— Mulțumesc. Etajul trei, a cincea ușă pe dreapta? întrebă el în drum spre lift.

— Da, răspunse ea foarte înțepat.

Până să ajungă la ușa lui Gilchrist, Caleb hotărâse că incidentul fusese mai mult amuzant decât supărător, fapt care îi redase cea mai mare parte a bune dispoziții. Intră în birou și-i întinse mâna lui mare și groasă lui Gilchrist, care era mult mai firav și mai tânăr decât el.

— Hello. Mă bucur că ne întâlnim, în sfârșit. Eu sunt Caleb Rosserwell.

Gilchrist îi strânse mâna cât mai scurt cu putință.

— Eu sunt Michael Gilchrist. Te rog să iei loc, îi spuse el arătând spre fotoliul cu spătar mobil pe care stăteau de obicei pacienții.

— Doamne! spuse Caleb așezându-se. Am avut și eu unul din asta. Îmi plăcea foarte mult. S-a stricat ultima oară când ne-am mutat. Cu mulți ani în urmă. Mângâie fotoliul ca și cum ar fi fost un cal. E o idee minunată să folosești așa ceva aici.

— Unora dintre pacienți la place, spuse Gilchrist pe tonul său cel mai neutru.

Încerca să îl cântărească pe Caleb, fără prea mult succes. Se așteptase la cu totul altceva, iar acum, confruntat cu realitatea, confuzia sa era sporită și de presupunerile pe care le făcuse despre Rosserwell.

— E de la sine înțeles. Caleb nu împinse scaunul în poziția orizontală, deși era evident că ar fi dorit. Hai să nu pierdem prea multă vreme: trebuie să vorbesc cu tine despre Aaron Holliman.

— Da.

— Îl tratăm amândoi, fiecare în felul său, și mi se pare că lucrăm în sens contrar.

Din punctul de vedere al lui Caleb, aceasta reprezenta o afirmație plină de tact, dar Gilchrist nu era obișnuit cu genul de candoare și se făcu foc și pară.

— Dacă ai de adus orice fel de critică muncii pe care o îndeplinesc eu, ți-aș sugera să te gândești foarte atent la modul în care tratamentele tale s-au interferat cu terapia mea aplicată lui Aaron. Stătea foarte drept, cu mâinile așezate pe suprafața biroului. Iar dacă ai plângeri, îți recomand să folosești procedura oficială și să anunți administrația de aici să revizuiască tratamentul meu. Propunându-l desigur pe al tău.

— Hei, ho! spuse Caleb, făcând semn că cere armistițiu. Ia-o mai încet! Eu nu spuneam că ai face ceva greșit. Nu de asta am venit aici. Credeam că am lămurit acest lucru de când m-ai căutat la telefon.

Consider că ne străduim amândoi pentru a-i ameliora situația lui Aaron, așa că ar putea să meargă mai bine dacă am proceda puțin diferit. Își descheie jacheta de lână și o scoase de pe el. Îi administrezi unul din drogurile acelea experimentale, și de vreme ce nici tu și nici eu nu știm prea multe despre el de fapt, nimeni nu știe am putea să cădem de acord asupra celorlalte lucruri. Ar fi bine să nu încălcăm diversele contraindicații. Nu crezi?

— Ce contraindicații? Întrebă Gilchrist, suspicios ca întotdeauna.

Caleb nu-i răspunse direct:

— Cât de sigur ești că noul medicament are efectul scontat?

— Foarte sigur, răspunse Gilchrist. Există, desigur, un grup de control și, judecând după rezultate, cred că perspectivele sunt foarte promițătoare. Își ridică mâinile și lipi vârfurile degetelor între ele. Este nevoie de timp, bineînțeles, ca să obținem niște date semnificative, dar suntem satisfăcuți, până în momentul de față.

— Cu excepția lui Aaron, sublinie Caleb,

— Posibil, recunosc Gilchrist. Cu toate acestea, nu cred că el este cel mai bun judecător.

Caleb arboră un zâmbet profesional:

— Ce te face să crezi asta? Este corpul și mintea lui. El știe mai bine ce se întâmplă acolo decât oricare dintre noi.

— El este supus unor presiuni foarte mari. Observațiile sale sunt tendențioase și inexacte, spuse Gilchrist tăios. Trebuie să-ți aduci aminte de starea în care se găsea la întoarcerea din Asia. Nu te poți aștepta să-ți recapeți adevărata perspectivă după așa o experiență.

— De ce nu? Întrebă Caleb, privindu-l cu ochii săi inocenți și mari. Ce anume împiedică acest lucru?

— Știi la fel de bine ca și mine, spuse Gilchrist, dar ridică totuși mâna dreaptă și începu să enumere. A fost într-un război îndoielnic. A avut probabil rezervele lui când a plecat. Îndeplinind acel gen de activitate investigarea faptelor penale comise de americani împotriva vietnamezilor nervii săi au fost puși probabil la mari încercări. Experiența prin care a trecut în lagărul de prizonieri, izolarea la care a fost supus din cauza muncii sale în organele de informații, precum și chinurile fizice îndurate l-au împins dincolo de limitele pe care era pregătit să le accepte, și, ca rezultat, încordările din trecut sunt întotdeauna prezente în el. Trebuie să recunoaștem acest lucru. Trebuie să înțelegem că este handicapat și să-l ajutăm să-și învingă handicapul cât mai bine cu putință.

— Ce împuțit ești, se miră Caleb. Ești tot atât de hotărât să-l scoți pe omul ăsta invalid pe cât e el de hotărât să nu ajungă acolo. Ești un vierme mic și scârbos

Îl văzu pe Gilchrist sculându-se furios în picioare.

— Doctore, acesta e felul în care discuți în mod obișnuit? Sau l-ai rezervat special pentru mine? Gilchrist era acum în picioare. Permite-mi să-ți spun că am șanse mai mari de a-l ajuta pe Aaron Holliman decât tine. Eu cel puțin caut calea cea mai potrivită pentru ca el să se poată adapta. În schimb tu îl induci în eroare, spunându-i că se poate descurca fără ajutor, ceea ce nu e exact. Obsesia care a pus acum stăpânire pe el, aceea cu crimele Omului Lup, ar trebui să-ți sugereze ceva. Ar trebui să știi că starea lui devine tot mai instabilă, pe zi ce trece, iar tu ești unul dintre principalii vinovați.

— Aceasta este părerea ta de specialist? Întrebă Caleb, pe ton de conversație obișnuită, însă cu o anume licărire în priviri. Sau o criză de amor propriu rănit? Haide să-ți spun ce cred și eu. Cred că ții morțiș să fie aprobat medicamentul acela minune al tău și pus în circulație

indiferent de preț, iar faptul că reprezintă cauza reală pentru care Aaron se simte mai rău te apasă atât de tare, încât ești gata să faci orice, inclusiv să-l lași pe acesta să se prăbușească definitiv, numai pentru a-ți salva proiectul.

— Dacă lucrurile ar sta așa cum zici tu, spuse Gilchrist, vorbind pe ton scăzut cu un efort foarte mare, ar trebui să-mi doresc să-i meargă mai bine, nu mai rău.

— Dar tu mă poți acuza pe mine pentru starea lui proastă, nu-i așa? Poți să susții în orice moment că dacă nu m-aș fi băgat eu, Aaron ar fi fost în formă perfectă. E o simplă porcărie, din punct de vedere medical, asta știm bine amândoi. Își luă jacheta de lână. Aș dori să cunosc ce fel de medicament este. Eu încă afirm că trebuie să existe contraindicații despre care nu știm nici unul dintre noi și pe care ar fi bine să le identificăm înainte ca Aaron să plătească pentru miopia noastră. Făcu doi pași grăbiți spre ușă, apoi se opri. Din câte îmi imaginez, ești un psihiatru bun, dar și cu zece ani prea tânăr ca să poți lucra cu veteranii din Vietnam. Tu nu ai idee cum a fost, aici și pe front. Crezi că știi, pentru că ai citit tot felul de cărți și te-ai uitat la benzile video, dar nu este același lucru: noi am luat parte la toate acele demonstrații și am făcut de veghe pe lângă pistele de aterizare, așteptând avioanele de transport care ne aduceau acasă prietenii și rudele, în sicrie. Aaron a fost acolo. Eu am fost acolo. Amândoi știm cum a fost. Pentru tine e un studiu fascinant. E o parte din viața noastră. Gândește-te la asta, Michael Gilchrist. Mișcarea de protest nu a fost un serial comic din anii șaiszeci, a fost lumea noastră. Își îmbracă haina. Îmi pare rău că nu putem lucra împreună.

Îi întinse mâna; pentru o secundă sau două, cât timp a atins-o, Gilchrist a avut sentimentul mai târziu alungat că doctorul Caleb Rosserwell credea cu adevărat în spusele sale.

17

Restaurantul se situa într-o clasă cuprinsă între local de cartier și local modern. Exteriorul aducea vag aminte de stilul clădirilor înălțate de vechii misionari catolici spanioli, exista și o curte interioară parțial închisă și trei săli separate, dintre care una cu un bar lung, copleșit de ferigi. Susan Silver se afla în holul de la intrare când sosi și Mignon, cu răsuflarea puțin precipitată.

— Tu ești Susan, spuse ea când o văzu pe cealaltă femeie. Ți-am văzut fotografia. Mă bucur foarte mult că mi-ai acordat o parte din timpul tău. Știu că invitația a fost prea precipitată; Anul Nou fiind doar peste două zile, te-aș fi înțeles dacă m-ai fi refuzat. Dar trebuia neapărat să stau de vorbă cu tine. Respiră adânc. Îmi pare rău, vorbesc prostii. Lasă-mă doar o secundă și am să devin mult mai coerentă. Își ridică mâna până în dreptul capului, făcându-i semn uneia dintre fete. Am o rezervare, spuse ea femeii ce se apropiase. Rezervare pentru două persoane, pe numele Vandreuter.

Respirația ei era încă puțin grea și își mișca mâinile de la păr, la gulerul puloverului, la buzunarele pantalonilor ei la modă, la fermoarul poșetei, urmărind-o pe șefa de sală care își nota ceva pe o listă.

— Pe aici, vă rog. Nefumători, da? Fata nu avea mai mult de douăzeci și doi de ani, fiind elegantă și lustruită ca o mașină de curse nou-nouță. Antonio este cel ce vă va servi. Vă rog să-i comandați tot ceea ce doriți, spuse ea indicându-le o masă pentru două persoane, aflată într-o nișă, extrem de intimă, ca de altfel și celelalte locuri din

restaurant.

— Mă bucur mult că ai venit, spuse Mignon în timp ce își ocupau locurile. Cinstit vorbind, doream să te cunosc de mai multă vreme.

Susan ezită înainte de a se așeza.

Alese locul mai prost, oferindu-i-l pe cel bun Susanei.

— Nu știu de ce dorești să stai de vorbă cu mine.

— Faptul nu era absolut adevărat; presupunea că Mignon avea de gând să o anunțe de logodna ei cu Aaron, deși toată chestia asta i se părea deplasată. Poate toate fostele soții au acest sentiment ciudat față de foștii lor soți, își spusese ea în timpul călătoriei de cincisprezece minute până la local.

— Dar ți-am zis, îi explică Mignon răbdător. Tu și Aaron ați fost căsătoriți. Îl cunoști bine. Trebuie să discut cu tine despre el. Nu vreau să inoportunez, dar sunt prea multe lucruri pe care nu le știu și ar dura foarte mult ca să aflu în alte moduri. El e foarte reținut. — Se juca cu șiragul de carneol din jurul gâtului. Nu vreau să-ți produc nici o neplăcere, crede-mă. Îmi pare rău să sunt nervoasă, însă am ajuns la capătul puterilor și nimeni nu vrea să mă asculte. Tu știi cum poate să se poarte Aaron, pricepi ce vreau să spun. Trebuie să stau cu cineva de vorbă și m-am gândit că s-ar putea să mă înțelegi.

În pofida hotărârii ei, Susan întrebă:

— S-ar putea să înțeleg ce, domnișoară Vandreuter?

— Despre Aaron. Ce se întâmplă cu el, acel lucru din el care nu funcționează. Știi despre ce vorbesc. Pentru că ceva este, sunt sigură. Știi asta la fel de bine ca și mine. Se opri brusc la apropierea chelnerului. Vai, dragă. Nu ai vrea să bei ceva? Eu cred că voi comanda.

Se uită la chelner, ca și cum ar fi așteptat o sugestie din partea lui.

— Avem daiquiries excelente, doamnă, spuse Antonio cu o ușoară plecăciune. Avem și cafea irlandeză și venețiană, dacă preferați ceva cald. Și dumneavoastră, doamnă? i se adresă el lui Susan.

Susan intenționase să refuze orice băutură, dar acum, aflându-se față în față cu Mignon, se hotărî că avea nevoie de un mic întăritor.

— Aș dori un daiquiri cu pepene. Nu prea tare, vă rog.

Se rezemase de spetează și o contempla pe Mignon în timp ce comanda.

— Sună foarte apetisant. Vreau și eu la fel. Și niște aperitive oarecare. Aveați niște feluri preparate din crevete, nu-i așa? Mignon își făcu de lucru cu poșeta. Câte o jumătate de porție. Și poate și niște cașcaval pane cu mirodenii. Sunt gustoase, nu? căută ea sprijinul lui Susan: Îți plac brânzeturile și creveții? Cred că e cel mai bun mod de a ne începe masa. Ești de acord cu mine?

Arăta la fel de vinovată ca o fetiță de șapte ani prinsă cu mâna în punga cu bomboane de ciocolată, și Susan lăsă deoparte unele din rezervele ei; dacă se gândea puțin, Mignon parcursese tot drumul de la Pleasant Hill la Napa pentru întâlnirea lor și avea de discutat un lucru extrem de dificil. Trăsăturile ei trădau tensiunea, iar Susan se hotărî să o ajute să se simtă mai în largul ei.

— Te-ai gândit foarte bine. Dar după Sărbători, trebuie să mă apuc din nou de dietă. Aș jura că am pus vreo cinci kilograme pe mine de la Ziua Recunoștinței și până acum.

Își puse mâna în zona mijlocului, cu prefăcut dispreț.

— Doar cinci? replică Mignon. Eu am luat cam șapte kilograme, dar după Anul Nou mă întorc la regim sever. De fapt, de ce ne-am face atâtea probleme? Bătu în marginea mesei. — N-am vrut să fie o critică, dacă a sunat astfel.

— Nici nu m-am gândit la asta, spuse Susan, care începuse să

priceapă că sub aparenta ei vioiciune se ascundea teama. Ce s-a întâmplat? De ce trebuie să vorbești cu mine?

Mignon nu răspunse pe loc.

— Întotdeauna se repetă lucrul acesta de sărbători mâncare, mâncare și iar mâncare. Problema este că îmi plac toate bunătățile și nu suport să nu mănânc din fiecare. Poate am murit de foame într-o viață anterioară sau așa ceva. Făcu un gest evaziv din mână. Nu este vorba de asta, nu am venit aici să discutăm despre cure de slăbire, mâncare de sărbători și altele asemenea. Îmi vine foarte greu să intru în subiect, dar nu am ce face. Am să reușesc, însă am nevoie de niște timp. Te rog să ai puțină răbdare! Trebuie să găesc modul cel mai potrivit pentru a explica lucrurile acelea.

— Cum vrei tu, spuse Susan, care simțea din ce în ce mai multă simpatie pentru ea, pe măsură ce o asculta.

— Vezi, spuse Mignon în timp ce pe masă fuseseră aduse două pahare de apă, lucrurile au fost foarte diferite în cazul nostru. Aaron are tulburări de foarte mult timp. De când a fost în Vietnam, poate și dinainte. Sora lui a fost ucisă într-un accident de mașină sau așa ceva cât a fost el plecat, fapt care l-a marcat foarte tare. Nu trebuie să-ți spun acest lucru. Probabil că tu știi mai mult despre asta decât mine și ar trebui să te întreb eu pe tine. E foarte complicat. Dar până acum câteva luni de zile, nu mi-am imaginat că are legătură cu ce se petrece acum. Credeam că totul a fost înmormântat în trecut. Credeam că totul se rezolvase. Nu te poți întoarce și schimba lucrurile, chiar dacă ai vrea. Știi cum e?

Aceste ultime cuvinte se transformaseră într-o rugămintă de a fi ajutată să înțeleagă; pronunțându-le, se uita drept în ochii lui Susan. Vrei să spui că Aaron are dificultăți? Întrebă Susan, aducându-și aminte de telefonul primit. Ceva nu e în regulă? Întrebarea îi așeză o greutate pe piept și începu să respire mai anevoios. Ce a făcut Aaron?

Mignon se uită o vreme la modelul neregulat de pe masa de lemn.

— E mai rău. Nu pot convinge pe nimeni să mă creadă. Medicul lui îmi spune că sunt prea implicată în relația cu el, dar nu are dreptate. Cunosc diferența dintre o relație care nu merge cum trebuie și o persoană aflată într-o criza. Îi aruncă o privire scurtă lui Susan. De când a fost chemat pentru crimele acelea, ca să-l ajute pe șerif, parcă a înnebunit.

Se opri din vorbire, deoarece chelnerul se întorsese cu paharele de daiquiri și creveții fripți.

— Aduc imediat și cașcavalul, doamnelor, le spuse Antonio politicos, punând paharele înaintea lor.

Ambele femei mulțumiră și așteptară stânjenite până ce chelnerul se îndepărtă din nou.

— Ei bine, spuse Mignon cu un zâmbet de-abia schițat și ridică paharul. Noroc!

— Un o mie nouă sute optzeci și nouă fericit, spuse Susan atingând marginea paharului ei de al lui Mignon, înainte de a sorbi din el. E foarte bun, constată ea, și mult mai tare decât îmi doream.

— Mmmm, Mignon gustă băutura și apoi puse paharul jos. Nu vreau să-ți trezesc amintiri neplăcute sau lucruri de acest fel, dar trebuie să aflu cât de mare este schimbarea care s-a petrecut. Și nu mai vreau să fiu dusă cu vorba, nu mai suport. Pentru că, să știi, ceva e în neregulă, în foarte mare neregulă, iar eu...

Nu mai putea vorbi și începu să-și șteargă lacrimile cu vârfurile degetelor, clătinând din cap. Susan începuse acum să se alarmeze.

— Domnișoară Vandreuter aș vrea, aș putea cumva să, nu-i făcea

plăcere sentimentul de neajutorare, dar înțelege în același timp că nu avea cum face mare lucru pentru însoțitoarea ei până nu afla ce se întâmplase. Ce este?

— Din cauza lui Aaron, desigur, spuse Mignon, cu vocea voit albă, pentru a nu-și revela adâncimea sentimentelor ei în mijlocul unui restaurant.

— După părerea ta, starea lui e mai rea, spuse uitându-se atent la Mignon.

— Nimeni altcineva nu gândește la fel ca mine.

Susan își aduse aminte de conversația telefonică și hotărî că nu trebuia să fie și ea la fel de sigură.

— De ce ți se pare că-i merge mai rău?

— Există o legătură cu acele crime, spuse Mignon, ciupindu-se la rădăcina nasului cu degetul mare și arătătorul. Te rog să mă ierți că am plâns, îmi pare foarte rău.

Se sili să respire profund de trei ori.

— Gata. Mi-a trecut. Te rog să servești crevete.

Deși ultimul lucru pe care și-l dorea Susan era mâncarea, acceptă unul din creveții fripți în șuncă.

— Te rog să-mi relatezi ce se întâmplă.

— Sună poate puțin nesperios, dar nu e vorba de un anume lucru. Sunt mai multe nimicuri, dar dacă le aduni pe toate, rezultatul este... nenorocire. Luă un crevete, dar continuă să vorbească fără să mănânce. Știi cum devine neliniștit și începe să se plimbe? Face și acum acest lucru, dar... e altfel decât înainte. E... straniu. Când s-a aflat în spital acum câteva săptămâni a dorit să fie internat pentru câteva zile a descoperit un mod de a ieși din spațiu împrejmuit, ca să se plimbe. Nu o face prea des, pentru că spune că nu e prea confortabil. Dar când îl doare, trebuie să meargă.

— Făcea la fel și când eram căsătoriți, spuse Susan.

— Acum nu este la fel. El se opri din nou, iar de această dată Antonio puse pe masă o farfurie ovală cu pătrate de cașcaval pane acoperite cu sos *marinara*. Mulțumesc, spuse Mignon, așteptând din nou să rămână singure.

— Ce vrei să spui prin: nu e la fel? Întrebă Susan după plecarea lui Antonio.

— Acum este mai hotărât. Se gândi puțin la cuvânt și păru mulțumită. Da, hotărât. Înainte, nu era vorba decât de o eliberare, un mod de a scăpa de convulsii atunci când nu dorea să fie drogat. Acum nu știu. Acum, când iese la plimbare urmărește ceva. Îi aruncă Susanei o privire nesigură. Nu pot să explic chestia asta mai bine de atât, nu știu cum să o explic.

— Mi-ai spus că acele crime l-au tulburat, spuse Susan, sperând să obțină și alte informații.

Nici una dintre ele nu dădea atenție felurilor de mâncare ce se răceau pe masă, la mijlocul distanței dintre ele.

— Da, l-au tulburat. După modul în care se poartă, ai zice că are și el o vină oarecare. Își petrece cea mai mare parte a timpului cu cazul acesta și se gândește la el tot timpul, cred. — își duse paharul la gură și sorbi sănătos. Iar asta l-a făcut bine, el a fost întotdeauna grobian, cel puțin de când îl cunosc eu. Dar acum este.

Clătină din cap, incapabilă să găsească un mod de a se exprima. Susan începu să simtă greutatea unei poveri reci și apăsătoare.

— Și ai vorbit cu doctorii lui?

— Gilchrist, psihiatrul, spuse Mignon. El nu e de acord cu relația noastră și nu dorește... cum să-ți spun, îl tratează pe Aaron cu un

medicament nou, aflat în perioada de teste; el este unul dintre cei care primesc medicamentul real, nu versiunea inofensivă, care pune în evidență efectul adevărat. Gilchrist gândește că schimbările de care ți-am vorbit se datorează medicamentului și nu vrea să fie de acord că ar exista un motiv de îngrijorare. După încă o înghițitură de daiquiri, își puse paharul jos. Acum câteva zile, s-a petrecut ceva. Venise la mine acasă. Ezită puțin, simțind că se îmbujorează. Te deranjează să discutăm despre acest lucru?

— Puțin, îi mărturisi Susan candid.

— Mda, și pe mine. Mignon își făcu de lucru cu șervetul, ștergându-se la gură. Ei bine, am ajuns la un soi de ceartă. Nu cu țipete.

— Aaron nu e genul acesta, spuse Susan, simțind mai multă simpatie față de Mignon decât până atunci.

— Da. Câteodată aș prefera să fie altfel. Aș prefera să ne putem striga totul în față, odată pentru totdeauna. Însă nu am curajul să încerc. Când se supără, parcă e din... gheață.

Se îmbujoră încă o dată la față.

Într-un gest impulsiv, Susan întinse mâna și o așeză peste a lui Mignon.

— Nu mi-aduc aminte ca noi doi să fi ridicat vocile unul la celălalt, nici măcar o dată. Ne-am încăierat de vreo două ori, asta a fost tot.

— În legătură cu cearta. Nu a fost despre un lucru anume.

Încercasem să facem dragoste ceva mai devreme și nu a mers. Probabil că și acesta a fost unul dintre motive. A vorbit puțin despre rănilor lui de pe picioare. Iar pe urmă cred că răsese nesigur cred că am spus o prostie. M-am enervat din cauza unei remarci de-a lui și din acel moment totul s-a dus naibii. Problema este, continuă ea mult mai încet, privind departe, în gol, problema este că s-a... schimbat. Nu mai era el însuși. Era ca și cum ar fi devenit altcineva. Sau *altceva*.

— Ce vrei să spui? întrebă Susan, străbătută de un fior rece.

— Era... mai mare. Era mai dur și mai mare, ca un soi de...creatură. Își duse mâna la gât, încurcându-și degetele în șiragul de pietre. În lumina scăzută, Susan avu impresia stranie că nu pietre, ci picături de sânge formau colierul ei. Ochii nu erau ochii lui, pot să jur!

Lui Susan îi trebui aproape un minut ca să poată da un răspuns:

— Vrei să spui că ar fi schizofrenic?

— Nici nu știu ce vreau să spun, zise, cu un tremur al buzelor.

Susan se uită în jurul ei, în restaurant, fără a căuta un lucru precis.

— I-ai vorbit și medicului despre asta?

— Nu, nu am avut prilejul să...

Antonio apărui din nou la masă, de această dată pentru a lua comanda în continuare.

— Cred că am face bine să mâncăm, spuse Mignon, străduindu-se să mai risipească tensiunea dintre ele.

Ascultătoare, Susan deschise lista de bucate.

*

Caleb Rosserwell număra impacientat apelurile telefonice, ascunzându-și îngrijorarea în spatele supărării. Pe fereastra biroului său, stropii mari de ploaie alunecau în jos, aranjându-se în cele mai fanteziste modele. Ajunsese deja la capătul răbdării și începuse mișcarea de a pune receptorul la loc în furcă, când auzi cum i se răspunde de la celălalt capăt.

— Holliman, răspunse Aaron gâfâind. Așteaptă o secundă.

Caleb oftă lung, pe jumătate exasperat, pe jumătate ușurat.

— Unde naiba ai fost? Întrebă când auzi că Aaron ridicase receptorul.

— Mă plimbam... pe afară, spuse Aaron.

— În ploaie? Întrebă Caleb. La ora asta? Ce naiba, omule, e trecut de nouă.

— Știi cum mă simt eu din cauza ploii, spuse Aaron. Și am foarte multe pe cap. Nu adăugă că una dintre grijile safe din acel moment era că nu își aducea aminte ce făcuse cea mai mare parte a plimbării. Nu cred că mi-a fost de prea mare ajutor. Mă doare totul, de parcă aș fi un cowboy în cea de a doua zi de învățare a calului cu frâul, zise râzând, ca să se vadă că fusese o glumă. Dar tu ce faci la ora asta, dacă tot vorbim de ora târzie?

— Sunt de fapt acasă și încerc să mai descurc niște ițe înainte de sfârșitul anului. Prea mult timp nu mi-a mai rămas, nu?

— Pană mâine la miezul nopții, spuse Aaron, ca și cum ar mai fi fost luni și luni de zile. Eu ce fel de iță sunt?

Era însuși motivul telefonului; cu toate acestea lui Caleb nu-i făcea plăcere să răspundă la întrebare.

— Am primit rezultatele de la câteva din analizele făcute de tine. Ar fi trebuit să le am acum trei sau patru zile, dar nimic nu funcționează între cincisprezece decembrie și patru ianuarie, ăsta-i lucru știut. Acum, care-i problema?

— Vreau să organizez o întâlnire cu tine și cu psihiatrul tău. Cât mai repede. Urmări stropii de ploaie ce se scurgeau pe geam. Nu vreau să te alarmez, Aaron. Să nu cumva, să crezi că-ți ascund anumite lucruri. Nu este cazul. Își dresе glasul. Scuze, mă străduiesc să nu fac gripă.

— Mult noroc, răspunse Aaron nepăsător.

— Este vorba de faptul că Gilchrist ar trebuit să ajusteze dozele de medicament pe care ți le administrează. În momentul de față, treci prin niște dezechilibre grave. Nimic periculos, însă nu e bine să suporti așa ceva prea mult timp. Făcu pauză. Aaron? Mă ascuți?

— Mda. Continuă.

Atitudinea lui Aaron nu promitea nimic bun, dar Caleb nu se lăsa abătut din drum:

— Chestia este că va trebui să revizuim întregul tău program terapeutic. Am senzația că ai tras prea tare de tine și ai nevoie de o revizie generală. Toți cei cu o stare cronică generală proastă au nevoie de așa ceva, din când în când. Ar trebui să facem împreună controlul respectiv... Ești de acord, Aaron?

— Desigur, de ce nu!

Caleb își aduse aminte că Aaron recunoscuse că plimbarea nu-i făcuse bine; durerile și oboseala își cereau drepturile, pe deasupra ploua. Caleb încercă un nou unghi de abordare în discuția lor:

— De vreme ce nu știu prea mult despre noul medicament, chiar dacă există niște studii de laborator, Gilchrist și cu mine trebuie să revedem lista de contraindicații, pentru a concepe cele mai bune tratamente cu putință.

Și, adăugă el pentru sine, dacă Aaron participa la întâlnirea lor, era posibil să aibă cu Gilchrist o conversație cel puțin politicoasă.

— Da, da, răspunse Aaron.

— Și cu cât rezolvăm asta mai repede, cu atât mai bine. Mi-ar fi plăcut să fiu liber mâine, dar din nefericire am altceva de făcut. Crezi că mi-ai putea pune la dispoziție câteva ore, săptămâna viitoare? Îi lăsa lui Aaron timp să vorbească, sperând și că va afla mai multe lucruri, dar continuă tot el, deoarece nu primea răspuns. O voi ruga pe asistenta mea să ia legătura cu el, dacă tu ai timp.

Ploaia bolborosea la ferestre, dar vântul mai slăbise în intensitate.

— Asta depinde de Omul Lup, nu-i așa? spuse Aaron. Uite ce este, Caleb, mi-e frig, mă doare și sunt ud. Sună-mă după ce ai stabilit o întâlnire cu Gilchrist și am să văd ce pot face. E-n regulă?

Hotărârea cu care vorbise Aaron îl luase pe Caleb prin surprindere. Se obișnuise cu răspunsurile laconice, iar acesta i se părea acum neobișnuit de amabil.

— Foarte bine, răspunse el după o ezitare. Minunat.

— Și La Mulți Ani, mai adăugă Aaron, punând receptorul în furcă fără a mai aștepta răspunsul.

Plouă toată noaptea, iar cea din urmă zi a anului începu cu o furtună. Venea dinspre nord-est — lucru neobișnuit dar ploaia nu adusesese cu ea căldură.

— Ar trebui să fii acasă, îi spuse Florence Hoven lui Lew. când acesta intră în Serviciul de Analiză Criminalistică, oprindu-se lângă fax, de unde expedie câtorva colegi de-ai săi urări de Anul Nou.

— Ar trebui să mă aflu exact aici, dacă n-aș fi fost așa de prost să mă tai la mână. Se apropie de biroul ei și privi ecranul computerului. Acesta e materialul de la Aaron?

— Împreună cu al nostru, zise Florence și începu să parcurgă informațiile, nu foarte repede. Trebuie să mărturisesc că a făcut o muncă foarte temeinică. Nu mă așteptam la așa ceva. Are informații despre crime nerezolvate, crime din tot felul de parcuri, în zone sălbatice, pe terenul unor ferme. Există o secțiune întreagă legată de seriile de crime. Are propriul său sistem de comparație încrucișată. Pot afla, dacă vreau, câte blonde sub douăzeci și cinci de ani au fost descoperite în munți împăduriți în ultimii treizeci de ani.

— Foarte bine. Crezi că ne ajută? Ia uită-te la asta: trei excursioniste omorâte cu ciocanul. Două ciocane, scrie acolo. Statul Washington. Hm. Cazul a fost rezolvat; e ceva!

Florence zâmbi discret:

— Pe vremuri îi prindeau pe băieții cei răi.

— Ar trebui să facem și noi la fel, altfel șeriful Hislop va fi foarte nefericit. Se ridică în picioare. Tu și noul tău prieten...

— Andy, îl ajută ea. Da, ne vedem diseară. La nouă, da?

— Bufetul e la miezul nopții, spuse Lew. Să băgați niște mâncare în voi, ca să se absoarbă alcoolul. Se uită din nou la ecran. Câte dintre aceste victime au fost mușcate?

— Mai multe decât ți-ai închipui, spuse Florence, luând un aer stânjenit. Dar mușcate așa ca ale noastre, nu mai există decât două alte cazuri pe listă. Trei decese în sud, cu cinci ani în urmă. Și în Baltimore. De-a dreptul hidos.

Se trase puțin în spate, pentru a-l lăsa pe Lew să vadă, dar și pentru a se îndepărta de ecran.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Grieta, pentru ca să facem o trecere generală în revistă a tuturor datelor sale. Există un lucru pe care l-am omis. Rafe este pe zonă? Întrebă el plimbându-se încolo și înapoi prin birou.

— Cred că se află împreună cu Brewster. Probabil stau de vorbă cu Linda Adamson. A dat tot soiul de interviuri reporterilor, spunând că fiica ei nu este o victimă întâmplătoare. Aveau de gând să se ducă și să o convingă să se oprească.

Lew își lăsă capul într-o parte:

— Mult noroc. De fapt este dreptul ei și ar trebui să ne fie milă de ea.

— Wallis Desta vrea să discute cu tine, adăugă Florence. A sunat

mai devreme, căutându-te pe tine.

— De ce aici? se întrebă Lew.

— A încercat peste tot, în toată clădirea.

Șeriful Hislop este așteptat mai târziu.

Sculându-se de pe scaunul ei, Florence se mișcă cu mare grijă, pentru a nu atinge mâna bandajată a lui Lew, în încăperea aceea strâmtă.

— Mă bucur teribil, spuse Lew sec.

— A-ha-ha, îl avertiză Florence. Nu trebuie să fii sarcastic la adresa șerifului.

— Așa-i. Vine și el la petrecerea noastră de diseară, spuse Lew, adăugând cu presupusă supărare, dar nu poate să stea adevărata petrecere e la Grossiter, așa că nu ne va bucura cu prezența lui decât cel târziu până la ora zece.

— Sfinte Sisoe, dar ai o limbă foarte ascuțită, spuse Florence cu zâmbet larg. Fii pe pace, nu o să afle nimeni.

— Nu mi-am dat seama că ar fi un secret, oftă Lew. Doamne, promit să nu mai dau o singură amendă pentru parcare dacă găsim un fir ca lumea, pe care să putem merge în ancheta asta.

— Asta zic și eu hotărâre de Anul Nou, interveni Florence. Crezi că te va ajuta foarte mult?

— Mai rău decât este, nu poate face, spuse Lew, găsindu-și un scaun și trântindu-se în el. Ce vrea Wallis? Sau e vorba tot de cazul ăsta blestemat?

— Având în vedere că șeriful și-a făcut din nou numărul în prezența mediilor de informare, speră și ea că avem de oferit ceva mai mult decât retorică goală. Florence începu din nou să lucreze cu aparatul ei. Tu ai fost acolo și știi ceea ce știm și noi. Nu e același lucru când ai stabilit corelațiile pe computere, și totuși e suficient. Avem de-a face cu o mare varietate de vârste și femeile nu seamănă una cu cealaltă, ceea ce pare să indice că Omul Lup nu încearcă să ucidă iarăși și iarăși aceeași femeie. Ar putea să însemne cu totul altceva, desigur, și similitudinile să nu se oprească la vârstă sau înfățișare. Până în momentul de față, toate femeile au fost de rasă aibă, dar faptul s-ar putea să nu fie semnificativ, din cauza situației demografice din această zonă. Munca noastră devine cu atât mai dificilă, pentru că nu știm ce caută cu adevărat.

— O femeie singură, spuse Lew, sătul și el de câte ori trebuie să repete acest fapt esențial. Am stabilit acest fapt acum mai multe săptămâni, credeam eu.

Florence ridică din umeri:

— Nu doream decât să compar cu noile materiale pe care le avem acum la dispoziție. Din câte știm în acest moment, există un șablon pe care nu-l putem identifica. Computerele sunt bune pentru descoperirea unor elemente comune, pe care altfel le-ai trece cu vederea. De exemplu, toate femeile astea ar fi putut urma același liceu. Deși în cazul de față, nu este vorba de asta. Ar fi putut avea același dentist nu-i cazul sau să fi cumpărat mașini de la același magazin. Nici asta nu e valabil. Atunci, căutăm în continuare. Tu ești cel care ne bate la cap să descoperim ce anume își închipuie că face individul acela. Se uită direct la Lew, renunțând deodată la aerul profesoral. Dacă ai de gând să te distrezi fa petrecerea de diseară, cel mai bine ar fi să dormi puțin după-amiaza asta.

— Da, ai dreptate, spuse, dar nu făcu nici un gest de plecare, pentru că mai avea de rezolvat câteva lucruri. Chad Overton a sunat? Sau Tom Burgess? Cum merg patrulele?

— Din câte știu eu, nu s-a raportat nimic important, spuse Florence.

Dacă ai de pus niște întrebări, de ce nu o faci? Poți folosi telefonul meu. Ei sunt mai în măsură să-ți spună.

— Ai dreptate, recunosc Lew, ridicându-se încet în picioare. Am să discut cu Wallis Desta și Ignacio Grieta. Cu puțin noroc, într-o jumătate de oră, sau în cel mult o oră, plec spre casă. Ce zici de asta?

— E mâna ta, faci cum vrei, spuse Florence. Ne vedem diseară.

— Bine. — Se uită pe fereastră, clătinând din cap din cauza ploii și a norilor care coborau și mai tare. Ce a spus meteorologul, când se va schimba vremea asta?

— Buletinul anunța trei zile de ploaie. Florence ezită. Nu e bine.

— Patrulele din parc continuă, nu? Nu așteptă răspunsul. Te rog să te interesezi să fie patrule în Tilden patrule suplimentare ca și în Briones. Nu mai avem nevoie de nici o surpriză. Dacă sună Aaron, spune-i că-mi rezerv niște timp diseară, ca să putem sta de vorbă.

— Bine, spuse Florence, mai atentă la ecranul monitorului decât la Lew.

Conștient de acest lucru, el continuă pe același ton de conversație ușoară:

— Ai o tarantulă de cinci centimetri pe gulerul bluzei.

Florence își aruncă o privire surprinsă și amuzată:

— Să știi ca te ascultam!

— Și are o scufiță roșie în cap, continuă Lew, care nu rezistase tentației.

— Ieși afară de aici.

Florence nu-și mai ridică privirea de pe scaunul computerului; Lew ieși chicotind din Serviciul de Analiză Criminalistică.

18

Șeriful Hislop tocmai plecase de la petrecerea familiei Frazier când mașina Bronco II a lui Aaron coti pe aleea din fața casei; ploaia refracta difuz lumina farurilor. Lew îi făcu semn din pridvor, bucuros că Aaron nu se răzgândise în ultimul moment.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Aaron coborându-se din mașină. Am plecat foarte greu de acasă.

— Ploaia? întrebă Lew, știind de fapt răspunsul.

— Mda, răspunse Aaron, verificând dacă ușa mașinii era încuiată. Cum se face că există un loc atât de bunde parcare?

— Tocmai a plecat șeriful. I-ai luat locul. Poftim înăuntru repede, afară e foarte frig scoate-ți mantaua și permite-mi să te servesc cu cea mai bună bere tare cu ouă, cum n-ai să găsești nici în Scoția.

— Scoția? repetă Aaron ca un ecou intrând și descheindu-și mantaua, în timp ce Lew închidea ușa în spatele său.

— Are o groază vreau să mă înțelegi bine, o *groază* de whisky în ea. Plus ouă și smântână și multe altele. Are gust minunat și te ia pe sus. Să ții cont de ce-ți spun eu când ai să bei.

— Mi se pare corect să mă avertizezi, zise Aaron, punându-și mantaua pe cel mai apropiat cui. Ce-ți face mâna?

— Nu foarte rău, spuse Lew. A fost o întâmplare stupidă și neplăcută. Privindu-l pe Aaron, constată că era îmbrăcat cu haine de sărbătoare. Părul ar fi avut nevoie să fie tuns, dar era curat și lucios, iar costumul albastru purtat cu un pulover pe gât. de culoarea căprioarei, fusese făcut de un croitor de lux. Ne simțim flatați, spuse Lew, indicând hainele prietenului său.

— De vreme ce tot a trebuit să fac un duș și să mă schimb, mi-am

zis că pot merge până la capăt. Se uită în jur, iar neliniștea sa deveni și mai vizibilă. Ca și cum ar fi vrut să respingă din start orice tentativă de a deveni sociabil, spuse: Temperatura scade mereu. Ai face bine să-i previi pe oaspeți că va fi polei, nu numai că băutura e foarte tare.

— Polei? Asta va face să crească numărul accidentelor își masă falca. Mă bucur că nu trebuie să ies afară pe vremea asta.

— Ar putea fi primejdios, spuse Aaron distant.

— Hei, ești înconjurat de polițiști. Ești în siguranță.

Lew îl trase spre holul casei, aglomerat, ca de altfel întreaga casă.

— Dacă te înconjoară poliția, nu înseamnă neapărat că ești în siguranță, spuse Aaron rânjind.

Lew zâmbi și el, însă superficial, fără ca veselia să i se vadă și în ochi.

— Rowena, a mai sosit un oaspete, strigă el când treceau pe lângă ușa bucătăriei.

— Aaron, ciripi Rowena. Îmi pare bine să te văd. Vin și eu imediat. Șunca asta e teribil de îndărătnică.

În salonul familiei erau cincisprezece persoane, cea mai mare parte adunate în jurul enormului bol nou de puncti, un bol simplu și neornamentat, din sticlă, umplut aproape până la vârf cu băutură albă, pe care pluteau insule de frișcă. Neil Hawkins era acum mai mare peste bolul de băutură; îl servi pe Aaron cu o măsură generoasă:

— La Mulți Ani! îi ură el apoi.

— Și ție la fel, murmură Aaron, luându-și ceașca.

— Un An Nou fericit, adăugă și Lew. Am băut deja două cani și știu că trebuie să o las mai moale, dacă vreau să mai mănânc în picioare, zise el urmărind cum Aaron ia o înghițitură de probă.

— E foarte bun, spuse Aaron, renunțând puțin la rezerva sa. De unde ai rețeta? se interesă, bând încă o înghițitură.

— E un secret teribil, păstrat cu mare strășnicie, răspunse Lew și apoi făcu un semn spre ceilalți. Cunoști aproape toată lumea. Aici și în bucătărie sunt cele mai calde locuri din casă. Nu că ar avea mare importanță. Există fursecuri pe masa cu picioare în X, iar vasul cu cafea se află în sufragerie, dacă vrei să faci puțină pauză.

Îl bătu pe Aaron pe umăr, zâmbind cald și plecă spre bucătărie. Aaron se mișcă puțin prin cameră, schimbă câteva cuvinte cu Florence și Chad Overton, dar apoi își alege unul dintre scaunele din apropierea bradului de Crăciun, se așază pe el și își consacră aproape toată atenția asupra celei de a doua cești de puncti. După aproximativ cincisprezece minute, motanul șef al casei, Frankenstein, veni și se cuibări în poala lui Aaron, torcând când acesta îl mângâia pe cap și pe gât. Restul invitaților erau într-un continuu flux și reflux dintr-o cameră într-alta, dar Aaron rămase pe locul său, concentrându-se asupra pisicii, până când a fost chemat la masă, la miezul nopții. Își alege singur felurile, își umple din nou ceașca de puncti și se întoarce la scaunul său, ignorând insistențele lui Frankenstein de a împărți cu el șunca și rața umplută.

— Te simți bine? îl întreabă Lew ceva mai târziu, pe când făcea un tur al invitaților săi, adunând în două coșuri farfuriile goale și tacâmurile folosite. Aaron? Există persoane cu care nu ai făcut cunoștință și care s-ar putea să-ți placă foarte mult.

— Mă simt foarte bine. Aș mai vrea un puncti de ouă, dacă nu te deranjează.

Nimic nu trăda că ar fi fost amețit, dar lucirea ușoară a ochilor îl făcu pe Lew să ezite:

— Ești sigur că mai vrei încă unul? Să nu te doară capul mâine dimineață spuse el râzând pentru a nu părea că îi spune oaspetelui său

ce are de făcut.

— Îți faci griji pentru mine? îl înfruntă Aaron.

— Desigur. Așa sunt polițiștii. Facem pe șefii, însă asigurăm și protecția, în același timp.

— De îndată ce fu umplută ceașca Rafe Winfield luase locul lui Neil la bol, al cărui nivel era cu mult mai scăzut decât la începutul serii i-o aduse lui Aaron îmi pare bine că-ți place. Numai să nu-ți pui norocul la încercare prea tare.

Aaron râse, dar nu era nici un pic de veselie în sunetul acela, doar ceva gol, ca un foc de armă într-un tunel.

— Să nu-mi pun norocul la încercare, zici. Dumnezeuule, eu fac asta mereu. Am un psihiatru care n-ar mai putea de bucurie dacă m-ar putea ține sub control tot timpul, iar într-o zi, într-o bună zi, s-ar putea să-și vadă visul cu ochii. Numai când mă gândesc la asta și aș vrea să-mi zbor creierii, zise el cuprins de un fior.

Lew înțelese că omul era mai mult decât amețit, era foarte beat. Ridică din umeri, hotărât să nu-i permită lui Aaron să conducă decât când va fi din nou treaz.

— Haide să-ți aduc puțină cafea, spuse el pe ton voit detașat. Putem discuta după ce o bei.

— Și gândesc și eu ca lumea, nu? adăugă Aaron, pronunțând cuvintele puțin pocit, ca să accentueze astfel atitudinea sa ironică. Sigur, de ce nu? Începu să-l mângâie din nou pe Frankenstein. Extraordinar cum se comportă pisicile când le mângâi. Torc și iar torc și nu se simt obligate în nici un fel.

— Și crezi că e un fapt laudabil? întrebă Lew pornind spre sufragerie, unde se afla cafeaua.

— Cred că lucrurile ar fi cu mult mai ușoare, dacă ai ști ce faci. Își lăasă capul pe spate. — Asta e necazul, întotdeauna, nu? Nu știi niciodată ce se întâmplă până nu e prea târziu.

— Ce vrei să spui? întrebă Lew, apoi își ridică mâna sănătoasă. Stai numai o secundă, până aduc cafeaua, apoi poți să-mi spui.

— Bine, bine, spuse Aaron distant, continuând să mângâie pisica. Sunt nemaipomenite, pisicile, zise, deși Lew nu îl mai auzea. Îl scărpină pe Frankenstein pe ceafă și urmări cum pisica își întinse lăbuțele din față, executând mișcări mlădioase în aer. E bine? o întrebă el.

Pisica se răsuci în poala sa, privindu-l cu ochi reci și galbeni. Mieună o dată și se făcu ghem, cu capul pe genunchii lui Aaron.

Lew, care tocmai se întorsese cu o ceașcă de cafea, se uită la Frankenstein și zise:

— Întotdeauna mă întreb cum fac chestia asta. Se așează în cele mai dificile poziții și apoi adorm.

— Mda, spuse Aaron, studiind pisica. Mi-ar plăcea și mie să știu cum să fac așa ca ele. Mi-ar fi fost cu mult mai ușor acolo, în Vietnam. Zâmbetul său nu era real, exista în schimb o licărire în ochi, nu de umor, ci sălbatică, aidoma unei fiare.

Admir pisicile. Nu îmi plac întotdeauna, dar admir iadul pe care mi-l sugerează.

Lew așeză cana de cafea lângă cotul lui Aaron.

— Te rog să bei niște cafea, vrei?

— Ca să pot conduce până acasă, spuse Aaron, atotștiutor. Bună sugestie. E o tâmpenie să conduci într-o asemenea stare, nu? Emise un hohot de râs. E o idee proastă să faci orice într-o asemenea stare. Cred că e o nebunie pe drumuri, din cauza Anului Nou. Ca să nu mai vorbim despre gheață. Trebuie să ne gândim și la gheață, să fim atenți pe drum, la fiecare cotitură. Mângâie motanul, care torcea. E teribil, nu? Nimic nu-l

deranjează, iar dacă se întâmplă, o ia din loc. Așa trebuie procedat.

— Așa consideri tu? Întrebă Lew, neștiind unde dorea să ajungă Aaron. Ai vrea să o iei din loc?

— O, Doamne, cât aș vrea, spuse Aaron, incapabil să se uite în ochii lui Lew. Dar acum e prea târziu. E ceva ce a trecut dincolo de mine. Nimic nu mai poate schimba asta. — Își duse o mână la ochi, apoi o lăsă din nou în jos, continuând să mângâie pisica. Problema este, ce-ar fi să fiu și eu amestecat în toată chestia?

— Adică ce vrei să spui? Întrebă Lew sincer mirat și incapabil să urmărească șirul cuvintelor lui Aaron. În ce crezi că ai putea și tu să fii amestecat?

— Crimele acelea, desigur, spuse Aaron cu o voce cavernoasă. Nu pot să-mi scot ideea din minte. Nu-mi place să mă gândesc la asta, e prea îngrozitor. Dar nu-mi trece în nici un fel.

— Ai mâncat ceva în seara asta? Întrebă Lew. Se uită la masa pe care se organizase bufetul și văzu că mai era suficientă mâncare. Ai vrea poate să mănânci altceva?

— Am mâncat deja, mulțumesc. Privi în jurul său, puțin nesigur. Din păcate, nu pot să-mi dau seama cât anume e real. Asta-i partea cea mai rea. E exact ca atunci când am scăpat. Nu pot să-mi aduc aminte, dar îmi apare un soi de vedenie a ceea ce am făcut atunci. Este vorba de același soi de nu știu își întoarce privirile nu numai de la Lew ci și de la pisică. Mă uit la fotografiile acelea, locurile unde au fost descoperite cadavrele și ceva din mine spune că își aduce aminte.

— Ai fost într-un război. Ai fost într-o închisoare. Ai văzut foarte multe, îi aduse Lew aminte cât mai blând putea.

— Am văzut prea multe, fir-ar să fie, dar ce înseamnă asta? spuse Aaron și se lăsă pe spate, cu ochii fixați asupra unui punct situat cu zece picioare deasupra tavanului. Există oare vreun mod de a scăpa de asta? Indiferent cât m-aș sili, mai este acolo ceva atât de rău, încât nu mă pot gândi la el fără să mi se facă rău.

— Ia niște cafea, îi sugeră Lew.

— Și încă niște mâncare? De ce? Și ce urmează apoi? Un ser pentru aflarea adevărului? Aaron clătină din cap, după care întinse totuși mâna, ascultător, după cafea. Nu ar trebui să-ți arunc în cap tot rahatul ăsta, Lew. Punciul de ouă mă împinge să vorbesc, nu lua în seamă. Nu am de gând să continui pe aceeași notă. Mai cu seamă după o petrecere așa de reușită ca aceasta.

— Ei, mai stăm și noi de vorbă, discuțiile nu fac nici un rău. Își înălță paharul spre musafirul său. Cafeaua e cea mai bună băutura pentru Anul Nou, dacă trebuie să mai ajungi și acasă.

Ar fi fost dispus să-i ofere lui Aaron un loc în care să doarmă în acea noapte, dar ezită, știindu-l cât de susceptibil poate fi.

— Așa e, spuse Aaron, sorbind din nou din ceașcă. Să presupunem că au dreptate: Vreau să spun, ce-ar fi dacă memoria mea nu se înșeală? Ce-ar fi să descopăr că lucrurile acelea nu sunt vise sau dorințe sau delir câtuși de puțin? Să presupunem că eu chiar am defectul ăsta și există momente în care sunt atât de nebun încât nu știu ce fac!

— Medicii tăi ar fi cu mult mai îngrijorați în legătură cu tine decât sunt acum, spuse Lew, străduindu-se să-l aline pe Aaron Nimeni nu a afirmat că ai fi periculos.

— Asta din cauză că ei nu știu, poate, replică Aaron, din ce în ce mai încăpățânat. S-ar putea să nu știe nimeni. S-ar putea să fiu exact ca pisica asta, moale și drăgăstoasă când vreau eu, dar și ucigașă, în același timp. Pisicile sunt niște ucigașe perfecte. Lor le conferă eleganță.

— Și tu admiri asta? Întrebă Lew vag surprins. După ce ai trecut prin

ce ai trecut?

— Eu... dacă e necesară, pot să admir crima. O urăsc dacă nu e necesară. Dacă există o logică în chestia asta. Sorbi din cafea. Asta mă și tulbură. Să presupunem că, adânc în mine, exact asta doresc să fiu! Poate că m-am schimbat mai mult decât aş vrea să ştiu sau să pot recunoaşte. Poate m-am îndrăgostit de ea aşa cum li s-a întâmplat şi altora. Ce-ar fi dacă motivul real pentru care vreau să îl prind pe criminalul ăsta este că îl invidiez şi nu pentru că l-aş urî pe el şi ceea ce face? Ce-ar fi să-mi doresc să fiu ca el? Eu îmi spun mie însumi că încerc să repar răul făcut cu femeile acelea omorâte în Vietnam dar dacă chestia asta e un rahat? Poate încerc să-l bag la apă pe individ pentru că se opri, iar pe figura sa se zugrăvi suferinţa. Îmi pare rău. Tu nu ai făcut nici un rău, ca să trebuiască să ascuţi toate tâmpeniile astea ale mele.

— De ce nu? spuse Lew. Poţi să vorbeşti cu mine ca şi cum aş fi psihiatrul tău.

Aaron îi răspunse cu un râs supărător.

— Mai bine, mult mai bine cu tine. Da, da. Tu înţelegi mult mai multe decât snobul ăla îngâmfat. Îşi termină cafeaua. Sunt încă beat, dar simt că mă trezesc. Probabil că nu trebuie să amestec prea multă băutură cu pilulele pe care mă ţin ei. Nu ştiu ce porcărie este, dar se presupune că mă ţine în stare de funcţiune, la nivel de plutire: noul medicament pe care Gilchrist îl consideră atât de grozav nu se potriveşte probabil cu nimic altceva. Îl mângâie pe Frankenstein. Cum preferi, îmi aduci tu încă o cană sau îţi deranjez pisica?

— Îţi mai aduc eu nişte cafea, spuse Lew, părând amuzat de replica lui Aaron, deşi era mai tulburat decât ar fi vrut să recunoască. Frankenstein pare să se simtă, minunat.

— Mare noroc pe el, spuse Aaron, scărpînând din nou uşor pisica. Ce trai pe tine!

— Cum te descurci? îl întrebă Rowena pe Lew când se duse să mai umple cana de cafea: Ce face mâna ta? Femeia avea un bol cu castane proaspăt prăjite în mâini; câteva confetti, urme ale momentului de la miezul nopţii, i se lipiseră în păr.

— Bine, răspunse Lew, aplecându-se să o sărute pe obraz. Nu-ţi mai face griji din pricina mea. Cred că ăsta e sfârşitul unei perioade proaste. Peste câteva zile, cred că scap de tot ce e rău. Gândeşte-te şi din punctul acesta de vedere.

— Ți-ai luat medicamentul prescris? Zâmbea, dar ochii ei erau încă neliniştiți. Lew, e mâna ta. Cinstit, ești mai rău decât copiii. Tăietura a fost foarte rea, a trebuit să fie suturată. Fii mai grijuliu.

— Aşa voi face, spuse el, făcându-i semn Paulei, care stătea pe colțul unei canapele. Dacă vrei să te agiți pentru cineva, o ai pe ea e însărcinată. Eu nu am decât o rana mică la mână. Îi arată cana lui Aaron. Și un oaspete care aşteaptă cafea.

— Un oaspete poate să-și ia și singur cafea, spuse Rowena.

— Nu fără a-l deranja pe Frankenstein, spuse Lew și lansă un sărut în direcția ei. În cel mai rău caz, va mai dura încă o oră, poate o oră și jumătate, apoi putem să cădem amândoi.

— Trebuie să consider asta o promisiune, sau încerci să mă convingi să te las în pace? îl înfruntă ea zâmbind și privindu-l cu multă afecțiune. Sper că e o promisiune. Îmi place să încep noul an petrecând puțin timp împreună doar cu tine.

Lew îi făcu semn că da, venindu-i greu să discute acum.

— Trebuie să mai petrec puțin timp cu Aaron, ca să fiu sigur că totul e-n ordine. Trebuie să se întoarcă în seara asta pe Reliez Valley Road, care e acoperit de polei. Vreau să fiu sigur că se poate descurca. Apoi

vedem ce putem face... deși nu aș vrea să-i dau afară pe toți odată.

— Sigur că nu, fu de acord și Rowena. Dar s-a făcut suficient de târziu ca să plece și de bună voie dacă nu ai remarcat și tu pana acum.

— E ora două și cincisprezece minute, la ce te aștepți? spuse Lew, deși nu acordase prea mare atenție la ce se mai întâmplase în jur, apoi se întoarse la Aaron. Rundul doi, îi spuse acestuia, întinzându-i cana.

Expresia lui Aaron se schimbă, părând acum sfios.

— Am spus tot felul de prostii și îmi pare rău. Ar fi trebuit să trec pe cafea încă acum o oră.

Luă cana și bău o gură zdravănă.

— Ai să te descurci pe drum? întrebă Lew cercetându-l atent.

— Cred că da. Mai am nevoie de puțin timp să-mi revin de tot. Nu am vrut să flecăresc despre toată chestia aia cu Vietnamul.

— E-n regulă, spuse Lew.

— Nu știu exact ce anume mi-a declanșat gândurile acelea. Îmi pare rău că m-am purtat așa. Termina cafeaua. Cred că am să-mi pregătesc un sandviș. Apoi voi fi în cea mai bună formă. Sau ai putea ruga pe unul dintre adjuncții tăi să mă ducă până acasă.

— Am să te anunț care dintre ei vine în douăzeci de minute, spuse Lew, luându-l pe Frankenstein din brațele lui Aaron. Asta dacă nu te poți hotărî și tu singur.

Din direcția sufrageriei se auzea o conversație animată și toți musafirii care mai rămăseseră se adunară înaintea ferestrelor din față.

— Zăpadă de Anul Nou, spuse Paula îngenunchind pe canapea și privind dansul uimitor, neobișnuit pentru ea, al fulgilor albi de nea în lumina din fața casei.

— Trebuie să fie un semn oarecare, spuse Booth, punându-și mâna pe umărul ei.

— În orice caz, o să însemne mocirlă în care va trebui să conducem până acasă, adăugă Aaron înainte de a se apuca să-și facă sandvișul.

Muntele Diablo era alb și înghețat în lumina scăzută a dimineții; la altitudine mai mică, zăpada se transformase într-o zloată înghețată, dar pe înălțimi își păstrase albul. Pe dealurile Golfului Estic se așternuseră câțiva centimetri de zăpadă, suficient pentru ca unele dintre cele mai scumpe case, ascunse pe culmile mai înalte, să fie practic izolate. Dincolo de Golf, Muntele Tamelpais era învăluit într-un veșmânt alb; până și în San Francisco căzuse suficientă zăpadă pentru a îngreuna și bloca circulația pe străzile abrupte.

Chad Overton îl sună pe Lew imediat după ora nouă de dimineață, cerându-și scuzele cuvenite:

— Din cauza zăpezii, patrularea a devenit aproape imposibilă. Funcționează o parte a gărzii civile și câteva echipe de cercetare și salvare, dar voluntarilor nu le permitem. Vreau să folosesc elicopterele, doar pentru verificări, dar după cum se prezintă vremea și având în vedere că s-a anunțat ninsoare și în această seară, eu...

Lew se propti în cot și încercă să-și organizeze gândurile.

— Trebuie să verificăm, spuse el, simțindu-se încă obosit după doar patru ore și jumătate de somn. Ai încercat să vorbești cu Hislop?

— I-am lăsat trei mesaje pe robotul telefonic. Probabil că nu s-a întors acasă; petrecerea de la Grossiter a ținut până în zori, am auzit. Nu cred ca șeriful să fi plecat mai devreme. Am încercat să iau legătura și cu Tom Burgess, dar e în oraș; dacă reușește să se întoarcă, asta nu se va întâmpla înainte de seară.

Din vocea lui Chad se ghicea că este atât de necăjit, încât Lew începu să-l compătimească.

— Dacă ar fi avut minte, s-ar fi dus cu trenul. Dar e greu de

imaginat că a făcut așa, spuse Lew. O.K. Uite ce propun. Eu mă duc la secție, ignoră cu bună știință protestul somnoros al Rowenei, într-o oră sunt acolo. O să ne vină nouă o idee. În ultimă instanță, le pot ordona tipilor de la Paza Rurală să ne dea o mână de ajutor. Nu că o să fie ei într-o formă prea bună după Revelion, dar nu avem de ales. Am să vorbesc cu Rafe și Gary la telefon, înainte de a pleca. Dan Grier se află deja la birou. Îl anunț și pe el că mă duc într-acolo.

— Se ridicase deja, sprijinea cu mâna bandajată receptorul, cu cealaltă luă carnetul și creionul pe care le avea mereu la îndemână, pe noptieră.

— Lew! spuse Rowena, fără a-l condamna prea tare.

— Ce facem cu parcurile? se interesă Chad. Cum procedăm acum? O să apară o groază de lume să se joace, să facă oameni de zăpadă și care o să se răspândească prin toate văile munților

— Asta se va întâmpla de-abia după-amiază, pot să pun pariu, spuse Lew, recunoscând că Chad avea dreptate. Până atunci vom reuși să luăm măsuri. Am face bine să-i reținem pe cei din echipele de cercetare și salvare toată ziua. Nu e plăcut pentru ei, dar nu are rost să ne asumăm riscuri inutile...

— Sunt de acord cu tine, îl întrerupse Chad. Ne vedem într-o oră.

— Bine, spuse Lew, gata să închidă.

— A fost o petrecere nemaipomenită ieri seara. Mulțumesc încă o dată, spuse Chad.

— Am să-i transmit Rowenei, răspunse Lew și închise telefonul.

— Ce îmi vei spune? întrebă Rowena, cu o sclipire periculoasă în priviri.

— Trebuie să fac acest lucru neapărat. Avem probleme din cauza zăpezii și cu organizarea patrulilor în parcuri, zise el, coborând deja din pat.

— Lew, câteodată mă scoți din fire, spuse Rowena, vădit enervată. Până ți se reface mâna, trebuie să te odihnești.

— Ei, m-am odihnit destul, spuse Lew, hotărât să nu-i vorbească despre durerile continue și chinuitoare care porneau de la cusături, străbăteau tot brațul și se opreau la gât. Acum am treabă,

— Am să înnnebunesc, îl avertiză ea, ieșind din pat și începând să se îmbrace. Cel puțin să-ți pregătesc ceva cald de mâncare înainte de a pleca la drum.

— Nu te deranja, spuse Lew, sincer cuprins de remușcări. Ai făcut mai mult decât trebuia și ieri seara. Am să mănânc ceva în drum spre birou.

— Și unde crezi tu că găsești deschis acum? întrebă Rowena.

Își luă papucii de casă și ieși grăbită, în timp ce Lew continua să se îmbrace, operațiune care îi lua acum foarte mult timp.

Până să apuce să plece de acasă, patruzeci de minute mai târziu, i se administraseră mai multe ochiuri fierte pe pâine prăjită și ceai tare, împreună cu o predică foarte afectuoasă despre faptul că trebuie să aibă mai multă grijă de el, practic aceeași pe care o auzise cu regularitate în ultimii douăzeci de ani.

— Nu am nici o veste de la șerif, a fost primul lucru pe care i l-a raportat Dan Grier lui Lew la sosirea acestuia. Iar Tom Burgess a sunat din oraș. Nu se întoarce decât pe la mijlocul după-amiezii.

— Ai vreo veste de la Hawkins sau Delgado? întrebă Lew, știind de fapt că nici unul dintre ei nu avea să fie gata de plecare pentru cel puțin încă o oră.

— Beaufort a spus că va veni și el peste o vreme, spuse Dan. Trebuie să intre de serviciu de-abia la ora două, dar...

— Dar vine mai devreme. Foarte bine, spuse Lew. Ce s-a mai întâmplat?

— Obişnuitele probleme ale Revelionului. Cele mai multe rezolvate la nivel local. Pe şoseaua cinci optzeci s-a petrecut o ciocnire în lanţ; din cauza beţivilor şi a zăpezii, şoselele au fost o nenorocire. Au mai fost şi nişte dezordini de care a trebuit să ne ocupăm şi şapte cazuri de violenţă la domiciliu.

— O, sărbătorile, oftă Lew. Ceva grav?

— O rănire prin înjunghiere multiplă, o rănire prin împuşcare accidentală. În rest, chestiunile obişnuite, familii care ajung la scandal. Cele mai multe au fost rezolvate destul de uşor. — Se uită prin rapoartele dinaintea sa. Hei, ieri seară a nins, Lew, nu a plouat.

— A plouat ceva mai devreme ieri seară, spuse Lew sumbru. Există vreun indiciu care să ne facă să ne gândim la...

— La Omul Lup? întrebă Dan. Există ceva. Una dintre certurile de familie. Un om a sunat pretinzând să fie dus acasă de la o petrecere, ieri seara. Ne-a spus că soţia sa plecase ceva mai devreme, furioasă din cauză că el flirta. Au făcut o scenă teribilă, pe urmă ea a luat maşina. Când l-am lăsat acasă, ea nu se întorsese încă, dar el nu a fost prea îngrijorat. Ne-a spus că obişnuieşte să meargă cu maşina, când e supărată şi că probabil s-a înzăpezit pe undeva. I-a zis lui Boynton că speră că va rămâne plecată până ce se calmează.

— A-ha, spuse Lew, mai familiarizat cu mersul acestor lucruri decât ar fi fost dispus să recunoască, chiar şi faţă de el însuşi. Dacă nu sună el, avem un număr la care să verificăm mai târziu?

— Există printre hârtiile lui Boynton, spuse Dan. Bietul Boynton. Pe capul lui pică toţi ciudaţii. Termină trecerea în revistă a rapoartelor. Şi mai e ceva care ar putea avea o însemnătate a mai sosit un raport ieri seara, cu puţin înainte de ora nouă, în legătură cu o persoană care gonea pe Bear Creek Road.

— Nu mi se pare semnificativ, cu atât mai mult în ajunul Anului Nou, spuse Lew. Există nişte cafea bună?

— Ca de obicei. Am făcut-o acum o oră, zise Dan, arătându-i registrul de serviciu. Avem patru maşini plecate, iar un adjunct se află la sediul rangerilor, pentru orice eventualitate. Aşteptăm să vedem dacă Hislop mai doreşte să luăm şi alte măsuri.

— Hislop nu e niciodată mulţumit, spuse Lew ducându-se să-şi ia nişte cafea. Fir-ar să fie, e fierbinte.

— Nînsoarea asta e nemaipomenită, comentă Dan. Copiii încercau să adune suficientă pentru o bătălie cu bulgări.

— N-am mai avut atîta zăpadă de cincisprezece ani, zise Lew. Ar trebui să-l sun pe Overton: trebuie să aflu cât mai multe despre zăpadă şi despre patrulele din parcuri.

— Vai, spuse Dan, devenind din nou serios şi clătinând din cap. Mda. Ca să ieşi afară pe o vreme ca asta... Cele mai multe vehicule nu pot face faţă, aşă-i?

— Nu prea ştiu, răspunse Lew, puţin aspru. Vrei şi tu o ceaşcă?

Oricât ar fi vrut el să o treacă cu vederea, durerea din mână îl deranja foarte tare. Îşi luă cana de pe raft şi-şi turnă cafea.

— Mai am încă, spuse Dan şi ridică telefonul, care începuse să sune. Oficiul şerifului, ajutorul Grier la aparat. Rămase tăcut o vreme, apoi îi făcu un semn lui Lew. Da, domnule Jackson, spuse, repetându-şi semnul către Lew de a ridica unul dintre celelalte telefoane. Am raportul aici. Ajutorul Boynton v-a condus acasă.

— Ăsta-i omul? întrebă Lew neliniştit, primind confirmarea colegului său printr-un gest viguros din cap.

— Ați încercat să o găsiți pe soția dumneavoastră? Îl întrebă Dan pe interlocutorul său. Aveți idee unde s-ar putea afla?

— Să încerc să o găsesc? De aceea am sunat la voi!

Se vedea limpede că era supărat, iar puțina stăpânire de sine pe care o mai avea dispărea rapid.

Lew ridică unul dintre celelalte telefoane.

— Domnule Jackson? spuse el, întrerupând șuvoiul de cuvinte. La telefon locotenentul Frazier. Tocmai am văzut declarația dumneavoastră și aș vrea să înțeleg exact ce s-a întâmplat: v-aș ruga să fiți amabil să-mi relatați totul de la început. Doresc foarte mult să aud povestea completă, spuse Lew, sperând că domnul Jackson să se calmeze suficient pentru a înțelege cum se desfășurase incidentul.

Se auzi mai întâi o înjurătură înăbușită, apoi vocea exasperată a omului:

— Uite ce e, m-am săturat de toate tergiversările astea. Eu am prezentat deja raportul. Între timp nu s-a schimbat nimic. Yvonne nu a sosit acasă. Asta contează cel mai mult. Am dat și eu niște telefoane, ca să nu vă închipuiți că am stat cu mâinile în sân. Am vorbit cu fratele ei din Lafayette, care nu a văzut-o nu s-a arătat pe acolo nici ieri seara și nici azi de dimineață. Le-am sunat pe două fete cu care lucrează, dar nici una nu a văzut-o și nu a vorbit cu ea. Le-aș fi sunat și pe mama și pe sora ei, dar locuiesc în Oregon. Deci ce-aș mai putea face? Adică, în ce fel pot să-mi găsesc nevasta? Dacă ar fi la închisoare, ar avea dreptul să dea un afurisit de telefon, așa-i?

Vocea lui se ridicase tot mai mult, astfel că la sfârșit aproape striga.

— Dacă a fost arestată, spuse Lew grijuliu, sugerând că nu acordă prea multă încredere acestei variante, nu va fi deloc greu să aflăm unde se găsește. Ajutorul Grier se va ocupa de îndată, îi făcu semn lui Dan să înceapă cercetările, așa că dacă găsim ceva, veți fi pus imediat la curent.

— Dar spitalele? se năpusti Jackson la următoarea întrebare. Dacă a fost rănită?

— Vom verifica și această posibilitate, spuse Lew. Între timp, ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-ați face o descriere a mașinii și dacă ne-ați da o idee despre starea în care se afla soția dumneavoastră când a plecat de la petrecere.

Jackson râse nervos:

— Era... foc și pară. Așa i se întâmplă întotdeauna când crede că acord prea multă atenție alteia. Se poartă foarte ciudat în asemenea ocazii; știți cum reacționează unele când în jur se află femei foarte atrăgătoare. Ultima oară s-a întâmplat la o petrecere în aer liber în iulie. Tuși ca să-și dreagă vocea. Oricum, ieri seară s-a repetat. Printre invitați era o doamnă foarte atrăgătoare și mi-a făcut multă plăcere să discut cu ea. Yvonne a început ca de obicei să facă din țânțar armăsar și să mă acuze că o neglijez. Ce naiba își închipuia că ar fi trebuit să fac: să mă agăț de brațul ei toată seara, ca o lipitoare? Așa că am lăsat-o în pace, ca să se răcorească. Prin asta nu am vrut să-i fac nimic rău, pur și simplu am lăsat-o să fiarbă în zeamă proprie... Știți cum se întâmplă.

— Și ea a plecat? îi sugeră Lew.

— După ce m-a făcut albie de porci, cât putea de tare. Credea că vreau să rămân singur cu Kathy. Singur! în ditamai petrecerea! Cum își închipuia ea că ar fi fost posibil, pentru numele lui Dumnezeu! Am fost foarte bucuros că nu era și șeful meu prin preajmă, asta mi-ar fi lipsit. A zis că urmăresc să scap de ea, ca să-mi pot găsi o prietenă mai frumoasă. Așa face mereu, de când a împlinit treizeci de ani. Se opri. Acum are treizeci și doi. Tare aș vrea să termine cu tâmpeniile astea și să

nu mai faci atâta scandal inutil. Înțelegeți?

— Unde a fost petrecerea de ieri? Întrebă Lew.

— În apropiere de Alhambra Valley Road, pe una din străzile înfundate ce ies din ea și pe care se află câte trei sau patru case, din acelea construite cu un design deosebit, după proiecte arhitectonice scumpe. Făcu o mică pauză. Erau circa șaizeci de persoane. O petrecere foarte plăcută, până când s-a dat Yvonne în spectacol cu țipetele ei.

Domnul Jackson părea acum să se apere, iar în cuvintele sale se putea ghici chiar și un ton vag agresiv.

Localizarea avu darul să-l neliniștească pe Lew, deoarece era chiar lângă Briones. Se strădui să nu se trădeze prin voce, rămânând la cel mai profesional ton cu putință.

— Deci după ce soția dumneavoastră a plecat... apropo, cât era ceasul?

— Înainte de miezul nopții, răspunse Jackson. Bănuiesc că pe la zece, zece jumătate. Cam așa ceva. Nu mai târziu de unsprezece.

— Atunci mai ploua încă? Îi sugeră Lew. Sau ninge?

— Probabil. Vreau să spun, ploua. Făcu o pauză. Dacă stau și mă gândesc, era mai devreme. Unul dintre copii deschisese televizorul în camera de alături. Au fost știri după plecarea lui Yvonne. Deci trebuie că era mai devreme.

De ce mint oamenii până și în asemenea situații? se întrebă Lew, aducându-și aminte de câte ori se lovise de acest lucru. Ce rost avea să mintă? Și de ce mințeau când era vorba de niște detalii atât de stranii?

— Sunteți sigur acum de oră?

— Cred că da, spuse Jackson, din ce în ce mai defensiv.

De la biroul său, Dan Grier îi semnaliza lui Lew că Yvonne Jackson nu se afla la nici una dintre secțiile de poliție din regiune.

— Vrei să încerc și în districtele vecine? Întrebă el încet. Lew îi făcu semn că da lui Grier, continuându-și discuția cu Jackson:

— De fapt când a început petrecerea?

— La șapte treizeci, spuse Jackson. A fost o cină completă. Puteți să vă imaginați, s-au servit tot felul de trufandale și șampanie franțuzească pentru șaizeci de persoane, la miezul nopții? Dumnezeuule, oamenii ăștia au dat cu adevărat lovitura. Tuși. În orice caz, am ajuns acolo la șapte și jumătate sau câteva minute mai târziu. Eram penultimii. Yvonne întârzie întotdeauna când se pregătește pentru un eveniment, așa că am întârziat zece minute. Eu nu pot să sufăr să întârzi. Nu credeți că i s-a întâmplat ceva? De data aceasta, ezitarea lui dură mai mult. Respiră adânc și apoi continuă încet. Nu vreau să-mi pierd capul. Dar Yvonne nu s-a întors încă acasă, apoi mă gândesc la zăpadă. Atunci când am văzut că nu se întoarce.

— Ne-ați sunat pe noi, îi reaminti Lew posomorât. Ceva s-ar fi putut întâmpla.

Exista șansa ca femeia să fi plecat pur și simplu de acasă. Din câte spunea Jackson și din câte nu spunea Lew bănuia că mariajul lor șchiopăta.

— Ce-ar fi să o declarăm persoană dispărută? Ea este o persoană dispărută, nu este așa? exclamă Jackson din nou iritat și puțin rușinat. De ce face lucruri din acestea? Să o ia naiba de treabă! Strigă aceste ultime cuvinte, apoi adăugă: Scuze! Sunt supărat.

Și mahmur, ghici Lew.

— Vom face ce putem, Mister Jackson. Am nevoie de o descriere a mașinii dumneavoastră, numărul de înmatriculare, lucruri de acest fel. Numele gazdelor dumneavoastră de ieri seară și câțiva dintre musafiri, dacă aveți numele și adresele lor.

— O, mda, începu Jackson. Mașina. E o Acura din optzeci și opt. Argintie cu interior gri. E prima mea mașină cumpărată nouă. Era acum irascibil, deposedat nu numai de soție, dar și de mașina sa cea nouă. Am fost la familia Gardner. Margaret și Tuckman. Ce mai nume de lux, Tuckman Gardner. Ei vă pot spune și numele oaspeților lor. Eu nu le-am notat nicăieri.

— Am să le telefonez, spuse Lew, nu foarte bucuros că va trebui să vorbească cu un membru al familiei Gardner, care era unul dintre cele mai vechi clanuri din ținut și mai posedau încă o bună parte din suprafața lui.

— De ce a trebuit Yvonne să plece așa cum a plecat? Câteodată se poartă ca un copil răsfățat. De ce a trebuit să o facă chiar la petrecerea asta? Ce s-a întâmplat cu ea?

Din voce i se ghicea supărarea și sentimentul de vinovăție.

— Vom încerca să aflăm, spuse Lew înainte de a termina convorbirea.

19

Până la căderea nopții celei dintâi zile ale anului, se mai descoperiseră încă doua cadavre. Unul se afla pe malul nordic al Lacului Briones, la mai puțin de două mile în afara granițelor parcului; celălalt a fost descoperit într-un defileu îngust, la o milă nord de Happy Valley Road.

— Merge tot mai departe, spuse Ignacio Grieta gânditor, privind cele două cadavre oribil mutilate zăcând alături în laboratorul său. Uită-te ce a făcut.

— Pentru numele lui Dumnezeu..., șopti Lew, înfiorat de priveliște. Sunt mai... rău decât celelalte.

— Da, spuse Grieta. Asta-i important, deoarece ne spune că lucrul care îl mâna pe acest om devine din ce în ce mai puternic. Nimeni nu poate cauza asemenea dezastru dacă nu e turbat de furie. Atinse cu delicatețe pielea sfâșiată a feței celei mai tinere dintre victime. Ochii săi mari și negri priveau rece. La început doar gâtul, sfâșiat așa cum sfâșie o fiară. Apoi sânii. Apoi a adăugat abdomenul. Iar acum încearcă să distrugă și fața. Data viitoare când se va întâmpla, s-ar putea să încerce să dezmembreze victima. Până acolo a ajuns.

— Vorbești ca și cum ți-ar fi milă de el, spuse Lew, mirat de atitudinea patalogului.

— Așa și e. Omul acela suferă.

— Foarte bine. Dar soarta victimelor e cu mult mai cumplită decât a lui.

— Chiar așa crezi? Întrebă Grieta, părând vag surprins. Au suferit, și asta nu dintr-o vină a lor, lucru care e tragic. Dar acum au murit, au trecut peste momentul agoniei lor. Bărbatul care le-a ucis are sufletul stăpânit de o asemenea nebunie, încât este pe cale să-și piardă caracterul, uman. Asta e o pierdere infernală, prietene. Este atât de infernală încât îl silește să facă ce vezi aici, spuse el arătând carnea sfârtecă de la gâtul victimei mai mature.

— Crezi că nu vrea să ucidă? Întrebă Lew. Poți să faci această afirmație, în prezenta corpurilor acestea?

— Da, răspunse Grieta blând. Și o afirm tocmai din cauza corpurilor. Ele stau mărturie pentru cât de mult a pierdut el din calitatea de om. Făcu semn spre un sandviș mâncat pe jumătate. Te rog să mi-l dai!

Dezgustat, Lew făcu așa cum i se ceruse.

— Nu știu cum poți să mănânci în aceeași încăpere cu...

— O folosesc ca pe o terapie de șoc, spuse Grieta. Și pentru ca să-mi reamintesc că aceste cadavre nu sunt persoanele care au fost odată. Au îndurat atâta durere și pângărire cât le-a fost hărăzit. Acum sunt simple dovezi, iar eu sunt detectiv. Așa îmi este mult mai ușor.

Lew oftă și spuse:

— Dacă ai nevoie de mine, următoarea oră mă voi afla în biroul lui Wallis Desta. Mult noroc.

— Mulțumesc, spuse Grieta. Dacă găsesc ceva nou, am să te anunț.

— Doresc neapărat o identificare oarecare, spuse Lew când se afla deja la ușă. Doresc să fie în măsură să apară în instanță cu o acuzație solidă, inatacabilă...

Grieta îi făcu semn cu sandvișul.

— Știu, știu foarte bine. Spune-le că am să fac tot ce pot.

În drum spre biroul lui Wallis, Lew se lăsase în voia gândurilor.

Femeia mai în vârstă fusese deja identificată de soțul ei: Yvonne Jackson nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Cea tânără nu fusese încă identificată. Cele două femei fuseseră ucise la interval de câteva ore, poate nu mai mult de două ore diferență. Lew era profund afectat. Opt femei moarte din cauza unui criminal pe care nu putea să-l identifice, pe care nu reușise să-l prindă. Încercă să-și miște mâna bandajată și simți o durere profundă, acidă.

Chloe arătă spre ușa șefei ei.

— Vă așteaptă, rosti ea cu buzele strânse, în chip de boboc de trandafir.

— Bună, Lew, îl întâmpină Wallis Desta, arătându-i unul dintre scaunele simple de lemn din biroul ei micuț. Ia loc, trebuie să stăm de vorbă despre cazul ăsta.

— Știu, răspunse el fără chef. Sunt foarte multe lucruri la care nu avem răspuns.

— Ca să nu mai zicem nimic despre șerif, căruia nu-i pune nimeni un lacăt la gură. Vrea să țină încă o conferință de presă. I-a acordat deja lui Eugene Protheroe ăla de la *Register* un interviu. M-am cam săturat. Ai verificat pe toți suspectii posibili din fișierele celor cu delikte sexuale, nu?

Părea obosită, cu ochii mai puțin vioi decât de obicei și părul nu deosebit de ordonat.

— E primul lucru pe care l-am făcut. Nu există termeni de comparație, zise Lew se uită peste umărul ei, deoarece nu dorea să-i întâlnească privirea. Am adunat mai mult material decât era nevoie. Aaron ne-a făcut rost de tot felul de materiale. A muncit mai mult decât oricând pentru cazul ăsta.

— Foarte frumos din partea lui; și ce rezultate a obținut? Întrebă Wallis. Nu mă duce cu vorba, Lew. Avem și așa suficiente probleme, asta ar mai lipsi, să nu mai pot avea încredere nici în tine.

Lew clătină din cap îngândurat:

— OK. Avem una, eventual două urme de picior care ar putea, acesta e cuvântul potrivit: ar putea, să aparțină asasinului. După cum s-ar putea să nu. Dacă sunt ale lui, avem de-a face cu un tip destul de zdravăn, aceasta judecând și după lățimea urmelor. Știm acest lucru, sângele 0 pozitiv și practic nimic altceva.

— E rău pentru starea de spirit? Întrebă Wallis.

— Sigur că face rău la starea de spirit. Să tot găsim femei omorâte prin Briones nu ne face bine. Și nici să ne uităm la cadavrele acelea. Se sili să se stăpânească. Și îmi cer scuze pentru că îmi descarc nervii pe tine.

— Eu ți-am cerut asta, spuse ea. În legătură cu interviurile pe care le da Hislop, ai vreo idee de modul în care ar putea fi oprit?

— Hislop și cu mine nu ne înțelegem prea bine, spuse Lew precaut, șovăind să recunoască acest fapt în afara departamentului său.

— Asta-i evident. Tu și el știți la fel de bine că ești mai competent decât el; acest lucru va stânjenește pe amândoi. Nu asta-i problema. Aș dori să nu mai faci din acest caz un cal de bătaie, după cum pare hotărât să faci. Procurorul districtului e îngrijorat. Mai cu seamă acum, când Hislop afirmă că este convins că asasinatele au fost comise de cineva acuzat de viol și pus în libertate condiționată și care locuiește în Deltă.

Se putea ghici ca este nervoasă, după degetele ei, care se mișcau neîncetat peste hârtiile de pe birou, de parcă ar fi vrut să găsească acolo răspunsuri.

— Ce? întrebă Lew. Ce tot vorbești acolo?

— Asta e ultima teorie a șerifului Hislop. Crede că...

— Te-am auzit, o întrerupse Lew. De ce idioțenie s-a mai apucat acum? Nu a participat la investigație, nu bagă în seamă rapoartele pe care le trimitem noi. Se opri exasperat. Asta e cea mai stupidă idee!

— Da, confirmă și Wallis.

— Dacă există un lucru de care suntem aproape siguri, acela este că asasinul e nou. Nu e cineva de care să ne mai fi lovit și altă dată. Procedura sa e prea deosebită. Nimeni nici măcar nu s-a apropiat de stilul lui, din câte știm noi. Ce-ai vrea să faci?

— Nu știu foarte bine, spuse ea. Dar aș vrea să întreprinzi ceva înainte ca Hislop să strice totul. I-a făcut să creadă pe cei din presă că avem suspecti reali și că este pe cale să-i aresteze. A făcut câteva declarații publice despre asasin, care sunt atât de explozive, încât în momentul în care ajungem în tribunal ne putem trezi cu un transfer la o altă instanță, și pe bună dreptate. Nu cumva îmi ascunzi ceva? Aveți cumva un suspect?

— Avem profilul unui suspect, dar încă nu l-am găsit pe omul care să corespundă acestui profil, răspunse Lew, cântărindu-și gândurile. Sunt prea puține dovezi materiale. Dacă intrăm în proces cu ce avem acum, fără alte dovezi, ar fi zadarnic nu ne ajunge pentru o condamnare, poate nici măcar pentru un proces. Nu mai vrem și alte victime, dar va trebui poate să-l prindem asupra faptului. Țsta rămâne probabil singurul mod în care putem să-l condamnăm așa, sau dacă o victimă scapă de el și e dispusă să-l identifice. Până în momentul de față, nu a scăpat nimeni, din câte știm noi.

Făcu un gest cu mâna, dorind să sugereze cât de neajutorați erau.

— Ești sigur de asta? întrebă Wallis tăios.

— Nu, recunosc Lew. Având în vedere modul în care atacă, aș fi totuși surprins dacă ar fi scăpat cineva.

— Ați putea face un apel public, îi sugeră Wallis fără entuziasm.

— Ca să te trezești după aceea că sună fiecare femeie din regiune și acuză pe vecinul de alături sau pe dirigintele copiilor ei de la școală sau pe cine știe ce cerșetor că ar fi Omul Lup? Dacă îți imaginezi că avem probleme acum, fă chestia asta și ai să constăți și singură ce înseamnă probleme, spuse și clătină încet din cap. Nici măcar nu te gândi: e exact genul de acțiune care i-ar plăcea teribil lui Hislop.

— Dar trebuie să facem ceva, insistă Wallis.

— Mărim numărul patrulilor. Începând cu astăzi. Și să nu-mi aduci aminte că e prea târziu; nu am anticipat cele două crime. Nimeni nu ar fi reușit să facă așa ceva.

Wallis își prinse buza inferioară cu dinții, frământându-se. Când

vorbi, în cele din urmă, era și mai agitată decât înainte:

— Trebuie să facem niște schimbări. Trebuie să ne asigurăm că nu va putea ucide din nou. E musai.

— Nimeni nu poate face asta, spuse Lew cu pesimism. Facem ce putem. Am ordonat participarea la patrulare a gărzii civile și a echipelor de cercetare și salvare. Rangerii vor lucra în schimburi duble, în Tilden și în Briones. Lew își petrecuse prima parte a dimineții gândind acest plan. Avem acum puțin timp la dispoziție. Conform obiceiului său, omoară atunci când plouă. De plouat, nu va ploua decât mâine.

— Dar zăpada? Zăpada nu produce dificultăți? întrebă Wallis.

— Sigur că da. Uită-te numai cum a dat peste cap traficul. Asta-i simplu, în comparație cu unele porțiuni din parcuri. Unii rangeri nu au putut utiliza drumurile speciale pentru incendii, deoarece jeepurile lor nu pot manevra în zăpadă fără a rămâne înțepenite. E destul de zloată pe acolo, așa că o să stăm tot timpul în noroi înghețat până la glezne. De aceea și utilizăm garda civilă călare. Există locuri în Briones unde nu poți pătrunde cu un cal, dar nu sunt foarte multe, și ne gândim ca acolo nu se va duce nici criminalul. Aceste ultime cuvinte nu inspirau tot atâta încredere cât restul argumentației. Garda a acceptat să iasă în schimburi de câte șase ore, mai mult de atât nu rezistă caii pe o vreme ca asta. Unii băieți s-au oferit voluntari să patruleze câte două schimburi, folosind câte doi cai. Cu alte cuvinte, vor petrece câte douăsprezece ore în șa.

— Te duci și tu cu ei? îl întrebă Wallis.

— Mda, spuse el. Două schimburi mâine. Împrumut cai de la vecinii noștri sunt în formă bună și obișnuiți cu condițiile grele.

— Briones și Tilden. În ce mod repartizezi patrulele? întrebă ea, ascultându-l atent și luând notițe.

— Pe principiul grilei. E cam cea mai bună metodă pe care o putem folosi, iar dacă există comunicații bune între echipe, am fi în stare să acoperim întreaga suprafață, chiar și locurile unde se ajunge mai greu. Pe deasupra, vin și elicopterele de la East Bay, cartierul general al parcurilor, pentru a efectua observații suplimentare.

Petrecuse aproape o oră la telefon cu Chad Overton, stabilind cele mai indicate rute pentru călăreți și jeepuri. Wallis încuviință din cap:

— Trebuie să anunțăm cumva și aceste patrule. Vom aranja ca postul local de televiziune și cele de radio să emită avertismente adresate femeilor, reamintindu-le să evite Briones și Tilden, în caz că nu sunt însoțite. Zâmbi scurt, supărat. Mă rog să dea ascultare acestui sfat!

— Sper, spuse Lew. Dar pe toate nu o să le putem opri!

— Cred că ai dreptate. Și mă întreb de ce. În acest moment mi-ai putea da orice, și nu aș intra singură în Briones pentru nimic în lume, spuse Wallis.

— Chiar dacă astfel am reuși să punem mâna pe criminal?

— Asta-i cu totul altceva, răspunse ea după o scurtă pauză semnificativă. Anunță-mă după ce a fost identificată și cealaltă femeie. Opt femei...

— Opt, confirmă Lew, sperând din tot sufletul că nu vor mai fi și altele, temându-se în același timp că va fi descoperită și a noua.

Aaron ridică la înălțime mantaua, privind în lumină pata întunecată de deasupra rupturii lungi și dințate din mânecă. Nu reuși să-și controleze tremurul ce-l cuprinsese. „O, Doamne, nu!” își șopti el. Trecu cu mâna peste mâneca distrusă, temându-se că semnul ar mai putea fi încă umed. Constată că toată haina era umedă și simți bucățele de noroi și frunze lipite de ea. Lăsă încet să-i cadă mantaua din mână.

Trecu din antreu în bucătărie, ca un somnambul. Îl durea capul și oricât își spunea el că e de origine psihosomatică, durerea devenea tot

mai chinuitoare. Își puse mâinile la tâmpile și apăsă. Și-ar fi dorit să scape de imaginile care începuseră să-i apară în memorie despre care își spunea că și le aduce aminte din fotografii și vizitarea locurilor unde se petrecuseră crime și nu le cunoștea pe cale directă. Trebuie că e o greșală, insista el în forul său interior. Se lăsase cu mult prea prins în cazul respectiv, în toate crimele, și acum nu se putea elibera de sub influența tuturor lucrurilor pe care le știa. Sigur era asta. Erau simple obsesii. Dacă nu ar fi fost așa, atunci s-ar fi confirmat cea mai mare teamă ce plana asupra lui, care pătrunsese în el; așa ceva nu putea fi îndurat.

— Cafea, mormăi el, dar rămase nemișcat în mijlocul încăperii, observând, ca și cum s-ar fi aflat pentru prima oară acolo, cât de întunecată și apăsătoare putea fi. I se părea un efort imens să se miște, de parcă penumbra l-ar fi strâns. Durerea de cap devenea mai acută. Dacă nu l-ar fi deranjat atât de tare, ar fi putut să raționeze. Avea nevoie să gândească. Trebuia să gândească. Trebuia să știe.

Reuși să pună de o cafea, dar treaba asta îl extenuă atât de tare încât se prăbuși pe cel mai apropiat scaun de bucătărie, tremurând. M-am udat, se gândi el. M-am udat și a dat o boală peste mine. M-am molipsit de o formă oarecare de gripă. Te rog să fie gripă, Doamne! Numai gripă, atâta tot. Stătea acolo, cu mintea redusă la inactivitate, în timp ce cafeaua picura în filtru. Când fu gata, așa cum era, fierbinte, bău cu ea cinci aspirine.

Sunetul telefonului îl făcu să tresară. Răspunse aspru:

— Holliman.

— Ești acasă, Aaron, se auzi Lew. Foarte bine. Avem identificarea celei de-a opta victime.

— Da? Cea de a opta victimă?

Cuvintele aveau prea puțin înțeles pentru Aaron, căruia îi trebui un timp oarecare să se concentreze.

— Ești treaz? Întrebă Lew, părând îngrijorat.

— Aproape, spuse Aaron, hotărât să meargă pe ideea sugerată de Lew. Nu ar trebui să mă las furat de somn. Ore întregi după ce dorm nu mai sunt om.

— Ești în regulă? se interesă Lew.

— Nu știu, întreabă-l pe psihiatru, răspunse Aaron cu amărăciune. Foarte bine, decise el. Dorea să se știe că dacă în acest moment avea necazuri, o parte a răspunderii îi revenea lui Michael J. Gilchrist. Cine e ultima victimă? Spune-mi tot ce știi în legătură cu ea. De unde vine? Și ce căuta în Parcul Briones?

Își imaginează o tânără femeie cu figura serioasă, poate de nouăsprezece, în nici un caz mai mare de douăzeci de ani, îmbrăcată în jeans și un impermeabil scurt și galben, plimbându-se pe poteca și fluierând.

— O chema Shelley Birren. Vine din El Cerrito. Lucra la un proiect pentru colegiul public la care învăța. Împărțea un apartament cu o verișoară care plecase la New York și nu s-a întors decât astăzi. Lew tuși o dată. Ea, verișoara, a identificat-o. Ne-a spus că e foarte sigură. Avem și amprente.

— Vrei să spui că fața...

Aaron nu reuși să continue. Fața fusese complet distrusă, aproape nu mai putea fi numită față. Duse o mână la frunte, încercând să oprească cumva durerea.

— Ne-a oferit o identificare bazată și pe alte câteva lucruri, cum ar fi semnul din naștere de pe omoplatul ei. Ne-a fost de ajutor. Până acum nu s-a ocupat deloc de spatele victimelor. Cred că e o chestie. Lew

așteptă puțin. Aaron?

— Mda. Își impuse să asculte, să stea liniștit și să înțeleagă bine ceea ce-i spunea Lew. — O fată din El Cerrito venită pentru o lucrare. De ce s-a oprit asupra Parcului Briones? S-ar fi putut duce în Tilden sau Wildcat!

— Dar n-a făcut-o, îi reaminti Lew.

— Biata copilă. Poți să-mi trimiți niște poze?

Aaron își ignoră durerea de cap infernală.

— Desigur, spuse Lew nu foarte convins. Căutăm ceva care să ne ajute să limităm lista suspectilor. Grupa de sânge și dimensiunea aproximativă a pantofilor nu ne sunt de ajuns. Așa că dacă există ceva în materialele tale, orice, vreun lucru care să ne orienteze cât de cât, te rog să-l găsești, vrei?

— Pari obosit, spuse Aaron.

— Din cauza acestui caz, acceptă Lew. Și ce dacă? Până nu se termină, nimeni din departament nu se va odihni.

— Pare logic, spuse Aaron. Am auzit despre patrurile suplimentare. Cred că e o idee bună. E posibil chiar să-l prindeți pe individ cu ajutorul lor.

Se gândi la mantaua sa ruptă și udă și rezistă tentației de a-i povesti lui Lew despre ea. Ce rost avea? Ce demonstra ea? Că ieșise afară, în ploaie, și că își rupsesse mâneca? Ce putea face Lew în legătură cu chestia asta?

— Posibil, spuse Lew. Dă-mi tot ce poți până mâine. Avem nevoie de ceva pentru mediile de informare, ca să scăpăm de ei o vreme. Detectă o anume reținere din partea lui Aaron, care îl miră. Știi un anume lucru și nu vrei să mi-l spui?

Aaron răspunse puțin prea grăbit:

— Nu, de ce aș face așa ceva? Mă gândeam la caz. Cred că m-am lăsat implicat prea mult în el. Cel puțin așa îmi zice Gilchrist.

— Ai nevoie de o pauză? Întrebă Lew, sperând că va primi un răspuns negativ.

— Poate nu ar fi rău, dar nu vreau acum. Nu mă pot relaxa atâta timp cât individul acela e în libertate și ucide femei. Aș putea merge și în Tahiti și tot nu mi-ar fi de nici un ajutor.

Durerea de cap îl mai părăsise puțin; poate aspirinele își făcuseră în sfârșit datoria.

— Știu ce vrei să spui, zise Lew. N-ai vrea să vii să iei fotografiile? Putem discuta puțin despre ambele victime.

— Când? Întrebă Aaron cu teamă. Își simțea ochii arzând în cap, ca doi tăciuni de cărbune. După-amiaza aceasta?

— Ce zici de ora patru și jumătate, în biroul meu? Nu vei avea suficient timp să te uiți peste informații, în schimb. Lăsa intenționat fraza în suspensie, curios să vadă ce avea de zis Aaron.

— Patru treizeci, în regulă, spuse Aaron și puse receptorul jos înainte ca Lew să poată auzi clănțănitul dinților săi: fusese cuprins de un nou acces de friguri.

— Nu vreau să mă cert cu tine, îi spuse Mignon lui Gilchrist. Nu de asta am venit aici. Vreau să mă ascuți până la capăt. Dacă faci acest lucru, atunci nu am să-l caut pe Rosserwell. Dacă nu vorbești cu mine, atunci voi fi obligată.

Era îmbrăcată în uniformă, ținuta ei era perfectă și părea mai degrabă o profesoară decât o simplă fizioterapistă.

— Aștept un pacient, spuse Gilchrist, privind-o peste ramele ochelarilor. Și nu mi se pare potrivit să discutăm despre Aaron Holliman.

— De ce? Pentru că nu vrei tu? Pentru că-ți este teamă că poate nu-i

aplici cel mai potrivit tratament? Te temi pentru că porcăria aia de medicament nou nu-și face de fapt efectul, iar starea lui Aaron se deteriorează?

Îi arunca una câte una aceste întrebări, făcându-le să sune ca niște acuzații.

— Ești părtinitoare și nu gândești rațional, răspunse el și începu să se ridice. Îmi blochezi ușa.

— Ai al naibii de multă dreptate și am să-ți blochez ușa până ce stăm de vorbă.

Pentru a da mai multă greutate cuvintelor, își propti o mână în cadrul ușii.

— Te porți copilărește, spuse Gilchrist, pus în încurcătură de comportamentul lui Mignon. Am mai discutat aceste lucruri.

— E prima oară când discutăm acest lucru, îl contrazise Mignon iritată. Ai refuzat să stai de vorbă atunci, așa ca și acum. Nu vrei să violezi dreptul pacientului ca discuțiile cu medicul să rămână confidențiale. Foarte bine, dar pacientul tău se duce de răpă, din câte se pare, doctore Gilchrist, iar tu nu-ți dai seama. Eu în schimb văd acest lucru.

— Cred că reacționezi exagerat, spuse Gilchrist, păstrând vocea și privirile la un nivel egal. Nu aș vrea să trebuiască să raportezi acest incident, dar dacă insiști, mă văd silit să o fac.

Răspunsul ei îl luă prin surprindere:

— Bine, foarte bine. Fă raportul. Poate în felul acesta obținem niște răspunsuri de la tine. Poate vei asculta ceea ce am să-ți spun. Nu plecă de la locul ei de lângă ușă.

— Perfect, spuse Gilchrist bătând darabana pe birou, spune-mi ce te neliniștește. Presupun că Aaron nu va avea de suferit din cauză că stau și te ascult pe tine.

— Nu, poți să fii sigur că nu, spuse Mignon netulburată, apoi făcu o pauză, în care își ordonă gândurile. Ai început să-i administrezi lui Aaron noul medicament când... acum patru luni de zile? Și te-ai întâlnit cu el o dată pe săptămână, în afară de perioada în care el a dorit să se interneze. Tu ești mulțumit că medicamentul îl menține în stare de funcționare, fără a strica prea mult în alte părți. Ei bine, greșești, după părerea mea. Cred că medicamentul nu numai că nu-l menține, mai mult, subminează și restul de funcționalitate care i-a mai rămas. Presupui că el este pe cale de a se adapta la medicament; cred că nu se adaptează la nimic. Tu te întâlnești cu el o dată pe săptămână și tot ceea ce-mi povestește el este că tu habar n-ai despre ce este vorba.

— Ia stai puțin! spuse Gilchrist ridicându-se pe jumătate. De ce te bagi să discuți metodele mele terapeutice...

— Lasă prostiile, Mike, spuse Mignon, dinadins nepoliticoasă. Bineînțeles că Aaron și cu mine discutăm ce faci tu.

Cu cine ai vrea să discuti? Cine mai știe, în afară de mine, ce se petrece aici? Cui îi pasă? Iar tu îi spui că s-a implicat prea mult în seria aceea de crime și că e nevoie să scape cumva de stres. Vrei să depășească experiențele din Vietnam și să se obișnuiască cu stilul lui actual de viață. Sunt de acord cu tine, însă nu cred că se poate. Făcu un singur pas în față, blocând în continuare ieșirea. L-am văzut atunci când e cuprins de crize. Nu se adaptează, Mike. Totul se destramă, ca un pulover care nu a fost încheiat cum trebuie. Plângea acum, dar nu-și mărturisea lacrimile prin nimic, nici măcar nu și le ștergea. A avut nopți proaste, nopți foarte proaste, nu simple coșmaruri, ci lucruri mai rele. Nu vrea să mă lase să dorm cu el din cauza asta. Putem face dragoste, perfect, dar dormitul împreună e prea riscant, din cauza a ceea ce se întâmplă. Nu mai este el capătă aș vrea foarte mult să pot explica.

— Vrei să spui că nu te-ai lămurit de tot? se miră Gilchrist sarcastic. Mă uimești.

— Lasă chestia asta, îl preveni ea scoțând o batistă din buzunar și ștergându-și fața. Nu există nici un motiv pentru care să vorbești așa cu mine. Cu nimeni nu ar trebui să vorbești așa. Tu nu înțelegi eu vreau să-l ajut pe Aaron. Aș face și un pact cu diavolul, dacă aș ști că l-ar ajuta.

— Iar la mine recurgi în lipsă de altceva mai bun, până una alta? sugeră Gilchrist răutăcios. Trebuie să mă simt flatat?

— Ai putea încerca să fii măcar atent, spuse Mignon fără emoție. Câți ani aveai când se afla Aaron în lagărul acela de prizonieri? Erai deja adolescent? Ce poți tu înțelege despre efectul pe care l-au avut acei ani asupra lui? Tu nu ai cum pricepe prin ce a trecut el, indiferent ce ai face. Știu că Aaron vrea să fie hipnotizat, pentru ca să poată înțelege niște lucruri care s-au petrecut acolo, inclusiv modul în care a reușit să scape. Până în acest moment, l-ai împiedicat, iar eu nu pot decât să mă întreb de ce. Dată fiind natura problemei lui, îmi închipuiam că ar fi trebuit să te atragă ideea.

— După ce a trecut atâta timp și după ce evoluția sănătății sale a urmat o linie atât de sinuoasă? Tu însăși recunoști că nu este prea stabil. De ce am spori și mai mult confuzia? Întrebă Gilchrist și începu din nou să bată darabana. Dacă vom avea răbdare, cred că medicamentul îi va face mai mult bine decât toți hipnotizatorii din lume. Aaron a trecut prin acel gen de experiență care nu poate fi reconciliată niciodată, toată viața.

Indiferent ce ar face cei din jur, ea nu poate fi justificată, nu poate căpăta sens și înțeles. Mi-e teamă că hipnoza ar putea să-l împingă dincolo de limita echilibrului. Luând în continuare medicamentul respectiv, există șansa ca starea lui să nu se înrăutățească. Vătămarea mai există încă, dar nu trebuie neapărat să-i domine viața. O măsură critic pe Mignon. Ți-ai pus vreodată întrebarea de ce consideri că trebuie să se supună acestei proceduri de reactualizare pe cale hipnotică? Ți-a trecut prin minte că și propriile tale motive pot fi puse la îndoială?

— Așa este, spuse Mignon, imitând tonul mios al lui Gilchrist. M-am gândit la asta cu mult înainte de a hotărî că Aaron are dreptate și că trebuie să afle ce s-a întâmplat, să-i fie readuse în memorie acele lucruri, în loc să-i fie îngropate și mai adânc decât până acum. S-ar putea să nu mă crezi, dar mie îmi pasă de ce i se întâmplă lui Aaron.

— Acesta mi s-a părut un lucru evident.

— Nu înțelegi, spuse Mignon. Tu nu poți înțelege cum de putem noi doi forma un cuplu și că eu îmi doresc ca el să se facă bine mai mult decât ca el să se simtă atras de mine. Își încrucișă brațele. A suferit îngrozitor, am văzut și auzit bine acest lucru, îl macină ca niște termite. Aș vrea ca acest proces să se oprească atâta timp cât mai rămâne suficient din Aaron ca să te erijezi într-un soi de salvatoare a lui, nu? Îți închipui că vei obține prin recunoștință ceea ce nu poți obține prin sex. Ochii lui se îngustaseră. De vreme ce ții neapărat să discutăm deschis, îți voi spune că te consider iresponsabilă atât în calitate de fizioterapistă cât și de amantă să-l încurajezi pe Aaron în ideea lui de a-și dezgropa amintirile. Tu ai o altă concepție, ceea ce nu mă surprinde. Nu ai avut ocazia să analizezi ce a făcut Aaron din punctul de vedere al condiției sale, de modul cum și-a camuflat experiențele de atunci cu obsesiile prezente. Ar trebui să renunțe chiar acum la dosarul acela și să-și impună să se adapteze în mod realist la lumea din jurul său. El face însă pe cavalerul răătăcitor, iar tu îl încurajezi. Respira mai alert și se înroșise la față. Dacă Aaron se va face mai bine, acest lucru nu se va datora faptului că reușește o faptă vitejească, iar zâna cea bună îi îndeplinește

dorința. Chestiile astea nu funcționează așa.

— Tu îi oferi în schimb un elixir al uitării, sperând ca el să-și ia doza la orele convenite? îi replică Mignon. Sau ai dori să-l vezi capitulând, să-l vezi internându-se pentru totdeauna, cuprins în rândurile celor handicapați fizic și emoțional din timpul războiului?

— El este deja un infirm fizic și emoțional. Problema este că nu vrea să accepte lucrul acesta și refuza să-l trateze pragmatic. El ar dori cu ardoare să... Gilchrist se opri brusc, auzind pe cineva care dorea să intre în birou. A sosit pacientul meu, domnișoară Vandreuter.

— Ți-am spus că vom rezolva problema noastră acum, spuse Mignon, aproape afabil. Se întoarse și i se adresă noului venit. Suntem în mijlocul unei discuții, nu ați vrea să ne acordați cinci minute, în care să o putem termina?

Gilchrist era pe cale să obiecteze, însă atunci interveni pacientul:

— Nu mă grăbesc deloc, terminați-vă conversația.

Mignon se întoarse spre Gilchrist:

— Aaron are nevoie să afle ce s-a întâmplat. Are nevoie să știe ce a făcut. Lucrul acesta îl roade, pot să văd și să aud, îl simt. Nu reușea să se mai stăpânească. Fu la un pas să-i spună ce se petrecuse între ei de Crăciun, să evoce momentele teribile petrecute în camera ei. Văzând însă disprețul din privirile lui, se abținu. Până nu află, nici un drog de pe pământ nu îl va potoli, nu îl va pune pe picioare, nu îi va reda liniștea.

— După părerea ta, o corectă Gilchrist.

— După părerea mea, confirmă ea.

Gilchrist oftă:

— Am să revăd cazul său și la următoarea noastră întâlnire voi discuta iarăși cu el. Ești mulțumită?

— Pentru moment. Dacă nu îi acorzi tratamentul pe care și-l dorește, mă voi întoarce, promise ea.

Se răsuci pe tocuri și ieși din cabinet, lăsându-l pe Gilchrist supărat și pe pacientul acestuia extrem de curios.

20

Aaron se năpusti asupra lui Eugen Protheroe, nebăgând în seamă privirile pe care le atrăgeau asupra lor în parcare tribunalului unde se aflau.

— Ți-am spus că nu am dezlegarea să discut despre cazul acesta și nici nu o voi face. Acum lasă-mă în pace!

Era cu cheile în mână, pregătindu-se să descuie portiera mașinii sale.

— Publicul are dreptul să știe, îi strigă și Protheroe, la rândul lui. Ai o obligație. Să te uiți în Primul Amendament al Constituției!

Ridică mâna în care ținea caietul de note.

— Nu pot să discut acest dosar! urlă Aaron, vârând cheia în broască și răsucind-o cu asemenea ferocitate, aproape rupând-o. Acest lucru îl calmă și, în timp ce deschidea portiera, îi spuse lui Protheroe: Lucrez pentru locotenentul Frazier. Dacă vrei informații, trebuie să le obții de la el.

Se sui în Bronco și porni motorul, ambalându-l intenționat. Nu poți să mă eviți la infinit, îl avertiză Protheroe.

— Ia uită-te puțin, mormăi Aaron, băgând mașina în viteza întâi și țâșnind în mare viteza din parcare.

Se uita după Protheroe în oglinda laterală; acesta rămăsese cu mâinile în solduri, mormăind ceva la adresa Bronco-ului ce se îndepărta.

Să-l ia dracu, gândi Aaron, arzând încă de dorința de a-și înfige un pumn în fața de șobolan a lui Protheroe. Va trebui să-i explice lui Lew ce urmărirea reporterul, fapt care îl neliniștește.

Taurus-ul din fața sa frână puternic în momentul în care trei femei secretare, după cum arătau s-au repezit să traverseze strada pe un loc nepermis. Aaron opri Bronco-ul și le urmări cu privirea.

Conducând mai departe, durerea de cap, care îl ocolise timp de trei zile, îi reveni cu și mai mare violență, pătrunzând în el ca niște colți uriași de fiară: pentru un moment privirile i se tulburară și palmele i se acoperiră de sudoare rece. Înjură scurt, aproape în șoaptă, speriat de efectul sunetului în spațiul limitat al mașinii. Simți că îngheață când auzi țipătul unui claxon în spatele lui și se aplecă peste volan, de parcă l-ar fi bătut cineva. Reuși cumva să-și conducă Bronco-ul într-un spațiu gol de parcare și aștepta până trecură cele mai grele momente ale durerilor și fu din nou în stare să conducă.

Rula încet pe Alhambra Valley Road, tresărind la orice zgomot venit din afară, până și la mugetul îndepărtat al vitelor. Zăpada se topise și râurile se umflaseră, așa că de câte ori traversa câte un podeț sau urma cursul unei ape, zgomotul ei îl deranja aproape fizic, pătrunzând în el ca niște ace. Voia să înghită ceva mai puternic decât aspirina, ceva mai eficient decât chestia aia pe care i-o administra Gilchrist. Trebuia să existe ceva care să-i potolească durerea. Orice: nu îi păsa ce. Emise un sunet profund pe jumătate hohot lipsit de bucurie, pe jumătate suspin aducându-și aminte de nesfârșitele luni de zile din lagărul de prizonieri, când i se părea că întreaga lume e făcută din durere, că nu mai exista nimic dincolo de tortură și frică. „Să-l sun pe Caleb”, își zise el ușurel. „Trebuie să vorbesc cu Caleb.”

Până să ajungă acasă, durerea era atât de cruntă, de enormă, încât nu mai reuși decât să se împleticească pe ușă și să se prăbușească pe canapea, cu capul vârat în pernele care păreau dure ca niște pietre. Deși nu adormi, căzu într-o stare vecină cu visul, în care trupuri descărnate zăceau în poienile junglei sau pe coaste împădurite, unde o formă ce nu mai părea umană își urla la lună pofta de măcel.

Bătăile insistente din ușă îl obligară să-și revină într-un târziu și se ridică stângaci în picioare.

— Numai un moment, strigă el, bucuros să constate că durerea din cap i se concentrase într-un singur punct întunecos din spatele ochilor. Am sosit, spuse el deschizând cu greutate ușa.

— Hello, îl salută Mignon, strângându-și geanta prea mare la piept, ca și cum ar fi vrut să se protejeze.

Purta pantaloni închiși la culoare și o haină grea, cu fular în jurul gâtului.

— Pleacă de aici, Minnie, îi spuse Aaron cu blândețe.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea, fără să se clikească din loc.

— Nu ai ce căuta aici. Pleacă, spuse el retrăgându-se deja, pregătit să închidă ușa.

— Am vorbit cu Gilchrist alaltăieri, spuse ea repede. Despre tratamentul tău și despre hipnoză.

Aaron rămase în continuare la ușă, nemișcat.

— Nu era nevoie să faci asta, îi spuse, impresionat în mod straniu de grija pe care i-o purta.

— Da, așa am făcut, spuse ea și se apropie încă un pas. Nu știu dacă am procedat bine, dar am discutat cu el. Arăți foarte rău.

Figura ei deveni mai tandră.

— Am avut o migrenă. Mi-a trecut, în cea mai mare parte. Oftă și clătină din cap. Nu intra, Minnie. Mimi. Îmi pare rău. Mimi. Voi încerca să

nu mai uit că preferi să ți se spună așa, dar nu intra la mine. OK?

— Dacă așa trebuie să fie, spuse ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Mai bine l-ai asculta pe Gilchrist. Știi cum e el. Nu vrea să te întorci în timp cu ajutorul hipnozei. Nu crede că ar rezolva ceva.

— Poate că nu, spuse Aaron cu răceală. Dar trebuie să știi ce s-a întâmplat.

— Asta i-am spus și eu. Sper că nu ți-am creat probleme. Făcu doi pași înapoi. Bine, cam asta era.

El tremură brusc, din cauza unei pale de vânt:

— Da, asta e.

— Nici măcar o ceașcă de cafea, ezită Mignon.

— Vai, Minnie Mimi. Știi ce s-ar întâmpla. Am mai trecut o dată prin asta. Nu vreau să se mai repete.

Ochii ei erau foarte strălucitori din cauza lacrimilor.

— Să nu se mai repete, rosti ea ca un ecou, depărtându-se de el, ca și cum ar fi fost trasă de un fir invizibil. Să nu se mai repete.

Aaron rămase în ușa deschisă pe jumătate și o petrecu cu privirea: Mignon se urcă în mașină și plecă în trombă, accelerând cât putea de tare. Era cuprins de amărăciune văzând că pleacă, sigur că nu se va mai întoarce niciodată. Pierderea ei îl duru, ca să dispară apoi, ca și cum ar fi pierdut-o cu mult timp în urmă. În aer apăruse o burniță ușoară mai mult decât ceata, însă nu ploaie, încă iar aerul mirosea a pământ și a lut. Își înalță capul și inspiră profund, savurând bogăția aromelor.

Furtuna dura deja de o zi, iar meteorologii susțineau că nu avea să se potolească încă două zile; Lew azvârli hârtiile pe care le citea și își prinse rădăcina nasului între degetul mare și arătător. Chad Overton îl anunțase că dacă nu înceta vijelia, elicopterele vor fi nevoite să rămână la sol.

— Nu rezistă la acest gen de vreme, spusese el. Burgess și comitetul director nu au vrut să cheltuiască bani pentru altele, mai bune.

— leftini la făină și scumpi la tărațe, răspunsese Lew; acum îi înjura de zor.

— S-a întâmplat ceva, domnule locotenent? întrebă Florence Hoven, apărând în ușa biroului lui.

— E vorba de toată povestea, începută o dată cu descoperirea lui Audrey Weeks. Acum o să mai avem o victimă pe cap. Uită-te cum plouă. Se va întâmpla din nou.

— Dacă mai există cineva prin parc, încercă Florence să-l liniștească. Nu cred să mai iasă careva pe acolo, după toate avertismentele și semnele puse pe poteci și anunțurile date la știri.

— Aș vrea să fiu la fel de încrezător ca și tine, spuse Lew, arătând spre lista de nume. Toate au crezut că nu li se va întâmpla lor. Încheie ridicând exasperat din umeri. Au avut ghinionul să se găsească acolo în momentul cel mai nepotrivit. Poate să pice pe altcineva. Așa cum plouă acum, a ieșit sigur din nou și pândește.

— Nu poți fi așa de sigur, spusese Florence.

— Nu pot fi sigur că vice-președintele va rămâne în funcție mai mult de o lună, o corectă Lew. Dar pot fi sigur că acei lucru, acea *creatură* este acolo. Și urmărește ceva. Vrea... carne. Se cutremură involuntar. Te rog să-mi faci legătura cu Schiffstern! Trebuie să stau din nou de vorbă cu el.

— Sigur, răspunse Florence. Nu sunt secretara ta, dar am să-l sun pe Schiffstern.

— Știi, mulțumesc că îmi faci acest serviciu.

Cercetă notele pe care și le scosese din ultimele informații puse la dispoziție de Aaron. La ora trei după-amiază avea să se întâlnească cu

șeriful Hislop, pentru a-i explica acestuia ce conțineau ele și, până în momentul acela, nu adunase aproape nimic demn *de* luat în seamă. Elementele concrete erau în număr extrem de mic, lucru care nu putea fi ascuns nici măcar cu un potop de speculații savante.

Telefonul său sună o dată și Florence îi spuse că Schiffstern îl va căuta înainte de ora două, din cauză că ține un curs.

— Minunat. Rafe Winfield e aici?

Nu trebuia să plece înainte de a discuta cu Schiffstern. Se lăsă în fotoliu, încercând să-și adune gândurile. Se ridică în fine și merse în biroul din față.

— A ieșit mai devreme la prânz, spuse Neil Hawkins. Se întoarce peste vreo patruzeci de minute.

Totul trebuia amânat, fapt care îl făcu pe Lew să spumege.

— Vreau să-l văd de îndată ce apare în biroul meu. Pun eu mâna pe el, spuse, citind încă o dată numele victimelor. Să fiți siguri, pun mâna pe el și nu mai scapă.

Nu știa precis la ce se aștepta după o nouă trecere în revistă a faptelor, dar era hotărât să cerceteze fiecare amănunt, până va găsi acel unic detaliu, cheia dezlegării misterului. Întotdeauna exista un detaliu, un lucru simplu și adesea trecut cu vederea, ușor de uitat, care deschidea accesul către restul dovezilor și ducea la identificarea criminalului.

Florence apăru din nou în ușă:

— Doriți ceva, locotenente?

— Da, spuse el. Și voi obține ceea ce vreau.

Nu știa cât de fixă este privirea lui și de aceea îl miră că Florence se retrase imediat. Se apucă să citească iarăși raportul lui Grieta asupra autopsiei lui Jackson, când își făcu apariția Rafe Winfield.

— Ai vrut să vorbești cu mine?

Lew îi făcu semn să intre în birou.

— Rangerii — cei care au găsit cadavrele. Vreau să discut cu ei și...

— Iarăși? gemu Rafe.

— Da, îi răspunse, pe un ton care nu admitea contrazicere. Vreau să aflu ce au observat în afara trupurilor, ceva care le-a rămas în memorie. Tot ce ar putea părea ciudat sau neobișnuit. Vreau să știu ce au observat sau ce își aduc aminte sau la ce s-au gândit.

— Am mai făcut o dată chestia asta, spuse Rafe morocănos. La ce te aștepți că am putea descoperi acum?

— Nu știu, răspunse Lew cu răbdare exagerată. De aceea o și facem, ca să nu fi trecut peste ceva, să nu fi lăsat vreun amănunt să ne scape printre degete. Își trecu mâna prin cap. — Ai călărit ieri, așa-i?

— La fel ca și tine, spuse Rafe. Bătrânul Gizmo, bietul de el, de-abia își târa picioarele când ne-am întors.

Gizmo era un murg superb, care pe vremuri fusese campion în categoria cailor castrați.

— Nu mai rău decât călărețul, pun pariu, spuse Lew, care nu dorea să recunoască faptul că și pe el îl dureau umerii și spatele după două schimburi petrecute în șa. Măine ieși?

— Ca și tine, îi confirmă el. Cu Gizmo și Cornbread. Ridică din umeri. OK. Am să stau din nou de vorbă cu rangerii. Poate ai dreptate și scoatem ceva de la ei. Nu e rău să încercăm. Te temi din cauza asta? Întrebă el arătând afară.

— Tu nu? Întrebă Lew. Din cauza ploii. Deși nu cred să iasă ceva, ai putea să te interesezi la rangeri despre zgomote și mirosuri și lucruri de felul acesta. Cine știe, poate avem noroc

— Iar o chestie din asta, cu bătaie lungă? Întrebă Rafe, nu foarte

sarcastic.

— Ce altceva ne rămâne de făcut? spuse Lew, recunoscând pentru sine că nici măcar tehnica lui cu bătaie lungă nu avea prea mulți sorți de izbândă.

Rafe schița un salut în direcția sa:

— Bătaie lungă, dacă așa vrei tu, lăsându-l pe Lew să aștepte telefonul lui Schiffstern.

Aproape un minut, nici Michael Gilchrist și nici Janice Wheeler nu au scos un cuvânt, încercând fiecare să-și controleze nervii scăpați din frâu.

— Foarte bine, spuse Janice în cele din urmă, uitându-se țintă la mâinile împreunate ale lui Gilchrist. Pot să înțeleg scepticismul tău în legătură cu întoarcerea în timp pe cale hipnotică, dar va trebui să-ți cer cuvântul de onoare că nu ai să intervii o dată ce am început ședința de hipnoză.

Gilchrist nu răspunse îndată, apoi zise:

— El se află într-o stare de tranziție.

— Din câte mi-ai zis, pare mai degrabă că nu are nici un fel de reacție la medicamentul tău, răspunse ea, străduindu-se să vorbească fără patimă, însă nereușind să ascundă cu totul supărarea.

— E nevoie de timp. A urmat tratament cu alte medicamente, mult mai agresive, și acum are nevoie de adaptare. L-am recomandat să facă parte din lotul de testare deoarece părea să se potrivească foarte bine cu situația lui.

Janice își alese cuvintele cu grijă:

— Totuși, din câte mi-ai spus, el nu a ajuns la comportamentul la care te așteptai tu să ajungă.

— Nu, până în momentul de față, răspunse Gilchrist defensiv. Sunt încredințat că starea lui se va ameliora considerabil în următoarele două luni, cu condiția să nu se mai producă șocuri în viața sa.

Femeile ca Janice Wheeler îl intimidau și aceasta nu numai din cauza accentului britanic, dar și a aerului ei independent și sincerității cu care lăsa la vedere șuvițele albe din părul blond și nu își ascundea ridurile din jurul ochilor și gurii.

— Te referi la investigația de care se ocupă sau la propriile sale necazuri? Din câte văd aici, în momentul de față este implicat într-o relație romantică.

Își puse ochelarii și se uită peste raportul primit de la el.

— O relație oarecare, o corectă el. Nu știu cât e de romantică.

— Aha! spuse ea uitându-se pe pagina următoare. Perioada despre care e vorba este cea petrecută într-un lagăr de prizonieri de război din Vietnam: ce informații posezi despre acest răstimp din viața lui?

— Nu foarte multe. Tot ce am există aici. Se pare că odată ce a început tortura, memoria a început să-l lase...

Era pe cale să avanseze propria sa teorie, când Janice îl întrerupse.

— A reușit să scape, dar nu își aduce aminte cum; a intervenit vreo schimbare? Întrebă ea indicând cea de a treia filă a raportului.

— Din câte știu eu, nu.

Janice lăsa raportul jos și își scoase ochelarii.

— Ei bine, pot să-ți spun că tentativa noastră de întoarcere în timp se va realiza foarte greu. În decursul anilor, s-au creat multiple sisteme de protecție. Este oarecum asemănător cu situația unui matur care a suferit perversiuni sexuale pe când era copil, prin faptul că apar straturi peste straturi de compensații pe care trebuie să le străpungi. Aș fi preferat să fii de acord cu procedeul acesta hipnotic, dar presupun că nu este posibil, zise ea și îl măsură calm pe Gilchrist.

— Nu, răspunse Gilchrist, fără a se scuza.

— Dar pacientul îl dorește neapărat. Straniu. Cel mai bine ar fi să-l aduci aici, îi spuse ea arătând spre cabinet.

Gilchrist protestă imediat:

— Aici nu există nici un fel de protecție. Dacă se întâmplă ceva...

— Nu se întâmplă nimic rău, îi spuse ea calm, atâta timp cât mi se permite să lucrez netulburată. De aceea și prefer să fac totul aici. La spital, nu există nici o metodă de a preveni eventualele întreruperi, nu?

— Nu, dacă e vorba să discutăm la propriu, spuse el privind în jurul său, la biroul tapetat cu cărți, de parcă nu mai văzuse până atunci o bibliotecă.

— Aici nu există nici o șansă să fim întrerupți. Asistenta mea va prelua toate telefoanele, poarta va fi încuiată, iar noi ne aflăm suficient de departe de stradă ca să nu auzim nimic, decât dacă se ciocnesc mai multe mașini. Se uită în ochii săi. Dacă nu iei hotărârea să...

— Hipnoza ta nu e decât la doi pași de vrăjitorie, spuse Gilchrist râzând. Nu o agreez și sunt convins că este potențial dăunătoare în cazul nostru. Singurul motiv pentru care dau curs dorinței lui este că insistă. Dacă nu ar trebui să particip și eu, în calitate de psihiatru curant, nu m-aș amesteca în gogorița asta. Dată fiind situația, trebuie să intru și eu în joc.

— Nu este un joc, îl corectă Janice brutal. Indiferent că tu o accepți sau nu, hipnoza este o tehnică de lucru, folosită de mulți dintre colegii tăi cu regularitate.

— Când e vorba de fumat, tulburări digestive și alte lucruri foarte precise, dar nu pentru așa ceva. Însă am promis că nu mă împotrivesc experimentului. Asta-i situația, spuse el aruncându-i o privire severă.

— Cât de generos din partea ta, remarcă ea. Atunci rămâne pentru săptămâna viitoare.

— Am să-i spun lui Aaron că s-a aranjat. Se ridică în picioare și, după o pauză, îi întinse mâna. — Presupun că trebuie să-ți mulțumesc pentru că ai acceptat propunerea mea cu atâta bunăvoință.

— Dar ai prefera să te îneci cu un os de peste, spuse ea.

— Chiar așa, spuse Gilchrist, strângându-i mâna.

— Vai, fir-ar să fie! Să fie blestemat! spuse Lew coborând greoi din șa, încurcându-se în mantaua impermeabilă și încercând să se echilibreze cu mâna bandajată. Știam, știam că o să se întâmple. Când ați găsit-o?

Puse frâul iepei sale în mâna rangerului alb la față ca laptele, care aștepta împreună cu doi adjuncți și un membru din echipajele de cercetare și salvare, aflat lângă jeepul lui.

— Acum nici o jumătate de oră, Watson a fost primul, spuse rangerul arătând spre membrul echipelor de salvare, care stătea cel mai departe de rămășițele umane pe jumătate acoperite, sprijinit de trunchiul unui stejar.

— Un raton se apropiase de ea și o atacase de brațe, spuse Watson cu voce sugrumată.

Lew simți fiere în fundul gurii; făcu un efort să nu i se facă rău și zise:

— Înțeleg.

— Probabil că zace de cel puțin o zi, spuse rangerul. Am chemat elicopterul să o ridice de aici.

— Ce a zis Overton? Întrebă Lew uitându-se în sus, spre norii negri, apoi își șterse ploaia de pe obraji cu mâna cea bună. Nu îi face plăcere să scoată elicopterele când plouă tare.

— Vine, totuși, spuse rangerul. Vine și un fotograf din departamentul vostru. Au spus că nu avem voie să o deplasăm până nu

se fac fotografii.

— Corect, spuse Lew. S-a uitat cineva la ea?

— Ce altceva mai ai nevoie să vezi? Întrebă Watson. Fața arată cum arată, iar sânii... unul nici nu mai există.

Se făcu și mai verde la față, făcu câțiva pași împleticiți într-o parte și începu să vomite iarăși.

— Eu unul îl înțeleg foarte bine, spuse Gary Delgado. Era să pățesc și eu la fel.

Lew se apropie câțiva pași de cadavru, înghițind greu din cauza priveliștii șocante. Gâtul fusese sfâșiat și deschis, un sân era zdrobit, iar celălalt dispăruse complet. Pe față se vedeau mușcături profunde, iar din nas și buze lipseau bucăți. Frunze și ramuri acopereau partea de jos a trupului, dar balta de sânge din jur stătea mărturie că mai existau probabil și alte răni. Una dintre mâini rămăsese cu palma în sus și Lew văzu că majoritatea oaselor erau frânate, zdrobite poate cu călcâiul, judecând după urma în formă de semilună, de la baza încheieturii. Își aduse aminte cele spuse de Schiffstern, anume că acest criminal avea să devină probabil din ce în ce mai violent, până avea să sufere o cădere totală; în orice caz, trupul bieteii femeii demonstra că acesta își pierduse și restul de control pe care îl mai avusese.

— Domnule locotenent! spuse rangerul. Ce trebuie să facem?

— Așteaptă, răspunse Lew. Uită-te bine în jur. Nu atinge nimic, nu deranja nimic din loc, dar încearcă să-ți formezi în minte o imagine exactă a ceea ce se vede aici. Câți dintre voi v-ați apropiat de ea? Ați venit mai aproape de doi metri, să zicem?

Toți bărbații clătinară din cap, până și Watson, care se întorsese împleticindu-se până la jeep, unde era legat și calul lui.

— Nimeni nu s-a apropiat de ea, spuse rangerul. Cinstit vorbind, nimeni n-a vrut să se apropie, văzând... ce i s-a întâmplat, comentă el oarecum rușinat.

— Bine, spuse Lew. Ați dat dovadă de înțelepciune. Asta înseamnă că am putea găsi niște indicii pe care să ne putem baza. Ați făcut foarte bine că ați stat deoparte. S-ar putea să avem noroc, de această dată. Doamne, biata femeie!

Se străduia să pară sigur pe sine, însă își dădea seama că nu găsește tonul cel mai potrivit, iar vocea nu era foarte sigură.

— Ce-o fi căutat ea aici? Întrebă Watson supărat. E o prostie că a venit într-un asemenea loc.

— Cine știe? S-o fi gândit că nu are de ce să-și facă griji, fiind între două vârste... Sper că nu a durat prea mult. Poate era deja moartă când..., spuse Gary Delgado și se uită în direcția victimei, apoi într-altă parte.

Cealalți clătinară și ei mâhniți din cap.

Lew arătă în direcția stejarului și întrebă;

— Ce suprafață ați cercetat? V-ați uitat și pe cealaltă parte a copacului? Exista ceva în jurul lui? Dar hainele? E vreun obiect aruncat sau care i-a putut cădea din mână criminalului? — Nu se mai întâmplase în trecut, dar Lew se gândi și la această posibilitate.

— Dar ea? Ați remarcat ceva care să ajute la identificarea ei?

— Nu ne-am uitat, Lew, spuse Gary. Nu am vrut să deranjăm ceva.

— Bine, după ce se fac fotografii, căutăm bine peste tot locul.

— Vine elicopterul, spuse Lew, ascultând atent bătaia îndepărtată a palelor, peste vântul rebel.

— Da, da, confirmă și rangerul, vizibil ușurat.

— Ar fi bine să duci caii mai departe, ca să nu se sperie când aterizează elicopterul.

Oamenii se grăbiră să facă așa cum li se spusese, bucuroși că nu mai trebuie să rămână la locul crimei. Watson luă și calul lui Lew împreună cu al său, ducându-i la oarecare distanță de micul luminiș unde era parcat jeepul. Rangerul așteaptă până când caii erau suficient de departe, apoi trase mașina printre copaci.

Lew urmări cum se apropie elicopterul; pilotul manevra grijuliu, până când ajunse deasupra poienii, începând apoi să coboare. O pală bruscă de vânt scutură aparatul, dar pilotul îl stabilizează din nou și ateriză lin pe iarbă.

— În total nouă, spuse Chad Overton, coborând din elicopter împreună cu fotograful. Nu-i bine deloc. Hislop o să facă spume.

— Nu, nu-i deloc bine, răspunse Lew. E din ce în ce mai rău. Iar dacă pe Hislop îl tulbură așa de tare, ar fi bine să facă mai mult decât să-și tot arate mutra mediilor de informare.

— Nu e nici o șansă. Hislop e politician de meserie, asta știe el să facă.

— Așa că noi putem să ne vedem de treaba noastră, spuse Lew, strângând din buze. Cineva trebuie să-l prindă și pe ticălosul ăsta.

— Bântuie încă, spuse Chad.

— Da, răspunse Lew fără să i se clikească nici un mușchi. E pe undeva, în libertate.

Fotograful se apropie de Lew:

— Am nevoie de zece sau cincisprezece minute ca să fac pozele. Frunzele acelea vor trebui date la o parte, ca să pot...

— Știu, îi spuse Lew, făcând semn că a înțeles. Anunță-mă când ești gata și mă ocup eu. Se uită la ceilalți oameni și hotărî că Gary l-ar putea ajuta să mute frunzele. Apucă-te de lucru. Vrem să plecăm de aici înainte să se facă prea târziu.

— Te întorci tot pe cal? Întrebă fotograful mut de uimire.

— Cum ai vrea să-mi duc calul acasă? se interesă Lew foarte politicos. Iar în elicopter nu există sigur loc pentru noi toți.

Fotograful îi făcu semn lui Lew cu degetul mare ridicat în sus și se apucă de lucru, folosind și blitzul, pentru a compensa lumina destul de scăzută. Fiecare flash arăta corpul cu atâta claritate, încât Lew se întoarse cu spatele, pentru că nu mai putea suporta această nouă jignire la care era supus trupul, după toate celelalte câte le suferise.

După scurt timp, fotograful strigă:

— OK, am nevoie de niște ajutor la frunze. Apoi să știi că miroase!

— Poate că ar fi trebuit să ne folosim și de câini, totuși, spuse Lew, pregătindu-se sufletește să tragă frunzele amestecate cu sânge de pe femeie.

Gary, care acceptase fără bucurie să-l ajute pe Lew, spuse:

— Ce rost ar avea, cu atâta ploaie? S-ar pierde orice urmă de miros, toată lumea a zis așa.

— Așa am zis și eu. dar poate ar trebui să încercăm, pentru orice eventualitate. Știa că este inutil, dar scurmând în frunze, se lăsase aproape copleșit de sentimentul înfrângerii totale. — Afurisita de ploaie, mormăi el, apoi strânse din dinți, la vederea abdomenului mutilat, temându-se că va vărsa dacă respiră și simțind că îl ustură ochii.

— Isuse, șopti Gary, înecându-se.

— Ce nenorocire, spuse fotograful, oprindu-se din muncă, pentru a-și reveni puțin. Iar eu îmi închipuiam că nu se poate mai rău, după ce le văzusem pe celelalte.

— Individul e nebun, spuse Gary încetișor.

— Da, da, zise și Lew.

Kevin Buchanan l-a chemat la telefon pe Eugene Protheroe acasă,

cu trei ore înainte de momentul în care trebuia să se prezinte în mod normal la lucru.

— A mai avut loc încă o crimă, începu el fără preambul.

— He, he! exclamă Protheroe. Iar a fost băiat rău, este?

— Nu cred că e prea amuzant, spuse Kevin.

— Sigur că nu e amuzant, dar ne ajută să vindem o groază de ziare și se bucură de atenția publicului. Vrei să mă duc la Martinez să aud ce are de zis șeriful de data asta, sau te gândești la ceva mai bun?

Protheroe își aduna deja carnetele de însemnări și magnetofonul.

— Trebuie să mergi să vezi ce zice șeriful, spuse Kevin cu precauția lui tipică. Dacă poți afla ceva de la oamenii care au găsit-o, ar putea fi un unghi de vedere interesant.

— Și cine sunt aceștia? întrebă Protheroe, trăgând telefonul după el până în debaraua minusculă, unde își ținea haina de ploaie.

— Oamenii dintr-o patrulă a parcului. Am notat și numele pe undeva. Corpul a fost purtat de un elicopter al parcurilor. Sunt sigur că vor anunța numele în timpul conferinței de presă.

Kevin nu-și notase de fapt numele persoanelor respective, și acum regreta.

— Și astfel toată lumea va avea ocazia să afle niște lucruri deosebite, spuse Protheroe dezamăgit. Foarte bine. Telefoniez când ajung acolo. Crezi că poți obține această informație până atunci? Altfel va trebui să mă bat cu cei de la televiziune ca să le smulg câteva secunde din convorbirea cu oamenii aceia. Apar când sunt gata cu articolul.

Începu să tragă de haina de ploaie, ținând receptorul între bărbie și umăr.

— Să nu fi prea înspăimântător, îi sugeră Kevin nemulțumit. Ai tendința să scoți în evidență detaliile sângeroase...

— Publicul se dă în vânt după detalii sângeroase, îi aduse aminte Protheroe. Oricine e tentat să tragă cu ochiul când e vorba de sex sau violentă, iar aceste crime oferă ambele elemente. Plec de acasă în cinci minute.

— Ai face bine să mergi pe șoselele optzeci și apoi patru; e un accident înainte de Tunelul Calidcott. Kevin ezită. Vrem o prezentare completă, însă nu e nevoie să ne băgăm în investigație sau să...

— Lasă chestiile astea, spuse Protheroe afabil. De fapt ai nevoie de toate amănuntele, nu ți-ar conveni în schimb să primești vreo plângere după publicare. Ei bine, lasă asta pe seama tipilor de la relații cu publicul, iar pe mine să adun știrile.

— Se uită la ceas. Vorbim cam peste o oră.

— Foarte bine, am să-ți fac rost de nume, spuse Kevin, dispus să capituleze.

— Nu ar strica, spuse Protheroe.

Închise telefonul și se îndreptă spre mașină; se gândea că nu îl agreează pe Kevin Buchanan, și asta din cauză că omul nu avea pic de curaj; nu era în stare să înțeleagă potențialul uriaș din seria de crime comise de Omul Lup și nu îi convenea modul în care le descria. Să-l ia naiba, conchise Protheroe, plecând din pantă, în direcția lui Clay Street.

Aaron studie fotografiile răspândite pe biroul lui Lew, simțind cum îngheață din cap până în picioare, pe măsură ce le examina.

— Sunt... Înfrorătoare.

Lew clătină din cap, simțindu-se mai rău decât Iuda.

— Uite ce este, Aaron, Hislop ne strunește din ce în ce mai tare din cauza acestei investigații. Nu vrea să-mi mai permită să colaborezi și tu, din cauză că nu faci parte din departament și...

— Îi e teamă că nu poate să mă controleze, pentru că nu e șeful meu? Întrebă Aaron, fiindu-i silă de idea că ar fi fost împins în situația să-i fie recunoscător cuiva ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să i se ofere o ieșire onorabilă.

— Ceva de genul ăsta, spuse Lew și îi înmână încă un teanc de poze, făcute după înlăturarea frunzelor. O chema Dysis McIntyre. Era văduvă. Are, avea trei copii mari locuia în Lafayette și lucra la Oakland, tehniciană într-un laborator medical. Fiica ei ne-a spus că făcea plimbări din motive de sănătate, așa-i recomandase medicul.

— Mi se pare al naibii de sănătoasă, spuse Aaron, adăugând imediat: Nu am vrut să fac o glumă proastă. Îmi pare rău. Fiica ei a identificat-o?

— Da. Și nu ai de ce să-ți ceri scuze. Ni se întâmplă la toți, așa că înțeleg ce ai vrut să spui. Luă o gură mai mare din cafeaua rece și fără gust, pentru ca să nu fie silit să vorbească o vreme. Uite ce e, șeful a început cu niște presiuni; nu te pot ține în continuare în mod oficial. Am încercat să-l aduc la rațiune. Ai făcut foarte mult pentru noi și nu cred că are vreun motiv care să-i justifice atitudinea pe care a adoptat-o. Mi-am făcut cunoscută poziția, dar nu cred că Hislop se va răzgândi, mai ales după ultima crimă. E convins că există cineva care îi furnizează informații criminalului. Ridică mâna pentru a-l opri pe Aaron să obiecteze în orice fel. Eu nu sunt de acord cu el. Dumnezeu mi-e martor, asta e născocirea unui creier handicapat: el presupune că există cineva care nu numai că îl cunoaște pe criminal, dar îi mai și spune unde și când se desfășoară toate patrulele și acțiunile noastre și că asasinul este suficient de aproape de această investigație ca să se afle mereu cu un pas înaintea noastră.

— Deci ce e de făcut? Întrebă Aaron mușcându-se de buză.

— Am să mă opresc pe la tine mai târziu. Nu astăzi, ar fi puțin prea bătător la ochi, Hislop ar prinde de veste. Mâine sau poimâine, după ce se potolește Hislop. Punem toate la punct atunci. Cel puțin se mai domolește ploaia, spuse el și se uită pe fereastră.

— Buletinul meteo anunță din nou ploaie duminică, îi atrase Aaron atenția.

— Da, vom avea astfel la dispoziție câteva zile, în care putem munci. Doamne, ce noroi e acolo! Arată pe geam. Ai văzut noroiul? Într-unele din locurile mai rele, caii intrau până la genunchi, aproape. Unul dintre rangeri a rămas în mocirlă cu jeepul, și a trebuit să fie scos afară de alte două mașini.

— Sună al naibii de nenorocit, spuse Aaron, pentru că știa că Lew se aștepta la un răspuns oarecare din partea lui.

— Nenorocit e cuvântul cel mai potrivit, confirmă Lew. Oricum, va trebui să aranjăm într-un fel oarecare să-ți dau fotografii fără să știe Hislop. Cu condiția să mai vrei să lucrezi la acest caz. Aș înțelege poziția ta dacă refuzi, având în vedere modul în care se poartă Hislop.

— Rămân în continuare, răspunse Aaron aproape în șoaptă și cu o asemenea hotărâre, încât îl alarmă pe Lew.

— Dar poți să te răzgândești, dacă vrei tu așa, spuse Lew, înainte de a fi foarte conștient ce îi iese pe gură.

— Îți mulțumesc, dar nu am să mă răzgândesc, spuse Aaron și se ridică în picioare, agitat. Am o întâlnire cu Gilchrist, la ora trei treizeci, la care trebuie să ajung. Își frecă mâinile de coapse. Apropo, a acceptat în cele din urmă ședința de hipnoză. Nu îi face nici o plăcere, însă mă ajută

să-mi realizez ideea. A aranjat pentru luni.

— Minunat, spuse Lew, care nu prea avea habar ce înseamnă aceea regresivă hipnotică. Mult noroc.

— Mulțumesc, spuse Aaron din ce în ce mai nervos. Uite, Lew, știu că trebuie să te înțelegi cu Hislop și știu cât de apucat este, nu sunt nici eu nebun. Mi-ai spus care e situația. Dar cazul ăsta... trebuie să mă ocup de el în continuare. Am să lucrez și gratis, dacă despre asta e vorba.

— Nu e nevoie de asta, spuse Lew, văzând cât de supărat era Aaron. Dacă lucrezi la caz, meriți plata pe care o primești de obicei. Poate va fi nevoie să o deghizăm puțin, dar nu-ți cer să lucrezi pe degeaba.

— Știu. Dar aș face și asta, dacă ar fi nevoie, numai pentru a putea lucra în continuare. Asasinatele trebuie să înceteze, Lew. Neapărat trebuie!

— Da, spuse Lew, mirat de insistența lui Aaron. Vom reuși să le punem capăt.

— Înainte de a fi prea târziu, adăugă Aaron ieșind, lăsându-l pe Lew să se gândească la înțelesul posibil al acestor ultime cuvinte.

— Înainte de a fi prea târziu, repetă Lew, ascultând pașii rapizi ai lui Aaron, îndepărtându-se din ce în ce mai mult.

Până la ora patru a după-amiezei de duminică, cerul se umpluse de nori compacți. O briză lentă și constantă dinspre sud promitea că ploaia va fi și mai puternică până seara. Lew îi spuse lui Rafe Winfield că fuseseră norocoși pentru că făcuseră de patrulă în prima parte a zilei.

— Mă gândesc la tipii care au pornit la trei. Au să se ude până la oase.

Rafe ridică șaua de pe spina lui Gizmo și o puse pe stativul special din fața ușii grajdului.

— În schimb, s-ar putea să aibă o seară mai ușoară. Schimbul lor nu durează decât patru ore, nu sase, ca al nostru. După aceea, e treaba jeepurilor. Ieși din grajd și luă o perie zdravănă, cu care începu să-l țeale pe Gizmo, începând de la partea de sus a gâtului și coborând pe spate. Să știi o chestie: rangerii au aici tot ce le trebuie. Un grajd ca ăsta e un adevărat răsfaț.

— Ai perfectă dreptate, spuse Lew, care se lupta să scoată șaua cu mâna sa bandajată. Trase o înjurătură și reuși în cele din urmă să o scoată și să o pună lângă celelalte șei. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este că s-ar fi putut să lucreze chiar în spatele nostru; cred că așa a făcut ultima oară.

— Ce vrei să spui! Întrebă Rafe, văzându-și de lucru.

— Mă gândeam în timp ce patrulam astăzi: să presupunem că eu aș fi asasinul. Să presupunem că mă uit la știri și citesc ziarul, la fel ca toată lumea. Știu că există patrulele astea. Știu câte puțin și despre modul în care sunt organizate. Tot ce-mi rămâne de făcut este să mă strecur în spatele unuia dintre grupuri. Cele mai multe sunt formate doar din doi tipi pe cai, sau un călăreț și un om în jeep. Următoarea patrulă nu va trece pe acolo decât peste șase ore. Asta înseamnă că dacă sunt puțin atent, îmi rămân circa cinci ore ca să comit încă o crimă și să scap de la locul respectiv fără nici un fel de risc. Își bătu prietenos calul cu palma, înainte de a se apuca și el să-l țeale. Dumnezeuule, în ce hal sunt picioarele tale, Patton. Există și un spălător pe aici?

Se aplecă și curăță copitele calului de noroi, ștergându-se și el pe mâini după ce termină.

— La celălalt capăt, spuse Rafe. Vrei să-i faci lui Patton o baie?

— După ce terminăm, da, cred că-i fac o baie, spuse Lew, apoi se întoarse din nou la preocuparea sa esențială. Aș pune pariu că asta a

făcut, că nu a fost nevoie de nimeni care să-i dea informații din interior, așa cum susține Hislop. Sunt convins că asasinul află tot ce îi trebuie la jurnalul de la ora sase. Continuă să-și șteale calul. O să fie o ușurare teribilă când au să-mi scoată afurisitul de bandaj și cusăturile.

— Nu mai durează prea mult, este? întrebă Rafe, terminând aproape îngrijitul lui Gizmo. Asta nu a fost decât un soi de mângâiere, dragule. Măine am să-mi fac treaba ca lumea.

— Deci ce crezi? întrebă Lew, văzând că Rafe nu are de gând să comenteze părerea lui. Crezi că am dreptate?

— Că asasinul vine în urma patrulelor, vrei să spui? Sigur că da, e posibil. Îmi place mai mult decât ideea că o persoană care are legătură cu departamentul nostru îi furnizează informații, de asta poți fi sigur.

— Crezi că Hislop o să mă asculte? Ei?

Lew părea mai nesigur acum și făcu o pauză pentru ca să-i arunce o privire lui Rafe.

— Cred că Hislop nu vrea să audă nici un lucru care l-ar putea arunca pe el într-o postură neplăcută, iar dacă ucigașul află de mișcările noastre din știri, s-ar vedea pus într-o situație penibilă. Rafe își așează mana peste grumazul lui Gizmo. Dacă ai nevoie de sprijinul meu, eu ți-l acord, dar nu cred să-ți fie de prea mare folos, spuse el, apucându-se din nou de muncă.

— Ai dreptate, mormăi Lew, îngrijindu-se de Patton și sperând să-i vină o inspirație oarecare despre modul în care trebuia să-l abordeze pe Hislop.

Rowena îl aștepta cu cina ținută la căldură, în cuptor.

— Dacă veneai puțin mai devreme, o găseai și pe Paula, îi spuse ea după ce îl sărută și îl ajută să se dezbrace.

— Paula? De ce a venit? întrebă Lew, urmând-o pe Rowena în bucătărie.

— Se afla în drum spre Walnut Creek. Sora ei din Oregon a venit în vizită la niște prieteni. Paula a vrut să o vadă înainte de a pleca. În timp ce vorbea, îi dădu lui Lew o farfurie. — Poți să iei cât vrei. Eu am mâncat la o oră rezonabilă. Dar am să-ți țin și eu companie, cu o ceașcă de cafea, dacă vrei.

— Plăcerea ar fi de. partea mea, spuse Lew servindu-se cu câteva felii de șuncă. Mi-a fost dor de tine toată ziua.

— Asta din cauză că ai stat afară și în frig, îi răspunse Rowena binevoitor. Altfel nici nu te gândeai la mine.

Îl mângâie afectuos pe spate.

Lew râse și își mai puse niște ghiveci de legume și brânză din castronul de lână el.

— Trebuie să-ți aduc la cunoștință că am îndeplinit o treabă extrem de importantă.

— Vai, nu mă îndoiesc de asta, zise Rowena turnându-și o cană de cafea. Ceea ce mă întreb eu cu îngrijorare este dacă va avea efect.

— Și eu sunt îngrijorat, recunosc Lew mergând la locul său de la masa de mic dejun. Unde sunt copiii?

— Sally și Erin sunt sus, se uită la televizor. Francine este în vizită la familia Hale. Vincent este la antrenament de baschet, iar Gray s-a dus la cinematograful cu Cliff și Billy Pearson. Trebuie să se întoarcă acasă cel târziu la ora nouă și jumătate, pentru că mâine au școală.

— Mă uimești întotdeauna, îi spuse Lew cu un zâmbet. Presupun că ar trebui să las toate acestea în seama ta, vreau să spun grija de familie.

— De fapt, asta ai și făcut întotdeauna. Nu-ți face nici o grijă. Copiii sunt în regulă. Francine nu se află în apropiere de Briones, iar Sally și Erin sunt acasă. Suntem cu toții în siguranță, Lew. Îl atinse cu mâna pe

bandaj. Tu trebuie să te ocupi de asasin, iar eu voi vedea de familie.

Lew îi ridică mâna și i-o sărută.

— Mulțumesc. Vorbești de parcă mi-ai citi gândurile.

— Toți suntem îngrijorați. Își trase mâna cu blândețe. Acum, te rog să mănânci. Îți torn și ție o ceașcă de cafea.

După cină, se retraseră în salon și remarcară că deja ploua serios. Lew turnă câte puțin coniac pentru ei doi și deschise televizorul de la parter să vizioneze serialul „Crimă, a scris ea”. Mie mi se pare puțin ciudată alegerea, spuse Rowena, ocupându-și locul de lângă Lew.

— Nu, nu aș zice, spuse Lew. Adevăratele asasinate nu au nimic din ce se prezintă în serialul acesta, în care crima este mereu rezolvată. Mie îmi place. Mă ajută să uit ce se întâmplă în realitate. Aranjă perna de lângă el și îi făcu semn să se apropie și ea, când se auzi telefonul. Fir-ar să fie!

— Probabil că o caută pe una dintre fete, spuse Rowena și se duse să răspundă. Nu mai sunt nici ele atât de mici, Lew.

— Vezi pentru cine este și vino repede înapoi, ca să nu pierzi începutul.

Gustă din coniac, simțind cum se răspândește căldura în tot corpul. Se concentrase deja asupra primelor secvențe ale spectacolului, când Rowena îl chemă la telefon.

— Zic că este important. Pare ceva serios.

Privirea ei căpătase acea notă de care Lew se temea întotdeauna, deoarece prevestea furtuna.

— Cine este?

— Cabinetul doctorului Grieta, spuse ea, pe un ton ceva mai înalt decât cel obișnuit. Chiar el vrea să vorbească cu tine.

— Să fie al naibii, spuse Lew, ridicându-se de pe canapea resemnat că pierduse începutul programului și luând receptorul din mâna Rowenei. Locotenentul Frazier la aparat. Ce s-a întâmplat?

Doctorul Grieta părea chiar mai sumbru decât de obicei:

— S-a făcut încă o descoperire, chiar lângă Reliez Valley Road. Cred că ar trebui să vii și tu aici.

— Vai, încă o victimă, izbucni Lew; toată tihna acelei seri se evaporase, iar locul ei fusese luat de tensiune și teamă. Nu ai vrea să-mi dai mai multe amănunte?

Grieta nu răspunse imediat:

— Nu... nu știu ce să-ți spun. Am găsit mașina, cel puțin așa bănuim, că e mașina ei... Trebuie să vii tu aici.

— La morgă sau unde? Întrebă Lew, puțin contrariat. Nu există cineva de serviciu, care să se ocupe de chestia asta?

— Credem că este mașina ei, continuă Grieta încăpățânat, deoarece am găsit-o cu un far distrus, la ceva mai mult de o milă de locul unde am descoperit trupul. Este... În stare foarte proastă. Dar cred că cel mai bun lucru ar fi să vii aici.

— OK, am plecat deja, spuse Lew, făcându-i un semn neputincios lui Rowena, care începuse să obiecteze.

— Trebuie neapărat să te duci? îl întrebă Rowena după terminarea convorbirii.

— Grieta vrea neapărat să mă duc acolo, Dumnezeu știe de ce. Dar i-am promis că mă voi duce. Bietul de el a lucrat zi și noapte la acest caz. Dacă îmi cere ajutorul, nu pot să-l refuz. Pune o casetă în aparatul video. Ne uităm la program mai târziu, îi spuse, se aplecă spre ea și o sărută. Îmi pare rău, draga mea.

— Ai o treabă de făcut. Du-te și fă-o, spuse Rowena cu un zâmbet cald, care mai îndulcea greutatea cuvintelor ei. Sună-mă în momentul în

care vei ști că ajungi acasă.

— Așa voi face, spuse Lew mergând să se îmbrace.

Nu-i plăcuse deloc tonul vocii lui Grieta. Era deja convins că fusese chemat pentru că se petrecuse un lucru extrem de grav.

Grieta îl întâmpină pe Lew la ușa cabinetului său.

— L-am chemat și pe Dan Grier. Va sosi în scurt timp și el.

Medicul părea să fi îmbătrânit de când îl văzuse Lew pentru ultima oară; arăta mai slab și umbla cu capul aplecat în jos.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai nevoie de mine aici? Lew ar fi vrut să-l scuture puțin din starea sa pe prietenul lui. Sunt obosit și nu aș dori să petrec mai multă vreme decât e necesar departe de casa în această seară. Haide să vedem despre ce este vorba, vrei?

— Cred că ar fi mai bine să te așezi, Lew, îi spuse Grieta, arătându-i unul dintre scaune. Nu va fi prea ușor.

Lew se încruntă și se simți cuprins de o teribilă durere de cap, care stătuse la pândă tot acest răstimp, la fel ca și bănuiala pe care nu dorise să o exprime.

— Ce? Ce este? întrebă el și se așază.

— Ți-am spus că s-a descoperit o mașină, începu Grieta.

— Cu un far spart, continuă Lew în locul său. Era goală. Ce-i cu ea?

— Potrivit numărului de înmatriculare, mașina aparține lui Booth și Paula Frazier.

Lew sări drept în picioare, urlând.

— NU! Asta-i o minciună sfruntată Apucă umărul lui Grieta, strângându-l cu toată puterea. Minți! Ia-ți cuvântul înapoi!

— Mă doare, îi spuse Grieta în maniera sa cea mai blândă.

— Ia-ți cuvântul înapoi! insistă Lew.

Grieta îi aruncă o privire în treacăt.

— Avem nevoie de tine ca să identifici corpul. Credem. Îmi pare rău, Lew, mai mult decât pot exprima. Credem că este nora ta. Este cumplit de rău. Ezită. Avem și amprente, desigur, dar...

— Amprente? Dar ce s-a întâmplat? se întrebă el și deodată îi dădu drumul lui Grieta, prăbușindu-se din nou în scaun, ca și cum mușchii săi și-ar fi pierdut brusc tonusul. Îi dispăru supărarea, iar locul ei a fost luat de un frig pătrunzător, care îl transformă într-o stană de gheață. Este atât de rău încât e nevoie de amprente?

— Îmi pare rău. Am dat un telefon la fiul tău, dar nu l-am găsit...

— Nu va sosi acasă decât cam peste o oră, spuse Lew absent. Isuse! Își duse mâna cea bună la cap. — Paula? Vrei să spui că este vorba despre Paula?

— Da, spuse Grieta. Îmi pare foarte rău. Avem nevoie de identificare, Lew. Dacă tu consideri că ești în stare.

Făcu semn din cap, cu privirea pierdută în zare.

— Nu poate fi vorba de Paula. E la niște prieteni. Sora ei a venit în vizită din Oregon.

— Era mașina ei, Lew, iar ea nu se afla înăuntru. Tuși. Se pare că a virat brusc, pentru a ocoli un obstacol de pe drum, a lovit farul și este posibil să nu mai fi putut să pornească mașina din nou.

— Dumnezeuule, șopti Lew.

— Am raportul preliminar. Poți să-l citești, dacă vrei. Îi arată un dosar de pe biroul lui. — Am cerut un exemplar special pentru tine. E chiar aici. M-am gândit că poate îl vrei și tu, pentru mai târziu.

— Mulțumesc, spuse Lew. Rămase tăcut câteva minute; gândurile refuzau să i se cristalizeze, iar când reuși, în cele din urmă, avu o senzație oribilă. Nu poate fi vorba de Paula. Nu vreau să permit să fie vorba de Paula. Pentru numele lui Dumnezeu, ea urma să dea naștere

nepotului meu. Vrei să spui că, în timp ce eu mâncam cina, ea se afla acolo cu... monstrul acela? spuse el uitându-se ținută la Grieta.

— S-a întâmplat pe la ora șase, din câte ne-am dat noi seama. Cred că nu apucaseși să ajungi acasă.

Știa deja când plecase Lew de la grajdul rangerilor; spera ca acesta să nu fie prea îngrozit din cauză că se aflase atât de aproape când murise nora lui. Îl contemplă gânditor pe Lew.

— Nu este Paula. Ea e o fată deșteaptă. Nu s-ar da jos din mașină, nu ar fi atât de neprecaută, spuse Lew.

— S-ar putea să nu fi avut de ales, spuse Grieta cu mare blândețe. Poate că a fost silită.

— Vai, vai! Doamne! Se sculă cu greu în picioare, ieși împleticindu-se pe culoar și se repezi la baie, cu mâna sănătoasă ținută strâns la gură. Când apăru din nou, peste cinci minute, era palid însă mult mai calm. Totul este în regulă acum. Spune-mi ce trebuie să fac.

— Am nevoie de o identificare formală. Putem să o facem și prin monitor, dacă nu vrei să vezi corpul de aproape. Așa procedăm cu cei mai mulți oameni.

— Vreau să-i văd trupul, spuse Lew hotărât.

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună, îi sugeră Grieta cu amabilitate. Pe monitor e mai ușor.

— Vreau să-i văd corpul, repetă Lew, mai încet și mai sigur pe sine. Consider că este de datoria mea să procedez așa.

— Dacă insiști, răspunse Grieta, cu o urmă de oftat în glas.

— Le-am văzut și pe celelalte, spuse Lew, știind că nu era același lucru.

— Vino cu mine, spuse Grieta, indicând ușa ce dădea în laboratorul de patologie. Ai timp să te mai răzgândești, Lew. Nu e neapărată nevoie să o faci astfel.

— Ba da, spuse Lew, urmându-l pe Grieta, care se deplasa mecanic și atât de rigid, încât dacă ar fi atins orice obiect ar fi fost imediat dezechilibrat.

Grieta îi arată o formă acoperită de un cearșaf pe una dintre mese. O mare parte a materialului era acoperit de pete de sânge, urmând forma trupului de la cap și până la coapse. Aici este. Fata ei... a dispărut, cea mai mare parte. Iar unul dintre brațe este foarte dislocat. Nu reuși să găsească nici un alt cuvânt care să descrie ceea ce părea o încercare de a-i smulge brațul. Este extrem de mutilată. Extrem. Știu că le-ai văzut pe celelalte, totuși cred că trebuie să te pregătești pentru ceva oribil. Este altceva când cunoști persoana. Criminalul este într-o stare din ce în ce mai gravă.

— Foarte bine, acum m-ai prevenit, spuse Lew încercând să pară stăpân pe situație. Voi încerca să nu-ți leșin în brațe. Intenția lui era să fie ironic, dar în momentul în care doctorul Grieta a tras partea de sus a cearșafului înroșit, lui Lew i s-a pus o perdea peste priviri, acoperită de pete de culoare închisă, care dansau în toate direcțiile. Fata Paulei. Gâtul Paulei. Sânge. Urme de lovituri. Piele sfâșiată. Nasul, ce se întâmplase cu nasul ei? Cu gura ei? Se văzu silit să se apuce de marginile mesei, de teamă să nu-l lase genunchii. Dumnezeu mare! șopti el.

— Este, începu Grieta, apoi nu mai reuși să găsească nici un cuvânt care să-i poată exprima compasiunea și oroarea.

Lew se mai uită o secundă, apoi își mută privirile.

— Acoper-o, ordonă el și se concentrează să-și păstreze controlul. Nu e nevoie de amprente. Este Paula, nu încapă îndoială. Ce nenorocit a putut să-i facă asta? Ticălosul. Era însărcinată! Era! Lovi cu mâna sănătoasă în masa de lângă el, satisfăcut că reușise să-și provoace durere.

Dumnezeule! Te rog să mă ierți, Ignacio. N, nu pot.

Grieta își puse mâna pe umărul lui Lew.

— Știu. Nu e ușor să dai ochii cu moartea. Îl luă pe Lew de braț și îl trase de lângă masă. Pentru ea, totul s-a terminat. Gândește-te la asta. Pentru voi este o mare durere și pierdere, dar ea este dincolo de orice suferință.

— Doamne, șopti Lew, lăsându-se în jos, lângă un perete. Trebuie să-l anunț pe Booth, nu-i așa?

— Facem noi asta, dacă preferi, spuse Grieta, încercând să-l scoată pe Lew din laborator. Dacă îmi dai numărul, mă ocup eu.

— Nu, spuse Lew când ajunseseră la ușă. Nu. Este treaba mea. Eu trebuie să-i spun. Își dresе glasul, fără să-și dea seama că plânge. Lasă-mă numai un moment. Mă ocup eu de asta. Îi permise lui Grieta să-l ducă până pe un scaun; încerca să-și aducă aminte numărul de telefon al lui Booth. Mi se întâmplă un lucru foarte straniu, spuse, privind peste umărul lui Grieta, către fereastra întunecată. Nu reușesc să-mi reamintesc numărul lui de telefon. Îl știu, sigur că-l știu. Dar acum refuză să-mi vină în minte.

Grieta îi dădu lui Lew un șervețel de hârtie și îi explică, atunci când constatase ca acesta nu reacționa:

— S-ar putea să ai nevoie de el.

— Da, da, perfect. Întinse mâna după telefon și atunci fu cuprins brusc de un imens val de furie. Am să pun mâna pe nebunul acela, chiar dacă este ultimul lucru din lume pe care-l fac. Vorbea pe ton de conversație, dar în ochi i se citea o asemenea furie dezlănțuită, încât Grieta făcu un pas înapoi. Jur în fața lui Dumnezeu că am să pun mâna pe cel care a omorât-o și am să-l fac să plătească pentru ce i-a făcut. Își închise ochii și se aplecă înainte, plângând convulsiv.

Grieta își puse mâna pe umărul lui Lew și în timp ce acesta plângea, Ignacio Grieta pronunță rugăciunile morților.

Era aproape de capătul puterilor; respira grăbit și neregulat, fapt care îl slăbea și mai mult. Nu se afla prea departe de casă, dar nu era atât de sigur că mai poate parcurge distanța, din cauza ploii, a întunericului și a noroiului. Îl durea fiecare părticică a corpului, dar mai ales capul. Strigă o dată, pe urmă însă strânse din dinți și se hotărî să parcurgă cum o putea ultimul sfert de milă. Nu putea să-și închipuie ce caută pe o noapte atât de infernală pe afară, ce anume îl împinsese să plece de acasă. Simțea ceva deosebit pe mâini, un lucru pe care ploaia l-ar fi putut spăla, dar acum era lipicios la pipăit, ca o vopsea care se usucă.

Avusese vise, ca acelea de care își aducea aminte din nesfârșitele zile petrecute în lagărul de prizonieri. Atunci visase că e un animal, răzbunându-se pentru cumplitele chinuri

Îndurate. Visurile acestea dispăruseră câțiva ani, dar acum îi reveniseră. Era oricum neplăcut că-i distrugeau nopțile, însă mai nou începu-seră să-i invadeze și perioadele de trezie, iar acest lucru îl tulbura mult mai mult decât ar fi vrut să mărturisească. Se chinuia să-și continue drumul, deși mersul său se transformase acum într-un soi de târșit. Dacă nu se mișca, avea să fie prins și omorât.

Când în sfârșit ajunse acasă, trebui să se agațe de balustradă pentru a putea sui scările. Fiecare treaptă era un chin. „Nu te opri, nu te opri”, își șopti el răgușit. Nu-i mai rămăseseră decât câteva trepte și avea să fie în siguranță. Ajuns în fața ușii, băjbâi pe la încuietoare; nu-și putea aduce aminte ce făcuse cu cheile. De fapt, era mirat că are nevoie de chei, că are niște chei ale lui. Nu-i dăduse nimeni permisiunea să aibă propriile sale chei. Se cotrobâi prin buzunare și scoase legătura de chei.

Cea de a treia pe care o încercă se potrivește în broască; se sprijini de ușa și era gata să cadă când aceasta se deschise.

Își pipăi drumul prin întuneric, printre mobile, ajungând în cele din urmă la o lampă. În lumina bruscă, își văzu mâinile și petele ruginii pe care nu le ștersese ploaia. Își contemplă îndelung palmele. Începu să se legene încet, tânguindu-se și ținându-și brațele înaintea sa, ca pe o ofrandă. Ce anume făcuse, de unde apăruse tot sângele acela? Obsesiile lui se dovedeau infernale dar dacă erau mai mult decât niște simple coșmaruri?

Desperat, se duse la telefon, formând numărul lui Lew cu degetele chircite, ca niște gheare. Sunetul de ocupat îl sperie și trânti receptorul la loc în furcă. Ridică din nou și formă un alt număr, de această dată cu zece cifre.

— Alo? răspunse vocea unei femei la cel de al patrulea apel.

— Susan? spuse Aaron, numele sunându-i acum nefamiliar și învechit.

— Cine e acolo? Vocea era politicoasă, dar puțin iritată.

— Cine e la telefon?

— Eu sunt, răspunse, dorind ca ea să nu întrerupă legătura. Aaron.

Se agățase de receptor, ca și cum forța strânsorii lui ar fi putut să o împiedice să închidă.

— Aaron? Ce s-a întâmplat? ezită ea.

— Mm nimic. Vroiam... să te aud. Nu îți prea reușea rolul, simțea cum nemulțumirea ei crește. Nu am mai vorbit de foarte multă vreme. Prea multă. Doream să știu dacă ești bine.

— Sunt foarte bine, răspunse cu vocea ei foarte sigură, ca întotdeauna. Tu în schimb nu ai aerul că-ți merge prea grozav.

— Trec printr-o perioadă... mai grea chiar acum.

Aaron se legăna din nou, ținând strâns și protector aparatul la piept.

— Îmi pare rău să te aud spunând asta, răspunse ea precaut.

— Mda, se mai întâmplă, zise, dorind să o asculte cum îi vorbește, să îi poată explica ce i se întâmplase, să-l înțeleagă și să-l consoleze.

— Îmi pare rău, repetă ea, fără a adăuga nimic în plus.

— Și mie. De ce nu vroia să-l asculte? De ce era atât de politicoasă, de parcă ar fi vorbit cu un străin? Ar fi vrut să țipe la ea, să o facă să-i răspundă. Noul tău soț se poartă cu tine așa cum se cuvine?

— Foarte bine, îi răspunse ea cu oarecare ostentație.

Aaron respiră adânc, ascunzându-și supărarea, pentru ca ea să nu întrerupă convorbirea.

— Știu că nu e treaba mea. Dar am vrut să aflu.

— Foarte bine, îi răspunse ea sec.

Simți deodată cum frica îi răpește ultima urmă de energie.

— Susan, Susan, mi-e atât de teamă. Atât de teamă.

— Știu, răspunse ea cu voce blândă, de această dată.

— Nu mai pot suporta. Era conștient că dacă rămâne în continuare la telefon, avea să țipe la ea, cuprins de furie. Nu mai pot suporta, repetă el, apoi închise telefonul, deoarece dorea să nu spună ceva nepotrivit.

Puse foarte grijuliu aparatul lângă el, știind că nu va mai avea curajul să-l folosească. Își încrucișă brațele și își prinse strâns coatele, ca să nu mai fie tentat să-și privească mâinile. Îl cuprinse durerea, iar universul său se restrânse la carnea și la durerea din el. Își închise ochii, apoi, îi deschise din nou, incapabil să se confrunte cu ceea ce percepea. Rămase întreaga noapte cu ochii larg deschiși, cu pumnii strânși, în timp ce în el se războiau teama și ura.

— Ești sigur că vrei să iei parte la patrulă și astăzi? Întrebă Rafe Winfield cu îndoială când îl culese pe Lew de acasă. O singură privire îi fusese suficientă ca să-și dea seama că Lew ar fi trebuit să rămână cu familia sa greu încercată. Ai tot dreptul să stai un timp.

— Vreau să particip la patrulă, îi răspunse Lew pe un ton dur, lipsit de emoție. Trebuie să fac ceva. Se urcă în mașina și. Întinse mâna după centura de siguranță. Ai să-mi comunici ceva?

Rafe se uită la vitezometru, evitând privirile suferinde ale lui Lew.

— Hislop sugera că ar fi bine să nu ți se mai lase acest caz. I-a întrebat și pe câțiva dintre colegii ceilalți, dar nimeni nu a fost de acord.

— Hm, spuse Lew, făcând un gest în direcția casei sale. Le-am spus că o să pun mâna pe ticălosul care a făcut treaba asta. Chiar așa se va întâmpla!

Nu își ridicase vocea, dar, ascultându-l Rafe simți că îi îngheață sângele în vine.

— OK., hai să plecăm. Avem același program, astăzi, spuse Rafe; puse mașina în mișcare și o scoase din parcare aglomerată. Au venit și rudele voastre?

— Da, răspunse Lew. Frații Rowenei și sora Paulei sunt aici. Rowena se descurcă destul de bine.

Se gândi la reproșurile pe care i le făcuse cu o seară în urmă. blamându-l pentru moartea Paulei și acuzându-l că îl ajutase pe asasin. Nu îi spusese ce îi făcuse criminalul Paulei; o scutise cel puțin de această parte sinistră a întâmplării.

— Și ceilalți? se interesă Rafe, nemulțumit că dă dovadă de atâta curiozitate, incapabil totuși să reziste tentației.

— Booth suferă foarte tare, oftă Lew. Iar Erin doctorul Crawford i-a administrat ceva ieri seară, dar azi de dimineață nu a coborât la micul dejun; ne-a spus că nu e în stare. Se uită pe fereastra mașinii. O să mai plouă.

— Tot Pacificul este plin de furtuni, de aici și până în Hawai, spuse Rafe. Așa au zis la știrile de ieri seara. Anul trecut a fost uscat, acum e nevoie de apă.

— Nu și de ploaie, spuse Lew de undeva, de departe. Luni de dimineața. Niciodată nu mi-au plăcut zilele astea. Își pleacă fruntea. Înfirmământarea este miercuri. Mama și tatăl Paulei sunt deja pe drum, vor sosi în curând.

Se opri brusc, rușinat că discută asemenea lucruri cu Rafael Winfield.

— Nu știu ce să-ți spun, recunosc Rafe după o scurtă tăcere. Nu sunt bun de nimic când e vorba de lucruri din acestea. Tot timpul am fost obligat să aduc știri proaste, și niciodată nu am făcut-o ca lumea, spuse el și semnaliză intrarea pe autostradă.

— Nu are cum să-ți iasă bine așa ceva, spuse Lew. Nu poți să le vorbești oamenilor despre o crimă și în același timp să faci să sune corect chestia asta. Contempla visător ploaia. Sper să încerce din nou, curând. Și sper să fiu pe fază.

— Hei, dacă vorbești așa și te aude Hislop, poți să fii sigur că-ți ia cazul, îl avertiză Rafe, semnaliză și o luă pe banda de mers rapid.

Circula peste viteza legal admisă, dar fiind într-o mașină albă cu negru, aparținând departamentului șerifului, nu avea de ce se teme.

— De la mine nu va auzi, spuse Lew, aruncându-i o privire dintr-o parte lui Rafe.

— Nici de la mine, îi răspunse Rafe imediat. Ce naiba, eu nu discut cu Hislop decât dacă îmi ordonă el. Ascultă o secundă pârâitul radioului, apoi clătină din cap. Ca să vezi ce chestie, nici nu a început bine noul an și iar avem deja pe listă o serie de spargerii la Danville.

— Nu este vorba de aceiași făptași, spuse Lew fără interes. Pe aceia i-am prins deja.

Rafe se înscrise din nou pe banda de la margine și ieși pe primul drum lateral, reducând viteza la patruzeci și cinci de mile, legală pe acel drum lateral.

— Dacă te hotărăști să te întorci acasă, nu trebuie decât să-mi spui mie și te aduc eu înapoi. Ceilalți vor înțelege. Ei sunt alături de tine.

— Cine le-a spus? îl întreabă Lew, părând din nou absent.

— Noisy Beaufort. Spunea că trebuie neapărat să-l găsim pe Omul Lup, pentru ce s-a întâmplat.

— Nu-mi place denumirea asta, răspunse Lew rece. Te duce cu gândul la un film de groază de prin anii cincizeci. Iar el nu trebuie să inspire așa ceva, câtuși de puțin, pentru că nu e un erou de operetă.

— Hei, îl opri imediat Rafe, denumirea a fost scornită de individul acela, Protheroe.

— Reporterii! Lew pronunță cuvântul cu dispreț profund.

— Vestea s-a difuzat și la știrile de ieri seara, Lew, spuse Rafe, ca pe un secret de care se simțea vinovat.

— Am văzut. „Urmărirea ce se află în plină desfășurare în momentul de față în Ținutul Contra Costa, pentru prinderea așa-numitului Om Lup a luat o întorsătură ironică; ultima lui victimă a fost identificată drept Paula Frazier, nora locotenentului Llewellyn Frazier din biroul șerifului ținutului respectiv.” N-am să uit niciodată chestia asta, spuse Lew, repetând anunțul televiziunii ca pe o coloană de cifre.

— O să-l prindem noi, Lew, nu te teme, spuse Rafe, roșindu-se puțin. Toți vrem să se sfârșească odată.

— Aș fi vrut să se oprească la nouă. Era deja suficient de rău și așa. Și uită-te cum plouă.

— Azi o să le fie foarte greu și jeepurilor, spuse Rafe, sperând că vor reveni la subiecte de discuție ceva mai comode.

— Și elicopterele. Se pipăi la sold, unde avea pistolul calibru 38. Cu alte cuvinte, depinde de noi.

Continuă să se uite pe geamul din dreptul său, și astfel Rafe nu-i văzu zâmbetul hotărât și îngustarea ochilor; poate era mai bine așa.

Când Michael Gilchrist l-a văzut pe Aaron, primul său impuls a fost să o sune pe Janice Wheeler și să anuleze întâlnirea lor.

— Arăți de parcă nu ai fi dormit toată noaptea, îi spuse el lui Aaron.

— Chiar așa și e, îi răspunse Aaron, prea obosit să se mai războiască cu psihiatrul. Oricum, nu contează prea mult.

— Din cauza anchetei tale, presupun, îl acuză Gilchrist.

— Într-un fel, îi răspunse Aaron. Nu vreau să discut despre asta. Nu este... important. Nu-i venea foarte la îndemână să zică această minciună. Vreau să mergem la ședința aceea de hipnotism regresiv.

O spuse cu mai multă căldură decât până în acel moment și acest fapt îl convinse pe Gilchrist să cedeze.

— Arăți foarte obosit. Dacă nu te simți în stare să rezisti la ședința de regresivitate, atunci, începu el, fiind imediat întrerupt.

— Ba am să rezist. Trebuie să rezist, spuse el, acuzându-l pe Gilchrist cu degetul. Acum cauți o scuză ca să nu mai mergem: ei bine, n-am să ți-o ofer. Bronco-ul meu e în parcare. Nu se mai ostenise să-și scoată haina de ploaie. Ești gata?

— Imediat. Cred că ar fi mai bine să conduc eu, adăugă Gilchrist

sculându-se în picioare cu încetineală intenționată. S-ar putea să nu prea ai chef de condus după ședința de hipnoză, sau să nu fie bine să rulezi atunci.

— Îți faci griji pentru mine? întrebă Aaron într-un mod sfidător. Presupun că ar trebui să-ți fiu recunoscător.

— Recunoștința nu face parte din relația dintre medic și pacient, îi spuse Gilchrist îmbrăcându-se cu haina de ploaie.

— Hai, lasă chestiile astea, îi recomandă Aaron.

Gilchrist nu-i dădu nici o replică, deși prin minte îi trecuseră mai multe răspunsuri tăioase. Făcu semn spre ușă și ieși înaintea lui Aaron din cabinet, încheindu-se la mantaua de ploaie. Îi arătă BMW-ul de culoare cafenie din parcare, făcându-se că nu remarcă privirea disprețuitoare pe care i-o aruncase Aaron.

— Ce mai mașină! îi strecură Aaron când se suiau.

— Da, nu e un Bronco ca al tău, totuși e o mașină destul de bună, îi replică Gilchrist pornind motorul.

Geamurile se acoperiră de aburi și Gilchrist acționează imediat aeroterma.

— Faci pe nebunul, îi spuse Aaron vag amuzat. De fapt ești snob sau încerci să-ți convingi pacienții că nu sunt zadarnice sumele pe care le pretinzi?

Gilchrist porni atât de brusc mașina, încât aceasta derapă puțin.

— Îmi place BMW-ul ăsta, spuse el.

— Te cred și eu. Cât durează călătoria?

— Ceva mai puțin de douăzeci de minute. Poți să asculți radioul sau o caseta, dacă nu vrei să conversăm, spuse medicul, conștient că nu-și dorea să înceapă o ceartă cu Aaron.

— Te folosești de tactica diversiei îi sugerează Aaron. Ce fel de casete ai?

— Niște muzică clasică, soft rock și puțin folk. Nu era foarte sigur, dar avu senzația că pe Aaron îl amuza lista înșirată de el. — Există și radio, poți să alegi ce vrei tu.

— Îți plac emisiunile-dialog? întrebă Aaron, fiind sigur de răspunsul pe care avea să-l primească.

— Nu, confirmă Gilchrist presupunerea lui Aaron.

Medicul nu mai scoase nici un cuvânt mai bine de cinci minute; își spuse că trebuia să se concentreze la drum, din cauza ploii.

— Hipnotizatoarea știe ce doresc eu? întrebă Aaron din mijlocul tăcerii, atât de neașteptat, încât Gilchrist tresări.

— Știe că dorești să te întorci în timp la o experiență trăită în Vietnam. Nu i-am spus mai mult de atât și nici ea nu a dorit să afle. Nu dorește să poată anticipa ceva, deoarece astfel nu va fi tentată să te forțeze.

Repeta ceea ce-i spusese Janice și constată pentru prima oară că aceste cuvinte căpătaseră un înțeles și pentru el.

— Nimeni nu ar putea face un asemenea lucru, spuse Aaron, privind spre munții împăduriți. Gărzile călare ale șerifului au ieșit în teren, nu-i așa? Îl caută pe criminal. Ca în vechiul vest sălbatic, îl vânează pe omul cel rău.

— Acum folosesc și elicoptere și jeepuri, îi reaminti Gilchrist.

— Ți se pare un gest cavaleresc? zise Aaron, însoțindu-și întrebarea de un singur hohot de râs.

— Caută un nebun care violează și ucide femei, spuse Gilchrist. Nici asta nu e deloc cavaleresc.

Aaron nu mai zise nimic până când nu ajunseseră la casa lui Janice Wheeler; fluieră admirativ.

— Are situație, nu glumă! Hipnoza trebuie să fie o afacere excelentă.

— Are și alte venituri, spuse Gilchrist, nu foarte bucuros să-i dea lui Aaron această informație.

— Norocul ei, spuse Aaron, în timp ce se apropiau de o ușă laterală, pe unde se intra în cabinetul ei.

Janice le deschise imediat, strângându-i mâna lui Gilchrist înainte de a i se adresa lui Aaron.

— Dumneata ești domnul Holliman? Sunt Janice Wheeler. Te rog să intri.

Acum când era atât de aproape de ținta sa, Aaron se simți cuprins de nesiguranță. Se uită în jur, neliniștit.

— Poate că ai dreptate, Mike. S-ar putea să nu fie cel mai potrivit moment.

Gilchrist ridică din umeri.

— Tu ai insistat să facem asta. Dar dacă acum consideri că nu...

Janice interveni imediat:

— De ce nu intrați în cabinetul meu? Puteți discuta din nou motivele pentru care dorești această regresiune; bem o ceașcă de ceai și recapitulăm perioadele din viața dumată pe care dorești să le sondăm și apoi te poți hotărî dacă vrei sau nu să pornim. Le arată ușa dublă ce se deschidea din acel coridor. Vă rog.

Aaron îl privi o secundă pe Gilchrist un lucru pe care îl văzu în fizionomia psihiatrului îl împinse să ia o hotărâre.

— OK, Să ne apucăm de treabă. O urmă pe Janice, făcându-i semn și lui Gilchrist să vină după ei. Participi și tu la spectacol, fără îndoială!

Gilchrist nu consideră că merită un răspuns.

— Te rog să-l ții pe... omul acela departe de mine, îi spuse Lew lui Gary Delgado, începând să-i pună șaua lui Topper; îl văzuse pe Eugene Protheroe apropiindu-se de el prin grajd, cu magnetofonul pregătit.

— Cum aveai de gând să-i zici? îl întreabă Gary.

Calul său acoperit de pete și cu capul ca al unui berbec era deja înșeuat, iar Gary tocmai se pregătea să-l scoată din grajd când îi vorbise Lew.

— Nu e un cuvânt pe care să-l găsești tipărit în *Register*, îi răspunse Lew cu voce scăzută.

— Te cred, spuse Gary, plasându-și calul în așa fel încât să blocheze calea spre despărțitura lui Topper și a lui Patton. Făcu totul foarte încet și temeinic, urmărind atent sosirea lui Protheroe.

Reporterul strâmba zdravăn din nas, din cauza mirosului pătrunzător al animalelor; i se adresa direct lui Gary:

— Tu ești unul dintre adjuncți, nu?

— Da, domnule, răspunse Gary, lăsând să se vadă limpede că nu are nici un pic de respect față de el.

— Locotenentul Frazier este pe aici? Mi s-a spus că boxa sa se află pe undeva prin zonă.

Era aproape sigur că locotenentul Frazier se mai afla încă la grajduri, pentru că nu îl văzuse ieșind, deși se afla acolo de peste o jumătate de oră.

— Topper și Patton; da, domnule, aici sunt, spuse Gary desfăcând foarte încet frâul calului său, trecându-l peste gât și punându-i zăbala în gură.

— Și locotenentul Frazier? se interesă Protheroe.

— E ocupat, domnule. Ne aflăm în cursul unei investigații. Vorbea cu Protheroe de parcă ar fi fost un elev de clasa a treia, puțin retardat.

— Asta știi, spuse Protheroe, evitând să facă vreo remarcă

nepotrivită. Vreau să-i vorbesc.

— Îmi pare rău, domnule, dar el nu vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, spuse Gary făcându-și de lucru cu frâul.

— Nu înțelegi, se burzului Protheroe. În momentul de față, el și familia lui sunt în centrul atenției, iar...

— Cu toate acestea, el nu vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră și cu nici un alt reporter, spuse Gary strângând chinga pentru a doua oară, asigurându-se tot timpul că Protheroe nu poate trece pe lângă el.

Lew se grăbi cu pusul șei atâta cât îi îngăduia mâna bandajată, înjurând tot timpul în gând, în acest răstimp. Afurisit să fie dacă se lăsa convins să-și expună public durerea spre beneficiul celor care făceau reclamă în *Register* sau în oricare alt ziar. Auzea cât de bine se descurca Gary înaintea asaltului și decise că îl subestimase pe tânărul său coleg Gary Delgado era mult mai abil decât își închipuisese până atunci. Își fixă sacul la oblânc, verificând mai întâi dacă lanterna avea baterii bune. Punându-i grăbit frâul lui Topper, se gândi la un mod de a se recompensa față de Gary, după ce trecea toată nebunia.

— Nu poți să mă împiedici să stau de vorbă cu locotenentul Frazier, insistă Protheroe, devenind agresiv.

— Pot încerca totuși, domnule, răspunse Gary și își duse mâna la tocul revolverului, apoi îndepărtă piedica ce îi ținea calul în loc. Îmi pare rău, domnule, dar acum trebuie să plecăm în patrule. Ești gata, Lew? strigă el peste umăr.

— Da, da, răspunse Lew suindu-se în sa, simțind o zvâcnire de durere de-a lungul piciorului și spatelui.

— Nenorocitul., izbucni Protheroe, zbierând la Gary, care se afla deja în șa.

— Nu e frumos să vorbești așa eu un om al ordinii, îi spuse Gary, ținându-și calul între Protheroe și Topper.

Dar Protheroe nu se dădea bătut chiar așa de ușor și începu să țipe:

— Locotenent Frazier, puteți să îmi spuneți în ce fel va modifica această ultimă tragedie cursul anchetei?

— Dacă urlă s-ar putea să se sperie caii, spuse Gary.

— Nu, nu pot, spuse Lew și își îndemnă calul să o ia la galop, lucru interzis în grajd.

— Asta înseamnă că vă veți mări eforturile, pentru a-l aduce pe acest asasin înaintea justiției? îl urmări Protheroe.

Răspunsul lui Lew se pierdu, deoarece Gary încalcă și el regulamentul, luând-o la trap după Lew.

— Îmi plac unii reporteri, chiar dacă se agață ca râia de om, însă pe ăsta nu pot să-l sufăr. Întotdeauna am senzația că încearcă să-l ajute pe cel urmărit.

— Mda, spuse Lew, trăgându-și mai adânc pălăria peste ochi, din cauza ploii. Câți oameni mai fac patrulă, în afară de noi?

— Întreaga garnitură. Rafe se ocupă de partea estică, eu de sud, tu ai nordul, iar Faber vestul. Echipele sunt formate ca și până acum: doi călăreți și un jeep. Avem două elicoptere în aer și unul de rezervă, de la departamentul poliției din Oakland. Se întoarse și privi înapoi. — Are să ne ajungă din urmă.

— Haide să mergem la punctul de adunare, spuse Lew, scârbit de hotărârea cu care urmărea Protheroe să profite de pe urma durerii lui.

— Ai de gând să faci două schimburi? întrebă Gary cu o urmă de îngrijorare.

— Desigur, toată lumea face la fel.

Era un răspuns destul de limpede, suficient poate pentru a-l reduce la tăcere pe Rafe Winfield, dar nu și pentru Gary.

— Ești convins că așa trebuie? insistă el.

— Mda, răspunse Lew. Ai vreo rezervă pe care vrei să ți-o exprimi în mod oficial?

— Dumnezeuule, nici vorbă, spuse Gary. Tu știi mai bine ce ai de făcut. În orice caz, adăugă el câteva secunde mai târziu, dacă situațiile noastre ar fi inversate, tu mi-ai pune aceleași întrebări, este?

Lew era gata să nege totul, dar conștiința lui îi spuse atunci că Gary avea dreptate. Îl opri pe Topper în loc.

— Și eu aș fi procedat la fel, și ar fi fost un lucru normal. Ți-am dat răspunsul, ești mulțumit?

— Desigur. Haide să plecăm și să-l prindem pe ticălosul ăla.

Expresia lui Gary nu dezvăluia nimic din gândurile lui.

— Ești sigur că personalul american pe care îl investigai te-a trădat vietcongolui? întrebă Janice, după ce îl adusese într-o stare de transă profundă, pentru a-i putea reactualiza amintirea evenimentelor care precedaseră detenția.

— Da, spuse Aaron.

— Cum poți să fii atât de sigur? întrebă ea, aruncându-i o privire lui Gilchrist, care stătea cu coatele sprijinite de genunchi și asculta atent și sceptic.

— Așa mi-au zis. Figura lui Aaron era disperată. Ceilalți prizonieri din lagăr, cei care m-au bătut când am ajuns acolo. Ei mi-au spus.

— Nu crezi că ar fi putut să te mintă? întrebă Janice foarte calm, așa cum vorbea tot timpul.

— Nu, nu! izbucni Aaron.

Janice îi puse mâna pe umăr.

— Ești în siguranță, Aaron, nu ai de ce să fii îngrijorat, nimic nu te amenință. Respiră adânc. Relaxează-te. Ești în siguranță. Ascultă vocea mea, numai vocea mea și răspunde-mi la întrebări fără frică sau suferință. Atâta timp cât îmi auzi vocea, nimic nu te amenință. Poți vorbi orice, fără teamă. Ascultă-mi vocea, Aaron, ascultă-mi vocea. Ea te calmează. Te simți bine și ești relaxat și poți să-ți amintești toate lucrurile din trecutul tău, fără a-ți fi teamă! Poți să-mi vorbești despre ele fără ca să te pui în primejdie și fără sa suferi.

— Chiar funcționează trucul ăsta? întrebă Gilchrist cu voce scăzută.

Janice ridică o mână, avertizându-l că trebuie să tacă din gură.

— Nu auzi decât vocea mea, Aaron, numai vocea mea. Atâta timp cât îmi asculți vocea, te afli în siguranță și nu ți se poate întâmpla nici un rău. Stai liniștit și întoarce-te în zilele când erai prizonier de război într-un lagăr. Se răsuci în scaunul ei și îi făcu semn lui Gilchrist, vorbindu-i pe mutește: Dacă nu te potolești, te dau afară.

Gilchrist ridică brațele, în semn că a înțeles.

Janice își concentră din nou atenția asupra lui Aaron.

— Te afli din nou, în lagăr, acum. Ce vezi?

— Cuști, spuse Aaron trist, ca de foarte departe. Sentinele cu arme și cuști. Bărbați chirciți în ele. Noroi peste tot.

— Vorbește-mi despre lagăr, Aaron. Ce-ți amintești despre el? Janice îl scruta atent, pentru a nu-i scăpa nici un eventual semn de alarmă.

— M-au bătut. Americanii. Vietnamezii m-au băgat într-o cușcă din cauza asta. Una din laturi era deschisă. Pe acolo intra ploaia, fără încetare. Toată ziua și toată noaptea. Respirația îi devenise neregulată. Nu poate fi oprită în nici un chip. Zgomotul își duse mâinile la urechi nu se oprește niciodată și doare.

— Acum nu te doare, Aaron. Acum ești în siguranță. Auzi vocea mea și știi că ești în siguranță. Așteaptă până ce respirația îi reveni din nou la normal. Foarte bine. Spune-mi de ce te-au bătut. Nu o să te mai bată

nimeni, nu ai de ce te teme. Spune-mi de ce te-au bătut.

— Am lucrat în serviciul de informații. Știam ce afacere puseseră la cale. Aproape reușisem să-i prind. Vietnamezii au pus mâna pe câțiva dintre ei, dar și pe mine. Ei au dat vina pe mine. Clătină din cap, neîncredător. Eram cu toții prizonieri ai vietcongului, dar ei, ei au spus vietnamezilor că eu sunt agent secret. Eu nu eram, sau nu în modul în care își închipuiau vietnamezii. Le-au spus că mă folosesc de prostituate pentru a prinde soldați ai vietcongului, iar comandanții lagărului le-au dat crezare. Ochii lui Aaron vedeau acum lucruri petrecute cu atâția ani în urmă. Atunci au adus-o pe Soața Durerii, pe Ba Phao.

Janice îl potoli din nou, asigurându-l că nu are ce i se întâmpla, începuse însă să se întrebe cât de profundă era afecțiunea lui Aaron. Era supărată, atât pe Gilchrist, cât și pe ea însăși.

— Aaron, cine este Ba Phao?

— Soața Durerii, Soața Durerii, spuse el, transformând cuvintele într-o tânguială nesfârșită. Ba Phao. Ba Phao. Ba Phao. Mi-au arătat ce este în stare să facă.

Își lăsa brusc capul pe spate și începu să urle.

— Aaron! spuse Janice, pierzându-și o parte a calmului și așezându-i o mână pe umăr. Ești odihnit și liniștit. Nu auzi decât vocea mea, doar vocea mea, ești în siguranță și nu te temi de nimeni.

Se ridică și îi făcu semn lui Gilchrist să iasă împreună cu ea în anticameră. De îndată ce se aflau afară, Gilchrist o întrebă:

— Ce naiba se întâmplă cu el?

— Exact asta doream să te întreb și eu, îi răspunse Janice tăios. Cine este această Ba Phao și de ce îi este așa de teamă de ea? Întrebă ea, fiecare șoptă a ei având duritatea unei lame de cuțit.

— Nu știu, recunoscui Gilchrist cu glas tremurat. Nu mi-a vorbit niciodată despre ea până acum și nici în fișa sa nu se pomeneste nimic.

— Minunat, spuse Janice. Și acum ce ai vrea să fac? Să continui cu regresiunea sau vrei să-l scot din starea de hipnoză?

— Nu știu ce să zic, răspunse Gilchrist după câteva secunde de gândire. Dacă poți să-l controlezi în continuare, ar putea fi foarte util și am descoperi ce anume i-a provocat imensa lui nervozitate și vrei să spui că nu știi? Absolut nimic? Îl întrebă Janice, cu voce reținută încă, totuși cu jumătate de octavă mai sus decât înainte.

— Nu, răspunse Gilchrist, frecându-se la bărbie. Există vreo șansă ca să fi inventat totul?

— Nu este imposibil, dar mă îndoiesc. Începuse să fie foarte supărată pe Gilchrist. Și de ce mă rog ar inventa așa ceva?

— Povești pe care le-a auzit în Vietnam sau de la alți veterani din spital. Ridică din umeri. — De unde știu eu că nu ne povestește ceva auzit?

— E prea puțin probabil, dacă te gândești la cicatricele de pe trupul său. Cineva i-a provocat un rău îngrozitor, și nu numai o dată, ci de mai multe ori. Cicatricele acelea nu i-au apărut accidental. Ridică un deget în semn de amenințare. Nu voi mai tolera nici un fel de nouă întrerupere. Regresiunea pe care o întreprind în momentul de față este cu mult mai dificilă decât mi-am închipuit, și aceasta în mare măsură din cauză că tu presupui că Aaron și-a fabricat o parte a experiențelor sale și și-a suprimat altele, încheie ea și o porni din nou spre cabinet.

— Ce-ar fi să-l lăsăm în pace să doarmă? îi sugeră Gilchrist. Putem pune la cale o metodă mai bună de abordare a acestor amintiri ale lui, dacă despre asta e vorba.

— Da, așa trebuie să procedăm, spuse Janice într-un fel care lăsa să se înțeleagă că ar fi trebuit să facă astfel de la bun început, după

părerea ei. Însă nu pot să-l las să revină la realitate, pur și simplu, din cauza vârtejului de care este bântuit acum. Are nevoie de unele pregătiri, trebuie să-i pun la dispoziție anumite instrumente, care să îl ajute să facă față valului de amintiri care s-a declanșat.

— Există și medicamente care ne pot ajuta, începu Gilchrist, dar Janice îl opri imediat.

— Ar fi un gest nechibzuit, spuse ea. De fapt, cel puțin o parte a răului din el a fost provocat de medicamente. Omul acesta nu are nevoie să se joace cineva cu conștiința lui, doctore Gilchrist. Se uită în direcția ușii. Trebuie să mă întorc la el.

Iar după ce își va reveni din transă, noi doi trebuie să purtăm o discuție foarte serioasă.

Gilchrist se întoarse în cabinet profund rănit în amorul propriu. Nu era suficient că Janice Wheeler, pe care o considera un soi de șarlatancă cu diplomă, îl acuza pe el *pe el* de iresponsabilitate, dar ca să ajungă să-i explice cum trebuie să se poarte cu un pacient, asta i se părea strigător la cer. Se așează din nou, fierbând de ciudă.

Janice începu să-i vorbească iarăși lui Aaron, cu voce calmă și mângâietoare, așa ca la început.

— Ești în siguranță. Nimic nu-ți poate face rău. Ești calm și relaxat.

— Ba Phao, șopti Aaron. Ba Phao.

— Poți să-mi spui cine este Ba Phao? Întrebă Janice, încruntată.

— Soața Durerii, răspunse Aaron și mai agitat decât înainte.

— Ești calm, Aaron, îi reaminti Janice mai insistent.

— Ea cunoștea durerea, știa totul despre durere. Vocea lui avea inflexiuni de bocet. Ei știau au aflat că eu eram răspunzător de moartea acelor femei și atunci au adus-o. Deși nu vedeau nimic palpabil, ochii săi se mișcau în toate direcțiile. Mi-a promis chinuri, chinuri fără de sfârșit. Avea figura unui înger, fără nici un rid sau defect. Lui Maxwell i-a tăiat penisul cu dalta. Hohoti oribil. M-a obligat să mă uit. Făcea tot felul de lucruri care te excită, însă nu în chipul convenit, ci cu ajutorul unor fire și baterii. Apoi se cățăra pe mine și mă drăgălea, blestemată să fie! până când mă excitam. Și atunci, numai atunci, îmi punea picioarele pe cărbuni aprinși sau îmi cojea pielea de pe degetul mare sau de pe mână sau

Gilchrist se albise în timp ce asculta șirul cuvintelor, aducându-și aminte de urmele pe care le văzuse pe trupul lui Aaron. Oricât de neverosimil suna, i se părea pentru prima oară că aude purul adevăr din partea pacientului său.

— Aaron, ești calm, repeta Janice. Nu ești în nici o primejdie.

— Spunea că din pricina femeilor care au murit! Îmi spunea asta și se uita cum zac în afurisita de cușcă, cu puroiul scurgându-se din mine. Au adus-o special pentru mine. Drace! Cât de mult îmi doream să o omor! Vroiam să-i plătesc pentru fiecare chin îndurat, exact în același fel! Se ridică brusc în picioare, înlătură cu brutalitate mâna lui Janice și lovi cu putere peretele cu pumnul. Se auzi zgometul unui os care se frânge, iar Aaron zâmbi, apoi strigă: Are să mă găsească! Afurisită să fie! Mi-a promis că o să mă găsească. Oriunde plouă, are să mă găsească și are să mă ucidă. Vroia să mă omoare. Mi-a explicat cum o va face. Are să-mi taie buzele și mâinile și penisul și picioarele și o sa stea sa se uite la mine cum mi se scurge ultima picătură de sânge.

Tremura din tot corpul, urlând de teamă. Janice se uita cum Aaron se învârtea prin cabinetul ei ca o fiară în cușcă, ascunzându-se și tupilându-se prin colțuri și nu-i venea să-și creadă ochilor. „Sfântă Fecioară Maria,” șopti ea, simțind nevoia să se roage, pentru prima oară după zeci de ani.

Gilchrist văzu că Aaron se apropie de el și se grăbi să se ferească din calea lui. Puse scaunul între ei, deși Aaron nu părea conștient de prezența lui.

— Aaron, pronunță el pentru a-i testa reacția și nu se supără când constată că aceasta nu apărea; continuă să se uite la Aaron, neștiind ce ar trebui să facă.

Aaron se lăsase să alunece la baza unui perete și se ghemuisse acolo; urletele se transformaseră în scâncet și își ridicase brațele, pentru a-și proteja fața și capul. Atunci se petrecu în ei o schimbare subtilă: pe lângă groaza nemăsurată își făcu acum apariția și furia.

— Aaron? încercă Janice un apel, deși era conștientă că îi scăpase cu totul de sub control.

Cuprins de un delir neașteptat, se repezi la ea și se pregăti să o prindă, emitând un sunet inuman. O înșfăcă și se folosi de greutatea sa pentru ca să o pună la pământ, cu gura larg deschisă, oprindu-și dinții la mai puțin de un centimetru de gâtul femeii. Trăgea de ea și de hainele ei, în timp ce Janice țipa, încercând să-l lovească sau să-l zgârie Aaron îi sfâșie cea mai mare parte a hainelor și își înfipse dinții în umărul ei.

Strigătul ei lung și sfâșietor avu darul să-l scoată pe Gilchrist din starea sa de stupeoare. Se scutură și, într-un acces de sentiment de vinovăție cum nu mai cunoscuse niciodată în viața lui, puse mâna pe scaunul pe care stătuse și-l lovi pe Aaron în spate cu toată puterea. Spre deosebire de scaunele din filme, acesta nu se sfărâmă, nici măcar nu se rupse. Se auzi în schimb un sunet dezgustător, acela de coaste sfărâmate.

Aaron smulse atunci obiectul din mâinile lui Gilchrist, urlă la acesta și îl împinse până la perete. Gilchrist încercă să vorbească, dar figura inumană cu care se trezise în față îi opri cuvintele în gât. Simțea instinctiv că orice apel făcut către cineva sau mai degrabă *ceva* atât de bestial ca animalul acela rapace ascuns în ceea ce aducea cu trupul lui Aaron Holliman nu avea nici o șansă de izbândă. Scaunul se zdrobi de perete și parțial de propriul său corp; înainte de a-și pierde cunoștința, apucă să vadă acel travesti al lui Aaron aplecându-se asupra corpului inert al lui Janice Wheeler.

După mai mult de douăzeci de minute, Gilchrist își reveni, lovit imediat de o duhoare ca de criptă. Covorul pe care îi zăcea capul începuse să se înțepenească din cauza sângelui uscat. Gilchrist se ridică în genunchi, luptându-se cu greața care amenința să-l copleșească. Se ridică în picioare, văzu ce-i făcuse pacientul său lui Janice Wheeler și se încovoie.

Ferindu-se teribil să nu se uite din nou în direcția ei știind totuși că nu-și va șterge niciodată din memorie imaginile acelea ieși împleticindu-se în anticamera cabinetului și întinse mâna spre telefon.

O duzină de ajutoare de șerif și membri ai gărzii călare, toți obosiți și înfrigurați, se pregăteau pentru cel de al doilea schimb. Cei mai mulți se îngrijiseră, cât de cât, de caii folosiți în primul schimb și își pregăteau alții pentru a pleca din nou. Încă nu era ora patru, iar ploaia cădea tot mai tare de o oră încoace. Noroiul devenise o problemă din ce în ce mai grea, mai ales acum, când jeepurile nu mai aveau acces pe două dintre potecile folosite în caz de incendiu. Voluntari ai Asociației Călăreților din Martinez aduseseră cafea fierbinte, supă și sandvișuri pentru călăreți; majoritatea polițiștilor terminase acum de mâncat și, împreună cu cei din

gardă glumeau cu voluntarii, nu cu prea mult chef.

Lew reușise să pună șaua pe spinarea lui Patton și se lupta să-i strângă chingile. Se hotărâse aproape să o sune pe Rowena înainte de a-și începe cel de al doilea schimb, când veni spre el una dintre fetele ranger.

— Aveți o convorbire telefonică, spuse tânăra roșcată.

— Cine este? întrebă el văzându-și de treabă, deoarece nu avea nici cea mai mică intenție să stea din nou de vorbă cu presa.

— Sunt cei de la birou. Florence Hoven. Spune că este foarte important. Foarte important, spuse tânăra, hotărâtă să nu plece, decât dacă i se comanda acest lucru.

— Presupun că trebuie să răspund, spuse Lew, încercând să-și imagineze ce putea considera Florence suficient de important ca să-l cheme. În biroul central?

— Da, linia doi. Ezită. Vreți să termin eu pregătitul calului în locul dumneavoastră?

În mod obișnuit, Lew ar fi respins cu tot disprețul o asemenea ofertă, dar de această dată ridică din umeri:

— Desigur, de ce nu? Mulțumesc. Mergând spre birou, se întrebă dacă voluntarii vor avea ideea să-i pună și lui în termos niște supă; l-ar fi ajutat foarte mult când i se făcea frig. Intră în biroul principal și ridică receptorul. Lew la aparat; ce s-a întâmplat, Florence?

— Gilchrist tocmai a sosit la serviciul de urgențe, începu ea, sumbră și tulburată. A lăsat un raport.

— Ce-i cu asta? spuse Lew oftând. Administrația Veteranilor nu se poate descurca singură?

Simțea că avea suficiente pe cap și nu putea să se mai ocupe și de altceva.

— Nu este problema Asociației, sau nu direct, în orice caz. Lew, trebuie să-l asculți. Raportul a fost înregistrat pe bandă. Îi dau drumul chiar acum. Te rog.

Un anume lucru din vocea ei, un lucru pe care nu îl mai sesizase niciodată îl convinse pe Lew să asculte banda.

— Mda. O.K.

Își întinse un picior peste marginea biroului și rămase nemișcat: banda începu să-i dezvăluie informațiile destul de confuze ale lui Michael Gilchrist, în timp ce medicii de la urgență îi tratau coastele rupte, numeroasele contuzii și răni. Pe măsură ce asculta, atitudinea lui Lew era tot mai gravă.

Lew se folosi de sistemul de amplificare al grajdului pentru a anunța un ordin neașteptat: toți polițiștii, rangerii și călăreții din gardă trebuiau să se prezinte neîntârziat în arena acoperită. Plecă și el apoi într-acolo; avea priviri fixe.

În arenă îl așteptau treizeci și doi de bărbați mirați, iar câțiva dintre ei începuseră deja să facă glume în legătură cu o schimbare a planului de bătaie.

— Chiar așa și este, începu Lew într-o manieră care le atrase tuturor atenția ca este vorba de ceva serios. Avem informații noi despre Omul Lup. Trebuie să se oprească puțin, nu din cauza mulțimii de întrebări, ci mai degrabă din pricina propriilor sale emoții. Avem un martor ocular, spuse el când întrebările se mai potoliră. Identificare sigură, care va rezista în oricare tribunal. Își privi mâna bandajată. Este periculos, extrem de periculos.

— Hei, astea sunt bancuri, strigă unul din oamenii din gărzi. Noi suntem băieți, iar lui nu-i plac băieții.

— Este periculos, repetă Lew, potolind încă o dată valul de

amuzament. Nu știu cu precizie dacă este înarmat, însă nu trebuie să ne asumăm nici un risc. De la secția noastră sunt aduse acum arme pentru menținerea sub control a dezordinilor și o duzină de carabine. Fiecare dintre voi va primi câte una, în plus față de pistoalele pe care le posedă deja personalul angajat. Își ținea privirile în jos. Este experimentat în ceea ce privește lupta în junglă și a ucis și cu mâinile goale. Există dovezi ca ar fi nebun.

— Ei, haide! protestă unul dintre oameni.

— Iar auzim tâmpeniile astea! se revoltă altul.

— E nebun, repetă Lew. Se comportă și probabil se și consideră un animal sălbatic.

Se așternu liniștea, apoi se auziră câteva chicote.

— Hei, Lew, nu ne dai și niște gloanțe de argint împreună cu acele carabine? strigă Rafe Winfield.

— Nu e de glumit, spuse Lew. Nu ne luptăm de fapt cu un om, deși posedă viclenia umană. Oftă. Bărbat. Alb. Un metru nouăzeci, șchioapătă, este solid, prezintă cicatrice puternice pe corp, păr castaniu închis, o parte albit, ochi căprui.

— Nu are cumva și un nume? strigă unul dintre polițiști.

Lew răspunse cu greutate.

— Holliman, spuse el în cele din urmă, ridicând vocea, pentru a acoperi zgomotul ploii. Aaron Holliman.

— Cum naiba? exclamă Rafe.

— Holliman? repetă un polițist.

— Ei, haide, Lew, spuse Gary. Nu mi se pare amuzant.

— Nu, răspunse Lew calm. Nici nu este. Măsură oamenii adunați în arena acoperită. — Nu aș vrea ca vreunul dintre voi să facă greșeala să-și închipuie că ceea ce urmărim noi acum este Aaron: nu este așa, sau nu este așa rațional vorbind. Am auzit ce a spus psihiatrul și sunt în posesia declarației lui de martor ocular. Indiferent ce este Aaron Holliman, nu îl urmărim pe el personal. Noi urmărim un... animal. Ceva scăpat de sub control.

— Hei, Lew, nu pot să cred, spuse Rafe, făcând o ultimă tentativă curajoasă de a sparge acest cerc vrăjit, care îl făcea să despire.

— Ceva s-a întâmplat cu Aaron. Aaron nu mai există. Trebuie să uitați tot ceea ce știați și gândeați despre Aaron, spuse el, uitându-se atent la oamenii din jurul său. Avem acum de-a face cu un animal de pradă, care, ne vânează fără odihnă. Iată la ce trebuie să ne așteptăm!

Gary făcu o ultimă tentativă de a glumi.

— Totuși, ești sigur că nu avem nevoie de gloanțe de argint?

Întrebarea lui nu stârni decât câteva zâmbete destul de palide.

— Nu, răspunse Lew cu seriozitate. Nu cred că de asta avem nevoie.

Cel de al doilea elicopter aparținând administrației parcurilor era pe cale să se ridice când un om apăru fugind în ușa pe jumătate deschisă.

— Hei, strigă el, acoperind zgomotul palelor. Hei, vreau să vin și eu cu voi, băieți, spuse Eugene Protheroe, arătând legitimația sa de ziarist și o bancnotă de o sută de dolari. Uite, ca să merite și pentru voi. Oferind banii, începu să râdă. Haideți, băieți. Știu că aveți și voi nevoie. O sută de dolari. Libertatea presei.

— Perfect, spuse pilotul, întorcându-se către rangerul de pe locul pasagerului. Ce-ar fi să ne mai dai încă una?

— Să știi că nu prea e voie, spuse rangerul, privind cu lăcomie suta de dolari.

— Câte una pentru fiecare, acceptă Protheroe, și cea de a doua bancnotă îi apăru în mână, ca la scamatori. O oră, adăugă el, văzând că cei doi ezită. Nu pun întrebări și plătesc cu bani gheață.

Era o sumă suficient de mică pentru ce știa el că ar putea realiza cu plimbarea lui; avea posibilitatea sa prezinte la prima mână, ca martor ocular, cea mai stranie urmărire a unui om din istoria Ținutului Contra Costa.

— O sută de dolari pentru o oră, murmură pilotul, fără a se uita direct la rangerul de lângă el. Pentru fiecare dintre noi.

— Ce naiba! exclamă rangerul. Suie-te. Numai să nu spui nimănui că noi te-am lăsat. Dacă întreabă cineva, spui că ai fost pasager clandestin.

Protheroe se urcă în aparatul de zbor, cu toate carnetele și magnetofonele sale.

— Eu sunt pregătit, domnilor, spuse el zâmbind, și elicopterul se înalță în aer.

— Noi răspundem de sectoarele nordic și vestic, spuse pilotul, în timp ce Protheroe se așezase pe scaun și își prinsese centura. Vom primi și alte ordine, mai târziu. Se așează comod în scaunul său. Sau crezi că e o șmecherie?

— Ce să fie o șmecherie? țipă rangerul, ca să fie auzit.

— Identitatea criminalului. Crezi că e într-adevăr cel căutat?

Întrebă Protheroe tare, începând un interviu din pură obișnuință. Nu s-au păcălit cumva?

— Cine știe? întrebă rangerul, privind copacii ce rămăneau undeva, în urma lor.

Protheroe rânjea cu gura până la urechi, în timp ce elicopterul aluneca pe cerul încărcat cu stropi de ploaie.

— Se știe dacă a intrat în parc? întrebă Lew pe rangerul care călărea lângă el.

— Nu se știe sigur, spuse Steve Potter, strângându-și haina galbenă de ploaie în jurul trupului. Să fie al naibii, tare bine era dacă scotea nevastă-mea jacheta cea groasă de la curățătorie!

— Te înțeleg perfect, spuse Lew, pe care îl dureau umerii de o jumătate de oră. Crezi că jeepul poate sui dealul următor? adăugă el, privind drumul abrupt și noroios dinaintea lor.

— Mă cam îndoiesc, spuse Steve. Dimineața asta au trebuit să se întoarcă cu jeepul. S-ar putea ca Rollins să se urce cu al lui, dacă vine în zig-zag, cu toate că mă îndoiesc. O să fie greu și pe cai. Se aplecă și-l bătu pe gât pe Morgan, calul său. Poate ar fi mai bine să nu urcăm pe drum, ci să o luăm de-a curmezișul, peste deal. De la prânz până acum șleururile s-au adâncit și mai mult. Rămase tăcut o vreme, apoi puse întrebarea care îl preocupa de fapt în acel moment mai mult decât orice. Este adevărat că-l cunoști pe individul ăsta? Cel pe care îl urmărim?

— Ce să fie adevărat? răspunse Lew cu o întrebare, obosit să vorbească atâta despre Aaron.

— Este adevărat că a lucrat la acest caz? că știa tot timpul ce avem de gând să facem? — Steve era indignat, se vedea în același timp că admiră performanța. Cum de a reușit chestia asta?

— Mda, răspunse Lew, într-un fel e adevărat. A lucrat pentru mine. Îmi... plăcea de el. Nici nu mi-a trecut prin cap. Se uită într-o parte, Nu știam această latură a lui.

— A fost un șoc teribil, nu?

— Mai rău decât atât, spuse Lew, care încă nu fusese în stare să se împace cu moartea Paulei, privită prin prisma a ceea ce Gilchrist îi povestise despre Aaron. Ce anume putea să schimbe un om atât de radical, încât să devină ceea ce, descriesese Gilchrist. Spunea că vrea să pună capăt crimelor cu orice preț. Și, după cum o spunea, era pornit să o și facă. Această explicație era adresată mai mult lui însuși decât lui

Steve. Nu pot să înțeleg.

— Nu auzi ceva? îl întrerupsese Steve.

— Unul dintre elicoptere, asta aud, spuse Lew oprindu-l pe Patton în loc și ascultând atent.

— Nimic altceva? se miră Steve, privind în jur destul de tulburat și neliniștit; nervozitatea i se transmisese și calului, care începu să meargă pieziș și să-și arate albul ochilor.

— Nu știu bine, spuse Lew. Cred că nu. E greu de zis, când plouă atât de tare.

— Mda, confirmă Steve, privind peste umăr o dumbravă ascunsă într-o cută a dealului. Uite, cred că despre asta e vorba. Se ridică în scări și privi roată. Aș da orice să pot vedea bine ce se petrece.

— Acolo, în dumbravă, sunt câțiva cerbi, spuse Lew, care recunoscuse profilul delicat al unui animal și coarnele. Se întâmplă de multe ori în această perioadă a anului. Încep să iasă, ca să poată găsi de mâncare. Îi arată locul și lui Steve.

— Ești sigur că nu e vorba și de altceva? întrebă Steve.

— Dacă ar mai fi și altceva, cerbii aceia ar fugi de acolo imediat. Nu ar rămâne ei într-un loc în care se află o ființă ca numele lui Aaron îi rămase în gât o bestie în libertate. Haide, trebuie să ne întâlnim cu detașamentul al treilea pe creasta dealului, peste zece minute. Îl îndemnă pe Patton să urce panta, ținându-l pe lângă drumul stricat de ape. Îi făcu semn lui Steve să rămână în urma lui. Nu are nici un rost să ne înnămolim amândoi odată, strigă el în urmă, sperând că nu va fi nevoie de efort prea mare pentru ca să ajungă în vârf; simți copitele calului alunecând și încercând să se agațe de coastele spălate de ploi.

Steve îl urmă consternat, însă tăcut.

Într-un colț îndepărtat al minții sale, Aaron știa că este vinovat, că făcuse ceva atât de atroce încât nu avea cum să se mai spele vreodată de păcatul lui, dar acorda acum prea puțină atenție muștrărilor de conștiință care îl urmăriseră atâta vreme. În sfârșit avea ocazia pe care o căutase, de a scăpa de toată vina și de toată rușinea, de a alunga frica ce îl urmărea aproape de o veșnicie. Avea să izgonească pe Ba Phao și pe femeile pe care nu dorise să le trădeze niciodată. Nici una nu va mai avea vreodată puterea să-i facă rău.

Aluneca printre umbre, urmând albia pârauului și ținând sub observație poteca aflată la circa șapte metri deasupra lui. Nimeni nu cerceta de-a lungul pârauului, se gândi el triumfător, nimeni nu-și imagina că se află acolo. Se mișca ușor de la stânci la malul apei, iar apoi din nou înapoi, cu o forță atât de mare, încât i se părea de mirare că nu poate sări direct în drum. Auzi la distanță bătaia palelor de elicopter și îl străbătu un fior de frică, aducându-și aminte cât de vulnerabil era de fapt. I-ar fi fost ușor oricui să-l urmărească, să-l încolțească și să-l împuște. Ridică un pumn în direcția aparatului ce se apropia, încântat că se bucura de protecția copacilor din jur. Era în siguranță. Pentru moment, el era vânătorul. Nimeni nu știa unde se află. Chiar dacă raza de lumină mătura vârfurile copacilor, el era în deplină siguranță.

În alte vremuri ar fi chicotit, dar sunetul pe care îl scoase acum semăna mai degrabă cu un lătrat, un răs urlat care îl făcu nervos; nu se simțea în largul lui, cu atât mai mult cu cât elicopterul se opri deasupra capului. Era obișnuit cu aparatele acestea din Vietnam, unde le întâlneai peste tot. Se presupunea că ele trebuie să asigure acolo protecția, însă el știa bine cât de absurdă era această pretenție. Aparatele acestea, cu palele lor ca niște cuțite uriașe, semănaseră multă moarte. Cuțite. Își aminti măiestria cu care Ba Phao transforma o simplă daltă în cuțit, topor, în orice alt instrument de tortură. Se lăsă pe vine și

rămase liniștit până ce huruitul elicopterului se pierdu în vântul tot mai mare.

Zgomotul unui foc de carabină răsună de mai multe ori, purtat de ecou printre copaci. Aflat chiar în apropierea crestei, Lew îl opri scurt pe Patton și își luă aparatul de emisie-recepție de la brâu.

— Rafe, aici Lew. Cineva a tras chiar acum un foc în secțiunea ta.

La început nu se auzi decât pârâitul paraziților; apoi, când îl ajunsese și Steve din urmă, veni răspunsul lui Rafe:

— Alarmă falsă.

— Ar fi mai bine să nu prea avem situații din acestea, îl avertiză Lew. Nu suntem doar noi în parc. Spune-le tuturor: să nu tragă, dacă nu știi precis în ce trag. Ai înțeles? Nu trageți așa, că vi se pare vouă.

— Baker a crezut că vede ceva, răspunse Rafe, oferind această scuză fără nici un alt comentariu.

— Nu e suficient să vezi „ceva”. Toată lumea să aibă lanternele pregătite. Dar să nu mai trageți, ai înțeles?

— Și dacă detectăm hm...

— Bestia, completă Lew sec.

— Da, bestia. Atunci tragem?

Paraziții erau din ce în ce mai răi.

— Dacă trebuie neapărat, răspunse Lew, supărat pe sine pentru că pronunțase acest lucru. Spune-le rangerilor să aprindă farurile mașinilor. E suficient de întuneric ca să le folosească.

— Am înțeles, spuse Rafe. Terminat.

— Și eu, răspunse Lew, punându-și aparatul la loc sub manta, în tocul prins la brâu. Ai auzit și tu?

— Împușcătura? spuse Steve. Da, am auzit-o. Nu mai era așa de nervos ca mai înainte. Aici, pe creasta dealului, de unde avea o panoramă vastă, nu vedea de ce ar fi nervos. Îl îndemnă pe Morgan să țină pasul cu Patton. Hei, ia uită-te acolo! arătă el, străduindu-se să vadă prin ploaie.

— Elicopterul parcului, spuse Lew, urmărindu-l cum se ridică din albia unui torent, cu lumina proiecteurului îndreptată spre copaci. Nu va reuși să stârnească decât animalele sălbatice. Mă îndoiesc că... Aar... bestia se va lăsa gonită de o lumină.

— În schimb caii s-ar putea speria, când se face puțin mai întuneric, spuse Steve cu pesimism îndreptățit.

— Uite ce face, comentă Lew, urmărind cum elicopterul execută o piruetă, coborând apoi din nou în albia mărginită de pădure. Sper ca pilotul să aibă minte suficientă. Țsta nu e un loc în care să riști, mai cu seamă pe o vreme așa de proastă.

În fața ochilor îi apăruă atunci, într-o succesiune rapidă, femeile goale și mutilate, aruncate în noroi. De ce nu ar risca puțin și un pilot pentru ele? se întrebă el, când ele au riscat atât de puțin și au pierdut atât de mult?

Steve îi făcu semn spre încrucișarea de drumuri din fața lor, unde erau așteptați de doi călăreți și un jeep.

— Au ajuns devreme.

— Sau am întârziat noi, spuse Lew, fără să se ostenească să se uite la ceas.

Gary Delgado era însoțit de un membru al gărzii, fermier de lângă Clayton rangerul din jeep avea figură de adolescent, dacă nu țineai cont de ridurile profunde din jurul ochilor.

— Cum merge? țipă Gary când Lew și Steve se mai apropiaseră.

— Sunt ud și obosit, mi-e frig, și aș vrea să pun mâna pe individul ăla, răspunse Lew.

— Cam așa zic și eu, confirmă Gary. Care-i dobitocul care a tras focul acela, știi cumva?

— Cineva care-l însoțește pe Rafe, spuse Lew, înălțându-se în scări, ca să se mai întindă. Ai descoperit vreo urmă pe undeva?

— Vrei să spui, dacă l-am văzut pe Holliman? îl întrebă Gary direct. Nu, și nici semne că ar fi trecut, urme de pași, garduri rupte sau cadavre.

— Gary! îl atenționează Lew.

— Ei bine, nu am văzut nimic. Gary își mângâie arma vârâtă în husa ei impermeabilă, pe o parte a șei. — Dacă dau ochii cu el, nu avea nici o grijă. Am să-l fac...

Lew clătină din cap:

— De ce să fie tocmai Aaron!

— Tu singur afirmi că nu e vorba de el, spuse Gary, aruncându-i o privire severă.

Lew se uită și el în ochii lui Gary, spunând:

— Nu, de fapt nu e el.

Vegetația de mică înălțime stejar otrăvitor, în cea mai mare parte oferea un ascunziș perfect; Aaron stătea ghemuit, fără a ține seama de noroi și de hainele lui sfâșiate. Era fierbinte, ca și cum l-ar fi mistuit o febră. Prin vene i se scurgeau valuri de adrenalină, care dădeau forță imensă mușchilor săi. El era imun la greutățile cu care se înfruntau urmăritorii, ceea ce-i dădea o imensă satisfacție. Urmări cu privirea jeepul care lua cu greu curba; roțile se învârteau de multe ori în gol în făgașurile adânci. Înaintea lui, cei doi călăreți mergeau în liniște, urmărind cu atenție coastele muntoase.

Nu încă, nu încă, gândi creatura ce fusese odată Aaron. Avea tot timpul să-i oprească. Acum trebuia să stea ascuns, să le întindă o cursă. Rămânând în continuare protejat de tufișuri, se cățăra pe panta abruptă, îndreptându-se spre o zonă îngustată a drumului, unde acesta prezenta o cotitură în vârf de ac. Nu trebuia decât să sape puțin ca să cedeze, se gândi el. Dacă procedea funcționase în junglă, de ce nu ar merge și aici? Altă dată l-ar fi deranjat că nu are unelte, dar acum acest fapt părea lipsit de importanță. Avea să-i distrugă pe toți, iar pe urmă Ba Phao nu o să mai poată să-l găsească. Niciodată.

Încercă să se sprijine de o rădăcină ieșită la suprafață; spre mirarea lui, avea dureri în mână. O cercetă de aproape, fără a simți că alunecă pe spate. O părticică a minții sale înțelese vătămarea pe care o suferise. Cum naiba își fracturase mâna? Un scaun? Un zid? Idiotul de Gilchrist? Întrebările i se șterseseră apoi din memorie și o porni din nou spre locul unde dorea să-și organizeze ambuscada.

— Hei! urlă, Protheroe trăgându-l pe pilot de mânecă, pentru a-i atrage atenția. Ce se vede acolo?

Pilotul urmări cu privirea direcția indicată.

— Garda, răspunse el cât putea de tare. Fără jeep.

Sub ei și într-o parte cam la ora trei, se gândi Protheroe doi care urcau din greu pe o potecă îngustă, cu călăreți aplecați în față; aveau pălăriile trase până peste ochi. Protheroe în acele momente și-ar fi dorit să fi luat cu el și un aparat de fotografiat; o asemenea imagine, dacă ar fi reușit să o surprindă ar fi fost spectaculoasă, s-ar fi putut mândri cu ea peste tot.

— Mergem să verificăm următorul teren, țipă pilotul. Uitați-vă după niște locuri unde am putea coborî.

Elicopterul se înalță și se deplasă cam un sfert de milă spre vest.

Rafe Winfield strănută pentru a cincea oară în ultima oră și se

gândi, supărat, că a răcit. Îl ținea pe Gizmo la pas, lăsând cel puțin șapte metri între el și spatele jeepului. În fața lor, Jim

Byers călărea ușor. Își petrecea cea mai mare parte a timpului său liber pe aceste poteci și le cunoștea mai bine decât anumite străzi din Walnut Creek. Mergea în frunte tocmai pentru că era așa de familiarizat cu locurile, fiind silit să-și reamintească mereu că trebuie să verifice și împrejurimile.

Drumul se îngusta și făcea o curbă bruscă, într-un loc în care coastele plecau atât de abrupt din zona drumului, încât jeepului nu i-ar mai fi rămas nici un pic de loc de manevră, dacă roțile s-ar fi înțepenit în noroi. Rangerul șofer se războia cu volanul și trecu în viteză întâi plin de invidie față de călăreți chiar dacă erau mai uzi, pentru ei drumul era mult mai ușor. Jeepul se clătină, intrând pe un făgaș nou, iar motorul urla cu toată forța, în zona cea mai strânsă a curbei.

Când mașina ieși în sfârșit la drum mai bun, Rafe îl lăsă pe Gizmo să meargă mai iute, evitând urmele cele mai adânci lăsate de anvelope. În punctul cel mai ascuțit al curbei, Gizmo începu să șovăie. Rafe trase de frâu, apoi aproape căzu în momentul în care terenul începuse să cedeze sub picioarele calului. Nechezând și dând înspăimântat din copite, Gizmo încercă să se extragă din alunecarea de teren. Refuză, însă cu încăpățănare să se dea înapoi, mergând mai departe; în secunda următoare totul era pierdut: căzu cu capul înainte, pe pantă în jos, până în fundul torentului, antrenând cu sine o avalanșă; Rafe reuși să se salveze în ultima secundă, aruncându-se de pe Gizmo. Aproape îngropat în noroi, trântit pe o latură și mișcând cu greu din picioare, animalul scotea țipete ascuțite, nervoase. Rafe urmărea scena cu disperare, ținându-se cu greu de un stejar tânăr. Când văzu că jeepul se opri și Jim Byers o luase înapoi, spre el, se apropie încet de marginea alunecării, ca să vadă cât de grav rănit era Gizmo. Pentru moment, Aaron Holliman fusese dat uitării.

Asta însemna că stăvilise pe doi, poate chiar pe trei dintre ei. Aceștia nu vor mai continua urmărirea. Aaron se târî de-a lungul coastei și traversă drumul, când văzu pe celălalt călăreț și pe șofer veghindu-l pe al treilea membru al echipei. Auzi un singur foc de pistol și o luă la fugă. Mai erau și alții pe care trebuia să-i oprească. Avea să-i oprească. Dacă nu-i oprea, el nu avea cum scăpa în libertate. Ei l-ar fi găsit și l-ar fi dus înapoi. Nu mai putea suporta și a doua oară.

— Acum cine a mai tras? se interesă Lew prin radio, trebuind să aștepte răspunsul, de această dată. Rafe? Hei, Rafe? Cine a tras? Întrebă el când auzi un răspuns, într-un târziu.

— Eu, răspunse Rafe.

— Ce naiba se întâmplă? Întrebă Lew.

— Gizmo. A fost prins într-o alunecare de teren.

Se așternu tăcere. Lew își închise ochii. Acea unică împușcătură îi fusese destinată unui cal rănit de moarte.

— Doamne, îmi pare rău, Rafe.

— Cea mai mare parte a acelei porțiuni de drum nu este sigură. Anunță toată lumea de această primejdie. S-ar putea să avem și alte pierderi, dacă nu-i avertizăm pe oameni. L-am rugat pe ranger să mă ducă înapoi, la stație. Îl iau pe Cornbread, apoi o pornesc din nou...

— Pe naiba, nu! Stai acolo, spuse Lew.

— Asta înseamnă că rămâi cu o zonă descoperită, îi atrase Rafe atenția. Holliman va avea astfel o groază de spațiu prin care se poate strecura.

— Vom împărți cumva celelalte echipe, ca să ne iasă una în plus. Am să găesc pe cineva cu care să merg cine este celălalt călăreț al tău?

— Jim Byers. Tuși. Vrei să fac un lucru anume la sediul rangerilor?

— Să te usuci, să te încălzești și să stai pe lângă radio. Și să vezi dacă cei din Oakland nu ne trimit odată elicopterul acela. Curând vom avea nevoie de lumină. Lew se lăsă pe o parte în șa, ca să se ferească atât pe el cât și radioul de ploaie. Va fi o noapte lungă, voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Poți să te bizui pe mine, spuse Rafe, apoi îi făcu semn rangerului să pornească.

Cea de a doua alunecare de teren provocă prăbușirea unor stânci și câtorva copaci mai mici, avariind jeepul și fracturând umărul călărețului din gardă. Aaron se afla în partea de sus a zonei descoperite de alunecare, ascuns după stâncile rămase. Ascultă vocile supărate și speriate ale oamenilor care se agitau și strigau; nu reușea să înțeleagă ce-și spuneau, dar distingea în inflexiunile și stridentele tonurilor emoțiile ce îi stăpâneau.

Nu mai așteptă să vadă ce aveau să facă. O luă prin mijlocul tufișurilor, brațele și fața lovindu-i-se de ramuri și frunze primele semne ale iritației produse de stejarul otrăvitor se iviseră pe mâna lui fracturată.

Lew ascultă impasibil cel de al doilea raport.

— Steve, pe cine mai avem în rezervă? se interesă înainte de a da noi ordine.

— Dintre rangeri, vrei să spui? Mai sunt cei care nu colaborează la acțiunea ta, din cauză că fac de pază, ca să nu pătrundă publicul și presa. Cei mai mulți fac de patrulă pe drumuri sau se afla la stații. Își frecă mâinile protejate de mănuși, ca și cum ar fi vrut să se încălzească. E posibil să mai existe cinci oameni disponibili. Ai spus că nu putem risca să trimitem în acțiune femeii, deoarece.

— Urmărim o ființă care violează și ucide, spuse Lew. Nu avem nevoie de femeii.

— Ce părere ai despre drepturile egale? întrebă Steve sarcastic.

— Dacă găsim un bărbat violat și ucis de... ființa asta, atunci pot să vină și femeile să participe la vânătoare împreună cu noi. Își luă din nou aparatul de emisie-recepție. Hei, Rafe. Dacă găsești niște voluntari nu foarte extenuați, poți să-i trimiți pe traseu. Dacă nu poți, asta este. Nu avem nevoie aici de oameni prea obosiți ca să poată gândi.

— În cât timp?

— Cât mai repede posibil. Când sosește aici elicopterul de la Oakland?

Lew urmărise elicopterele care cercetaseră coastele muntoase și se întrebă dacă merita osteneala.

— Trebuie să sosească din moment în moment. Rafe strănută foarte tare. Scuze!

— Vreau să folosească cele mai puternice lumini pe care le au, pentru ca să escorteze jeepurile. Cred cred că Aaron ne urmărește pe noi tot atât de mult cât îl urmărim noi pe el. Făcu o pauză. Aaron Holliman, se gândi el fără ură, tu ești complet și iremediabil terminat, bietul de tine. Oricât de mult își dorea Lew să-i întoarcă lui Aaron o parte a răului pe care îl făcuse acesta, în același timp știa că el este cel suferind; sau acea umbră malignă a lui nu făcea decât să urmeze un ciclu sinistru. Trebuie neapărat să înceteze, spuse el.

— Ce spui? întrebă Steve, șocat de expresia căpătată de figura lui Lew.

— Aaron vrea ca șirul de omoruri să înceteze. Așa a zis el. Nu

acordă atenție expresiei perplexe a lui Steve își ridică aparatul și îi comunică lui Rafe: Vreau ca unul dintre elicoptere să rămână cu mine. Tot timpul. Eu mă aflu la punctul șapte din ruta mea. Aștept aici unul dintre elicoptere. Lew out. Punând aparatul la locul său, îi spuse lui Steve: Doresc să te întorci pe creastă. Fii cu ochii pe toate drumurile și pe căile de acces spre ele. Dacă remarci ceva dubios, lansează una dintre rachete în direcția respectivă.

— Locotenente, însă începu Steve.

— Fă așa cum îți spun eu, spuse Lew, arătându-i drumul de înapoiere spre creastă. Acum!

Steve oftă.

— Tu ești șeful aici.

Își întoarse calul și dispăru în întunericul din ce în ce mai pronunțat.

Lew se îndreptă, cu mâna cea bună sprijinindu-se de muchia șei.

— Foarte bine, Aaron. Dacă ții neapărat să fii oprit, am să-ți îndeplinesc dorința, pronunță el cu voce tare.

Eugene Protheroe contempla impozantul elicopter de la Oakland, care se apropia de ei cu lumina orbitoare a farurilor de cercetare. Se gândi din nou ce bine ar fi fost să aibă un aparat de fotografiat cu el, care l-ar fi ajutat poate să înregistreze acea desfășurare de forțe impresionantă și ridicolă, în același timp.

— Hei! Ce face ăsta? strigă el la pilot.

— Îl escortează pe locotenentul Frazier, sau cel puțin așa mi s-a spus în căști, răspunse pilotul. Noi trebuie să ne vedem de misiunea noastră de căutare.

— De ce îl escortează pe locotenentul Frazier? întrebă Protheroe.

— Nu știu, de ce nu-l întrebi pe el? spuse pilotul, pe care începuseră să-l calce pe nervi întrebările nesfârșite ale reporterului. Făcu o nouă voltă cu aparatul său și se apropie de profilul dealului, măturând cu raza de lumină a proiecteurului curbele largi ale drumului.

— Nu ne putem apropia și mai mult? se interesă Protheroe.

— Poate fi periculos pe o vreme așa de furtunoasă ca aceasta, răspunse rangerul. Dacă ne prinde o pală bruscă de vânt într-un loc îngust, ne-am prăbuși cu siguranță.

— Vai, răspunse Protheroe.

Aaron era derutat; simțea că Lew se află pe urmele lui. Asta nu avea nici o logică. El și cu Lew se aflau doar de aceeași parte. Pe urmele lor se aflau comuniștii vietcong. Ce căuta Lew împreună cu ei? Se opri lângă un pod din lemn, folosindu-se de protecția acestuia și încercă să se gândească. Știa că trebuie să fugă de acolo. Pentru ca să scape merita să plătească orice preț, indiferent cât. Lew, în schimb, nu ar trebui să-l urmărească.

Durerea de cap îi reveni brusc și violent. Atacul fusese atât de neașteptat încât îi tăie respirația. Se împiedică, încercă să se prindă de una din grinzile de sprijin și scoase un urlet când își lovi mâna fracturată, acum umflată cât o mânăușă de box, de lemnul podului.

— Rafe, se auzi începutul unei comunicări radio, aici rangerul Butler. Nu știu dacă faptul este semnificativ, dar mi se pare că cineva sau ceva a țipat undeva în zona punctului zece de pe grila noastră.

— Unde? întrebă Rafe verificând pe hartă. Lângă pârau?

— Poate, în orice caz pe acolo. E posibil să fi fost un râs, dar ne-ai spus să...

— Chiar dacă e veveriță, tot trebuie să verificăm. Ai făcut bine, Butler, îi spuse Rafe din toată inima. Am să încerc să-i comunic lui Lew știrea asta.

Tăie contactul, sperând că va reuși să ia imediat legătura cu Lew.

Lumina elicopterului de la Oakland despica întunericul. Zgomotul motorului îl făcea pe Patton nervos, dar Lew îl ținea sub control prin strânsoarea genunchilor. Contrastul puternic dintre umbră și lumină îi provoca lui Lew neplăceri la ochi și îl făcea pe Patton să-și scuture mereu capul. În raza proiecteurului, stropii de ploaie străluceau ca niște bijuterii.

Protheroe se agita în centura de siguranță care îl fixa în scaun. Ar fi vrut să se apropie mult mai mult, să poată vedea totul.

— Vă dau încă o sută dacă mai coborâți zece metri, propuse el cât putea de tare.

— Este periculos, răspunse pilotul.

— Două sute fiecare? întrebă rangerul.

— OK., fiecare acceptă Protheroe, întrebându-se cum avea să justifice aceste sume lui Kevin. Ei urmăresc ceva, nu vedeți? Se duc undeva, într-o direcție precisă, nu caută orbește.

— S-ar putea să nu fie nimic, îl avertiză rangerul.

— Sau dimpotrivă, poate sunt pe urma cea bună, replică Protheroe. Zece metri, nu cer mai mult.

— OK, OK, răspunse pilotul. Dar nu pot rămâne prea mult așa de jos. Canioanele astea mici pot să-ți joace feste.

— Vreau doar să arunc o privire. Protheroe își pregăti magnetofonul și începu să dicteze în microfon: Unul dintre oamenii șerifului se află singur pe poteca de dedesubt. El, împreună cu elicopterul din Oakland, pare să urmeze sau să urmărească ceva precis. Formele de relief de aici sunt abrupte și acoperite mai ales cu tufișuri și stejari. Mai jos curge un pârâu. Drumul de acces în caz de incendiu urmează cursul pârâului. În locul unui aparat obișnuit de fotografiat i-ar fi fost mult mai utilă o cameră de luat vederi, cu care ar fi putut face un reportaj pentru știrile de la ora unsprezece, se gândi Protheroe. Ceva mai jos, haide! se plânse el pilotului. Mi-ai promis că vei coborî încă zece metri și nu ai coborât nici cinci.

Pilotul clătină din cap, dar cobori foarte mult aparatul, încât Protheroe avu senzația că s-ar fi putut da jos și merge peste vârfurile copacilor. Urmare elicopterul din Oakland cu viteză constantă și având grijă să păstreze o distanță suficientă între ele.

Atunci se simți o smucitură ciudată, iar elicopterul păru să alunece.

— Ce mă-sa se întâmplă? exclamă Protheroe căutând să primească o explicație din partea pilotului, dar acesta era deja înnebunit de groază.

Aparatul se înclină pe o parte, apoi căzu printre copaci, făcându-se bucăți și luă foc la contactul cu solul.

Elicoptere! Foc! Explozii! Cine atacă? Aaron țâșni de sub protecția podului și traversă cu greu apele umflate ale pârâului, făcând eforturi desperate să ajungă pe celălalt mal. Fusesse la fel de greu și atunci când își omorâse paznicii și fugise din lagăr.

Nimerise într-un câmp de mine; una explodase suficient de aproape ca să-l trântască la pământ. Îl urmăriseră elicoptere și infanteriști. Cu chiu cu vai se apropie de mal și se târî afară din apă. Mâna fracturată se umfla din ce în ce mai tare.

Lew se lupta să-l stăpânească pe Patton, care încerca să se smulgă și să o ia la fugă. Epava elicopterului ardea printre copaci, iar elicopterul din Oakland îl lumina de deasupra cu lumina crudă a proiecteurului său. O ultimă explozie și calul nu se mai lăsă convins de nici un argument: necheză sălbatic, se ridică de două ori pe picioarele din spate și în momentul în care Lew căzuse din șa o porni la galop.

Luminat de foc dintr-o parte și de farul elicopterului care descria

cercuri deasupra, Lew trebui să-și domine propriul său impuls de a fugi. Își pipăi aparatul de emisie-recepție, constatând că se făcuse bucăți. Supărat, îl aruncă cât colo și încercă să se ridice în picioare. Din pricina căzăturii, rana de la mână i se deschisese din nou, iar de sub bandaj îi apăruse sânge.

Pilotul elicopterului din Oakland îi vorbe prin megafon:

— Locotenent Frazier! Te vedem. Dacă totul este în regulă, fă un semn cu mâna ridicată deasupra capului!

Lew făcu așa cum i se spusese, scuturând zdravăn brațul, ca să nu existe nici un dubiu.

— Mergem să aducem ajutor. Ne întoarcem peste zece minute. Vom ateriza în poiana de pe cealaltă parte a podului. Ai înțeles? Dacă da, fă semn cu mâna!

Lew execută din nou gesturi largi cu brațul, apoi urmări cu privirea elicopterul care se îndrepta spre est. Singurul lucru care îl putea mângâia, cât de cât, era că ploaia începuse să mai scadă în intensitate. Traversă cu precauție podul, furios pe sine însuși pentru că-l lăsase pe Aaron să-i scape, pentru că transformase întreaga acțiune de capturare a acestuia într-un exercițiu ce avea prea puțini șorți de izbândă.

Nu se depărtase decât câțiva pași de lângă pod, când văzu pe cineva care se apropia de el.

Cu părul său ud și încâlcit, cu fața zgâriată și tăiată, cu hainele sfâșiate, cu ochii arși de o febră delirantă, cu ținuta ghemuită, pregătită de atac, cu gura deschisă, cu buzele dezvelind colți, Aaron nu semăna câtuși de puțin cu omul pe care Lew îl considera prietenul său, iar pe figura lui bestială nu se ivise nici cel mai mic semn de recunoaștere. Arătarea se târî mai aproape, cu mișcări imprevizibile, ca de fiară.

Lew își duse mâna la pistolul său de calibru 38.

— Aaron, spuse el și văzu pe celălalt tresărind, dar nu din cauza numelui, ci doar a zgomotului vocii. Stai!

Nu a fost decât o festă jucată de o flacără, însă Lew avu senzația că în ochii aceia demenți se aprinsese o licărire, pentru ca apoi să dispară din nou. Auzi și un sunet grav, din gât, care parcă semăna a mârâit.

— Stop! repetă Lew.

Aaron își adună forțele, pregătindu-se să-l nimicească pe călăul său.

— Stop, spuse Lew pentru a treia oară, ridicând încet arma. Apoi apăsă trăgaciul.

Aaron, care se repezea în acel moment spre el, se împletici, se clătină și apoi se prăbuși la pământ, atingând în cădere cu gura mâna întinsă de Lew.

Până la întoarcerea elicopterului, Lew rămase singur în lumina muribundă a focului, urmărind picăturile de ploaie ce se scurgeau ca niște lacrimi pe fața inertă de la picioarele lui.
